

INFORME FINAL

**Comissió no Permanent del Consell Municipal d'estudi de la
candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'hivern de
Barcelona-Pirineus**

**Ajuntament
de Barcelona**

Introducció

En el Ple extraordinari del 24 de juliol del 2015, es va aprovar, per acord de plenari, la creació de la Comissió de Ple no permanent per avaluar el projecte olímpic Barcelona-Pirineus 2026. Aquesta Comissió es va plantejar amb la finalitat de posar a l'abast dels membres de la mateixa tota la informació possible sobre el projecte olímpic per tal de poder avaluar i analitzar detalladament el contingut i la feina realitzada per la Oficina de la candidatura.

El disseny i periodicitat de la Comissió va ser acordat per la mateixa, configurant 8 sessions de treball enriquides per compareixences pactades entre tots els grups municipals i representants del mateixos membres de la comissió.

Les 8 sessions van quedar estructurades de la forma següent en una primera proposta: que potser ajustada al llarg de la celebració de les diferents sessions:

1. **Presentació del projecte olímpic Barcelona-Pirineus.** Model dual, viabilitat del projecte, oportunitats i reptes. Es proposa la compareixença del Comissionat de l'Alcaldia de la Candidatura Barcelona –Pirineus 2022, el Sr. Enric Truñó.
2. **Implantació territorial - Desenvolupament territorial.** Candidatura com a palanca per a millorar la relació territorial de les comarques d'alta muntanya amb Barcelona i la resta del país. Reequilibri territorial. Inversió en infraestructures viàries. Mobilitat.
3. **Promoció Esportiva.** Esports d'hivern a Catalunya més de 100 anys d'història. Diversificació cultura esportiva tant en la pràctica com al territori. Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya. Actualització equipaments esportius existents i construcció de nous.
4. **Impacte econòmic.** Pressupost candidatura olímpica. Pressupost Jocs. Model públic-privat. Impacte econòmic. Nous sectors econòmics. Ocupació de qualitat. Efecte dinamitzador. Reptes en la indústria.
5. **Impacte ambiental.** Criteris de sostenibilitat ambiental projecte Barcelona Pirineus 2026. Garanties de neu al 2026. Requeriments i plans de les telecomunicacions. Consum i fonts

energètiques. Infraestructures de subministrament energètic. Els Jocs com a motor de canvi de paradigma, simultani entre l'alta muntanya i la gran ciutat, en la relació que els ciutadans mantenen amb els seus entorns. Avaluació ambiental del projecte olímpic.

6. Impacte social. Pacte Global per al Pirineu. Innovació social. Inclusió social. El paper del voluntariat, compromís col·lectiu. Impacte a la ciutadania. Jocs paralímpics

7. Imatge internacional de Barcelona i dels Pirineus. Els Jocs com a reforç de la marca Barcelona. Impuls a la marca Pirineus.

8. Grans esdeveniments generadors de llegat

Una candidatura és beneficiosa si és capaç de satisfer les expectatives de tots els actors implicats i generar, per a tots ells, llegats beneficiosos a llarg termini

Les 8 sessions finalment van celebrar-se en 7 sessions, ja que la sessió 7 i la 8 van fusionar-se en una única, tractant-se els dos temes a la mateixa sessió. La Comissió ha estat composta per un membre de cada Grup Polític Municipal i presidida per el Regidor Jaume Collboni. El Grup Municipal de les CUP va manifestar que no participaria a la Comissió i el Grup Municipal del PP no va participar en cap sessió.

És a dir que la comissió va estar formada per cinc Grups Municipals i la Secretaria:

Jaume Collboni	<i>PSC</i>
Jaume Asens	<i>Barcelona en Comú</i>
Maite Fandos	<i>Convergència i Unió</i>
Juanjo Puigcorbé	<i>Esquerra Republicana</i>
Santiago Alonso	<i>Ciutadans</i>

Compareixents i continguts

A cadascuna de les sessions es convocaven persones referents de l'àmbit que es debatés consensuats prèviament per a tots els grups polítics, d'acord amb els criteris anàlegs establerts a l'article 39ter del ROM. La proposta de compareixents a consensuar sortia de 2 compareixents per Grup Municipal per a cada sessió.

Totes les persones que han participat a la Comissió com a compareixents, han estat d'una gran vàlua per aportar coneixements, idees i punts de vista variats i des d'òptiques molt diferents, fet que ha enriquit la comissió i ha facilitat un debat profund ben fonamentat.

El llistat definitiu per sessions ha estat el següent:

Sessió 1: Enric Truño

Sessió 2: Rafael Peris, Albert Batalla, Pau Noym, Manel Cunill, David Prat, Antonio Moreno, Josep Ramón Fontdevilla, Pere Porta

Sessió 3: Mònica Bosch, Oscar Cruz, Gerard Figueras, Gerard Esteva, Ignasi Doñate, Sylvana Mestre

Sessió 4: Oscar Grau, Jordi Fàbrega, Lluís Vendrell, Carles Murillo, Joaquim Alsina, Fernando Soler, Jordi Clausell, Angels Santigosa

Sessió 5: Franc Fernando, Lluís Millet, Marc Montlleó, Ferran Miralles

Sessió 6: Bet Font, Berta Cerezuela, Miquel Moragues, ALBERT Agustí, Francesc Martinez de Foix, Enric Tello

Sessió 7/8: Rafael Niubò, Francesc Serra, Juli Pernas, Josep Maria Casanovas, Enric Truño, Leandre Negre

Els continguts treballats en cadascuna de les 7 sessions han quedat recollits en set informes que prèviament es feien arribar a tots els membres de la comissió i eren presentats pel representant del Govern Municipal a l'inici de cada sessió.

A continuació, es presenta, per a cadascuna de les sessions esmentades: 1) la introducció a l'informe corresponent; 2) els continguts de l'informe i informació annexa, en cas que n'hi hagués; 3) l'acta completa de la sessió; i 4) un resum sintètic de les intervencions i conclusions de les intervencions.

Documentació de les sessions

**Comissió no Permanent del Consell Municipal d'estudi de la candidatura
Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'hivern de Barcelona-Pirineus**

- *Introducció a l'informe*
- *Informe*
- *Acta*
- *Resum de les intervencions*

Sessió 1

Presentació del Projecte Barcelona JJOO d'Hivern 22-26

S1. Informe sobre la Presentació del Projecte Barcelona

Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Febrer de 2016

Informe Presentació del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern

Índex

1. Introducció
2. Objectiu de l'informe
3. Antecedents
4. Línies d'actuació del Projecte Barcelona jocs Olímpics d'Hivern (Enric Truñó)
5. Debat Polític

1.Introducció

Els Jocs Olímpics i Paralímpics de Barcelona de 1992 van suposar un nou model en la concepció del desenvolupament esportiu, econòmic i social de la ciutat de Barcelona.

La Barcelona d'avui, no obstant, requereix una revisió d'aquest model, i l'establiment de la candidatura de Barcelona als Jocs Olímpics d'Hivern ha demanat un nou debat. A l'inici d'aquest mandat es va constituir un plenari extraordinari el dia 24 de juliol per debatre la proposició sobre els jocs Olímpics d'Hivern – Barcelona – Pirineus per al 2026. Fruit d'aquest debat en va resultar la constitució d'aquesta comissió per debatre el projecte "Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern", de la qual aquest que teniu a les mans n'és el primer informe, que explica el procés de la candidatura en el seu conjunt.

2. Objectiu de l'informe

L'objectiu d'aquest informe és:

1. Explicar en què ha consistit aquesta candidatura
2. Exposar l'estat de la qüestió actual
3. Iniciar posteriors debats que s'aniran celebrant durant les properes sessions

3. Antecedents

El projecte anomenat "Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona – Pirineus" neix d'una proposta de l'Alcalde Hereu anunciada a la premsa el 12 de gener de 2010. Fruit d'aquella Mesura de Govern aprovada pel Consell Plenari el 5 de febrer de 2010, es va constituir, el març de 2010 l'oficina de la candidatura. Des d'aleshores i fins a l'ajornament de la candidatura passant de 2022 a 2026, l'oficina va estar en funcionament sota la direcció d'Enric Truñó, que va anar lliurant els diferents avenços conforme va progressar el projecte. Amb el present document i els seus annexos es vol posar sobre la taula els continguts del treball de la candidatura.

4. Línies d'actuació del Projecte Barcelona jocs Olímpics d'Hivern

- Vegeu **annex 1**. Resum Executiu Dossier Barcelona Pirineu 2022
- Vegeu **annex 2**. Breu resum elaborat a l'octubre 2013 per l'oficina de la candidatura per a treball intern i per a comunicació a les persones interessades
- Vegeu **annex 3**: 2022 Candidature. Procedure and questionnaire. CIO:
- Vegeu **annex 4**: 2022. Candidature. Acceptance procedure. CIO

5. Debat polític

Pel que fa al debat i al consens polítics, hi ha hagut divergències des del seu començament, com es poden veure en l'**annex 5**: Recull d'actes dels Consells Plenaris en les quals es parla i es debat sobre els Jocs Olímpics d'Hivern

- 5 febrer 2010
- 30 novembre 2011
- 18 octubre 2013
- 24 juliol 2015

S1. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN DE BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el 5 de febrer de 2016, s'hi reuneix la Comissió no permanent del Consell Municipal d'estudi de la candidatura olímpica i paralímpica dels Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen la Ima. Sra. i els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Maite Fandos i Payà, Santiago Alonso Beltrán, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Sonia Castañer González, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents els Srs. Enric Truñó Lagares, exdirector de l'Oficina Tècnica de la Candidatura Olímpica dels Jocs Olímpics d'Hivern, i Josep Ma. Valls i Comaposada, assessor del Grup Municipal d'Esquerra Republicana de Catalunya en matèria de Cultura, Educació i Esports.

Excusen la seva absència la Ima. Sra. Ángeles Esteller Ruedas, i els Ims. Srs. Juanjo Puigcorbé i Benaiges i Josep Garganté i Closa.

S'obre la sessió a les 11:39 hores.

1.- Constitució de la Comissió no Permanent d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern Barcelona-Pirineus

El Sr. COLLBONI saluda els regidors i les regidores, així com les persones del món associatiu i d'altres institucions presents a la sala, i recorda que la constitució d'aquesta Comissió va ser decisió del Plenari, que en la sessió del 24 de juliol del 2015 va aprovar una proposició dels grups de CiU i del PSC amb els vots favorables d'ERC i de C's.

L'objectiu de la Comissió és fer un seguiment i una valoració de la candidatura de Barcelona-Pirineus, estudiant-ne els aspectes econòmics, socials, esportius i mediambientals.

Recorda que el Reglament orgànic municipal recull la potestat del Consell Municipal de crear espais per analitzar i elaborar propostes sobre temes d'interès municipal com aquest.

Exposa que la candidatura es va plantejar per primer cop el 2010, i que el Govern actual l'ha retirada unilateralment, sense un debat previ.

A continuació, esmenta els membres de la Comissió: Sra. Fandos (CiU), Sr. Alonso (C's), Sr. Puigcorbé (ERC), avui absent —seguirà el debat el Sr. Valls, però no hi podrà participar atès que no és regidor—, Sra. Esteller (PP), avui absent, Sr. Garganté (CUP), Sr. Asens (vicepresident de la Comissió i regidor responsable de l'Àrea d'Esports) i ell, Sr. Collboni (PSC i president de la Comissió).

Agraeix la predisposició de tots els grups per treballar i debatre de manera transparent i activa, i afirma que independentment de la decisió que prengui la Comissió, el compromís de Barcelona amb el moviment olímpic continuarà intacte.

Per acabar, subratlla que la Comissió valorarà els pros i els contres de la candidatura no només respecte a Barcelona, sinó també, i sobretot, respecte a la resta del país, ja que és una candidatura que presenta Barcelona perquè l'ha de presentar una ciutat, però també Catalunya, i especialment els Pirineus, que és on tindria lloc el gruix de l'esdeveniment.

2.- Aprovació dels criteris generals de funcionament de la Comissió

El Sr. COLLBONI recorda que els grups que han participat en les sessions de treball prèvies han consensuat el reglament de la Comissió, lliurat el 23 de novembre del 2015 i que en recull la naturalesa, l'objecte, com s'han de desenvolupar les sessions (desenvolupament que es modularà a cada sessió mitjançant una reunió prèvia de la Junta de Portaveus), l'estructura bàsica (presentació del projecte en la primera sessió i impacte econòmic, social i esportiu, entre d'altres, en les següents) i l'extinció en el moment que s'acordi un calendari per a la presa de decisió sobre la participació de l'Ajuntament de Barcelona en el projecte de candidatura.

A continuació, pregunta a Secretaria com s'ha de fer la votació d'aquest punt.

La Sra. CASTAÑER indica que el posicionament pot ser a favor, en contra o abstenció.

El Sr. ASENS expressa el vot favorable de Barcelona en Comú.

La Sra. FANDOS expressa el vot favorable de Convergència i Unió.

El Sr. ALONSO expressa el vot favorable de Ciutadans.

El Sr. COLLBONI manifesta el vot favorable del PSC, constata que no hi ha representació d'ERC, del PP ni de la CUP, i explicita que el punt s'aprova per unanimitat dels presents.

S'aprova.

3.- Informe/compareixença per explicar l'informe «Projecte Barcelona Pirineus»

El Sr. COLLBONI explicita que aquesta compareixença anirà a càrrec del Sr. Truñó, una de les persones amb més relleu, prestigi i de referència en l'àmbit que els ocupa, amb una àmplia experiència a l'Ajuntament i amb un paper molt actiu en els Jocs Olímpics del 1992. Li agraeix la feina que ha fet per la ciutat tant com a regidor com des de la creació l'any 2010 de l'Oficina de la Candidatura, de la qual va ser director.

A continuació, explica que el Govern tindrà tres minuts per presentar el punt, el Sr. Truñó, com a compareixent, quinze, i cada grup municipal, deu, repartits en dues intervencions. Assenyala, però, que atès que només hi ha una compareixença i que és prou important, serà flexible amb els temps.

El Sr. ASENS coincideix que el Sr. Truñó, recentment condecorat amb la Medalla d'Or al Mèrit Esportiu per la seva trajectòria en la defensa del model esportiu de la ciutat, és un dels principals experts i impulsors entusiastes de la candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern del 2022.

A continuació, resumeix el contingut de la documentació que complementa la compareixença i que facilitarà la valoració del projecte: resum executiu del dossier de la candidatura (annex 1), breu resum elaborat l'octubre del 2013 per l'Oficina de Candidatura, dirigida pel Sr. Truñó (annex 2), requeriments dels procediments que ha de complir la candidatura el 2022 (annex 3) i fragments de les actes (els corresponents als punts de l'ordre del dia referits a la candidatura) dels quatre plens en què s'ha tractat aquest tema des del febrer del 2010, que recullen les posicions dels grups municipals sobre un projecte que sempre ha estat controvertit i mai no ha rebut prou consens ni en un sentit ni en un altre (annex 5).

D'altra banda, matisa les paraules del Sr. Collboni: el Govern no ha retirat la candidatura del 2026, sinó que no l'ha formalitzat i va expressar la voluntat de no impulsar-la.

El Sr. TRUÑÓ agraeix la possibilitat de compartir el treball d'estructuració i creació de la candidatura, treball editat i lliurat als grups municipals el juny del 2013, així com el resum executiu, repartit en el Ple d'octubre del 2013.

Assenyala que en el temps de què disposa no podrà resumir quatre anys de feina (març del 2010 - novembre del 2013), ja que un projecte olímpic per a una ciutat és ampli, complex, ha de respondre a les estratègies de la ciutat i ha de tenir en compte nombrosos elements, però recorda que en la documentació facilitada als grups podran trobar tota la informació, i s'ofereix a donar-ne les explicacions que calgui.

Esmenta la Sra. Fandos com a referent en el segon període de la candidatura, i observa que la documentació dóna resposta als dubtes sobre si és possible fer neu al Pirineu i en

quines condicions, així com quines són les demandes i les oportunitats; què succeeix en temes de sostenibilitat (Barcelona Regional hi ha treballat extensament, amb l'elaboració l'any 2011 de l'estudi preliminar dels aspectes ambientals i l'any 2013 de l'informe de sostenibilitat ambiental de la candidatura), o les característiques de cada instal·lació (el descens o els salts de trampolí a la Molina, per exemple).

Explica que l'alcalde Hereu, uns dies després de llençar la iniciativa, li va proposar ser-ne el comissionat. Ell hi va posar dues condicions: immersir-se, un mes després, en els Jocs Olímpics de Vancouver per entendre què són uns jocs d'hivern i què impliquen —aquesta immersió es va fer, amb visites i reunions de primera magnitud, i va ser molt profitosa— i no ser el comissionat de l'alcalde, ja que aquests projectes han de ser de ciutat, de consens de tots els grups, estratègics. En un dinar de treball va presentar el document «Criteris inicials a considerar per construir la candidatura de Barcelona per als Jocs Olímpics d'Hivern», que parlava de projecte de ciutat, projecte de país, la implicació del Pirineu, la comissió de seguiment, com ha de ser una oficina de candidatura, el paper del Comitè Olímpic Espanyol, el teixit esportiu català, com hauria de ser, amb quins criteris i en quins marcs s'havia de crear un projecte de candidatura, amb quin procés d'elaboració i amb quin calendari, els recursos a emprar, la sostenibilitat econòmica, social i ambiental del projecte i la referència espanyola i internacional. D'acord amb els grups, el van nomenar comissionat, i posteriorment l'alcalde Trias li va trucar personalment per proposar-li que fos el comissionat i dir-li que li agradava el seu estil i que havien de tirar endavant el projecte.

En la primera reunió amb tots els grups va expressar la necessitat de desvincular el projecte de lluites electoralistes i es va comprometre a proposar a l'octubre del 2010 el pla director de la candidatura. Va voler presentar el document després de les eleccions, atès que és un projecte de consistori. A l'agost del 2011, amb la Sra. Fandos, aleshores tinenta d'alcalde, i el gerent, va poder presentar la proposta preliminar de la candidatura, els cinc volums que els grups ja tenen.

Mostra el primer volum per exemplificar l'estil amb què es va treballar: dóna resposta a preguntes que es feien a ells mateixos, com ara si la proposta era oportuna i integradora quant a encaix de territori, si era tècnicament viable, proporcionada a la realitat de Catalunya i beneficiosa, quin llegat podia generar, si era creïble o quins requeriments calien per fer-la creïble i si era una proposta competitiva.

Un equip molt potent —esmenta el Sr. Martí Niubó, d'Esports, el Sr. Lluís Millet i el Sr. Xavi Cazorla, així com els experts d'Energia, el Col·legi d'Enginyers, Barcelona Regional i la Federació— hi va continuar treballant. Com a fruit de l'anàlisi, es va concloure que la dimensió d'uns jocs olímpics d'hivern és aproximadament un terç d'uns jocs d'estiu. Per exemple, en uns jocs d'estiu hi ha al voltant de 205 comitès olímpics, 15.000 atletes i oficials a la vila olímpica, un pressupost ordinari de 3.000 milions i 26.000 acreditats dels

mitjans de comunicació, mentre que en uns jocs d'hivern aquestes xifres es redueixen aproximadament a 80, 5.500, 1.000 i 11.000, respectivament.

A continuació, esmenta el model emprat en els jocs d'hivern de ciutats com Vancouver, Torí i Pequín, grans ciutats amb equipaments receptius mundials, aeroports internacionals ben connectats, espais grans per al gran centre principal de premsa, xarxes i establiments hotelers de tot tipus per atendre la capacitat de crear una vila olímpica i per fer-hi els esports de gel —després dels Jocs d'Albertville del 1992, en què va haver-hi problemes amb les temperatures, es fan en pavellons coberts— i en què les proves de neu es fan en el massís muntanyós més proper que compleixi els requeriments. Va ser complicat trobar si aquests requeriments, molt exigents, encaixaven en el Pirineu català, per les seves característiques quant a alçades, situació i cota de neu. Una de les condicions és que en principi hi ha d'haver un màxim de dues hores de transferència entre els dos pols dels jocs olímpics. Després d'estudiar totes les estacions d'esquí del Pirineu català, es va veure que només Baqueira i Masella complien el requeriment més complicat (el descens masculí com a mínim ha de tenir 800 metres de desnivell), però Baqueira està a més de tres hores, i atès el context de crisi, no es volia incórrer en grans despeses com ara les que representarien crear una nova estació o fer un tren d'alta velocitat fins a Viella o una autopista de sis carrils fins a l'Aran, sinó que es volia treballar sobre la realitat existent, tenint en compte les condicions i les perspectives reals. Per això, la solució era el domini esquiable de la Molina i la Masella, que té un avantatge respecte als Jocs de Vancouver: l'accessibilitat. A Vancouver, malgrat la majestuositat del paisatge canadenc, la comunicació era complicada, amb una carretera sense segregació que arribava a un cul-de-sac i sense tren, mentre que aquí, amb les previsions, hi ha els eixos del Llobregat i del Ter, Vic-Ripoll, i carreteres desdoblades dos per dos fins a Ripoll i fins a Berga, amb la possibilitat, segons l'eix transversal, de fer el bypass de Ripoll i encaixar amb el túnel de Tossa per un cantó, previst i en la planificació, i amb la possibilitat de fer una millora substancial a Berga-Bagà per agafar el túnel.

Esmenta com un dels punts més forts de la candidatura la possibilitat d'optimitzar la línia de tren Barcelona-Puigcerdà, acció treballada amb el Departament de Territori del govern d'esquerres i de progrés primer i de CiU després. Informa que es va estudiar la documentació sobre l'arranjament de Barcelona-Vic, que forma part dels convenis del pla director amb el Govern d'Espanya, i observa que a l'estructuració de Barcelona i la seva regió metropolitana, de les sis sortides ferroviàries que hi ha a Barcelona, l'única que no està desdoblada és la que arriba a Osona, de manera que aquesta actuació permetria vertebrar el Vallès i la sortida de Montcada, un dels punts més complicats de l'entorn metropolità.

Exposa que la conclusió dels treballs és que el plantejament Barcelona-la Molina-Masella és viable, i que s'ha treballat amb la Federació Catalana i la Federació

Internacional per comprovar si tècnicament el circuit de lliscament, els trampolins i el circuit per a l'eslàlom, encaixaven a la Molina.

Seguidament, esmenta la qüestió de l'allotjament: en uns jocs olímpics, els atletes, d'acord amb la Carta olímpica, no han de viure en hotels, sinó en una vila olímpica, i se'n necessiten dues quan hi ha d'haver trasllats de més de 50 km. Barcelona proposava una vila olímpica a Barcelona i una al Pirineu. La vila olímpica de Barcelona se situaria a la Marina del Prat Vermell, ubicació consensuada amb tots els grups que en van parlar durant dos mandats i on els 450 habitatges planificats —a la vila olímpica del Poblenou n'hi havia 2.100— encaixen perfectament, atès que és una zona on es volia fer habitatge permanent. Explicita que el gruix de les competicions tindria lloc al Pirineu i no a Barcelona. En aquest sentit, hi ha hagut acords amb la Molina i amb l'Ajuntament d'Alp: en el seu planejament urbanístic vigent hi ha l'espai del seu gran pàrquing, que té el sostre i la capacitat per construir 720 habitatges. Els estudis de viabilitat de la vila olímpica de la Molina, també fets amb els Ferrocarrils de la Generalitat, preveien una estació diferent l'any 2023, en què tingués sentit fer aquesta inversió, una estació amb una línia de tren eficient que en lloc de trigar dues hores i mitja trigaria una hora i cinquanta minuts, i amb telecabines que anirien de l'estació de tren a l'estació d'esquí. Indica que caldria aprofundir en aquesta qüestió amb els propietaris actuals, i esmenta el cas de Lillehammer, on actualment roman només el 40% de la vila olímpica que es va fer per als Jocs Olímpics del 1994, atès que el volum d'habitatge no encaixava en la seva vida ordinària. Assenyala que el projecte del 2013 per a Barcelona proposava una vila olímpica 70% permanent i 30% temporal, i que Catalunya té recursos de qualitat per fer aquest tipus de construccions que s'ubiquen temporalment en un lloc i després es traslladen on siguin més útils.

Afirma que els Jocs s'autofinançarien gràcies als seus ingressos, tal com recull el dossier, i subratlla que el projecte sempre ha volgut ser realista i sempre ha tingut en compte els riscos i els grans reptes de la proposta, però demana que no es redueixi el debat a la divulgació de frases fetes recurrents i a la proliferació de titulars als mitjans. Per exemple, comenta que si bé evidentment Catalunya és un país mediterrani, la neu es vol fer en un medi alpí de primera magnitud, no pas a Barcelona, i insisteix que cal fer un treball rigorós, tot dedicant-hi hores de feina i de diàleg profund que permetin un estudi seriós que condueixi a una conclusió argumentada, vagi en la direcció que vagi.

Puntualitza que la seva funció no és defensar un posicionament, sinó estudiar tant les oportunitats com els riscos i els reptes, i s'ofereix per facilitar detalls sobre qüestions en què avui no ha aprofundit i per acompanyar i ajudar els regidors en el procés per aconseguir un estudi exhaustiu, com sempre s'han fet a Barcelona.

El Sr. COLLBONI agraeix l'exposició del Sr. Truñó, així com l'oferiment amb què ha finalitzat. Comenta que, si hi ha el consens de la Comissió, es pot celebrar una sessió de treball per preguntar per aspectes tècnics concrets.

A continuació, dóna pas a les intervencions dels grups.

El Sr. ASENS agraeix els consells del Sr. Truñó, així com la seva brillant i clara explicació, que caldrà examinar amb detall, juntament amb la documentació —el seu grup ja ha començat a examinar-la—, i que aporta informació valuosa sobre el projecte dels Jocs Olímpics d'Hivern del 2022. Observa, però, que aquest projecte és diferent del dels Jocs del 2026, de manera que caldrà ajustar-ne i refer-ne els continguts.

A continuació, enuncia un seguit de preguntes sobre les quals considera que caldrà reflexionar durant les diferents sessions de la Comissió: Barcelona necessita uns jocs olímpics d'hivern per ser reconeguda internacionalment? Els costos econòmics i les inversions serien excessivament elevats? Uns jocs olímpics d'hivern són un mitjà idoni per construir la complicitat ciutadana, que és una de les prioritats del Govern actual? Les prioritats del Govern (la lluita contra la pobresa, les desigualtats, l'atur, la malnutrició infantil, etcètera) són compatibles amb la celebració d'uns jocs olímpics d'hivern? La consecució dels objectius estratègics de cohesió i de convivència ciutadana, compartits per molts grups municipals o per tots, es materialitzen amb la celebració d'uns jocs olímpics d'hivern? La competició olímpica d'elit en esports de neu és l'eix sobre el qual s'ha de vertebrar el desenvolupament sostenible del Pirineu? Existeix un desenvolupament territorial per al Pirineu on es planifiqui a curt i a llarg termini el creixement de la zona? Es donen les condicions econòmiques i mediambientals idònies, tenint en compte la crisi i el canvi climàtic? A Barcelona els esports de neu i de gel són majoritaris o minoritaris? A Barcelona els palaus de gel són instal·lacions prioritàries o caldria prioritzar el manteniment de les moltes instal·lacions esportives existents?

Exposa que el Govern considera que per celebrar uns jocs olímpics d'hivern cal que hi hagi, en primer lloc, consens entre les administracions. En aquest sentit, planteja si la situació de l'Administració catalana possibilita la celebració d'uns jocs olímpics d'hivern i si el full de ruta podria incloure com a prioritat aquesta celebració, així com si l'Administració espanyola donaria suport a la candidatura. En segon lloc, caldria un consens a l'Ajuntament, però les actes demostren que fins ara no n'hi ha hagut. S'havia esmentat la necessitat que dues terceres parts del Ple estiguessin a favor d'una proposta d'aquestes característiques i, en aquest cas, el PP, rotundament en contra de la celebració dels Jocs, no ha assistit ni a les reunions preparatòries, i la CUP, també en contra, ja va anunciar públicament que no participaria en aquesta Comissió. En tercer lloc, caldria un consens ciutadà. Observa que el Govern, per a l'elaboració del PIM, ha recorregut tots els districtes per intentar recollir les necessitats i les peticions

ciutadanes, que en cap cas no anaven en la línia de celebrar uns jocs d'hivern, malgrat l'existència a la ciutat de grups d'hoquei i de patinatge, i tampoc no hi havia aquesta demanda en el passat, segons les enquestes recollides a la documentació. D'altra banda, comenta que a les quatre ciutats on s'han fet referèndums s'han perdut, i a Oslo i a Estocolm els mateixos governs no van oferir les garanties suficients i van retirar la candidatura.

Insisteix que el Govern no ha retirat cap candidatura, sinó que s'ha limitat a expressar la seva posició i a recordar que l'Ajuntament havia deixat el projecte aparcant després d'haver-lo assumit, i que el Sr. Trias, quan estava a l'oposició, va assenyalar que el projecte no era una prioritat i s'hi va oposar, tot i que després va canviar d'opinió.

Per acabar, aclareix que la posició del Govern no és inamovible: en aquest moment considera que no hi ha les condicions adequades per celebrar uns jocs d'hivern, però no descarta canviar la valoració inicial i que es puguin dur a terme si en el futur es compleixen les condicions de sostenibilitat mediambiental, social i econòmica, hi ha els consensos necessaris i és un projecte il·lusionant liderat pel Govern de la Generalitat — entén que caldria debatre l'assumpte en el Parlament—, atès que és un projecte de país, amb el suport de Barcelona, que, entre altres qüestions, hi cediria la marca.

La Sra. FANDOS agraeix l'exposició del Sr. Truñó, així com tota la feina feta tant per ell com per tot el seu equip, del qual esmenta el Sr. Óscar Grau i la Sra. Mònica Bosch, que malauradament no continuen a l'Ajuntament ni al projecte.

Celebra que s'hagi constituït una comissió per valorar la candidatura, i subratlla que abans de prendre una decisió sobre un projecte cal conèixer-lo i estudiar-lo.

D'altra banda, valora que per fi el Sr. Asens parli sobre esports a la Comissió, i espera que aquesta presència serveixi per tirar endavant un projecte, no pas per rebutjar-lo.

Remarca que la candidatura, tal com demostren les argumentacions del Sr. Truñó, la documentació aportada i les afirmacions de les federacions internacionals, és realista i viable, malgrat els dubtes inicials que molts van tenir davant la proposta del Sr. Hereu, i, a més, és sostenible econòmicament, mediambientalment i socialment.

Puntualitza que donar suport a la candidatura no és incompatible amb el fet de prioritzar l'atenció a les emergències socials i treballar per uns drets socials consolidats per a tothom. Afirmar que el Govern anterior va prioritzar, sobretot pressupostàriament, l'àmbit social, però observa que paral·lelament la ciutat pot tenir projectes de futur que il·lusionin, que generin riquesa i que la beneficiïn, com ho van fer, per exemple, els Jocs Olímpics del 1992, i que la ciutadania, si no es contraposen els Jocs amb altres temes, els veu amb bons ulls. En aquest sentit, indica que no sap a quines enquestes feia

referència el Sr. Asens, però li consta que n'hi ha que reflecteixen que la ciutadania està a favor dels Jocs.

Assenyala que aquests jocs serien diferents dels del 1992 perquè no serien un projecte només de ciutat sinó de país, i subratlla que la gran majoria de gent del Pirineu aprova aquest projecte, que beneficiaria la zona.

Subratlla que els Jocs donarien un nou impuls al Pacte global pel Pirineu, un projecte impulsat per la Generalitat que recull les infraestructures que haurien de desenvolupar la Generalitat, els municipis o l'Estat. És conscient que les infraestructures s'han de fer tant si se celebren els Jocs com si no, però observa que els Jocs, entre altres coses, aportarien finançament.

A continuació, esmenta el Pla estratègic dels esports d'hivern. Reconeix que actualment els esports d'hivern no són majoritaris, però entén que també cal donar suport als esports minoritaris, i observa que malgrat ser esports nous per a la ciutadania, quan hi ha la possibilitat de practicar-los, tenen una gran demanda.

Indica que no es va presentar la candidatura per als Jocs del 2022 per la impossibilitat de fer un referèndum i per les mancances del projecte —tècnicament perfecte—, que s'han intentat suplir. Per exemple, per suplir la manca d'esportistes que poguessin aconseguir medalles —per als Jocs del 1992 es va desenvolupar el programa ADO— es va fer una aposta per esportistes de sectors com el patinatge artístic o l'*snowcross*, i per tenir un bon historial d'esdeveniments s'han organitzat, entre d'altres, el Grand Prix de Patinatge Artístic i les copes del món que han tingut lloc a la Molina.

Subratlla que l'economia del Pirineu necessita un impuls que els Jocs podrien donar, i que Barcelona, com a capital, ha d'estar a disposició del país i, a més, se'n beneficiaria per la generació d'inversió i d'ocupació que hi hauria. Coincideix que no cal posar Barcelona en el mapa, però puntualitza que aquest no és un objectiu del projecte, que sí que vol, en canvi, posar el Pirineu en el mapa per tal que més persones el triïn com a destinació de muntanya.

Subratlla la importància de la feina feta perquè Barcelona entrés a formar part d'organismes com ara la Unió Mundial de Ciutats Olímpiques, perquè acollís congressos de federacions internacionals i per promocionar l'esport, i conclou que cal continuar treballant-hi i intentar fer possible que Barcelona torni a tenir oportunitats per generar inversió, riquesa i ocupació alhora que promoua l'esport.

El Sr. ALONSO agraeix al Sr. Truño les explicacions facilitades i el seu compromís amb la ciutat, i subratlla la qualitat del treball tècnic, realitzat amb rigor i molt d'esforç.

D'altra banda, expressa la por —refermada per les intervencions del Sr. Asens, amb el seguit de preguntes retòriques, i de la Sra. Fandos— que la Comissió sigui un espai en què Barcelona en Comú i altres grups intentin justificar decisions ja preses (en el cas del Govern, el no als Jocs Olímpics). Entén que això, a més de decebedor, seria una pèrdua de temps, ja que si el Govern no vol fer els Jocs Olímpics, és inviable presentar la candidatura, i que la Comissió hauria de servir per valorar tècnicament la proposta i donar suport tècnic a la decisió política.

A continuació, planteja quatre dubtes que voldria que es resolguessin al llarg de les diferents sessions per saber si és adient que Barcelona presenti la candidatura:

En primer lloc, vol saber si existeix un consens social al territori i si es pot generar la il·lusió necessària.

En segon lloc, pregunta si estan garantides les inversions i el finançament. Puntualitza que si bé el Sr. Truñó ha afirmat que la gestió dels Jocs s'autofinança, hi ha inversions (1.400 milions d'euros) que no s'autofinancen, i subratlla la dificultat d'aconseguir, en temps de crisi, els compromisos econòmics necessaris (265 milions de la Generalitat, 700 milions de l'Estat espanyol i 325 milions de la iniciativa privada, que se sumarien als 51 milions de l'Ajuntament de Barcelona).

En tercer lloc, vol saber si a més de ser una candidatura viable, és competitiva, i pregunta per què el 2013 es va desestimar la candidatura per als Jocs del 2022. Observa que presentar una candidatura que no fos competitiva generaria frustració —com va passar a Madrid— pel fet d'haver-hi dedicat molt de temps i molt d'esforç.

En quart lloc, planteja si els Jocs Olímpics són el mitjà adient per al desenvolupament socioeconòmic de la comunitat.

El Sr. COLLBONI observa que no pot donar la paraula al Grup d'ERC atès que no n'ha comparegut cap regidor.

El Sr. VALLS pregunta si li pot concedir una intervenció de cortesia.

El Sr. COLLBONI ho consulta amb Secretaria.

La Sra. CASTAÑER respon que jurídicament no és possible, però que si la presidència així ho considera pot tenir aquest gest de cortesia.

El Sr. COLLBONI concedeix tres minuts al Sr. Valls, però observa que els regidors del Grup d'ERC, que van donar suport a la creació de la Comissió, han demostrat una manca de respecte per la resta de grups en no assistir-hi.

El Sr. VALLS agraeix el temps concedit i disculpa el regidor Puigcorbé, que hauria volgut venir però no ha pogut.

A continuació, agraeix, en nom d'ERC, l'exposició del Sr. Truñó, a qui pregunta si creu que el Govern d'Espanya podria no donar suport als Jocs i, en aquest cas, si Barcelona i Catalunya podrien tirar endavant el projecte amb recursos propis.

El Sr. COLLBONI agraeix l'exposició del Sr. Truñó. Entén que l'anàlisi detallada duta a terme i presentada avui esvaeix molts dubtes i és un aval de la viabilitat de la candidatura, però considera que la creació de la Comissió demostra que cal facilitar totes les dades i que aquestes han d'estar actualitzades. Troba molt oportú que es revisin tots els plantejaments i totes les anàlisis de la candidatura, i comparteix els dubtes exposats pel Govern.

Coincideix que una candidatura olímpica, esdeveniment de dimensió internacional, pot ser beneficiosa per a la innovació i la creativitat. Recorda que quan es van plantejar els Jocs del 1992 es va haver de fer front a reptes que semblaven impossibles de resoldre, però Barcelona va ser capaç, tot i haver sortit feia poc del franquisme i de la transició, de competir internacionalment amb capitals mundials. Assenyala que avui un dels reptes més importants de la candidatura d'una ciutat mediterrània vinculada als Pirineus seria la sostenibilitat mediambiental. En aquest sentit, pregunta al Sr. Truñó si creu que hi ha prou capacitat d'innovació.

Observa que els Jocs d'Hivern promocionarien uns esports que, si bé no són majoritaris, sí que són propis del país, atès que ho són dels Pirineus. Pregunta si mai s'han celebrat uns jocs d'hivern en què per qüestions geogràfiques no totes les activitats tinguessin lloc al municipi que liderava el projecte, i comenta que la dualitat Mediterrani-Pirineus pot ser un punt fort de la candidatura: Barcelona presenta la candidatura —l'ha de presentar una ciutat—, però aquesta està directament vinculada al desenvolupament d'una part del país, els Pirineus, de manera que Barcelona adopta un lideratge internacional amb la presentació de la candidatura i un lideratge com a capital de Catalunya. Subratlla que, encara que el compromís de la Generalitat i de l'Estat amb la candidatura serien imprescindibles, és Barcelona, que seria qui es jugaria el prestigi a escala internacional, qui hauria de liderar el projecte.

Pregunta al Sr. Truñó sobre l'impacte social de la candidatura, i observa que la complicitat i la il·lusió de la ciutadania es poden construir: són els responsables polítics els qui han de presentar davant l'opinió pública els avantatges socials, de transmissió de valors i per a l'esport que pot generar una candidatura d'aquestes característiques, així com la projecció internacional. Respecte d'això, considera que la projecció internacional d'una ciutat s'ha de treballar permanentment, tenint en compte que vivim en un món global i obert en què les grans ciutats competeixen constantment en els àmbits econòmics, culturals, esportius, etc.

A continuació, pregunta al Govern si l'atracció de grans esdeveniments esportius internacionals és una prioritat i si hi està treballant, ja que, en cas contrari, difícilment Barcelona optarà a ser candidata a seu olímpica. Concretament, voldria saber si s'han fet gestions sobre la possible presentació de la candidatura, si hi ha hagut reunions amb altres administracions (especialment amb la Generalitat i amb l'Estat) o amb federacions esportives vinculades al món de la neu i del gel.

Quant al Grup del PP, recorda que el 2013 va votar en contra de la no-retirada de la candidatura, mentre que el secretari d'Estat de l'Esport s'ha manifestat públicament a favor de la candidatura. Considera, però, que l'absència del Grup es deu més a una qüestió de formes que de fons.

Per acabar, demana si l'Oficina de la Candidatura continua funcionant o si, en el cas que la Comissió resolgués que cal continuar explorant la possibilitat de presentar la candidatura, s'hauria de formar de nou.

El Sr. TRUÑÓ agraeix totes les intervencions, que, exemptes de judicis de les intencions alienes, el fan pensar que es pot fer un bon treball, i qualifica de pertinents totes les preguntes plantejades.

Assenyala que el dossier de candidatura inclou la proposta tècnica, i que calia convèncer el COE de la seva viabilitat.

Comenta que hi ha instal·lacions esportives de molt risc, i esmenta la prohibició de la Federació Internacional de fer esquí nòrdic per sobre de 1.800 metres —els països nòrdics tenen neu a zero metres—. Quant a la manca de neu actual en algunes zones, observa que explicitar-ho no és anar a favor o en contra del projecte, sinó simplement treballar bé, amb la informació necessària, i esmenta la imprevisibilitat dels fenòmens, de la qual ha parlat també el Sr. Josep Enric Llebot, secretari de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya i professor universitari de primera magnitud que va presidir el Panell de Nacions Unides contra el Canvi Climàtic. Comenta també que no seria rigorós dir que no es presenta la candidatura perquè no hi ha neu, ni dir que es presenta perquè

fins i tot enmig del desert de Qatar es fa neu. Demana que es treballi amb coneixement i amb ciència.

Entén que cal arribar a acords i consensuar què impliquen. Per exemple, un cop s'ha decidit que la candidatura ha de ser sostenible i que no hi ha d'haver emissions de gasos d'efecte hivernacle, cal explicitar què vol dir, i tenir en compte treballs com els de Barcelona Regional.

Coincideix que les motivacions s'han de construir, sempre que responguin a un interès social.

Pel que fa a les inversions, respon que, òbviament, avui no poden estar garantides, com no ho estan ni tan sols les de l'any vinent, però que es tracta de presentar una proposta raonable i austera.

Indica que hi ha dos milions de persones que fan esquí alpí a Catalunya, a banda de les que van a Andorra, de manera que potser no és un esport minoritari, i recorda que, a més, els plans estratègics municipals aposten per la diversificació de l'oferta esportiva.

Subratlla que la candidatura afecta Barcelona, el Pirineu i el conjunt de Catalunya, i entén, després d'haver celebrat sis tongades de reunions amb alcaldes, monitors d'estacions, estacions, hotelers, restauradors i entitats de pes de totes les comarques, que al Pirineu sí que hi ha interès per la candidatura, atès que hi veuen l'oportunitat. Observa, però, que cal debatre sobre el tipus de desenvolupament que es vol per al Pirineu. *Afirma que en cap moment s'ha pretès «inventar el Pirineu», i menys des de Barcelona, i per això es va parlar amb la Generalitat i amb el territori. Es va veure que hi havia aprovat el Pla director territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran, que recull com ha de ser aquest desenvolupament, de manera que només cal dur-lo a terme, atès que estableix un marc útil per al Pirineu i per a la candidatura.*

Explica que, més enllà d'aquest Pla, després de les dues primeres tongades escoltant la gent del Pirineu es va veure que calia un pacte global del Pirineu, que anava del Pirineu en el seu conjunt cap a Catalunya, i entre les diferents valls del Pirineu. Comenta que per motius geogràfics i històrics, aquestes zones no tenen tanta tradició de cooperació, fet que podria provocar dificultats, però entén que les dificultats se superen parlant-ne amb franquesa.

Recorda una tinenta d'alcalde que va dir que no volia una «olimpíada del totxo», i subratlla que cal estudiar detingudament què representaria realment cada actuació i quina seria la millor manera de fer-la i evitar fer afirmacions no argumentades.

D'altra banda, comenta que davant la candidatura de Madrid, membres del Comitè Olímpic Internacional s'havien alarmat pensant que un mateix país presentava dues candidatures simultànies. Opina que, tot i que una candidatura fos per a uns jocs d'estiu i l'altra per a uns jocs d'hivern, el COI no concediria a Espanya —potser sí a un país de

les dimensions d'Estats Units o de la Xina— dos jocs olímpics seguits amb dos anys de diferència, no només per qüestions geogràfiques, de pressions i de *lobbies*, sinó també per l'esforç econòmic: el 45% del pressupost d'ingressos l'aporta el COI (el 31% per a drets de televisió mundial i el 14% per al programa dels 10 patrocinadors mundials del COI, «The Olympic Partner») i el 55% restant s'ha de generar venent entrades. Recorda que cal tenir en compte que les entrades també es venen a visitants que vénen de fora. Assenyala, però, que amb la situació de crisi existent en el moment que es va presentar la candidatura de Madrid, era impossible que ningú es cregués que el mercat espanyol seria capaç de generar la quantitat de patrocini interior necessari, malgrat que la candidatura fos tècnicament impecable. Comenta que els patrocinadors del mercat interior quedarien exhausts amb la celebració d'un esdeveniment d'aquestes característiques, i que assumir-ne dos en dos anys seria impossible. Per això es va decidir posposar la feina de màrqueting i de comunicació massiva de la candidatura, però sense deixar de treballar-hi.

Comenta que el Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya, un pla de la Generalitat, va rebre un gran impuls per part de l'Oficina de la Candidatura —esmenta la Sra. Mònica Bosch i el Sr. Ivan Tibau—, que hi va treballar molt perquè entenia que calia incorporar els esports d'hivern a la cultura esportiva del país, objectiu que, de fet, és el primer criteri del document de la candidatura, seguit per: fer un projecte de país, projectar de nou Barcelona al món, modernitzar el Pirineu, guanyar la dimensió espanyola i dimensionar el projecte de la realitat econòmica del país avui.

Opina que caldria veure si el Govern de la Generalitat podria assumir el paper que li correspondria, que entén que en aquest cas és, com a mínim, de colideratge, encara que la Carta olímpica l'hagin de signar l'alcalde o l'alcaldesa de la ciutat que presenta la candidatura i el president del comitè olímpic nacional, i afirma que *el compromís de la Generalitat i de l'Estat és imprescindible i s'hi ha de treballar. Comenta el cas de la candidatura de Roma per al 2020, que no va rebre el suport del primer president del Consell de Ministres d'Itàlia, el Sr. Monti, i, per tant, no es va presentar.*

Subratlla que la ciutat ha d'estar compromesa i ha de liderar, però aclareix que el president del comitè de candidatura i del comitè organitzador no ha de ser necessàriament l'alcalde, com en el cas dels Jocs de Barcelona 92. Esmenta el cas *d'Albertville, en què els presidents van ser Jean-Claude Killy, membre del COI, medallista olímpic i gran organitzador —va organitzar el Tour, l'esdeveniment esportiu més complicat de França— que no pertany a cap administració, i el president del departament de la Savoia, Michel Barnier, que posteriorment va ser ministre de Medi Ambient de França i comissari de Medi Ambient de la Unió Europea; el cas de Londres, amb el Sr. Sebastian Coe com a president de tots dos comitès, i el cas de la candidatura de Roma per al 2024, encapçalada per Luca Cordero di Montezemolo, un altíssim empresari del país patró de Ferrari i d'Alitalia.*

Pel que fa als terminis, assenyala que la candidatura ha de passar per un comitè olímpic membre del COI com a màxim el juliol del 2017.

Per acabar, diu als membres de la Comissió que si volen que aquesta sigui operativa, a banda de la tasca imprescindible dels regidors, hauria de tenir una segona taula tècnica i la presència de l'Institut Barcelona Esports.

El Sr. ASENS torna a agrair les explicacions del Sr. Truñó, que espera veure en les properes sessions, i manifesta estranyesa pel fet que el Sr. Alonso hagi qualificat de retòriques les preguntes del Govern. Entén que tots, encara que de manera diferent, han expressat els mateixos dubtes, i que si el Sr. Alonso ha qualificat les preguntes del Govern de retòriques és perquè creu que aquest ja hi té una posició inamovible. Aclareix que si bé la posició de partida del Govern, manifestada ja en el Ple extraordinari en què es va acordar crear aquesta Comissió, és no impulsar la candidatura, no es va oposar a compartir-ne les reflexions i el debat, tot i que entén que és difícil que es donin les condicions necessàries perquè el Govern canviï d'opinió.

Manifesta sorpresa també per l'entusiasme mostrat per CiU respecte a la candidatura, ja que al principi hi estava en contra, després la va defensar i més tard la va tornar a arraconar —diu al Sr. Collboni que l'Oficina de la Candidatura està inoperativa des d'aleshores—. Entén que aquest entusiasme no és coherent amb el desig de desconexió de l'Estat espanyol, ja que la candidatura ha de passar pel Comitè Olímpic Espanyol, de manera que pensa que CiU no creu realment o en la candidatura o en la desconexió.

Planteja si la celebració de grans esdeveniments esportius s'ha de vincular a la creació d'infraestructures, com s'ha fet en el passat, o bé la situació actual requereix un canvi de model.

En darrer lloc, mostra discrepància amb l'afirmació que és l'Ajuntament de Barcelona qui hauria de liderar el projecte. Considera que aquesta candidatura no és comparable a la dels Jocs del 1992, atès que aquells van tenir lloc bàsicament a Barcelona i van comprometre la ciutadania, que els va viure com un projecte il·lusionant, mentre que aquests afectarien principalment el Pirineu i implicarien una transformació del territori. Per això, entén que el projecte requereix un lideratge de país, si bé amb l'acompanyament de la capital, compromesa amb l'estructuració del territori i la cohesió. Insisteix que el debat s'hauria de traslladar també al Parlament, i insta els grups municipals amb representació al Parlament a traslladar-hi el debat.

La Sra. FANDOS agraeix la segona intervenció del Sr. Truñó, que qualifica de magnífica.

A continuació, confirma al Sr. Collboni que sí que hi ha hagut experiències de jocs d'hivern en què no totes les activitats hagin tingut lloc al municipi que liderava el projecte, per exemple els Jocs de Sotxi, en què les activitats de gel es feien a la ciutat i les de neu a unes muntanyes que es troben a una distància similar a la que hi ha entre Barcelona i el Pirineu.

Aclareix que el Grup de CiU no va desmuntar l'Oficina de la Candidatura ni va arraconar el projecte, sinó que va concloure que no era adient presentar la candidatura en aquell moment i que era millor treballar en la candidatura del 2026. Fa referència a les paraules del Sr. Truñó sobre la decisió de no presentar públicament la candidatura atès que coincidia amb la de Madrid, i afegeix que diversos grups van demanar que es fes una consulta ciutadana, amb la qual cosa l'alcalde, el Sr. Trias, hi estava d'acord, però no hi havia temps.

Subratlla que en cap moment no s'ha deixat de treballar per pal·liar les mancances del projecte i per mantenir les relacions amb les federacions, etc., i nega que s'hagi desmuntat res. Comenta que, a més del Sr. Truñó —gran coneixedor del projecte, atès que l'havia liderat—, convindria convidar a la Comissió el Sr. Òscar Grau, el Sr. Jordi Joly o la Sra. Mònica Bosch perquè expliquessin la feina feta els darrers temps pel que fa a la promoció i celebració de diferents esdeveniments (com ara el Grand Prix), els projectes de promoció dels esports i el Pla estratègic de promoció dels esports d'hivern.

Aclareix que si bé en un primer moment el Grup de CiU tenia dubtes sobre la possibilitat de celebrar uns jocs d'hivern a Barcelona, des que va escoltar les explicacions del Sr. Truñó i de tot l'equip, va entendre que sí que era possible i va donar suport al Govern del PSC. Entén que aquesta Comissió pot servir per al mateix, per fer que tothom entengui els avantatges de celebrar uns jocs d'hivern a Barcelona.

Remarca que, mentre Catalunya no sigui independent, calen complicitats de l'Estat espanyol, i exposa que en el mandat anterior s'havien fet reunions amb el Govern de l'Estat, per exemple amb el Sr. Montoro i amb el Sr. Wert, i sempre s'havia tingut el suport del Sr. Cardenal, secretari general de l'Estat. Hi afegeix que també la Generalitat, malgrat les dificultats econòmiques, va estar sempre al costat del projecte, que sempre ha estat auster i viable.

Per acabar, observa que cal tenir en compte els terminis de les diferents fases, també de la possible consulta, per evitar aprovar la presentació de la candidatura quan ja no hi hagi prou temps per desenvolupar tot el procés.

El Sr. ALONSO dóna les gràcies al Sr. Truñó per unes explicacions clares i molt lúcides, i al Sr. Asens per la claredat del plantejament de les seves explicacions.

D'altra banda, demana que no es torni a concedir una intervenció de cortesia, ja que entén que el Grup d'ERC hauria pogut estar representat a la Comissió per algun dels cinc regidors que té.

El Sr. COLLBONI coincideix que no és normal que algú que no és regidor intervingui en nom d'un grup municipal, però torna a donar la paraula al Sr. Valls, tot esperant que no serveixi de precedent.

El Sr. VALLS ho entén perfectament. Afirmar que en cap cas vol violentar el reglament de la Comissió, i lamenta que el Sr. Alonso no accepti les seves intervencions.

Torna a agrair l'explicació del Sr. Truñó i comenta que potser caldria estudiar la manera de vincular al projecte altres estats, com Andorra, o les estacions i el territori de la Catalunya Nord.

El Sr. ALONSO diu al president que considera que no s'ha de consentir això.

El Sr. COLLBONI demana al Sr. Alonso que li permeti presidir la sessió, i al Sr. Valls, que no s'allargui.

El Sr. VALLS diu que, per no abusar de la seva amabilitat, dóna la seva intervenció per finalitzada.

El Sr. COLLBONI agraeix les aportacions dels grups, així com l'actitud del Govern, que malgrat la posició inicial de no voler impulsar la candidatura, ha estat sensible a la demanda de la majoria dels grups i ha volgut participar en el debat i contribuir-hi amb una posició oberta.

Comenta que tot i que la iniciativa hagi estat sempre del govern (primer del Govern del Sr. Hereu i després del Govern del Sr. Trias), la presentació d'una candidatura d'aquestes característiques no podria reeixir sense l'aportació i la complicitat dels grups municipals. Entén que al llarg de les sessions de la Comissió es comprovarà quin és el grau de consens i de suport que genera la presentació de la candidatura, especialment per part de federacions esportives, d'altres institucions i administracions de l'Estat i de la Generalitat, i de l'altra part del territori.

Considera que si en algun lloc es trobarà entusiasme per la presentació de la candidatura serà en el territori, en els representants dels Pirineus i de les comarques que més es beneficiarien de les inversions en infraestructures que caldrien, que són els llegats tangibles d'uns jocs.

Diu al Sr. Truñó que espera que continuï vinculat als treballs que farà la Comissió, i que hi torni a comparèixer per complementar informacions i resoldre dubtes que puguin sorgir en els debats amb federacions, institucions, experts en sostenibilitat, etcètera.

En darrer lloc, comenta que atesa l'absència d'alguns grups, i sense que serveixi de precedent, cada portaveu ha pogut emprar molt més temps de l'establert, cosa que ha permès aprofundir més en el debat i enriquir-lo, i dóna les gràcies a tots els assistents.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 13:30 hores.

S1. Resum de les intervencions

La compareixença del Sr. Truñó consisteix en l'exposició del projecte de candidatura a través de la presentació del resum executiu del dossier de la candidatura, un breu resum elaborat l'octubre del 2013 per l'Oficina de Candidatura, complementats pels requeriments dels procediments a complir per la candidatura el 2022 i alguns fragments de les actes dels quatre plens en què s'ha tractat aquest tema des del febrer del 2010. Aquestes actes recullen les posicions dels grups municipals que tal com ell mateix exposa, sempre ha estat controvertit i mai no ha rebut prou consens ni en un sentit ni en un altre.

Seguint aquesta mateixa línia, les intervencions dels diferents grups han enaltit el gran valor de la intervenció del Sr. Truñó així com de tota la feina realitzada en el projecte de candidatura. Partint d'aquesta introducció coincident, cada representant de grup, mostra el seu posicionament:

- *Sr. ASENS*: proposa un seguit de preguntes tot plantejant diversos punts de reflexionar per a les properes sessions de la Comissió, en relació a la necessitat i prioritat real del projecte, els costos econòmics i les inversions previstes, l'assoliment de la construcció. També planteja el dubte de l'existència d'un desenvolupament territorial per al Pirineu on es planifiqui a curt i a llarg termini, tot qüestionant si es donen les condicions econòmiques i mediambientals idònies per a un projecte d'aquesta magnitud. Destaca, a més, per sobre de tot, que per celebrar uns jocs olímpics d'hivern cal que hi hagi, en primer lloc, consens entre les administracions. Tot i això, aclareix que la posició del Govern no és inamovible: en aquest moment considera que no hi ha les condicions adequades per celebrar uns jocs d'hivern, però no descarta canviar la valoració inicial i si es donen les condicions necessàries.
- *Sra. FANDOS*: argumenta que donar suport a la candidatura no és incompatible amb el fet de prioritzar l'atenció del govern en l'àmbit social. Creu que els Jocs podrien donar a l'economia del Pirineu l'impuls que necessita.
- *Sr. ALONSO*: posa en dubte l'existència de consens social respecte el projecte i la garantia de les inversions i el finançament.

- *Sr. VALLS*: afegeix que el projecte aportaria una gran dimensionalitat internacional al territori, a més de promocionar esports propis del país que no són majoritaris, valorant positivament el potencial impacte social de la candidatura.

Sessió 2

Implantació i el desenvolupament territorial

S2. Introducció a l'Informe

Informe sobre la implantació i el desenvolupament territorial del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

El document que els oferim té l'objectiu de plasmar la informació més rellevant de la candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2026 en relació a la implantació i el desenvolupament territorial, mostrant essencialment els punts clau de la proposta de candidatura 2022.

L'objectiu general d'aquests informes d'introducció a cadascuna de les sessions de la Comissió pretenen oferir a les persones participants una contextualització suficient per tal d'enriquir el possible debat en relació al tema tractat.

En el cas que ens ocupa a la sessió d'avui, els objectius específics del document són els de: 1) definir el model d'implantació territorial de la candidatura Barcelona 2022; 2) exposar l'estat de la qüestió actual en relació a la implantació i desenvolupament territorial per a una nova candidatura Barcelona 2026; i 3) assentar les bases per a facilitar el debat en relació a la implantació i el desenvolupament territorial d'una nova candidatura Barcelona 2026.

Com poden observar, s'ha dividit la informació en 2 apartats principals: 1) en primer lloc, l'exposició del model bipolar d'implantació territorial de la proposta de Jocs d'Hivern, tot mostrant les característiques de les dues àrees olímpiques projectades: Barcelona i Pirineu. S'ofereix també un document annex amb les fitxes específiques de cadascuna de les instal·lacions; i 2) en segon lloc, la definició de la proposta de desenvolupament territorial que plantejava la candidatura 2022.

Així doncs, aquest document presenta el punt de sortida de la sessió, tot assentant les bases del debat sobre una nova proposta de candidatura en relació a la implantació i desenvolupament territorial.

S2. Informe sobre la implantació i el desenvolupament territorial del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Març de 2016

Informe sobre la implantació i el desenvolupament territorial del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Índex

1. Introducció
2. Objectiu de l'informe
3. El model bipolar d'implantació territorial: ciutat i muntanya
 - 3.1. L'Àrea olímpica del Pirineu
 - 3.2. L'Àrea olímpica de Barcelona
4. Desenvolupament territorial: un model equilibrador

1.Introducció

El present document pretén mostrar els trets generals de la candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2026 en relació a la implantació i el desenvolupament territorial, partint de les premisses establertes a la proposta de candidatura 2022.

Les ciutats aspirants a l'organització d'uns Jocs Olímpics i Paralímpics d'hivern han de garantir el compliment dels requisits tècnics imposats pel CIO en relació a la implantació territorial de la candidatura. En el cas de la proposta de Barcelona 2022, no només es complia amb aquests requisits a bastament sinó que la viabilitat proposada anava encara més enllà.

En relació al desenvolupament territorial, a més de la posada en marxa del gran Pacte global del Pirineu, tot el plantejament hauria de girar al voltant de les premisses establertes al Pla Territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran.

2. Objectiu de l'informe

Els objectius d'aquest informe són:

1. Definir el model d'implantació territorial de la candidatura Barcelona 2022
2. Exposar l'estat de la qüestió actual en relació a la implantació i desenvolupament territorial per a una nova candidatura Barcelona 2026
3. Assentar les bases per a facilitar el debat en relació a la implantació i el desenvolupament territorial d'una nova candidatura Barcelona 2026

3. El model bipolar d'implantació territorial: ciutat i muntanya

Els darrers Jocs d'hivern s'han celebrat a grans ciutats, connectades amb una zona natural muntanyosa; emprant un model bipolar de combinació "ciutat + muntanya": Salt Lake City 2002, Torí 2006, Vancouver 2010, Sotxi 2014, Pyeongchang 2018. Aquest és el model que proposava la candidatura de Barcelona Pirineus, basant-se en l'èxit d'organització de les celebracions exitoses d'edicions anteriors amb aquest model bipolar.

a) La necessitat d'una gran ciutat

L'evolució dels Jocs d'hivern – amb noves modalitats i un major nombre de persones implicades en l'organització, l'augment de mitjans de comunicació desplaçats, etc. – fan que només una gran ciutat pugui assumir els actuals requeriments dels Jocs: *aeroport internacional de gran capacitat, allotjaments hotelers molt nombrosos i de gran qualitat, sistemes de transport potents i diversificats, recintes esportius amb gran aforament, grans espais firals per als centres dels mitjans de comunicació, capacitat logística i d'acollida per a un gran nombre d'espectadors, sistemes de seguretat contrastats, xarxes i tecnologies d'informació avançades, així com un gran nombre de recursos humans altament especialitzats.*

b) La necessitat d'un entorn de muntanya

És imprescindible l'existència d'un segon centre, situat a la muntanya més propera, que pugui acollir tot el programa de neu. Existeixen dos paràmetres essencials per a la seva definició:

1) *Temps de trasllat entre ciutat i muntanya de menys de dues hores.*

2) *Concentració dels escenaris de competició:*

- *Programa de neu:* desenvolupat, preferiblement, en un gran domini esquiable amb condicions per acollir tots els esports i modalitats de neu.
- *Programa de gel:* es concentra en grans equipaments esportius de l'àrea urbana.

És cert que, en alguns casos, s'han dispersat les modalitats en diverses estacions o dominis esquiables. Però s'ha pogut constatar que això suposa una dificultat logística i d'organització afegida, a més d'un major impacte ambiental. La dispersió acaba essent, doncs, desaconsellable.

A la taula següent del document annex pot veure's el quadre que segueix resumeix les necessitats de seus de competició i llur capacitat segons requeriments del CIO:

Esport/Modalitat	Nombre de seus	Seients grada	
Hoquei gel masculí	1 palau	10.000	
Hoquei gel femení	1 palau	6.000	El calendari <u>no</u> permet utilitzar el Palau per hoquei masc.
Patinatge artístic i patinatge velocitat pista curta	1 palau	12.000	El calendari permet les dues modalitats en un únic Palau
Curling	1 palau	3.000	
Patinatge velocitat (oval)	1 palau	6.000	
Esquí alpí (descens, súper gegant, súper combinada)	1 pista D homes 1 pista D dones	8.000	Pot fer-se una única arribada amb una única grada
Esquí alpí (eslalom, eslàlom gegant, súper combinada)	1 pista comp.	8.000	Una pista amb dos traçats
Salts esquí	2 trampolins (90-120)	3.000	Inclou combinada nòrdica (salts)
Freestyle	1 pista aerisals 1 pista ski cross 1 pista halfpipe 1 pista moguls	4.000 4.000 4.000 4.000	Pistes independents amb possibles arribades compartides
Snowboard	1 pista cross 1 pista SG paral.lel 1 pista halfpipe 1 pista slope-style	4.000 4.000 4.000 4.000	Traçat variant Freestyle amb arribada comuna Pista independent Mateixa pista que Freestyle Possible en properes edicions de Jocs
Bobsleigh / skeleton	1 circuit lliscament	1.000	
Luge	1 circuit lliscament	1.000	Mateixa instal·lació que bobsleigh i skeleton
Biatló	1 estadi	6.000	
Esquí de fons	1 estadi	3.000	Pot compartir una part dels circuits amb estadi de biatló Inclou combinada nòrdica (fons)

3.1. L'Àrea olímpica del Pirineu

Les 4 condicions que requereix el domini esquiable, segons els requisits del CIO, són:

- 1) Que s'emplaci a menys de dues hores de Barcelona.
- 2) Que tingui unes dimensions suficients per acollir totes les proves d'esquí alpi, *freestyle* i *snowboard*.
- 3) Que permeti traçar-hi un circuit de descens, que exigeix desnivells superiors als 800 m, així com característiques topogràfiques molt singulars.
- 4) Que al seu voltant es puguin localitzar les altres disciplines de muntanya

Partint d'aquestes premisses, es varen estudiar totes les estacions d'esquí alpi existents a Catalunya per a veure si complien les condicions esmentades i seleccionar-ne la més adequada. A continuació, es mostra aquesta anàlisi per a cadascuna de les condicions esmentades:

Distància: Els únics dominis esquiables que compleixen la **condició de distància** inferior a dues hores són Rasos de Peguera i La Molina-Masella. Les futures previsions de millora de les comunicacions, a més, podrien reduir encara més el temps de desplaçament entre Barcelona i La Molina-Masella.

Dimensions: Per tal de complir la condició que en un sol domini esquiable puguin celebrar-se totes les competicions d'esquí alpi, cal considerar la grandària de les estacions i el nombre de pistes i de quilòmetres esquiables. Els dos dominis esquiables que destaquen per grandària i nombre de quilòmetres esquiables són Baqueira-Beret i La Molina-Masella. Boi Taüll, després de possibles ampliacions, representaria la grandària mínima desitjable. La resta de les estacions no tenen prou capacitat per acollir el conjunt de proves olímpiques.

En els dominis de Baqueira-Beret i La Molina-Masella podrien celebrar-se totes les competicions olímpiques d'esquí alpi, *freestyle* i *snowboard*.

Desnivell: Per últim, les úniques estacions que complirien la condició de desnivell superior a 800 m són les de Baqueira-Beret, Espot Esquí, Port Ainé i La Molina-Masella. Les possibilitats de traçar una pista de descens de categoria olímpica es redueixen, però, a les estacions de Baqueira-Beret i La Molina-Masella. En els altres casos, les característiques topogràfiques dificulten un traçat homologable.

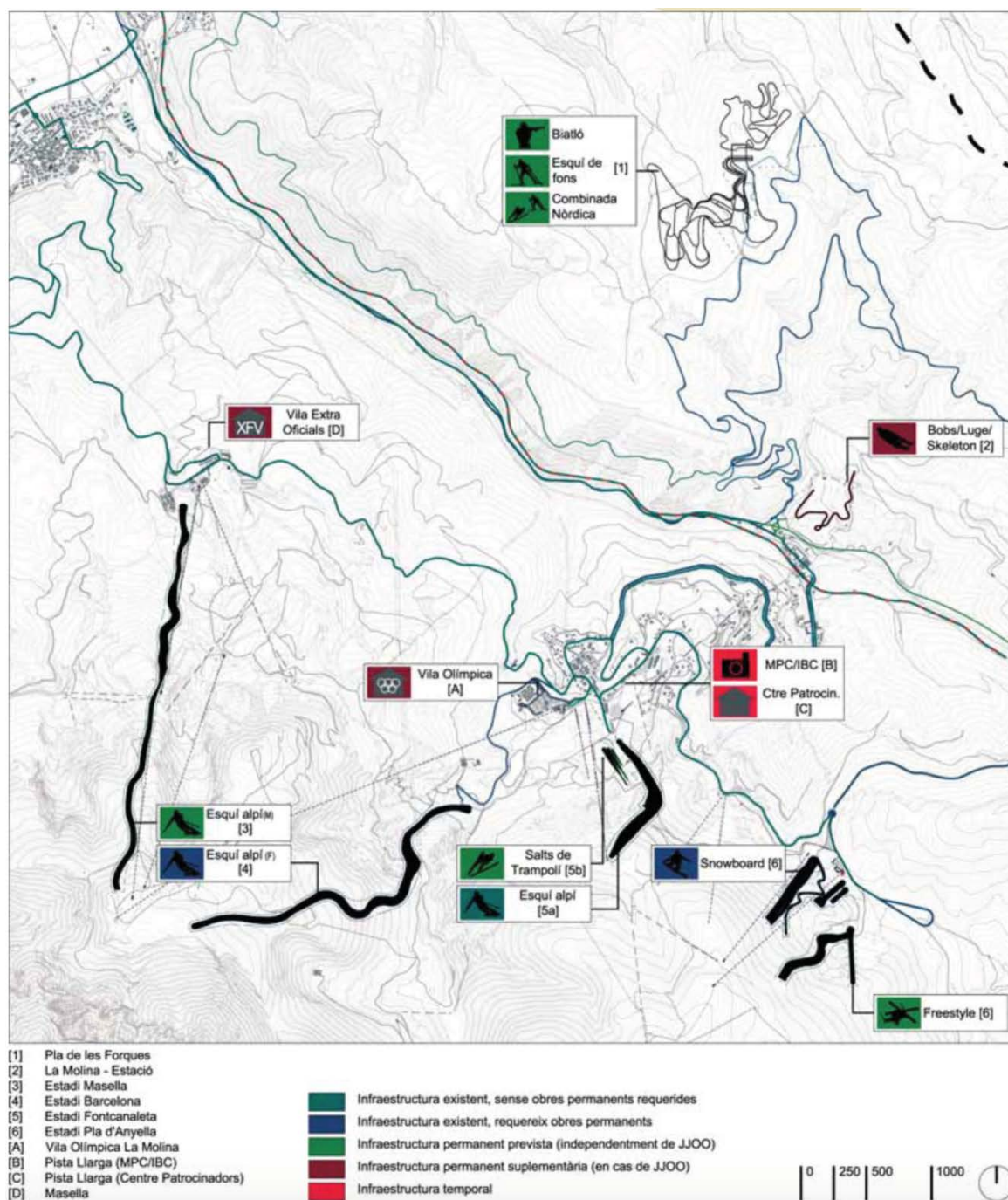
D'acord amb les 3 condicions anteriors, l'únic domini esquiable que compleix les condicions exposades és el de *La Molina-Masella*.

Localització de les altres disciplines de muntanya. Es proposava constituir l'Àrea Olímpica del Pirineu al voltant de l'estació de la Molina – Masella. Cal dir, però, que per

tal de que aquesta àrea concentri totes les proves de muntanya *caldrà habilitar un estadi de biatló i un de fons per sota de la cota de 1.800 m, així com també construir un circuit de lliscament (pròpiament una disciplina de gel) i un conjunt de trampolins.*

La tria de la Molina – Masella, a més de superar les condicions imposades pel CIO, queda avalada per la solvència en l'organització de competicions internacionals reconeguda per la FIS.

Plànol de la proposta d'Àrea olímpica del Pirineu

→ A la part 1 del document annex, es mostren les fitxes resum de les diferents seus de competició de l'àrea olímpica del Pirineu (*per a informació encara més detallada, es poden*

consultar els quadernets de l'Annex 1 – Infraestructures del document “Proposta preliminar de Candidatura” disponible físicament a l'arxiu de l'Ajuntament de Barcelona).

La Vila Olímpica Pirineu

La Candidatura Barcelona Pirineu 2022 proposava dues Viles Olímpiques (Barcelona i La Molina) per allotjar tots els atletes així com als oficials dels equips participants als Jocs, d'acord amb el disseny de la doble centralitat, donant així resposta als requeriments olímpics que exigeixen una vila per a cada seu esportiva a més de 50 km.

El nombre total d'atletes i acompanyants que s'allotjaran a les viles serà de 5.725 persones.

Al **Pirineu**, es proposa emplaçar la Vila Olímpica a **La Molina**, al terme municipal d'Alp, amb una capacitat de 3.575 persones. La distància que separa les dues viles és de 154 km, el desnivell de 1.500 m i el temps de transport d'1h 45min. Ambdues Viles Olímpiques s'ubiquen en terrenys legalment qualificats com residencials pels vigents plans urbanístics.

La *Villa Olímpica del Pirineu* s'assenta en una posició privilegiada dins la configuració olímpica, ocupant un lloc central. Aquest fet suposarà que gaudeixi d'unes comunicacions perfectes i que la distància màxima a la seu més allunyada sigui de 10 km. La construcció de la nova Vila es projecta en els terrenys actualment ocupats per l'aparcament de l'estació d'esquí de La Molina, definits pel Pla d'Ordenació Municipal d'Alp com a urbanitzables i en què es preveu el desenvolupament d'una operació que doti l'estació d'esquí d'una oferta potent d'allotjament i serveis a peu de pista.

Els terrenys són actualment propietat de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Turisme i Muntanya SA (TiMSA) i l'Ajuntament d'Alp, per tant, caldrà obrir un procés de gestió del sòl per avançar en el procés urbanístic. La superfície total del recinte serà de 9 ha en què es preveu un conjunt concebut sota el model de flexibilitat com un agregat de mòduls prefabricats que conformaran edificis de 3 o 4 plantes d'alçada, fet que admeti la seva reutilització i explotació després dels jocs. El conjunt es completarà amb mòduls temporals que seran retirats, restituint paisatgísticament el terreny ocupat al seu estat natural. Representen el 31% del total de l'allotjament.

Els criteris de la proposta de localització

La proposta de localització de les diferents seus de competició a l'àrea olímpica del Pirineu va ser elaborada seguint els criteris següents:

- **Excel·lència.** Assolir les millors condicions per als esportistes com a referència de qualsevol decisió.

- **Aprofitament.** Totes les seus de competició olímpica es localitzen en àrees esquiables ja existents, excepte en els casos en què no hi ha cap altra possibilitat (estadis de biatló i fons i circuit de lliscament).
- **Compactació.** Reduir al màxim el nombre de seus de competició i la distància entre elles.
- **Austeritat.** Reduir al màxim els costos derivats de la implantació i justificar qualsevol inversió en funció de l'ús permanent posterior esperat.
- **Condicions ambientals.** Excepte l'estadi del biatló i el de fons, i el circuit de lliscament, que seran de nova construcció, tots els escenaris olímpics se situen dins els límits actuals dels dominis esquiables i s'aplicaran mesures de restitució paisatgístiques quan sigui necessari. Es consideraran els riscos i l'impacte ambiental associats, es minimitzarà l'ocupació de sòl i el consum d'altres recursos i s'assegurarà la contribució d'energies renovables.
- **Garanties d'ús.** Totes les intervencions que es realitzin sobre el territori han d'anar acompanyades d'un pla i programa d'utilització que en garanteixi la viabilitat i utilitat.
- **Accessibilitat.** Les seus de competició han de ser fàcilment accessibles des del viari general com a primera condició de la seguretat.

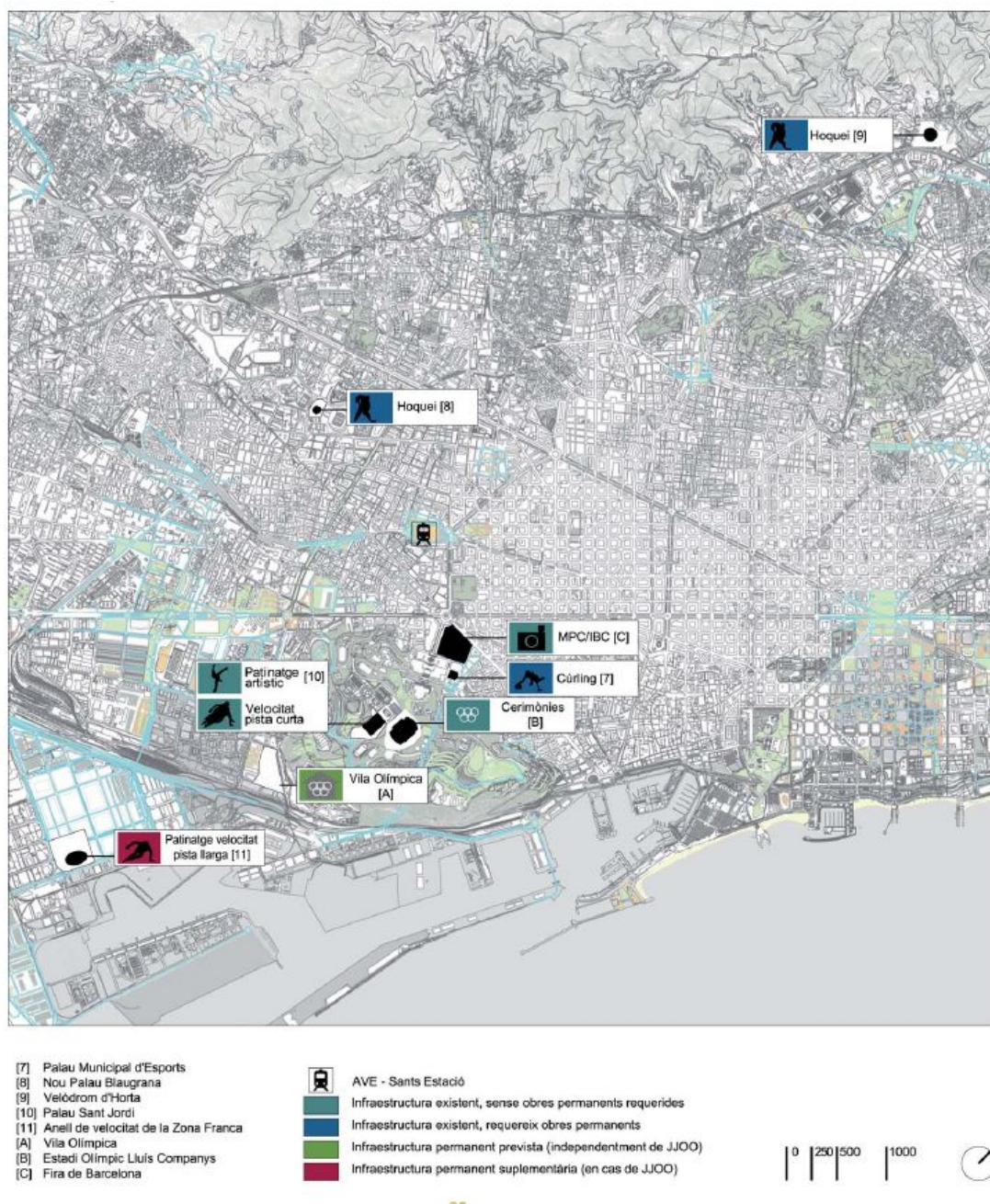
3.2. L'Àrea olímpica de Barcelona

La ciutat de Barcelona, acolliria totes les proves de gel del programa olímpic i paralímpic. La proposta es basa en el criteri d'austeritat, donant un nou ús a les seus de competició de 1992: no es persegueix un procés de transformació urbana radical –es desplaça el focus del potencial modernitzador dels Jocs al pol pirinenc– però sí que serviria per posar al dia alguns dels equipaments més emblemàtics de la ciutat.

Es contemplen rigorosos criteris de sostenibilitat: eficiència i estalvi energètics, aplicació de criteris bioclimàtics en l'edificació i obtenció de certificacions de qualitat ambiental, amb introducció de noves tecnologies en l'ús de materials i en la producció i consum energètic, a més de posar en pràctica millores en la gestió de l'aigua i els residus.

Tenint en compte que totes les seus de competició han de disposar de sistemes de producció de gel, caldrà estudiar amb detall les formes més econòmiques i segures de producció. En alguns casos podran utilitzar-se xarxes de distribució de fred produït industrialment i en altres s'hauran d'estudiar sistemes temporals de producció que puguin desmuntar-se un cop celebrats els Jocs.

Plànol de la proposta d'Àrea olímpica del Pirineu

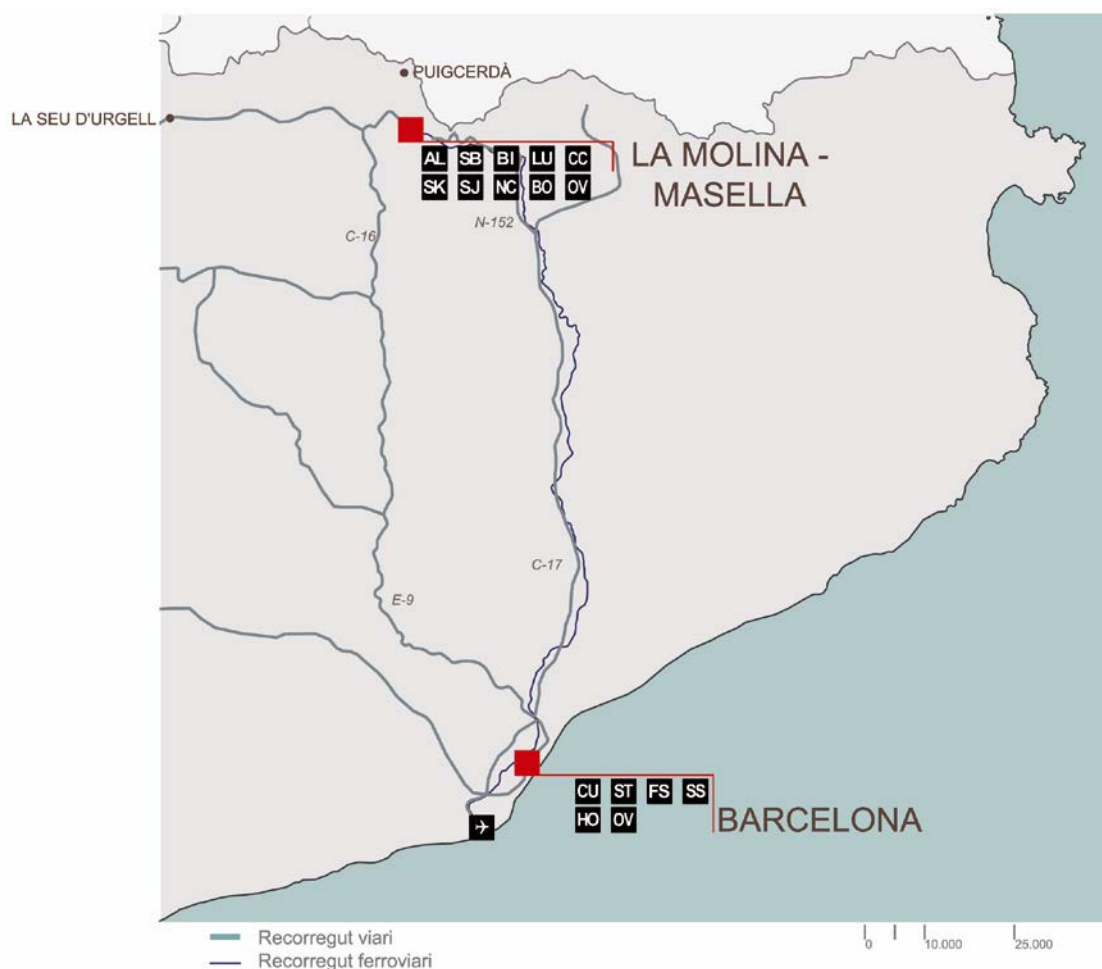
→ A la part 2 del document annex, es mostren les fitxes resum de les diferents seus de competició de l'àrea olímpica de Barcelona (*per a informació encara més detallada, es poden consultar els quadernets de l'Annex 1 – Infraestructures del document “Proposta preliminar de Candidatura” disponible físicament a l'arxiu de l'Ajuntament de Barcelona*).

La Vila Olímpica Barcelona

La Vila s'ubica en un enclavament estratègic: a 10 km de l'aeroport de Barcelona, a 15 minuts del centre urbà i al costat de la majoria de seus esportives. Es preveu que formi part del barri de la Marina del Prat Vermell, situant-se a la unitat d'actuació número 12, just al peu del parc olímpic de Montjuïc, en uns terrenys actualment obsolets en què el planejament preveu una reconversió a usos mixtos residencials i d'activitat econòmica. La gestió del sòl aniria a càrrec d'una entitat pública, a través d'un sistema de cooperació pública-privada; igualment, les construccions seran executades per una societat mixta, assumint, el capital públic, la construcció d'habitatges de caràcter social. La superfície del recinte comprèn un total de 8,5 ha, que allotjarà diversos blocs d'habitatges a diferents altures en nombre de 452 habitatges que proporcionaran un total de 2.260 llits per a atletes i oficials. A més, la Vila disposarà d'innovadors sistemes d'eficiència i autosuficiència energètica, que es connectaran a la Central de Generació d'Energies de la Zona Franca, alimentada amb fonts d'energia renovable.

3.3. La connectivitat ciutat - muntanya

La proposta d'implantació territorial de la candidatura queda representada en l'esquema següent d'àrees olímpiques:

El

projecte de la candidatura 2022 té present la importància que exerceix el transport en l'èxit dels Jocs Olímpics, raó per la qual s'ha concebut un transport còmode, segur, fiable i eficient. A més, es preveu utilitzar al màxim l'actual infraestructura de transport i promoure la mobilitat en modes sostenibles.

Un dels avantatges del projecte Barcelona Pirineu 2022 és la gran connectivitat de què disposa la seu del Pirineu: mai en la història dels Jocs d'Hivern, una seu havia estat accessible mitjançant dos eixos viaris (de connexió amb Barcelona), una xarxa viària transversal que garanteix la seguretat i accessibilitat des d'altres punts i un accés ferroviari amb una estació de tren a la mateixa seu olímpica de La Molina.

4. Desenvolupament territorial: un model equilibrador

La celebració d'uns Jocs Olímpics d'hivern de manera simultània a la ciutat i en un entorn d'alta muntanya del Pirineu obliga a una perspectiva integral del territori. La vocació de contribuir a l'equilibri territorial és un desig i una necessitat del territori molt anterior a la mateixa idea de celebrar-hi uns Jocs Olímpics. Els Jocs podrien significar una oportunitat per millorar l'articulació territorial entre les comarques d'alta muntanya i amb la ciutat i la resta de Catalunya.

Els Jocs pretenen fer possible la compensació territorial, no només entre els territoris implicats, sinó en el conjunt del país. A més de la inversió en infraestructures de mobilitat i altres equipaments, es preveu contribuir a la generació d'ocupació de qualitat, amb empreses arrelades al territori i orientades a generar ocupació sostenible a llarg termini. En definitiva, els Jocs podrien tenir el potencial de millorar la vida de qui ja habita al territori i d'oferir noves oportunitats professionals a qui vulgui fer-ho en el futur.

A més, es pretén contribuir al reequilibri territorial generant activitat econòmica que no se cenneixi només al sector turístic. La diversificació dels sectors d'activitat multiplica les possibilitats perquè gestiona millor la diversitat de persones i territoris. Alhora, combat l'estacionalitat i la competència de noves destinacions turístiques al voltant del món.

El Pacte global per al Pirineu

La candidatura aspirava a provocar un canvi profund en el territori pirinenc que anés molt més enllà dels Jocs.

Al gener de 2011 es va convocar a tots els agents pirinencs a un gran *Pacte Global per al Pirineu*, un acord cívic i polític, en el qual els municipis i les valls manifestaven de manera explícita la seva voluntat de participar conjuntament en el projecte. Al juliol de 2012 es constituïa la Comissió tècnica del Pla amb el propòsit d'identificar, definir i desenvolupar una àmplia bateria de programes i projectes estratègics que, en última instància, generin i atreguin activitat econòmica i ocupació de qualitat.

L'únic desenvolupament viable és aquell que sigui respectuós amb l'entorn i que posant en valor els actius ja existents aconseguís incorporar una dinàmica de sostenibilitat, a partir de les realitats pròpies i singulars del territori que signifiquin un avantatge competitiu.

Cal esmentar també que la proposta de desenvolupament territorial lligada als Jocs d'Hivern hauria de configurar-se acord amb el Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i Aran (aprovat a 25 de juliol de 2006, publicada la darrera actualització a 20/01/2009).

ANNEX

PART 1. Fitxes resum de les seues de competició de l'àrea olímpica del Pirineu

Estadi Masella: Esquí alpí

Propietat:	Concessió privada amb terrenys de titularitat públic-privada.
Àrea de competició:	Una pista, amb sortida a La Tosa, prop del refugi "Niu de l'Àliga" i arribada a la cruïlla de l'aparcament i la carretera de Coma Oriola.
Capacitat:	8.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.
Ubicació:	A 4,5 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 7').
Esport:	Esquí alpí Homes
Modalitats:	Descens – Super combinada – Super gegant – Eslàlom gegant

Competicions:

Proves olímpiques:

Modalitats	Homes
Descens	X
Super combinada	X
Super gegant	X
Eslàlom gegant	X

Proves paralímpiques:

Modalitats	Homes
Descens	Sit, St, Vi
Super combinada	Sit, St, Vi
Super gegant	Sit, St, Vi

Requisits crítics CIO / IPC / FIS:	
Desnivell:	entre 800 i 1.100 m
Ample de pista mínim	30 m
Sistema d'innivació artificial en tot el traçat	

	Homes
Longitud	3.000 m
Desnivell	885 m
Cota superior	2.525 m
Cota inferior	1.640 m
Pendent promig	30 %
Pendent màxim	51 %
Pendent mínim	3 %
Orientació	Nord

OBRES PERMANENTS

17.841.000 €

Instal·lacions de competició

1.685.000 €

Actuacions tècniques	10.588.000 €
Telesella Coma Oriola	6.000.000 €
Sistema innivació artificial	4.588.000 €
Actuacions urbanístiques	2.000.000 €
Eix viari – esplanada	2.000.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)	2.141.000 €
Gestió i llicències (10%)	1.427.000 €

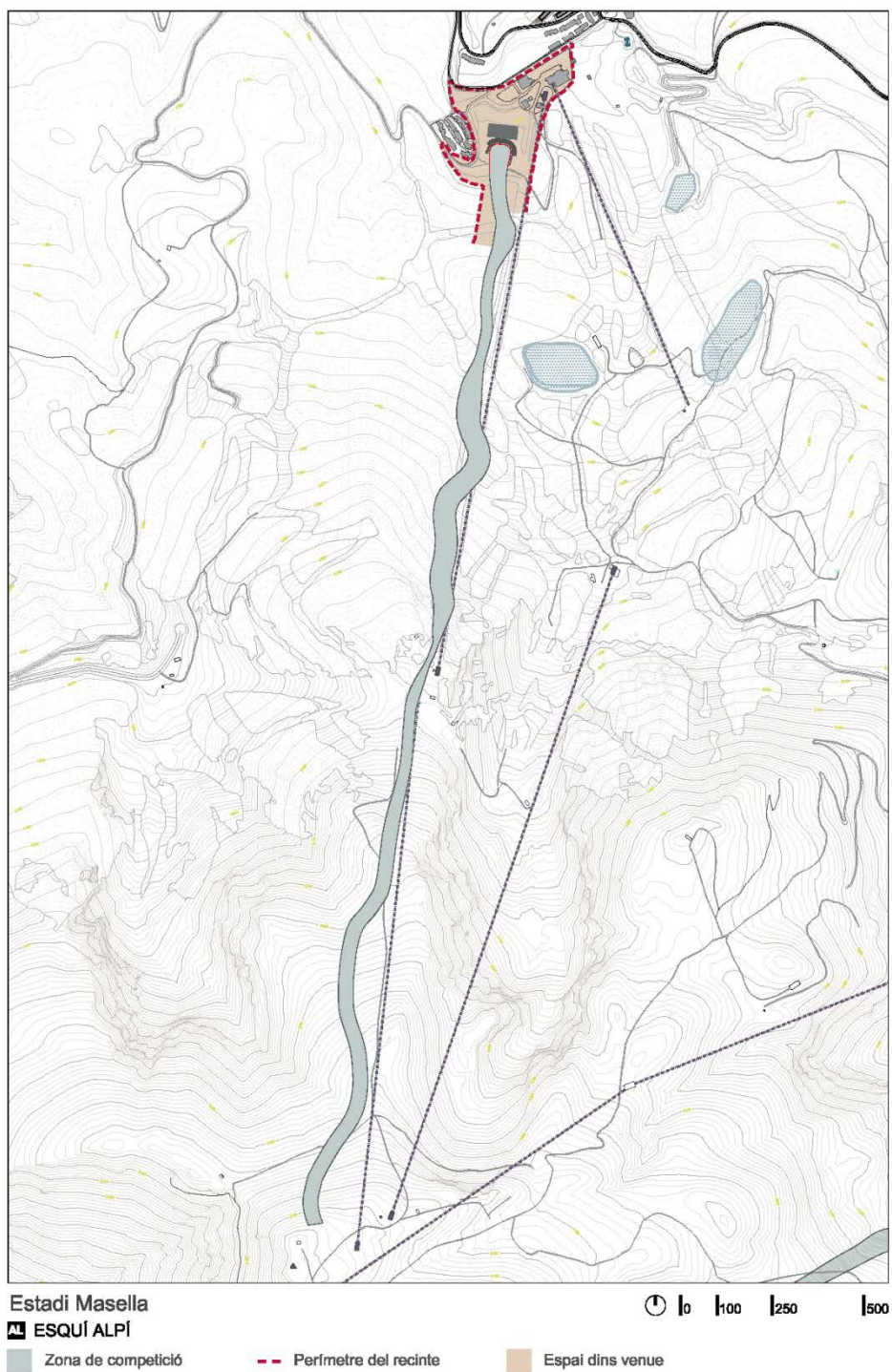
OBRES TEMPORALS	16.000.000 €
------------------------	---------------------

Condicionament Olímpic	16.000.000 €
------------------------	--------------

**Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA*

Ús posterior:

Remodelació de dues pistes ja existents, millorant l'aprofitament del domini esquiable de Masella.
Possibilitat de convertir-se en la primera estació de muntanya del Pirineu català d'obtenir l'homologació de la FIS.
Capacitat per acollir una prova internacional de descens anualment.

Estadi Barcelona: Esquí alpí

Propietat:	Concessió privada amb terrenys de titularitat públic-privada.
Àrea de competició:	Una pista, amb sortida a La Tosa, prop del refugi "Niu de l'Àliga" i arribada a Pletissals
Capacitat:	8.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.
Ubicació:	A 2 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 5').
Esport:	Esquí alpí dones
Modalitats:	Descens – Super combinada – Super gegant

Competicions:

Proves olímpiques:

Modalitats	Dones
Descens	X
Super combinada	X
Super gegant	X

Proves paralímpiques:

Modalitats	Dones
Descens	St, Sit, Vi
Super combinada	St, Sit, Vi
Super gegant	St, Sit, Vi

Requisits crítics CIO / IPC / FIS:

Desnivell:	entre 450 i 800 m
Ample de pista mínim	30 m
Sistema d'innivació artificial en tot el traçat	

Dones

Longitud	2.485 m
Desnivell	750 m
Cota superior	2.485 m
Cota inferior	1.735 m
Pendent promig	26,9 %
Pendent màxim	60,93 %
Pendent mínim	2,76 %
Orientació	Nord-est

OBRES PERMANENTS

14.755.000 €

Instal·lacions de competició

516.000 €

Actuacions tècniques

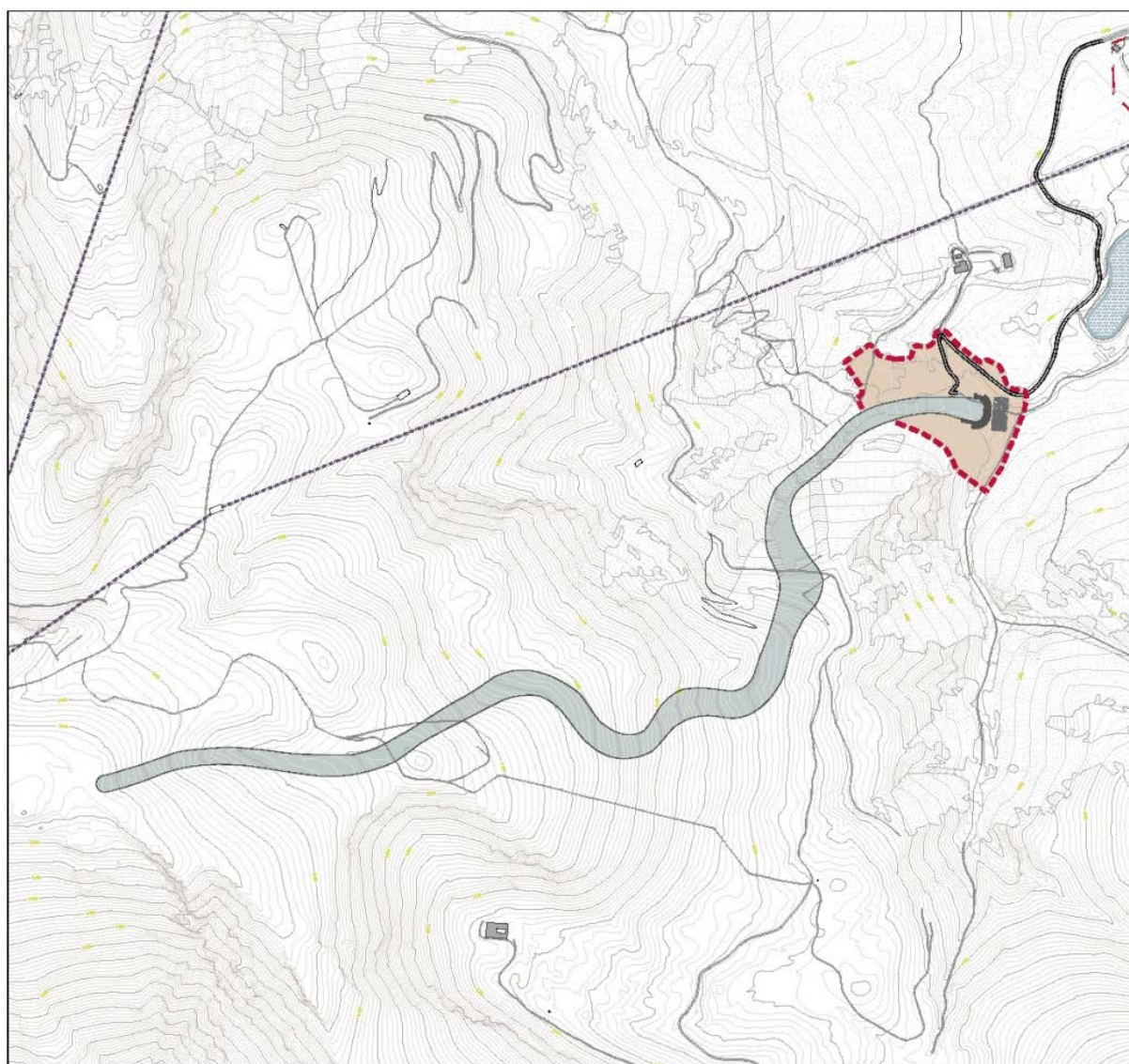
11.228.000 €

	Telesella Coll de Pal	2.000.000 €
	Telecabina Tosa (2n tram)	6.000.000 €
	Neu artificial	3.228.000 €
Actuacions urbanístiques		60.000 €
	Accessos i aparcaments	60.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)		1.771.000 €
Gestió i llicències (10%)		1.180.000 €
OBRES TEMPORALS		15.700.000 €
Condicionament Olímpic		15.700.000 €

**Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA*

Ús posterior:

La pista serà de caràcter permanent i completarà l'àrea esquiable del domini La Molina – Masella, permetent la formació de nous esportistes i l'allotjament de competicions de primer nivell.

Estadi Barcelona

AL ESQUÍ ALPÍ

0 50 100 250

Zona de competició

Perímetre del recinte

Espai dins venue

Estadi Font Canaleta: Salts d'esquí, Combinada Nòrdica, Esquí alpí

Propietat:	Pública, gestionada per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.
Àrea de competició:	Concentració en un únic conjunt amb serveis compartits de dos espais de competició diferenciats: les pistes ja existents i homologades d'eslàlom i eslàlom gegant, i els trampolins de salts (que substituiran els actuals, inadequats per a l'ús olímpic).
Capacitat:	Estadi salts d'esquí: 3.000 persones assegudes i 12.000 dempeus. Estadi esquí alpí: 8.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.
Ubicació:	A 0,5 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 1').
Esport:	Salts d'esquí / Combinada Nòrdica / Esquí alpí
Modalitats:	Individual Normal Hill – Individual LargeHill – Equip LargeHill Individual Normal Hill + 10 km – Individual LargeHill + 10 km – Equip LargeHill + 4 x 5 km Eslàlom – Eslàlom gegant

Competicions:

Proves olímpiques Salts d'esquí:

Modalitats	Homes	Dones
Individual NH	X	X
Individual LH	X	
Equip LH	X	

Proves olímpiques Combinada nòrdica

Modalitats	Homes
Individual NH + 10 km	X
Individual LH + 10 km	X
Equip LH + 4 x 5 km	X

Proves olímpiques Esquí alpí:

Modalitats	Homes	Dones
Eslàlom	X	X
Eslàlom gegant		X

Proves paralímpiques Esquí alpí:

Modalitats	Homes	Dones
Eslàlom	St, Sit, Vi	St, Sit, Vi
Eslàlom gegant	St, Sit, Vi	St, Sit, Vi

Requisits crítics CIO / IPC / FIS Salts d'esquí:

Normal Hill	85 m
LargeHill	109 m i més llargues

Requisits crítics CIO / IPC / FIS Esquí alpí:

Desnivell:	350 - 450 m
Ample de pista mínim	40 m
Sistemes d'innivació artificial en tot el traçat	

Comp.	Cota Sortida	Cota Arribada	Desnivell	Long.	Amplada	Status
-------	--------------	---------------	-----------	-------	---------	--------

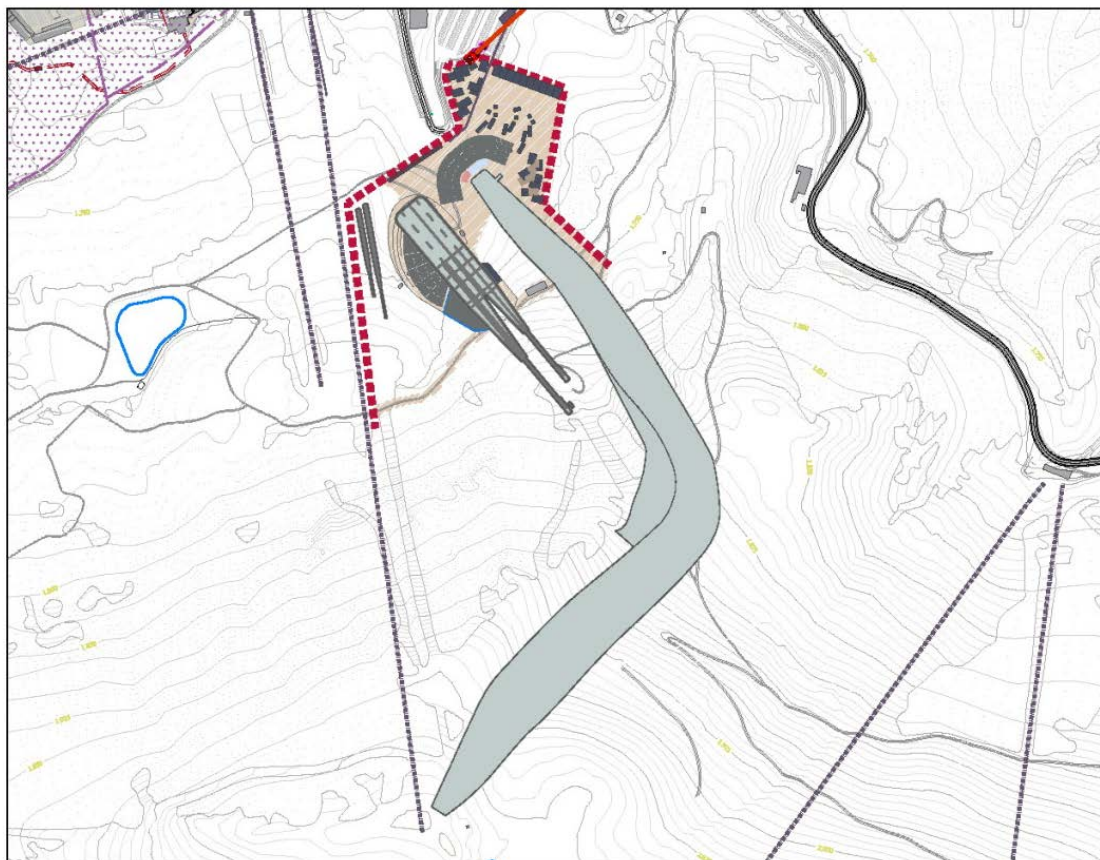
Salts d'esquí						
K90	1.880 m	1.707 m	173 m	-	-	Substitució existents
K120	1.847 m	1.707 m	140 m	-	-	Substitució existents
Eslàlom						
	1.907 m	1.702 m	205 m	645 m	30 m	Existent
Eslàlom gegant						
	2.075 m	1.700 m	370 m	1.200 m	30 m	Existent

Ús posterior:

Les actuals pistes d'Eslàlom i Eslàlom Gegant ja s'utilitzen habitualment per entrenaments, competició i lleure i compten amb les homologacions de Super gegant, Gegant i Eslàlom.

Els trampolins seran de caràcter permanent i completaran el parc de neu de La Molina – Masella, permetent la formació de nous esportistes, l'entrenament i l'allotjament de competicions de primer nivell. Un cop construïts els trampolins, se sol·licitaran a la FIS les homologacions corresponents.

OBRES PERMANENTS		70.370.000 €
Instal·lacions de competició		50.500.000 €
	Nova Construcció Trampolins 120 i 90	40.000.000 €
	Trampolins entrenament	8.000.000 €
	Enllumenat permanent	2.000.000 €
	Millores sortida/arribada pista Slalom	500.000 €
Actuacions tècniques		1.296.000 €
	Equipament neu artificial	1.296.000 €
Actuacions urbanístiques		4.500.000 €
	Centre meteorologia nova ubicació	500.000 €
	Adequació arribada Slalom	3.500.000 €
	Ampliació aparcament	500.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)		8.444.000 €
Gestió i llicències (10%)		5.630.000 €
OBRES TEMPORALS		11.900.000 €
Condicionament Olímpic		11.900.000 €

Estadi Font Canaleta

SJ SALTS D'ESQUÍ **AL** ESQUÍ ALPÍ

■ Zona de competició

--- Perímetre del recinte

■ Espai dins venue

0 50 100 250

Estadi Pla d'Anyella: Snowboard / Freestyle

Propietat:	Pública, gestionada per Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.
Àrea de competició:	<p>En un únic conjunt amb serveis compartits i passeres per facilitar la mobilitat dels espectadors. Es proposa habilitar tres espais de competició:</p> <p>Estadi A, per les proves de Snowboard Cross, SG Paral·lel, i Slope Style¹;</p> <p>Estadi B, per acollir les proves de Halfpipe, en l'equipament ja existent, i Aerials;</p> <p>Estadi C, que comptarà amb una pista de Moguls i una de Ski Cross de nova construcció.</p>
Capacitat:	<p>Estadi A: 4.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.</p> <p>Estadi B: 4.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.</p> <p>Estadi C: 4.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.</p>
Ubicació:	A 4,5 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 7').
Esport:	Snowboard / Freestyle
Modalitats:	Snowboard Cross – Halfpipe – S.G. Paral·lel – Slope Style / Aerials – Halfpipe – Ski Cross

Competicions:

Snowboard			Freestyle		
Modalitats	Homes	Dones	Modalitats	Homes	Dones
Snowboard cross (SBX)	X	X	Aerials (AE)	X	X
S.G. Paral·lel (PGS)	X	X	Bamps (MO)	X	X
Halfpipe (HP)	X	X	Halfpipe (HP)	X	X
Slope Style (SS) ¹	X	X	Ski Cross (SX)	X	X

Comp.	Cota Sortida	Cota Arribada	Desnivell	Long.	Amplada	Status
Snowboard						
SXB	2.045 m	1.830 m	215 m	1.200 m	30 m	Existent
PGS	2.000 m	1.830 m	170 m	525 m	40 m	Existent
HP	1.905 m	1.840 m	65 m	170 m	40 m	Existent
SS	1.980 m	1.830 m	150 m	800 m	30 m	Nova construcció
Freestyle						

¹ Slope Style: Pendent d'incloure'l al programa olímpic.

AE	1.890 m	1.840 m	50 m	170 m	30 m	Nova construcció
MO	1.970 m	1.855 m	120 m	200 m	30 m	Nova construcció
HP	1.905 m	1.840 m	65 m	170 m	40 m	Existent
SX	2.070 m	1855 m	215 m	1.200 m	30 m	Existent

Requisits crítics CIO / FIS Estadi A	
Desnivell:	215 m
Longitud:	1.200 m
Amplada:	30 m
Sistemes d'innivació artificial en tot el traçat	

Requisits crítics CIO / FIS Estadi B	
Desnivell:	65 m
Longitud:	170 m
Amplada:	40 m
Sistemes d'innivació artificial en tot el traçat	

Requisits crítics CIO / FIS Estadi C	
Desnivell:	120 m
Longitud:	250 m
Amplada:	30 m
Sistemes d'innivació artificial en tot el traçat	

OBRES PERMANENTS	15.983.000 €
-------------------------	---------------------

Instal·lacions de competició	1.600.000 €
Actuacions tècniques	3.886.000 €
Equipament neu artificial	3.886.000 €
Actuacions urbanístiques	7.300.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)	1.918.000 €
Gestió i llicències (10%)	1.279.000 €

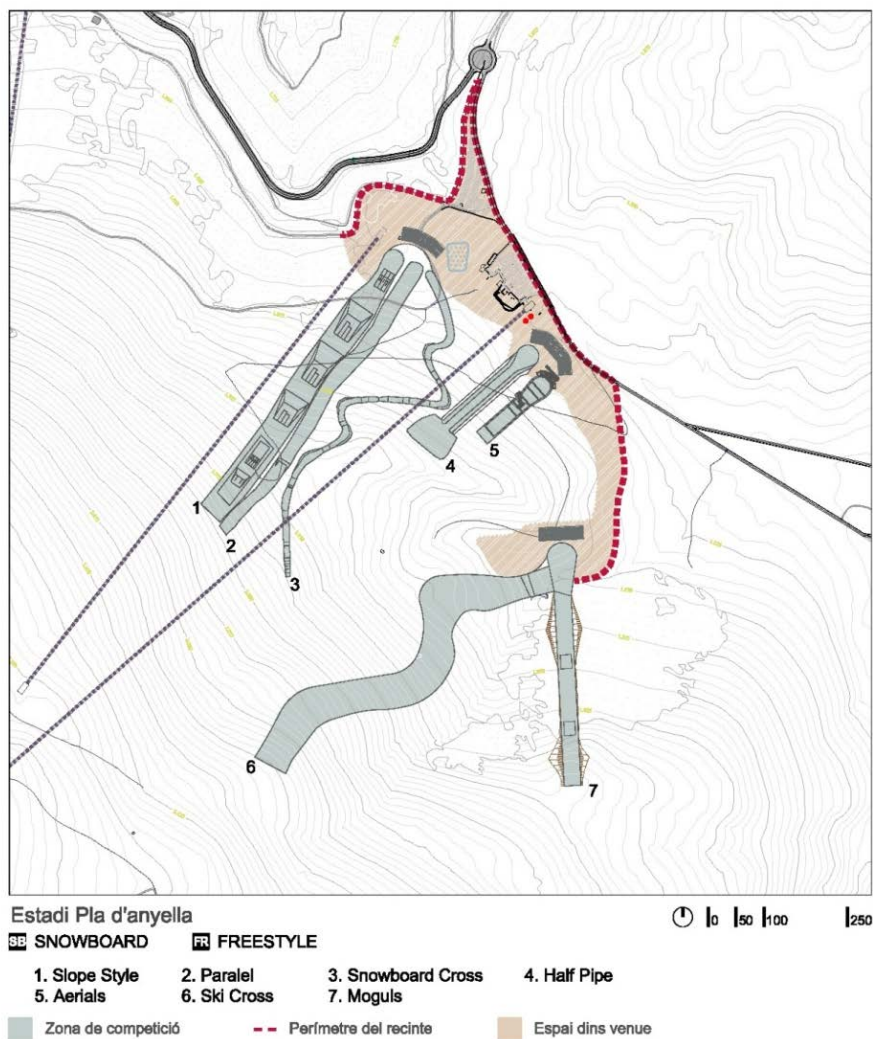
OBRES TEMPORALS	18.500.000 €
------------------------	---------------------

Condicionament Olímpic	18.500.000 €
------------------------	--------------

*Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA

Ús posterior:

Les noves pistes (i la modernització dels existents) tindran un caràcter permanent. Amb posterioritat als Jocs, se'n sol·licitarà l'homologació a la FIS i s'incorporaran al Parc de neu de La Molina, especialitzat en Freestyle i Snowboard. Constituiran un conjunt complet de primer nivell que permetrà tant l'entrenament com la celebració de competicions internacionals.

Molina Estació – Circuit de lliscament: Bobsleigh / Skeleton / Luge

Propietat:	Privada.
Àrea de competició:	Pendent de construcció. Es proposa situar el circuit de lliscament per a bobsleigh, skeleton i luge en un indret anomenat "Paborde", en les immediacions de l'estació de ferrocarrils de "La Molina".
Capacitat:	1.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.
Ubicació:	A 4,5 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 6').
Esport:	Bobsleigh / Skeleton / Luge
Modalitats:	B2 – B4 / Individual / Individual – Doble – Relleus Equips

Competicions:

Proves olímpiques:

Esport	Modalitat	Homes	Dones	Mixtes
Bobsleigh	B2	X	X	
	B4	X		
Skeleton	Individual	X	X	
Luge	Individual	X	X	
	Doble	X	X	
	Relleus Equips			X

Requisits crítics CIO / FIBT / FIL	
Longitud total:	1.500 m
Longitud inclinació descendent:	1.200 m
Amplada màxima a la recta:	140 m

Característiques previstes del circuit	
Longitud total:	1.400,00 m
Cota sortida superior:	1.531,00 m
Cota sortida inferior:	1.496,70 m
Cota arribada:	1.414,36 m
Desnivell:	116,64 m
Pendent mig:	-9,33 %

OBRES PERMANENTS		48.364.000 €
Instal·lacions competició		19.625.000 €
	Infraestructura pista	6.975.000 €
	Instal·lació fred	12.650.000 €
Actuacions tècniques		4.650.000 €
	Edificacions auxiliars	4.650.000 €
Actuacions urbanístiques		14.416.000 €
	Camins i accessos	14.416.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories		5.804.000 €
Gestió i llicències (10%)		3.869.300 €

OBRES TEMPORALS	11.000.000 €
------------------------	---------------------

Condicionament Olímpic	11.000.000 €
------------------------	--------------

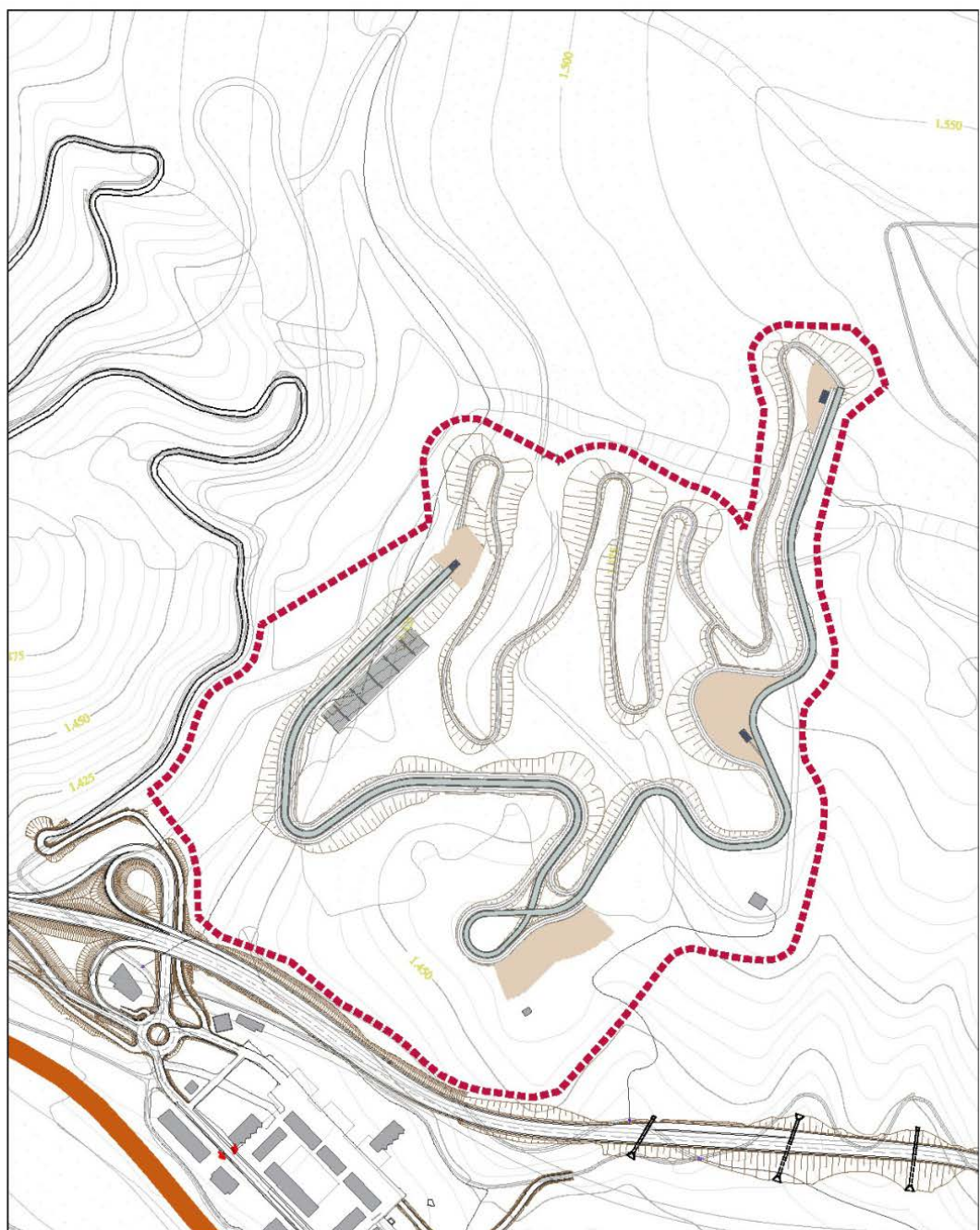
**Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA*

Ús posterior:

Un cop construït el circuit de lliscament, primera instal·lació d'aquest tipus a Espanya, podrà ser seu d'una competició internacional anual, integrant-se en el circuit dels escassos equipaments d'aquests tipus que existeixen al món.

Serà també lloc d'entrenament i formació d'esportistes i punt d'estatge d'equips estrangers.

La instal·lació tindrà també un vessant recreatiu, atès que a l'estiu, el lliscament pot fer-se amb trineus amb rodes. Caldrà fer un acurat estudi de l'explotació, per tal de garantir-ne la màxima ocupació i ús diversificat.

Circuit de liscament La Molina - Estació

BO BOBSLEIGH

L LUGE

SK SKELETON

■ Zona de competició

--- Perímetre del recinte

■ Espai dins venue

0

50

100

250

Estadi Pla de les Forques: Biatló / Esquí de Fons / Combinada Nòrdica

Propietat:	Ajuntament de Fontanals de Cerdanya.
Àrea de competició:	Conjunt de circuits amb serveis compartits i un sol estadi, situat entre els pobles de Palau, Queixants, Urx, Alp i La Molina – Estació, en una de les poques àrees relativament planes de la zona i per sota de la cota màxima requerida per les Federacions (1.800 m).
Capacitat:	Estadi de biatló: 6.000 persones assegudes i 12.000 dempeus. Estadi esquí de fons: 3.000 persones assegudes i 10.000 dempeus.
Ubicació:	A 10 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 16').
Esport:	Biatló / Esquí de fons / Combinada Nòrdica
Modalitats:	Individual – Persecució – Relleus – Sortida en massa – Sprint / Persecució – Lliures – Sortida en massa – Relleus – Sprint per equips – Sprint individual / Individual Normal Hill + 10 km – Individual LargeHill + 10 km – Equip LargeHill + 10 km

Competicions:

Proves olímpiques Biatló:

Modalitats	Homes	Dones	Mixtes
Individual	20 km	15 km	
Persecució	12,5 km	10 km	
Relleus	4 x 7,5 km	4 x 6 km	Nova prova
Sortida en massa	15 km	12,5 km	
Sprint	10 km	7,5 km	

Proves olímpiques Esquí de fons:

Modalitats	Homes	Dones
Persecució	15 km + 15 km	7,5 km + 7,5 km
Lliures	15 km	10 km
Sortida en massa	50 km	30 km
Relleus	4 x 10 km	4 x 5 km
Sprint per equips	X	X
Sprint individual	X	X

Proves olímpiques Combinada Nòrdica:

Modalitats	Homes	Dones
Ind. NH + 10 Km	X	
Ind. LH + 10 Km	X	
Eq. LH + 10 km	X	

Proves paralímpiques Biatló:

Modalitats	Homes	Dones
Curt	7,5 km Sit, St, Vi	6 km Sit, St, Vi
Mig	12,5 km Sit, St, Vi	10 km Sit, St, Vi
Llarg	15 km Sit, St, Vi	12,5 km Sit, St, Vi

Proves paralímpiques Esquí de fons:

Modalitats	Homes	Dones
Individual	10Km Sit, Vi 15km Sit 20km St, Vi	5 km Sit, Vi 12 km Sit 15 Km St, Vi
Relleus	X	X
Sprint	X	X

Longitud circuit	Diferència alçada	Pujada principal	Pujada Total
Biatló			
4,00 km	42 m	34 m	179 m
3,30 km	42 m	31 m	155 m
2,50 km	40 m	31 m	119 m
2,00 km	42 m	30 m	77 m
1,50 km	39 m	30 m	58 m
3,00 km	42 m	31 m	135 m

Longitud circuit	Diferència alçada	Pujada principal	Pujada Total
Esquí de fons			
3,75 km	57 m	47 m	146 m
3,30 km	65 m	47 m	119 m
2,50 km	40 m	38 m	92 m
1,40 km	17 m	12 m	29 m
3,75 km	68 m	35 m	148 m
3,30 km	59 m	35 m	131 m
2,50 km	39 m	35 m	101 m

Requisits crítics CIO / IPC / FIS:	
Diferència alçada:	200 m
Ascens màxim:	80 m
Ascens total:	50 – 750 m
Cota:	Inferior a 1.800 m
Sistemes d'innivació artificial en tot el traçat	

OBRES PERMANENTS		13.663.000 €
Instal·lacions de competició		1.610.000 €
	Estadi de competició	410.000 €
	Circuits	1.200.000 €
Actuacions tècniques		4.640.000 €
	Innivació artificial	4.640.000 €
Actuacions urbanístiques		4.680.000 €

Condicionament d'accés (N260, accés des de La Molina)	1.300.000 €
Nous accessos (des de Coma Agra i al Pla de les Forques)	270.000 €
Adequació camins	780.000 €
Aparcaments i àrees logístiques	330.000 €
Edificis de serveis	2.000.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)	1.640.000 €
Gestió i llicències (10%)	1.093.000 €

OBRES TEMPORALS

18.300.000 €

Condicionament Olímpic

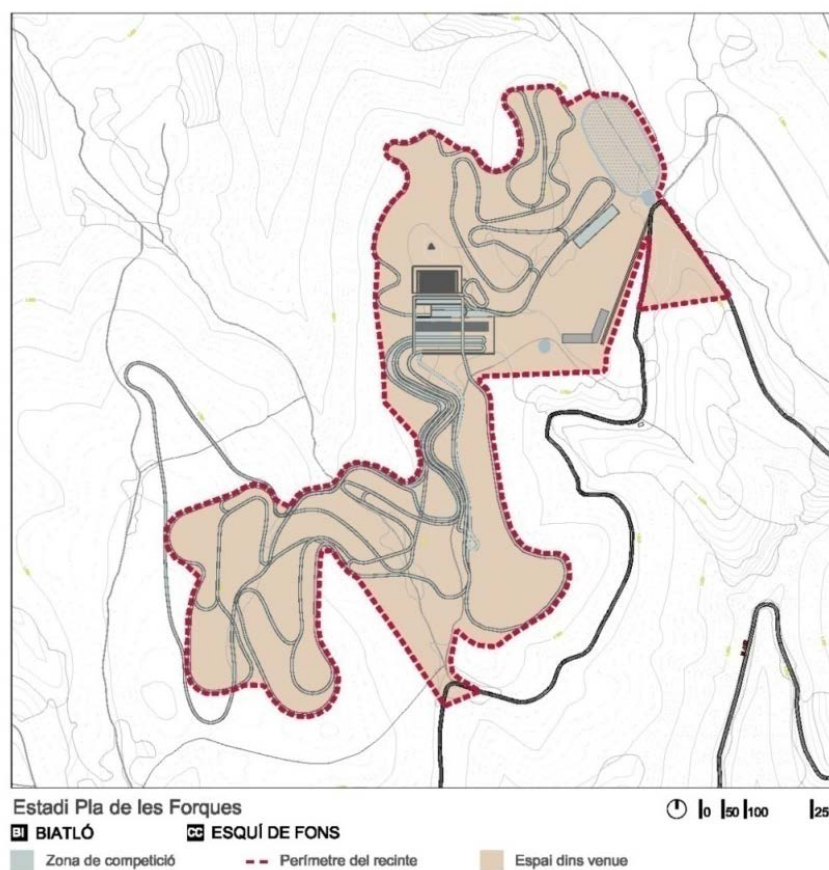
18.300.000 €

**Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA*

Ús posterior:

Tan els futurs circuits com els estadis tractaran de donar resposta a les màximes exigències tècniques, i seran utilitzats habitualment per entrenaments i competicions. El disseny permetrà que en un futur els circuits puguin ampliar-se fàcilment.

Es preveu que les instal·lacions siguin de caràcter permanent, fet que suposaria la primera estació d'esquí nòrdic de categoria olímpica i totalment equipada a l'Estat Espanyol.

PART 2. Fitxes resum de les seus de competició de l'àrea olímpica de Barcelona

Nou Palau Blaugrana: Hoquei sobre gel

Propietat:	Nou Palau Blaugrana: Futbol Club Barcelona, titular de la propietat i de la gestió dels terrenys i els edificis.
Àrea de competició:	El Nou Palau Blaugrana, pendent encara de ser construït, allotjarà les competicions masculines d'hoquei gel, així com també les finals femenines.
Capacitat:	Nou Palau Blaugrana: 13.000 seients (aforament pel hoquei sobre gel: 11.000).
Ubicació:	Nou Palau Blaugrana: a 5,7 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 10').
Esport:	Hoquei sobre gel
Modalitats:	—

Competicions:

Esport	Proves homes
Hoquei sobre gel (JJOO)	Torneig 12 equips

Requisits crítics CIO / IPC / IIHF:

Àrea de competició	Concepte	Dimensió
Pista de gel	Longitud x amplada	60 x 30 m
Córners	Radi	7,5 – 8 m
Tanca perimetral	Alçada	1,17 – 1,22 m
Vidre de protecció lateral	Alçada	≥ 0,80 m
Vidre de protecció fons porteries	Alçada	≥ 3,50 m

Obres i inversió necessàries estimades:

A falta de concretar el projecte de construcció del **Nou Palau Blaugrana** s'estima que:

- el cost de construcció serà de **110 M€** (Honoraris [15%] i llicències inclosos [10%])
- les intervencions de condicionament olímpic seran de **3 M€**.

El Futbol Club Barcelona farà front a la inversió de la construcció que haurà d'estar acabada abans del final de 2015-16.

Ús posterior:

El nou Palau Blaugrana serà la seu de les seccions indoor del FC Barcelona que precisen de major aforament. El club disposarà d'un equipament de primera magnitud per atendre els requisits de les competicions en què participen els seus equips i li permetrà licitar per acollir esdeveniments esportius de primer nivell, incloses competicions d'esports de gel.

Nou Palau Blaugrana

Velòdrom Municipal d'Horta: Hoquei sobre gel

Propietat:	Velòdrom: Pública, gestionat per BSM (Barcelona Serveis Municipals).
Àrea de competició:	El Velòdrom d'Horta, que requereix intervencions de cobertura, d' ampliació i d'actualització, allotjarà els tornejos d'hoquei femení i els paralímpics d'hoquei masculí.
Capacitat:	Velòdrom d'Horta: 6.000 seients
Ubicació:	Velòdrom d'Horta: a 11,6 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 19').
Esport:	Hoquei sobre gel
Modalitats:	—

Competicions:

Esport	Proves dones	Proves homes
Hoquei sobre gel (JJOO)	Torneig 12 equips	-
Hoquei sobre gel (JJPP)		Torneig 8 equips

Requisits crítics CIO / IPC / IIHF:

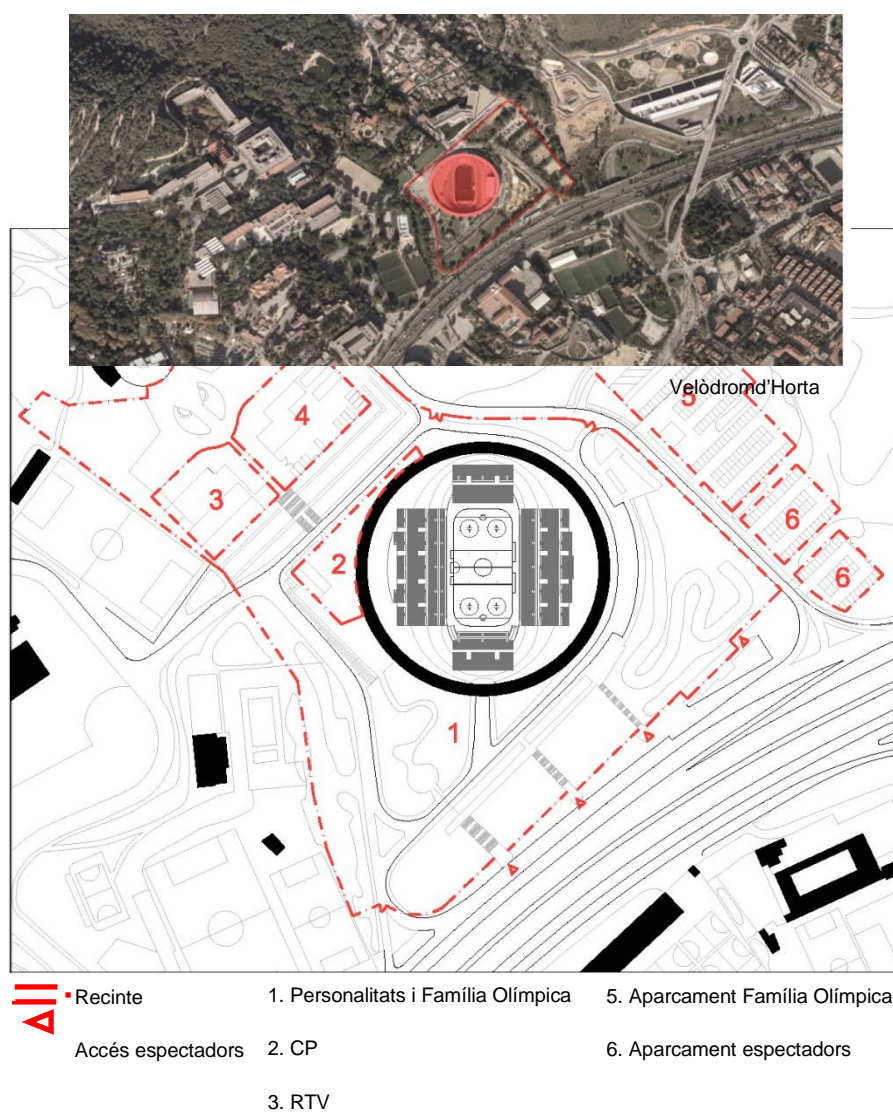
Àrea de competició	Concepte	Dimensió
Pista de gel	Longitud x amplada	60 x 30 m
Córners	Radi	7,5 – 8 m
Tanca perimetral	Alçada	1,17 – 1,22 m
Vidre de protecció lateral	Alçada	≥ 0,80 m
Vidre de protecció fons porteries	Alçada	≥ 3,50 m

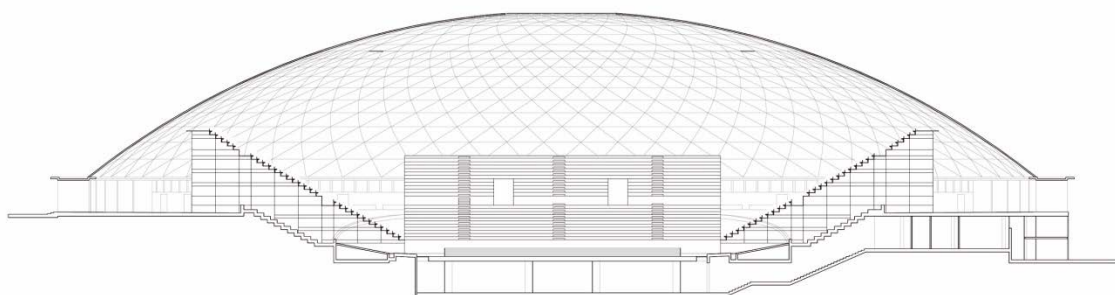
OBRES PERMANENTS	15.690.000 €
Instal·lacions de competició	11.272.000 €
Actuacions tècniques	1.280.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)	1.882.800 €
Gestió i llicències (10%)	1.255.200 €
OBRES TEMPORALS	3.000.000 €
Condicionament Olímpic	3.000.000 €

**Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA*

Ús posterior:

La cobertura del velòdrom suposarà una notable millora per a la pràctica de diverses modalitats de ciclisme i la possibilitat de realitzar-hi competicions regulars tot l'any. Permetrà també un ús més intensiu i polivalent perquè es podrà reutilitzar, estacionalment, la pista de gel, dotant a la ciutat d'un nou palau per acollir puntualment competicions de primer nivell d'esports de sala.

Secció transversal

Palau Municipal d'Esports: Cúrling

Propietat:	Ajuntament de Barcelona, gestionat per BSM (Barcelona Serveis Municipals) i Fira de Barcelona.
Àrea de competició:	Cinc pistes disposades en paral·lel a l'interior del PME.
Capacitat:	3.000 persones assegudes.
Ubicació:	A 10,9 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 15').
Esport:	Cúrling / Cúrling en cadira de rodes
Modalitats:	-

Competicions:

Esport	Proves dones	Proves homes	Mixtes
Cúrling	Torneig 10 equips	Torneig 10 equips	
Cúrling en cadira de rodes			Torneig 10 equips

Requisits crítics CIO / WCB:

Àrea de competició	Concepte	Dimensió
Pista de gel de cúrling	Longitud x amplada	44,5 m x 4,75 m
Passos entre pistes	Amplada	1,20 – 1,50 m
Espai lliure als laterals	Amplada	≥ 3,00 m
Espai lliure a línia de fons	Amplada	≥ 3,00 m

Obres permanents i temporals:

Pendent de redacció del projecte de remodelació que respecti els elements catalogats de l'edifici però que resolgui els accessos a grades i serveis d'acord amb les normatives actuals.

Ampliació de la pista

Elevació del seu nivell

Pista temporal de gel per a la competició olímpica

Actuació i remodelació dels espais interiors de serveis

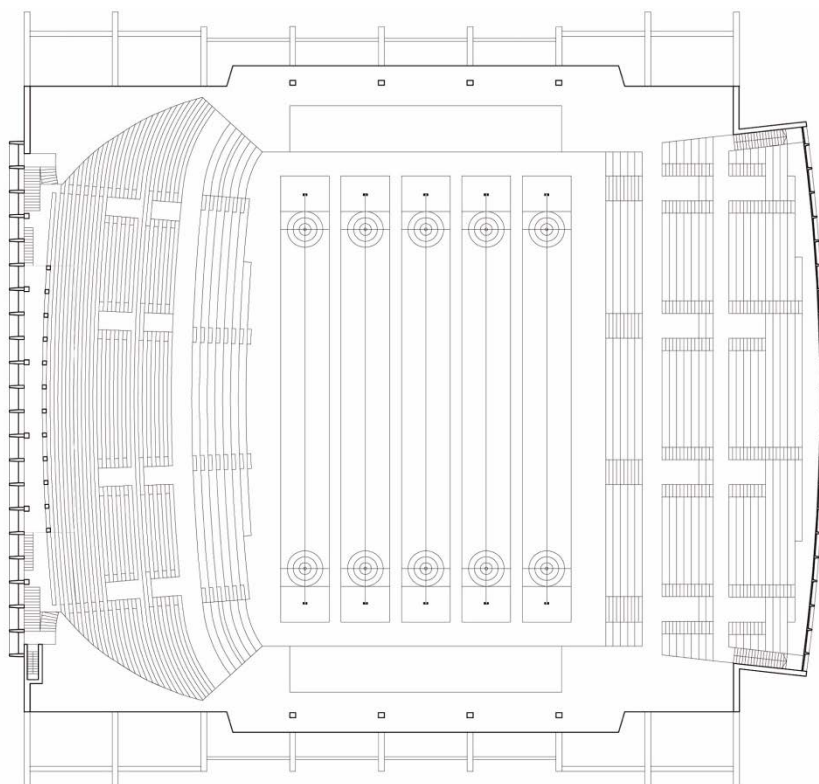
OBRES PERMANENTS		23.125.000 €
Instal·lacions de competició		11.000.000 €
Actuacions tècniques		7.500.000 €
Honoraris, plans, projectes i assessories (15%)		2.775.000 €
Gestió i llicències (10%)		1.850.000 €
OBRES TEMPORALS		6.000.000 €
Condicionament Olímpic		6.000.000 €

**Nota: A tots els costos cal sumar-hi l'IVA*

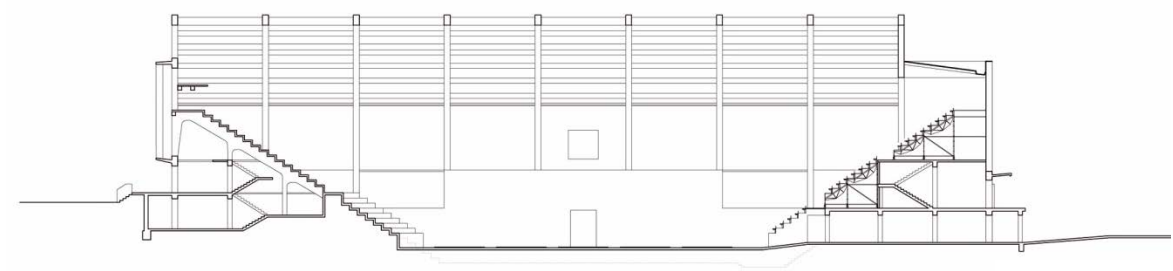
Ús posterior i llegat:

L'Ajuntament haurà de definir l'orientació de futur, cultural o esportiva, d'aquest equipament.

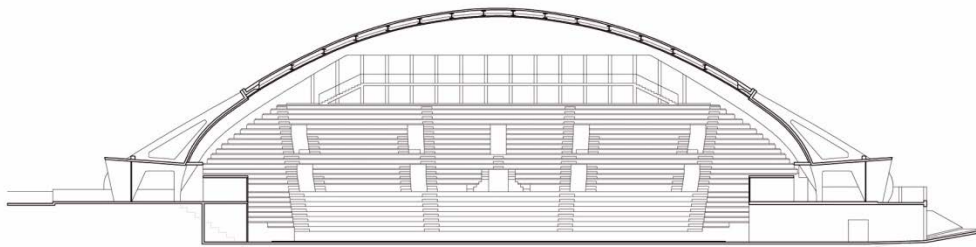
La ciutat podria recuperar aquest emblemàtic i històric palau d'esports per a la pràctica de diverses disciplines esportives de sala i espectacles de tot tipus, donant resposta a aquells esdeveniments amb uns requeriments d'aforament inferiors als que ofereix el Palau Sant Jordi, però superiors als que ofereixen altres pavellons poliesportius de la ciutat.

Planta grada i vips

Secció transversal

Secció longitudinal

Anell de velocitat: Patinatge de velocitat en pista llarga

Propietat:	Pendent de determinar
Àrea de competició:	Localització i caràcter temporal o permanent de l'equipament pendent de determinar.
Capacitat:	6.000 persones assegudes.
Ubicació:	A definir
Esport:	Patinatge de velocitat en pista llarga.
Modalitats:	Individual – Persecució per equips

Competicions:

Proves Olímpiques

Modalitats		Homes	Dones
Individuals	500 m	X	X
	1.000 m	X	X
	1.500 m	X	X
	3.000 m		X
	5.000 m	X	X
	10.000 m	X	X
Persecució per equips		X	X

Requisits crítics CIO / ISU:

Longitud:	400 m
Capacitat:	6.000 seients
Dimensions mínimes:	200 m llarg x 85 m ample

Hipòtesis de construcció i emplaçament:

Podria optar-se per una construcció totalment provisional, que es desmuntés un cop celebrats els Jocs. S'ha de tenir en compte, però, l'alt cost d'aquesta opció, amb un nul aprofitament de la inversió.

Sembla, per tant, aconsellable optar per una construcció de caire definitiu que pugui ser utilitzada després dels Jocs, encara que la pista de gel es desmunti. Aquesta ha estat la solució adoptada per Torí i Vancouver.

L'indret més adient per aquesta opció seria situar la pista de velocitat en un espai firal, que després dels Jocs seguiria amb les funcions normals d'un pavelló d'aquestes dimensions. Podria situar-se també en un edifici en l'àrea del Port, la Zona Franca o de l'Aeroport (hangar).

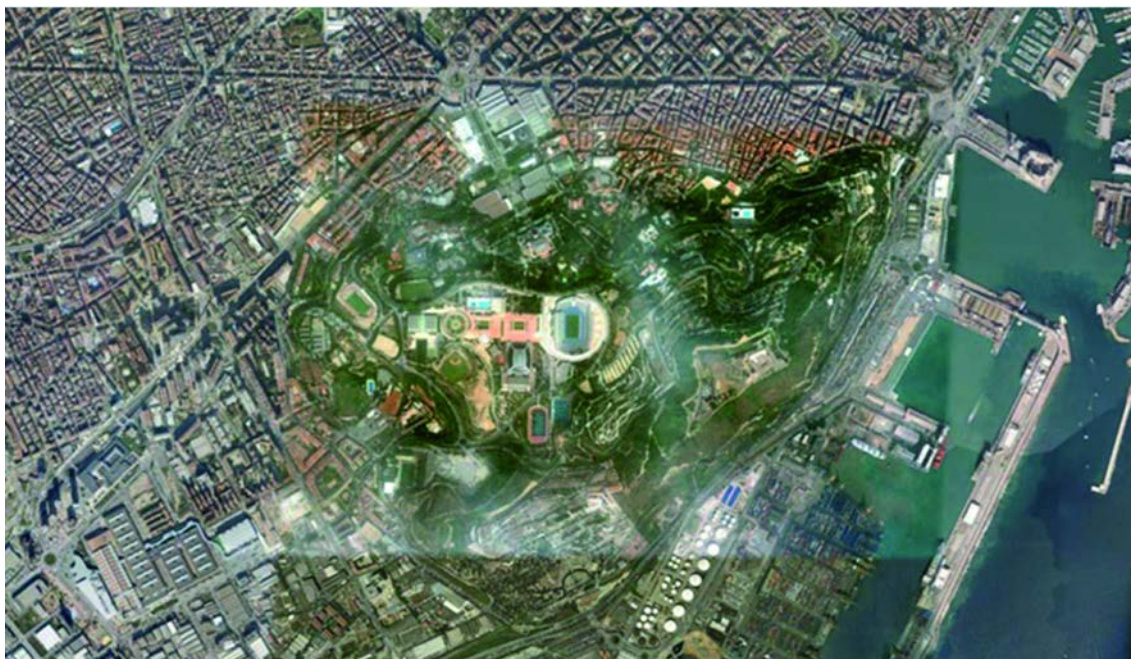
L'altre opció, també de caràcter permanent, és la de construir un espai cobert amb finalitat multiesportiva. A l'àrea de Montjuïc o a la Diagonal podrien trobar-se diversos emplaçaments idonis.

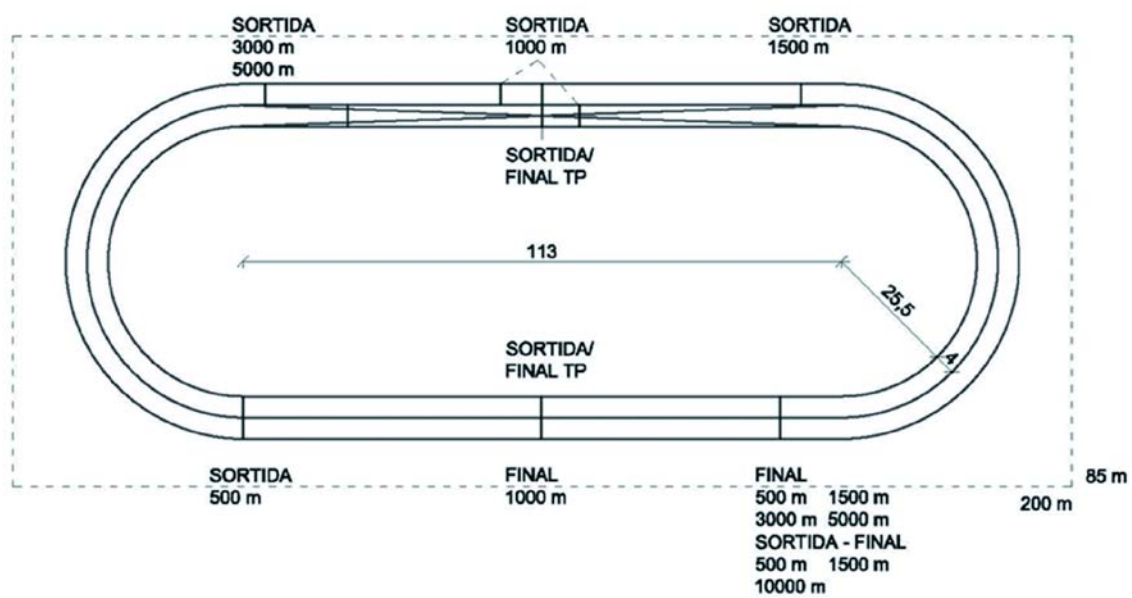
Obres i inversió necessàries estimades:

En la hipòtesis que la instal·lació sigui de nova construcció i caràcter permanent, la inversió estimada és de **40 M€**, més **3 M€** addicionals per l'acondicionament temporal pels Jocs.

Ús posterior:

Atès l'alt volum d'inversió que exigeix, la tipologia d'equipament que s'esculli haurà de fer-se d'acord amb els usos posteriors que aquesta podrà acollir.

Palau Sant Jordi: Patinatge artístic / Patinatge de velocitat en pista curta

Propietat:	Ajuntament de Barcelona, gestionat per BSM (Barcelona Serveis Municipals)
Àrea de competició:	Habilitació de la pista de gel de 60 0 x 30 m de caràcter permanent a l'espai central del Palau.
Capacitat:	14.000 persones assegudes per aquesta configuració.
Ubicació:	A 2,4 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 6').
Esport:	Patinatge artístic / Patinatge de Velocitat en pista curta.
Modalitats:	Individual – Parelles – Equips – Dansa / Individual – Relleus

Competicions:

Proves olímpiques

Esports	Modalitat	Homes	Dones	Mixtes / Obertes
Patinatge artístic	Individual	X	X	
	Parelles			X
	Equips			X
	Dansa			X
Patinatge de velocitat en pista curta	Individual 1.000 m	X	X	
	Individual 1.500 m	X	X	
	Relleus 3.000 m		X	
	Relleus 5.000 m	X		

Requisits crítics CIO / ISU:

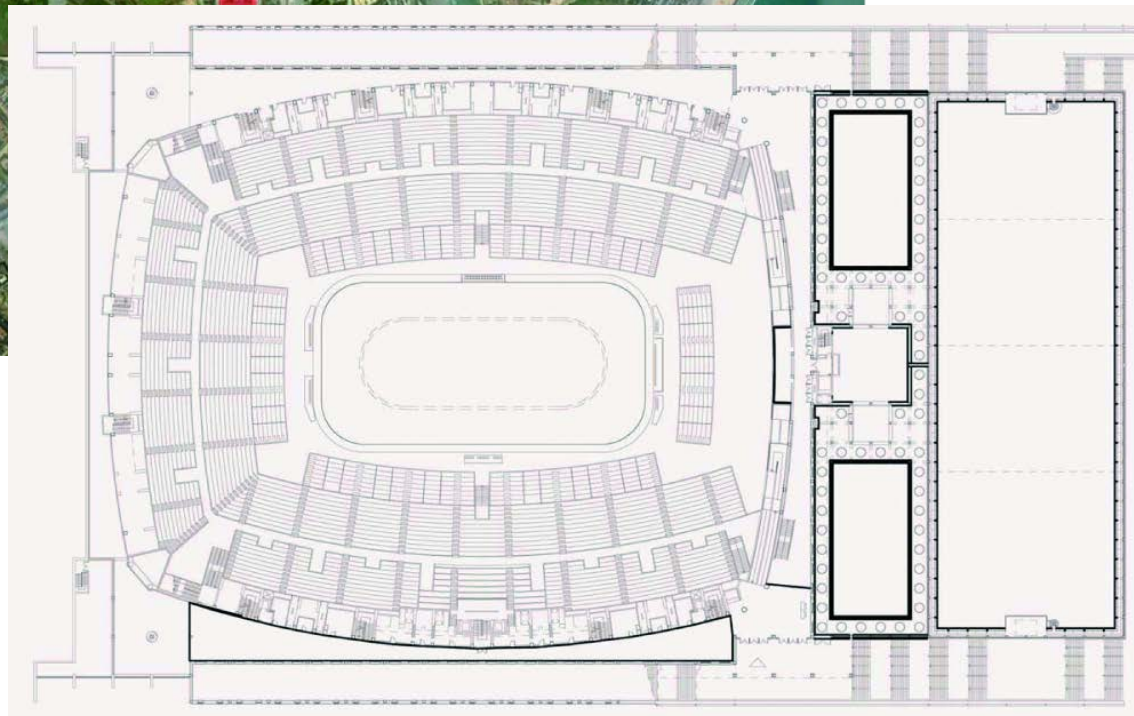
Àrea de competició	Concepte	Dimensió
Pista de gel	Longitud x amplada	60 m x 30 m
Cantonades	Radi	7,5 – 8,0 m
Tanca	Amplada	1,20 m
Espai lliure als laterals	Amplada	≥ 1,50 + 3,00 m
Espai lliure a línia de fons	Amplada	≥ 1,50 + 3,00 m

Obres i inversió necessàries estimades:

S'estima una inversió permanent de **5 M€** (marcadors, millora de la pista de gel, etc.) i **3 M€** de despesa pel condicionament temporal.

Ús posterior:

Els JJOO permetran que el Palau Sant Jordi actualitzi les seves infraestructures i serveis per adequar-lo als requeriments mediambientals actuals, augmentant el seu atractiu per l'explotació futura o mantenint la seva polivalència esportiva i cultural.

Estadi Olímpic de Montjuïc:	
Propietat:	Ajuntament de Barcelona, gestionat per BSM (Barcelona Serveis Municipals)
Àrea de competició:	Escenari on se celebraran les cerimònies.
Capacitat:	Fins a 60.000 persones.
Ubicació:	A 2,4 km de la Vila Olímpica (temps de desplaçament, 6').

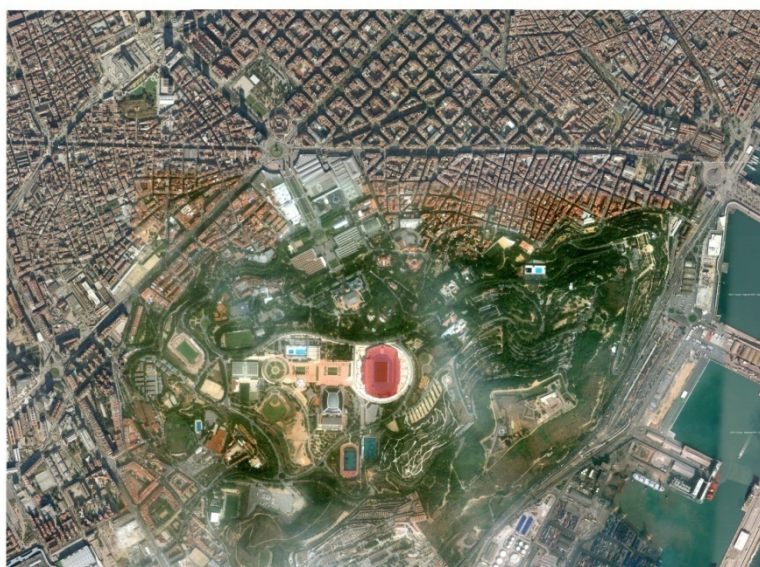
Cerimònies d'inauguració i cloenda

Obres i inversió necessàries estimades:

S'estima una inversió permanent de **5 M€** i **3 M€** de despesa pel condicionament temporal.

Ús posterior:

Els JJOO permetran que l'Estadi Olímpic de Montjuïc actualitzi les seves infraestructures i serveis per adequar-lo als requeriments mediambientals actuals, augmentant el seu atractiu per l'explotació futura o mantenint la seva polivalència esportiva i cultural.

S2. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN DE BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el dia 11 de març de 2016, s'hi reuneix la Comissió no Permanent del Consell Municipal d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen la Ima. Sra. i els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Maite Fandos i Payà, Santiago Alonso Beltrán i Juanjo Puigcorbé Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents els Ims. Srs. Rafael Peris Martín, 4t tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lleida, Albert Batalla Siscart, alcalde de la Seu d'Urgell, i els Srs.: Pau Noy Serrano, expert; Manel Cunill Llenas, expert; David Prat Soto, subdirector general d'Infraestructures de Transport Terrestre de la Generalitat de Catalunya; Antonio Moreno Ruiz, professor de la Universitat de l'Esport (INEFC Barcelona); Josep Ramon Fontdevilla Isus, subdelegat del govern a l'Alt Pirineu i l'Aran; Pere Porta Colom, director de l'Institut per al Desenvolupament i la Promoció de l'Alt Pirineu i Aran.

Excusen la seva absència la Ima. Sra. Ángeles Esteller Ruedas i l'Im. Sr. Josep Garganté i Closa.

S'obre la sessió a les 11.35 hores.

El Sr. COLLBONI saluda els regidors i les regidores, així com els representants dels mitjans de comunicació presents, i dóna la benvinguda al Sr. Albert Batalla, alcalde de la Seu d'Urgell; al Sr. Rafael Peris, quart tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lleida, que assisteix en representació del Sr. Àngel Ros —per motius de força major no ha pogut compareixer—, i al Sr. Jaume Asens, tinent d'alcalde que compareix en representació del Govern.

Recorda que l'objectiu d'aquestes sessions és aplegar tota la informació i tots els punts de vista perquè els grups polítics puguin valorar la necessitat de presentar la candidatura als Jocs d'Hivern, que tindria un impacte al conjunt del país, especialment als Pirineus. Concreta que la sessió d'avui versarà sobre l'impacte en el territori des del punt de vista del desenvolupament econòmic.

Per acabar, indica que avui hi haurà vuit compareixents i que serà estricte amb els temps d'intervenció.

1.- Aprovació de l'acta de la sessió anterior

S'aprova.

2.- Compareixences dels Ims. Srs. Rafael Peris Martín, 4t tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lleida, i Albert Batalla Siscart, alcalde de la Seu d'Urgell

El Sr. COLLBONI presenta els Srs. Peris i Batalla com a persones claus per entendre la globalitat del projecte i la visió de conjunt del país, i informa que cada compareixent disposarà de deu minuts i cada grup, de set minuts, repartits en dues tandes de preguntes i repreguntes.

Anuncia que, amb motiu del Dia de les Víctimes del Terrorisme, a les dotze es farà un minut de silenci a l'entrada, de manera que la sessió s'interromprà durant cinc minuts.

El Sr. PERIS saluda tothom i celebra que l'estiu del 2015, després que l'alcaldessa Colau rectificqués de la intenció de desvincular-se dels Jocs Olímpics del 2026, el Plenari de l'Ajuntament de Barcelona, amb els vots favorables de PSC, CiU, C's i ERC, aprovés la creació d'aquesta Comissió.

Considera que els Jocs han de ser liderats per Barcelona però amb la coresponsabilitat de totes les institucions i la participació intensa de tot el territori. Entén que en els Jocs hi hauria una gran aportació de Barcelona, la marca turística més important de l'Estat, al Pirineu, i alhora una aportació del Pirineu a la marca Barcelona, que donaria lloc a una marca turística potent mitjançant un excel·lent projecte de país que hauria de repercutir en el territori, començant per la interacció amb la ciutat de Lleida i estenent-se per tot el

Pirineu. Subratlla que l'interior de Catalunya no pot quedar al marge d'uns jocs olímpics catalans.

Assenyala que Baqueira-Beret és, segurament, l'única estació d'esquí amb neu garantida tot l'hivern: durant bona part d'aquesta temporada, pràcticament era l'única estació europea amb neu. Recorda, d'altra banda, que la normativa del COI sobre distàncies va quedar derogada per la Disposició 2020 del mateix Comitè.

Exposa que Lleida té prou capacitat per organitzar esdeveniments esportius, i que l'aeroport de Lleida-Alguaire, amb connexió directa amb el Pirineu i la ciutat de Lleida, hauria de ser una infraestructura clau per als Jocs Olímpics.

Recorda que la mateixa pàgina web de presentació de la candidatura aposta per un model integrador, i en llegeix dos fragments: «a ningú no se li pot escapar la immensa capacitat que tenen els jocs olímpics de generar esforços, recursos i oportunitats, i aquest és un valor que Barcelona vol aprofitar i que Catalunya pot i vol aprofitar», «Els Jocs del 2022 poden contribuir de manera decisiva al desenvolupament d'una part important del territori català, i molt especialment del Pirineu. És en aquest sentit que s'interpreten les mostres d'adhesió que la proposta ja ha rebut des de tots els sectors socials, polítics i institucionals del Pirineu».

Conclou que, igual que a Barcelona va haver-hi un abans i un després dels Jocs Olímpics del 92 pel que fa a infraestructures, àmbit social, economia, urbanisme, etc., hauria d'haver-hi un abans i un després dels Jocs Olímpics d'Hivern del 2026 per a tot Catalunya.

Per acabar, s'ofereix a contestar qualsevol pregunta, dubte o comentari.

El Sr. BATALLA saluda tothom (el tinent d'alcalde, els regidors de l'Ajuntament de Barcelona, els companys compareixents, l'alcalde d'Alp, l'alcalde de Rialp, el tinent d'alcalde de la Seu, el Sr. Óscar Cruz, president de la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, etc.) i agraeix que se l'hagi convidat a participar en aquesta sessió.

A continuació, exposa les cinc raons que resumeixen l'opinió majoritària de les institucions pirinenques i de la ciutadania que representen, reflectida en nombroses mocions de suport a la candidatura Barcelona-Pirineus per als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern de l'any 2026 aprovades per les principals institucions polítiques i civils del territori pirinenc:

1. Els Jocs situarien els Pirineus al món. Uns jocs són sempre un gran aparador mundial per a la ciutat i el país on se celebren. Amb els Jocs del 1992, per exemple, Barcelona es va transformar i va entrar a formar part de la primera divisió de les ciutats del món. També a la Seu, subseu de piragüisme en aigües braves als Jocs del 1992, va haver-hi un abans i un després de la cita olímpica. Uns jocs ben organitzats són un gran llegat per a la ciutat i el territori que els acull. Els Jocs del 2026 promourien el Pirineu — actualment amb el turisme com un dels grans elements motors de benestar i llocs de treball— com a destí mundial de natura, de muntanya i d'estacions de muntanya, sense perjudicar o deixar d'estimular altres sectors econòmics importants com l'agricultura, la ramaderia, la gestió forestal, la producció agroalimentària de qualitat, la indústria sostenible, el comerç o la investigació i les oportunitats en l'àmbit de les telecomunicacions.

2. Els Jocs beneficiarien el patrimoni natural dels Pirineus. Els Jocs han de ser plenament sostenibles, tant des del punt de vista ambiental com pel que fa a infraestructures i al consum de recursos, i la candidatura incorpora aquest criteri en tota

la proposta: la petjada dels Jocs és proporcionada, parcialment reversible (algunes infraestructures són temporals i desmuntables) i raonada des del punt de vista del llegat per al territori.

Les comarques pirinenques sempre han tingut mancances en infraestructures de comunicacions, de transport i de telecomunicacions. Les carreteres d'accés a les valls des del sud —majoritàriament, competència de la Generalitat de Catalunya— i les transversals —de competència estatal— en els millors dels casos necessiten algunes millores i en els casos més flagrants, enormes inversions per fixar-hi població i generar més i millors oportunitats. Aquestes inversions s'han de fer tant si se celebren els Jocs com si no, però els Jocs podrien accelerar-les.

L'experiència de la candidatura olímpica ja ha deixat dos llegats: el Pla global del Pirineu, que ha de donar bons fruits, i el Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya, ja amb uns primers bons resultats.

3. Els Jocs beneficiarien Barcelona i no alterarien les prioritats del Govern municipal, que ha expressat que aquesta candidatura no forma part de les seves prioritats. No es tracta de triar entre una cosa i una altra: es pot aconseguir que tot sigui possible. La inversió que correspondria a l'Ajuntament de Barcelona per la celebració dels Jocs serien 51 milions d'euros repartits en set anys, una inversió que, amb un pressupost anual de més de 2.500 milions d'euros, és raonable, assumible i no ha de modificar altres plans d'inversió o de despesa. A més, una part molt significativa de la inversió generaria un servei per a la ciutat més enllà dels Jocs; per exemple, la construcció d'una coberta al velòdrom d'Horta.

4. La candidatura, encara que l'hagi de presentar una ciutat, ha de ser un projecte de país —l'alcalde Colau també ha expressat que la candidatura no pot ser només de Barcelona o només dels Pirineus— coliderat per l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i les comarques pirinenques; ha de ser un projecte que no deixi fora ningú.

5. Cal garantir un debat obert, participatiu i sense prejudicis. Un dels motius pels quals es va posposar la candidatura per al 2022 va ser la necessitat de treballar més a fons el consens polític i ciutadà, i millorar el coneixement del projecte entre la ciutadania. Si la ciutadania de Barcelona i del Pirineu tingués un bon coneixement de la proposta, segur que hi donaria suport en una consulta. Cal explicar sense prejudicis i amb entusiasme que els Jocs serien una bona iniciativa per a Barcelona, per als Pirineus i per al conjunt del país.

El Sr. COLLBONI agraeix la intervenció i anuncia que tot seguit hi haurà el minut de silenci a la plaça, de manera que s'interromp a les 11:55 hores.

Es reprèn la sessió a les 12:10 hores.

El Sr. ASENS nega que el Govern hagi rectificat en cap moment, com ha afirmat el Sr. Peris. Puntualitza que el Govern va expressar que tenia una opinió sobre la qüestió, basada en la informació que tenia respecte al projecte i reflectida en el programa electoral, però que estava disposat a canviar-la si es donaven certes condicions i que no s'oposava a la creació de la Comissió, perquè els debats sempre són benvinguts, tot i no considerar-la necessària.

A continuació, agraeix el to i la claredat de l'exposició del Sr. Batalla. Assenyala, però, que ni ell ni el Sr. Peris han esmentat un actor important del projecte: l'Estat espanyol. Opina que probablement l'absència del PP a la Comissió està relacionada amb la implicació que es necessitaria de l'Estat espanyol. Subratlla que la candidatura seria del Comitè Olímpic Espanyol, de manera que no entén que CiU i, sobretot, ERC, defensin un projecte que s'hauria de presentar el 2017, en ple procés de ruptura segons el full de ruta acordat per aquests dos grups. Entén que és un projecte inviable en el moment actual d'incertesa econòmica i política. Observa que si Catalunya es constitueix en un estat independent, no hi hauria temps per crear un comitè olímpic català i que aquest rebés el reconeixement internacional abans de presentar la candidatura, de manera que no es poden perseguir tots dos objectius (Jocs Olímpics i independència).

La Sra. FANDOS agraeix i celebra l'assistència dels alcaldes, els tinents d'alcalde i els regidors presents, així com del Sr. Óscar Cruz, president de la Federació Catalana d'Esports d'Hivern.

Lamenta que el Sr. Asens hagi centrat el seu discurs a qüestionar una iniciativa només per generar polèmica, en lloc de dedicar-lo al tema que els ocupa: què aportarien uns jocs olímpics d'hivern al territori.

Informa que quan el Sr. Jordi Hereu va proposar presentar-se per a uns jocs d'hivern, el Grup de CiU es va posar en contacte amb els alcaldes del Pirineu per demanar-los què en pensaven, ja que si es tractava d'una oportunitat per al territori, Barcelona, com a capital de país, havia de ser-hi.

Comenta que abans dels Jocs d'Hivern de Sotxi, ningú no hauria relacionat aquesta ciutat, una ciutat de mar, amb la neu. De la mateixa manera, es vol que quan la gent pensi en Barcelona no només pensi en el mar i en tot el que s'hi relaciona, sinó també en una ciutat capital d'un país amb muntanyes.

Subratlla que els Jocs possibilitarien noves infraestructures, un impuls a les instal·lacions esportives d'ambdós territoris i una millora de la mobilitat a tot el país. Coincideix que cal millorar tant si se celebren uns jocs com si no, però també està d'acord que uns jocs augmentarien les oportunitats, sobretot perquè l'Estat hi aportés recursos.

Observa que Barcelona ja és coneguda en el món per l'esport —és la ciutat europea on més es practica l'esport— i cal treballar perquè Catalunya també ho sigui.

Entén que la Comissió ha de servir per deixar de banda interessos particulars i defensar interessos de tot el territori, i coincideix que l'Oficina hauria d'incloure totes les administracions.

Conclou que la candidatura olímpica ajudaria a desenvolupar el territori i que Barcelona s'ha de comportar com a capital de país i, per tant, escoltar el Pirineu i donar-hi suport.

El Sr. ALONSO agraeix l'assistència del Sr. Batalla i del Sr. Peris, així com les seves explicacions, que qualifica de sinceres i clares, i en destaca tres aspectes positius dels Jocs: en primer lloc, generarien sinergies entre la marca Pirineus i la marca Barcelona que facilitarien un desenvolupament econòmic que ajudaria tant ambdues regions com el conjunt de Catalunya; en segon lloc, les millores en infraestructures de comunicacions de tot el territori representarien una millora de la qualitat de vida de les persones, una oportunitat econòmica i una cohesió social; en tercer lloc, el projecte és viable d'acord amb criteris mediambientals i de sostenibilitat.

D'altra banda, fa una reflexió sobre els comentaris del Sr. Asens: òbviament, si el grup de Barcelona en Comú (en endavant, BC) no dóna suport a la candidatura, no es presentarà, però C's sí que està a favor dels projectes que generen il·lusió col·lectiva i que uneixen les persones, mentre que està totalment en contra dels discursos que pretenen generar fronteres.

El Sr. PUIGCORBÉ recorda que en el Plenari va fer una defensa a la totalitat dels Jocs Olímpics i, a continuació, exposa alguns arguments que no va poder exposar en la primera sessió perquè no va poder assistir-hi.

En primer lloc, indica que ERC, sempre compromès amb el país i amb l'esport com a eina social d'oci per a la consecució d'una ciutadania més sana, cívica i lliure, celebra que finalment s'hagi creat aquesta Comissió, després que el Govern volgués descartar la candidatura Barcelona-Pirineus d'una manera expeditiva, poc elegant i d'esquena als sectors i les poblacions afectades. Entén que aquestes sessions haurien de ser debats oberts i àgils que ajudessin els regidors a prendre la decisió més encertada, i espera que no passi com amb els World Roller Games del 2017, que havien de portar a Barcelona més de sis mil esportistes però que el Govern, no se sap per quin motiu, va sacrificar.

Critica que sovint s'ajorni massa la presa de decisions, subratlla que cal vertebrar el país, ajudar els Pirineus i construir una sèrie d'infraestructures verticals i transversals, observa que els Jocs són una bona oportunitat per fer-ho i posa en relleu que la societat civil catalana és enveuable.

Per acabar, qualifica l'informe de breu però positiu, tot i que hi troba a faltar una proposta d'olimpiada cultural com la que es va fer per als Jocs Olímpics del 1992.

El Sr. COLLBONI recorda que la iniciativa de presentar la candidatura als Jocs d'Hivern va sorgir en una etapa en què a la ciutat hi havia un govern de coalició d'esquerres amb un alcalde socialista amb l'objectiu de rel·lançar l'esport i la ciutat liderant un projecte de país.

Entén que cal replantejar el projecte d'acord amb el context actual i intentar sumar totes les voluntats polítiques necessàries dins i fora de l'Ajuntament, i explicita que sense el suport de BC serà molt difícil desenvolupar el projecte.

Manifesta la convicció del seu grup que si es presenten les virtuts d'aquest projecte esportiu de ciutat i de país sense prejudicis, amb la màxima objectivitat, pensant en la ciutat i en el conjunt del país i deixant de banda partidismes, el projecte prosperarà.

Afirma que les infraestructures del projecte, les instal·lacions esportives i la promoció econòmica del territori beneficiarien sobretot els municipis i el territori dels Pirineus, i també Barcelona, que tornaria a liderar un projecte esportiu internacional de primer nivell, i valora molt positivament la idea de celebrar una olimpiada cultural.

Coincideix amb el Sr. Batalla que cal fer més col·lectiu i més compartit el projecte: per exemple, la futura oficina olímpica podria ser compartida pels ajuntaments i la Generalitat, que entén, atesa la seva composició política actual, que donarà suport al projecte.

Està d'acord que és important tenir en compte que la configuració de l'Estat espanyol i la possible desconexió de Catalunya —que el Grup del PSC no considera necessària— poden condicionar la trajectòria del projecte, però entén que això no pot ser motiu per deixar d'impulsar projectes. Observa que aquest argument podria fer que es deixessin de plantejar moltes negociacions amb l'Estat pel que fa a inversions en la ciutat.

En darrer lloc, ofereix una mostra de suport i de reconeixement als representants del Pirineu per l'esforç esmerçat des del començament, que ha fet que no s'abandonés el projecte. Considera que la seva eloqüència el dia que es va posar en marxa la Comissió demostra que el projecte ha de ser compartit pel conjunt del país i que finalment l'Estat s'hi sumarà.

El Sr. PERIS insisteix que la candidatura l'ha de presentar Barcelona, actualment la marca turística més potent de l'Estat, però ha de generar un desenvolupament molt necessari per al Pirineu.

Subratlla que els beneficis més tangibles dels Jocs quedarien en el territori, bàsicament en el Pirineu, avui dia amb dificultats en els desplaçaments. D'altra banda, hi hauria un important posicionament de marca, que requereix una sinergia que s'ha de crear amb la ciutat de Barcelona.

Conclou que és necessari donar una empenta conjunta, com a país, a la presentació de la candidatura.

El Sr. BATALLA agraeix les intervencions dels portaveus dels grups i, a continuació, fa algunes reflexions.

En primer lloc, opina que si treballen plegats Ajuntament de Barcelona, Generalitat de Catalunya, Pirineu i tot l'àmbit de l'esport a través de les federacions esportives, si institucions i ciutadans caminen plegats, el projecte prosperarà independentment del procés polític que s'estigui vivint al país, un projecte democràtic i legítim que no ha de servir d'excusa per no tirar endavant el projecte.

En segon lloc, observa que els processos anteriors i posteriors a uns jocs també beneficien el territori. En aquest cas, abans dels Jocs ja s'han celebrat proves esportives, com ara el Grand Prix, i s'han establert vincles amb la Federació Internacional, i després dels Jocs quedaria un llegat des del punt de vista de millora d'infraestructures esportives i d'experiència en l'organització d'esdeveniments esportius d'alt nivell, que proporcionarien competitivitat respecte a altres llocs del món per organitzar altres proves a qualsevol indret del Pirineu.

En tercer lloc, assenyalava que en el segle XXI és imprescindible tenir en compte la sostenibilitat, un concepte molt arrelat en el caràcter de muntanya i en la gent de la muntanya: el principal actiu dels ciutadans del Pirineu és el medi natural, el mateix Pirineu, de manera que són els primers interessats a garantir-ne una bona conservació, tot cercant l'equilibri, de vegades complicat, entre conservació i desenvolupament econòmic i oportunitats en l'àmbit laboral.

En quart lloc, observa que hi ha temps per avançar però no gaire: si es decideix tirar endavant la candidatura, s'haurà de presentar a la tardor del 2017, de manera que cal treballar-hi sense pausa. Indica que el territori hi col·laborarà amb l'Ajuntament de Barcelona tant com calgui, i entén que també ho farà la Generalitat de Catalunya.

En darrer lloc, subratlla que si bé és lògic, normal i legítim que en qualsevol consistori hi hagi disputes polítiques i si bé les diferències polítiques fan avançar les coses, caldria deixar de banda tant com sigui possible apriorismes i partidismes i no utilitzar els Jocs com a tàctica de desgast entre govern i oposició, cosa que perjudicaria tant l'Ajuntament de Barcelona com les comarques de muntanya i tot el país.

El Sr. ASENS manifesta un punt de discrepància respecte al lideratge del projecte: el Grup de BC entén que Barcelona pot acompanyar, però qui ha de liderar és el país, per la qual cosa aquest debat també s'hauria de produir, i de manera prioritària, al Parlament.

Insisteix que no es pot oblidar l'Estat espanyol, un actor important ja que, a més de les inversions que hauria de fer, és el Comitè Olímpic Espanyol qui, probablement en un moment de plena desconexió de Catalunya, hauria de presentar la candidatura al Comitè Olímpic Internacional. Repeteix que, en el cas que Catalunya fos independent en el moment de presentar les candidatures, no hi hauria hagut temps de crear un comitè olímpic català, que rebés el reconeixement i que presentés la proposta de candidatura.

A continuació, observa que les consultes fetes en ciutats i països on hi ha condicions climàtiques idònies per celebrar uns jocs olímpics d'hivern, a més d'infraestructures, tradició i experiència, han tingut un resultat negatiu.

Per acabar, comenta que hi ha un debat obert sobre la idoneïtat de practicar esports com l'esquí alpí amb les condicions climatològiques existents, i recorda que l'any 2010 a Vancouver es va haver de fer servir neu artificial, de manera que cal plantejar també les qüestions relacionades amb l'aigua, la creació de neu i el canvi climàtic.

La Sra. FANDOS informa que l'Oficina de la Candidatura Olímpica va fer una sèrie d'enquestes el 2010, el 2012 i el 2013 en què hi havia la pregunta «Com creus que seria per al país la celebració dels Jocs Olímpics d'Hivern del 2022 a Barcelona i el Pirineu?», i la resposta va ser absolutament positiva (mostra un gràfic que ho recull). Demana que no es parli en nom de ningú a partir de deduccions i per interessos polítics, ni en nom de la ciutadania, ni de grups polítics absents, com en el cas en què s'ha parlat sobre la raó per la qual el PP no compareixia a la Comissió.

Explicita que quan CiU treballava en aquesta candidatura, sent conscient de les dificultats, parlava amb totes les administracions: alcaldes del Pirineu, Generalitat i Estat (també amb el Comitè Olímpic Espanyol), i tothom estava a favor que es continués aquesta feina. Per exemple, el secretari d'Esports i el ministre s'hi havien mostrat d'acord en diferents ocasions.

D'altra banda, expressa el seu acord amb el Sr. Batalla que cal deixar de banda discussions partidistes individualistes i mirar de sumar tots plegats en un projecte comú.

El Sr. ALONSO comenta que no vol entrar en el debat que vol iniciar el Sr. Asens sobre el procés de desconexió de Catalunya, ja que entén que aquest espai és per parlar sobre els Jocs Olímpics, sobre si és un projecte il·lusionant, necessari i bo per a la ciutadania de Barcelona i del Pirineu, i no s'hi han de barrejar qüestions polítiques que l'únic que faran serà crear una situació incòmoda.

D'altra banda, reitera l'agraïment als ponents per haver comparegut i per les explicacions facilitades.

El Sr. PUIGCORBÉ diu al Govern que la seva postura va quedar clara en el moment en què va retirar el projecte unilateralment, però que si es va acceptar crear aquesta Comissió, s'hi hauria d'intervenir amb una actitud més positiva, debatent i preguntant, en lloc de fer-ho esmentant només inconvenients.

Exposa que l'esport d'esquí i de lleure va néixer a Rasos de Peguera (el Berguedà) el 1908 pel Centre Excursionista de Catalunya, i el 1924 es va obrir la primera estació, a la

Molina, el mateix any que es van celebrar els primers Jocs Olímpics d'Hivern, a Chamonix (l'Alta Savoia).

Puntualitza que aquest debat es desenvolupa a Barcelona perquè és la ciutat que ha de presentar la candidatura, i subratlla que els Jocs són una gran oportunitat perquè Barcelona, gran aparador turístic, exerceixi de cap i casal del país i hi sigui generosa.

Pel que fa als avantatges de crear infraestructures, comenta que no solament hi hauria les actuacions als trams que enllacen Montcada amb Vic i Vic amb Ribes de Freser, sinó que també hi ha projectes escrits sobre ferrocarril que anirien des de Pobla de Segur fins a Esterri d'Àneu i de Pobla de Segur a la Seu d'Urgell i a Puigcerdà. Pregunta als representants del Pirineu si coneixen aquests projectes.

En darrer lloc, subratlla que amb els Jocs podria créixer molt l'esport, una activitat important a Catalunya, i es posarien els Pirineus al món, i opina que molt abans del 2026 Catalunya serà una república independent, de manera que no cal patir pel Comitè Olímpic Espanyol.

El Sr. COLLBONI diu, amb ironia, que si el Sr. Puigcorbé afirma que la qüestió del futur nacional de Catalunya i del seu encaix o no amb la resta de l'Estat no és un problema, ja es queda tranquil.

Explica que, des del seu punt de vista, si es conclou que el projecte és bo per a Barcelona i per al país, és Barcelona qui l'ha de liderar, i no limitar-se a proposar formalment la candidatura. Entén que els ajuntaments i el territori ja estan convençuts de la conveniència de tirar endavant el projecte, i que ara cal aconseguir el suport del Govern de Catalunya i del Govern de l'Estat. Primer, però, cal que Barcelona tingui la il·lusió pel projecte, se'l cregui i aporti la seva marca i el seu prestigi internacional perquè tingui èxit. Opina que a Barcelona i als barcelonins mai no els ha costat exercir aquest lideratge que ara ha d'exercir tant per la ciutat com pel conjunt del territori.

Per acabar, reitera l'agraïment als ponents per haver comparegut i per haver mantingut viu el projecte.

El Sr. PERIS insisteix que uns jocs olímpics requereixen la coresponsabilitat de totes les institucions/administracions.

El Sr. BATALLA comenta que a la pàgina 73 del resum executiu ja s'inclou un projecte bastant orientat de com es podria plantejar l'olimpíada cultural, que considera molt interessant i molt necessària.

Confirma al Sr. Puigcorbé que coneix els projectes ferroviaris que ha esmentat, però observa que aquests són molt difícils de tirar endavant, fins i tot amb l'impuls que podrien donar uns jocs, de manera que cal evitar generar expectatives que no es podrien complir.

Indica que la línia ferroviària de Puigcerdà necessita molta inversió però també una *cura* i un interès que històricament no ha tingut, i exposa que a la línia de la Pobla de Segur, gestionada per la Generalitat, s'han començat a emprar uns nous combois de proves que fan créixer les oportunitats a la Noguera i, especialment, al Pallars Jussà i, de retruc, al Pallars Sobirà. Subratlla que l'interès per la gestió de les infraestructures fan millorar la connectivitat, i comenta que si bé les inversions no han d'estar condicionades a la celebració o no dels Jocs, aquests les podrien accelerar.

D'altra banda, comenta que els dossiers de candidatura recullen les explicacions i els càlculs respecte a la innivació artificial, un tema molt important, i assenyala que el volum de metres cúbics d'aigua que serien necessaris per innivar en cas que no hi hagués ni una gota de neu en el territori olímpic —cosa molt improbable— equivaldria, més o menys, a un dia de consum d'aigua a Barcleona.

En darrer lloc, dóna les gràcies a l'Ajuntament per haver-los convidat, expressa la voluntat dels representants del Pirineu de facilitar un camí conjunt i que el concepte de suma (suma de voluntats entre administracions, territoris i ciutadans) presideixi el desenvolupament del projecte d'ara endavant, i manifesta l'opinió que caldria fer una consulta tant a Barcelona com al Pirineu, una consulta que, amb el projecte ben explicat i socialitzat, tindria un resultat positiu.

El Sr. PUIGCORBÉ diu al Sr. Collboni que l'opinió que Catalunya aviat serà independent no és una opinió particular seva, sinó la de milions de catalans i majoritària al Parlament de Catalunya.

El Sr. COLLBONI dóna les gràcies als ponents i dóna pas al següent punt de l'ordre del dia.

3.- Informe sobre la implantació i el desenvolupament territorial del projecte «Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», i compareixences dels Srs. Pau Noy Serrano, Manel Cunill Llenas, David Prat Soto, Antonio Moreno Ruiz, Josep Ramon Fontdevilla Isus i Pere Porta Colom

El Sr. COLLBONI enuncia el punt i recorda que en primer lloc intervindrà el tinent d'alcalde, el Sr. Asens, per presentar l'informe (3 minuts), i, a continuació, intervindran els experts (10 minuts cadascun) i els grups municipals (10 minuts cadascun). Aconsella que cadascú intenti concentrar les seves intervencions en un únic torn per evitar rèpliques i contrarèpliques.

El Sr. ASENS esmenta els tres objectius principals de l'informe —definir el model d'implantació territorial de candidatura de Barcelona 2022, exposar l'estat de la qüestió actual amb relació a la implantació i desenvolupament territorial per a una nova candidatura de Barcelona 2026, i assentar les bases per facilitar el debat amb relació a la implantació i el desenvolupament d'aquesta nova candidatura—, un informe que presenta la informació dividida en dos apartats principals: exposició del model bipolar d'implantació territorial de la proposta de jocs d'hivern (característiques de les dues àrees olímpiques projectades i document annex amb les fitxes específiques de cada instal·lació) i definició de la proposta de desenvolupament territorial que plantejava la candidatura 2022.

Subratlla que l'informe vol facilitar els elements per plantejar el debat i resoldre els dubtes.

El Sr. NOY agraeix que se l'hagi convidat a la Comissió per parlar sobre temes territorials i de mobilitat, i comenta que com a membre d'una família del Pallars, se sent concernit personalment amb aquest debat, que es produeix en un context de canvi climàtic molt

important: les organitzacions científiques internacionals preveuen que la temperatura pugi dos graus, i hi ha informes que diuen que si no s'hi actua, en pujarà quatre, fet amb el qual al sud de París tot seria un desert.

Afirma que uns jocs olímpics no representarien cap problema de mobilitat per al Pirineu: tota la gent que viu en les cinc comarques de l'Alt Pirineu més el Ripollès caben a la ciutat de Reus, una ciutat mitjana de Catalunya, i l'activitat que més persones atrauria seria l'hoquei masculí (deu mil persones), que és l'assistència mitjana a un camp de futbol de segona divisió.

Entén que els efectes territorials serien nuls, mentre que la marca Pirineus seria molt més coneguda.

Assenyala que Espanya és el país d'Europa que té més carreteres per habitant, seguida per Catalunya, de manera que a Catalunya no s'han de construir carreteres sinó ferrocarrils.

Exposa que el Ripollès té quatre trens: Ripollès-Cerdanya, el tren de l'SNCF, que arriba fins a la Tor de Querol; el tren de Renfe, que arriba fins a la Tor de Querol, passant per Puigcerdà; el cremallera de Núria, i el tren groc, que va des de Vilafranca de Conflent fins a la frontera francesa (no entra a Espanya).

Mostra una imatge de l'estació de la Tor de Querol, un municipi de quatre-cents habitants amb tres trens: el tren groc, el tren de Renfe i el tren de l'SNCF.

Afirma que la xarxa transnacional entre Catalunya i França està molt mal gestionada i no té correspondències: la de la Tor de Querol és escassa i irregular, i la de Portbou-Cervera, tot i ser molt superior, està en molt males condicions.

Posa de manifest el fracàs de l'alta velocitat: després de tres anys d'alta velocitat, a l'hivern només hi ha quatre serveis diaris a França.

Quant a l'R3, assenyala que el temps de viatge des de la frontera de Barcelona fins a la Molina és de dues hores, i fins a Puigcerdà, de dues hores i vint-i-cinc minuts, de manera que és un tren, amb set serveis diaris bastant esglaonats, que funciona força bé (de Ripoll a Puigcerdà és la línia que millor funciona dintre d'Espanya).

Comenta que, afortunadament, a partir del 2005 el ministre Álvarez Cascos va començar a invertir en aquesta línia, electrificada amb molt bones condicions, millor que la línia de la Pobla, amb punts de restricció a deu per hora perquè hi cauen pedres. Indica que l'R3 té 156 kilòmetres i molts punts de creuament.

Observa que el coll d'ampolla no es troba al Pirineu sinó entre Vic i Montcada Bifurcació, on els trens tenen moltes dificultats, perquè l'únic punt de creuament són les estacions, tot i que totes en tenen, i un retard d'un minut en el tren que baixa des de Vic pot suposar retards en cadena de quinze o vint minuts a la resta de la xarxa i no recuperar el servei fins l'endemà.

Explica que, en cas necessari, amb una petita inversió es podria garantir que fins a vuit mil persones al dia poguessin arribar a Puigcerdà: simplement caldria prolongar els trens que avui acaben a Ripoll, sense gastar els 700 milions d'euros que calen per arreglar el tren de Vic.

Comenta que cal arreglar la cooperació transporterera i pensar també en la gent que viu al nord dels Pirineus, i esmenta una proposta de traslladar a Puigcerdà l'estació terminal avui a la Tor de Querol, fer-hi arribar l'SNCF i el tren groc i fer-hi un *hub* d'intercanvi.

Remarca que el futur proper de la mobilitat és el cotxe de conducció automàtica: si bé el transport públic pot ser una bona solució per a les zones d'alta densitat, a les zones de

baixa densitat (la major part de Catalunya) la solució és el cotxe automàtic i el cotxe social.

Per acabar, indica que per als Jocs Olímpics de Barcelona es van construir moltes autopistes i es va deixar de banda el transport públic, i actualment hi ha problemes de contaminació que en part són conseqüència de no haver pensat bé les coses.

El Sr. CUNILL saluda tothom i mostra una imatge del *Regional Planning* del 1932 —la planificació resumeix la visió que es té del territori—, que ja identificava els espais naturals que han estat motors de moltes de les zones de muntanya, com ara el Parc Natural del Cadí-Moixeró. Subratlla que un territori s'identifica pels elements que el configuren, no pels usos, que són temporals, però comenta que el patrimoni que cal garantir és el que garanteix els usos.

A continuació, mostra com interpreta el que ha de ser el Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i Aran el debat de la definició dels usos, amb una aposta decidida sobre els dominis esquiables, segurament també amb data de caducitat, bé perquè els usuaris deixin de fer aquesta activitat, per l'encariment dels costos de poder garantir aquests dominis o perquè sorgeixin altres activitats al voltant d'aquests territoris.

Indica que l'element més transformador d'aquest àmbit del país va ser l'obertura del túnel del Cadí, que va generar un desenvolupament urbanístic.

Observa que ni Masella ni la Molina tenen una identitat de poble com tenen altres municipis, atès que els pobles s'han estructurat al voltant de la plana de la Cerdanya i no a la muntanya, i afirma que les diferències en l'urbanisme d'uns llocs i d'uns altres és ben visible.

Posa de manifest el conflicte existent respecte de la frontera entre el parc natural i la zona que potencialment pot ser esquiable, i comenta que caldrà valorar les raons per les quals l'esquí pot ser una bona opció o una mala opció per al futur i decidir per quin model s'aposta com a comunitat.

Apunta que la manca de neu i la consegüent generació de neu artificial suposaria uns costos afegits, a part de més aigua i energia, i recorda que la gran majoria de les estacions d'esquí catalanes són públiques, que pot ser adient per garantir una activitat en un territori, però cal estudiar, tenint en compte la defensa de l'interès general, si aquest és un model de futur i si l'aposta per uns jocs olímpics garanteix consolidar aquest model de futur. Entén que és un model que està en transició i, per tant, potser no és una de les apostes més encertades.

Tot seguit, exposa algunes dades de dos informes de la Comunitat de Treball dels Pirineus i del Govern andorrà sobre les conseqüències del canvi climàtic: les temporades d'esquí seran més curtes; des del 1950, les temperatures al Pirineu han augmentat una mitjana de 0,2 graus per dècada i les precipitacions s'han reduït entre 2 i 2,8 litres per metre cada any; es preveu que els gruixos de neu poden disminuir un 75% en la cota 1.800 i entre un 30 i un 50% en la cota 2.400.

Un altre aspecte que posen de manifest els estudis és que les zones esquiables que menys notaran el canvi climàtic seran les situades a més altitud, especialment en una vessant nord i amb una influència atlàntica, de manera que es pot preveure quines són les zones que podrien mantenir aquesta activitat que, actualment, és una de les activitats amb més impacte econòmic.

Observa que Barcelona pot utilitzar la capitalitat del país a favor de la gent que treballa i viu al Pirineu mitjançant altres accions, com ara consumint llet procedent d'aquesta zona.

Considera que el debat sobre els Jocs Olímpics no s'ha de confondre amb el debat sobre les polítiques de muntanya que necessita el país, i que l'oportunisme no porta la consolidació de polítiques en el territori: si el Pirineu requereix unes infraestructures, s'han de fer. D'altra banda, entén que cal desenvolupar una política integral per a tot el Pirineu en què cooperin els diferents àmbits nacionals i territorials, ja que el Pirineu també és Andorra i França.

Opina que no és necessari ampliar el domini esquiable a la Molina o a Masella, i observa que uns jocs olímpics representen una activitat molt intensiva en pocs dies, amb molta gent i amb una despesa pública elevada, de manera que cal avaluar molt bé quines inversions es fan a través d'impostos que paguen els ciutadans i què s'està disposat a fer, ja que el llegat d'uns jocs no són només unes infraestructures, sinó també un deute. Conclou que el benestar depèn dels béns i serveis que ens proporcionen els ecosistemes, de manera que cal preservar-los rehabilitant les estacions d'esquí i els espais urbanitzats del seu entorn, fomentant la desestacionalitat i promovent l'oferta de lleure cultural i turisme al llarg de l'any, reduint la dependència de la neu i fomentant activitats com l'excursionisme, el senderisme i la visita dels espais naturals.

El Sr. PRAT saluda tothom i, a continuació, esmenta les infraestructures que entén que requereixen millores més urgents.

En primer lloc, considera que la millora de la línia R3 és una actuació imprescindible i urgent, atès que és l'única línia de l'àmbit metropolità que no està desdoblada, cosa que en limita l'oferta (actualment, de dos trens per hora per sentit) i fa que els creuaments s'hagin de fer a les estacions, de manera que els temps s'han d'ajustar molt i els temps dels viatges no són els adequats, fet que provoca manca de fiabilitat: l'R3 és una de les línies que té més incidències a causa de la manca de fiabilitat. Com a conseqüència, la demanda de l'R3 és la més baixa de la rodalia de la regió metropolitana: uns 7 milions de viatgers l'any, demanda que es quadruplica a l'R4, a l'R2 o a l'R1, que tenen 24 milions o 30 milions de viatgers l'any. Subratlla que el fet que la línia R3, en un entorn semblant a les altres (passa per un entorn molt densament poblat, amb molta activitat), no tingui la mateixa demanda està clarament relacionat amb el fet que no estigui desdoblada, i que, per tant, cal desdoblar-la perquè la demanda pugi i la línia es posi al mateix nivell que la resta. Comenta que l'actuació és necessària i prioritària amb Jocs o sense però que els Jocs poden ser una oportunitat per catalitzar la inversió.

Reconeix que des de Vic fins a Puigcerdà s'han fet inversions i millores, però puntualitza que s'han dedicat més a la infraestructura que a les estacions, que continuen requerint inversió.

D'altra banda, considera que, a més de les actuacions per vertebrar el transport públic als Pirineus, cal descongestionar algunes carreteres, com ara la C-17, que en el tram més proper a la regió metropolitana, entre Mollet i Granollers, pateix molta congestió. Observa que això també milloraria si la línia R3 portés la demanda que hauria de portar, però que paral·lelament cal actuar en la mateixa C-17 per garantir una accessibilitat al Vallès, a Osona i a la Cerdanya.

Comenta que la C-16, un altre eix vertebrador important, té condicions d'autovia fins a Berga, però de Berga a Bagà hi ha un coll d'ampolla que se solucionaria amb una

actuació sostenible de millora de la capacitat en concepte de carreteres 2+1: carreteres que poden tenir dos carrils en un sentit i un carril en l'altre i viceversa segons les necessitats de cada moment.

Conclou que calen actuacions tant en trens com en carreteres, i que els Jocs Olímpics poden representar una oportunitat per avançar aquestes inversions.

El Sr. MORENO anuncia que parlarà com a docent, com a professor de la Universitat de l'Esport (INEFC), que té un centre a les comarques de Lleida i un altre a Barcelona que donen servei a persones de totes les comarques del territori.

Assenyala que si bé no es posicionarà sobre la viabilitat política dels Jocs Olímpics d'Hivern, qüestió complicada, sí que explicarà per què creu que els Jocs d'Hivern serien una nova oportunitat per finançar la docència en el camp de l'especialització, no només de la pràctica esportiva de la docència d'esports d'hivern, sinó també d'activitats en la natura.

Entén que uns jocs olímpics generarien noves infraestructures i, sobretot, il·lusió en la gent que viu a les comarques, que veurien que no tot el treball només és a Barcelona i a l'àrea metropolitana. Exposa que rarament les persones que acaben una carrera universitària troben una feina relacionada amb els seus estudis i prop del lloc on viuen. Els Jocs Olímpics d'Hivern podrien ser claus perquè la gent que estudia a l'INEFC de Lleida pogués treballar en aquest entorn, de la mateixa manera que els Jocs Olímpics de Barcelona van significar un punt d'inflexió per als professionals del món de l'esport. D'altra banda, l'INEFC tindria un paper destacat en la formació del voluntariat, que per a un esdeveniment de l'envergadura d'uns jocs olímpics ha de ser abundant i de qualitat. Conclou que per al sector que representa, els Jocs ajudarien sobretot a descentralitzar els llocs de treball (actualment concentrats a Barcelona i l'àrea metropolitana) i que els titulats de l'àrea d'esports poguessin treballar en el seu camp.

El Sr. FONTDEVILLA es presenta com a membre de l'Executiva de la Federació d'Esquerra del Pirineu i es disculpa per l'absència de la delegada, la Sra. Rosa Amorós, que no ha pogut assistir per un canvi d'agenda d'última hora.

Comenta que el territori de l'Alt Pirineu i l'Aran, amb una extensió de 6.000 quilòmetres quadrats que va des de la Cerdanya fins a la Vall d'Aran, 77 municipis, 602 nuclis disseminats i 73.000 habitants, és un dels territoris més grans de Catalunya i el pulmó de tot Catalunya, i observa que també es podria parlar, en el marc del projecte, sobre Andorra.

Exposa que un extens debat amb la gent d'Esquerra del Pirineu sobre el projecte dels Jocs Olímpics va acabar amb un sí crític, perquè hi ha moltes variables en què no estan d'acord.

En primer lloc, critica que quan es parla del Pirineu es parla només d'una part del Pirineu i la resta està abandonat: cal actuar-hi per promoure-hi el turisme i evitar que la gent marxi per la manca de possibilitats i d'infraestructures, i arreglar tot el territori: ajuntant les dues valls, arreglant l'N-260, el port de la Bonaigua, etc.

En segon lloc, observa que si no s'inverteix, no es complirà el requeriment del COI respecte de la distància màxima entre les seus d'uns jocs. En aquest sentit, subratlla que en lloc de descartar Baqueira, una pista molt important a tot Europa, perquè hi ha tres hores de camí, caldria buscar una solució perquè s'ajustés al requeriment, ja que és l'única que garanteix que el 2026 hi hagi neu.

Afirma que caldria desenvolupar un pla de xoc al Pirineu, que beneficiaria tant els qui hi viuen com els qui el visiten. Entén que també caldria construir algun telefèric des de les capitals principals que tenen pistes d'esquí per evitar problemes a les carreteres el cap de setmana.

Assenyala que si bé els Jocs Olímpics són una bona oportunitat per millorar temes de gestió, potser caldria millorar-les abans per poder obtenir un bon resultat i que el país estigués equilibrat de dalt a baix, cosa que no és així actualment: avui mateix, ell ha trigat cinc hores a arribar a Barcelona i ha hagut d'emprar vehicle privat perquè no hi havia alternativa.

En darrer lloc, comenta que l'executiva va decidir que calia fer una consulta a tota la gent del Pirineu una vegada coneguts els pros i els contres del projecte, per veure si la gent hi estava d'acord o no.

Com a conclusió, diu que estan d'acord que es facin coses, però sempre que es tinguin en compte les necessitats de tot el territori.

El Sr. PORTA agraeix que se l'hagi convidat a la sessió i comenta que l'entitat que representa és un organisme autònom de la Generalitat molt proper al territori, amb oficina al territori, que fa una mica de pont entre la Generalitat i el territori amb molta base territorial.

A continuació, agraeix els treballs duts a terme per l'Oficina de la Candidatura, uns treballs molt exhaustius, molt complets i molt pròxims en el territori, i comenta que ell mateix va acompanyar els membres de la candidatura a presentar en el si de les nou comarques els treballs que s'havien fet i a escoltar el territori, on es manifestava que era un projecte d'il·lusió.

Coincideix que els Jocs no resoldran el dèficit de polítiques de muntanya, però entén que hi poden ajudar molt pel que fa a infraestructures, esport, turisme i economia. Assenyala que l'objectiu és atreure talent, que les empreses s'instal·lin al territori, però insisteix que les polítiques de muntanya s'han de desenvolupar tant si hi ha Jocs com si no, i s'han d'exigir a l'ens competent. Comenta que, en aquest sentit, fa uns dies el president de la Generalitat va anunciar polítiques de muntanya, va parlar d'una direcció de muntanya i d'una reforma de la llei de muntanya, que fa trenta anys que existeix i necessita una reformulació.

Observa que la feina començada fa anys, independentment de si finalment se celebren els Jocs, ja ha donat fruits: s'ha creat un pla estratègic d'esports d'hivern arran de la necessitat de tenir esportistes per poder presentar en uns jocs olímpics, un pla que està funcionant entén que amb les comarques del Pirineu com a protagonistes.

També coincideix que hi ha dèficits de transports que afecten el dia a dia, i entén que el projecte dels Jocs podria contribuir a millorar algunes infraestructures ferroviàries, de telecomunicacions, etc. Hi afegeix que el projecte podria ser un impuls per a les economies de muntanya, el patrimoni cultural, el patrimoni natural, la literatura pirinenca, el paisatge, la política forestal, el sector agroalimentari, la ramaderia i la identitat pirinenca associada a un projecte.

Puntualitza que la marca Pirineus ja existeix, però està d'acord que posicionar-se al costat d'una marca tan potent com Barcelona seria molt positiu per a la marca Pirineus. Comparteix que no és un projecte de Barcelona sinó de país, i opina que Barcelona i Pirineu es necessiten mútuament per tirar endavant el projecte.

Considera que l'olimpiada cultural seria clau per al Pirineu, on hi ha molta activitat cultural, però molt atomitzada i molt dispersa, i una oportunitat que no es pot desaproveitar: l'olimpiada cultural, que es desenvolupa durant els quatre anys previs a l'esdeveniment esportiu, permetria ensenyar el Pirineu al món. Posa en relleu que la feina que ja s'ha fet respecte a l'olimpiada cultural amb la participació i l'esforç de moltes entitats ja va valdre la pena.

Per acabar, es mostra d'acord amb l'afirmació de l'alcalde de la Seu que la conjunció de totes les administracions i agents (món local, Barcelona, territori, Generalitat, Estat i federacions) és clau. Considera que si bé un projecte d'èxit fruit d'aquesta col·laboració no salvaria el Pirineu, sí que podria ajudar a millorar-lo en el seu conjunt, objectiu de mesures com ara el Pacte global del Pirineu.

El Sr. COLLBONI obre el segon torn de paraula perquè els grups formulin les preguntes o reflexions que hagin sorgit arran de les intervencions dels experts i observa que entre aquests ja hi ha hagut un inici de debat, cosa que valora molt positivament, perquè demostra que hi ha hagut la capacitat de representar diversos punts de vista.

El Sr. ASENS agraeix les intervencions dels experts, que han posat sobre la taula elements positius i negatius molt interessants. En destaca, per exemple, la coincidència manifestada en el fet que no es poden confondre les polítiques de muntanya amb la candidatura dels Jocs Olímpics, i l'observació que barrejar tots dos debats pot ser oportunista (hi ha actuacions que s'han de fer independentment de si se celebren els Jocs), o la coincidència en la conveniència de celebrar una olimpiada cultural, que ell també comparteix.

De la intervenció del Sr. Cunill recull la idea que els Jocs són una activitat intensa concentrada en pocs dies que implica molta gent i una elevada despesa pública condicionada pel canvi climàtic (temporades d'esquí més curtes, augment de la temperatura, gruixos de neu menors, etc.). En aquest sentit, pregunta als experts si tenen constància d'estudis que indiquin quan seria més recomanable celebrar els Jocs, si hi ha la possibilitat de celebrar-los amb neu artificial i quin cost tindria la producció d'aquesta neu.

Pel que fa a l'Estat espanyol, aclareix que no vol desviar-se del tema, però que entén que és una qüestió rellevant. Recorda que s'ha parlat d'il·lusió i, en aquest sentit, observa que la il·lusió sempre té a veure amb el context econòmic i polític, i projectes que en un context poden generar molta il·lusió, poden no fer-ho en un altre. Concreta que, en aquest cas, cal tenir en compte la situació actual de la ciutat, del país i de l'Estat, així com les relacions entre les diferents administracions, que s'haurien de posar d'acord. Observa que si el PP continua governant a Espanya, caldrà entendre-s'hi, i lamenta que aquest grup no assisteixi al debat.

En darrer lloc, insisteix que no es pot obviar un element important com és l'aval necessari de l'Estat espanyol, ja que la candidatura, si bé seria de Barcelona, l'hauria de presentar al COI el Comitè Olímpic Espanyol.

La Sra. FANDOS comença la intervenció dient al Sr. Asens que parla com si sabés qui governarà Espanya en el futur.

A continuació, agraeix les intervencions i qualifica de molt bones les reflexions del Sr. Moreno —per exemple, ha introduït un tema que fins ara no s'havia posat sobre la taula, com és el de les oportunitats per a les professions—, del Sr. Prat i del Sr. Porta.

Quant a la intervenció del Sr. Noy, manifesta que li ha costat una mica seguir-la, i li diu que cal anar millorant i innovant en infraestructures i comunicacions. Considera, però, que reconèixer que calen millores no ha d'impedir que es reconeguin també les millores que ja s'han produït.

Coincideix que cal obrir el projecte cap a Andorra, cap a França i cap a la resta de territoris. En aquest sentit, informa que quan CiU treballava en la preparació del projecte, va parlar amb el Comitè Olímpic Andorrà i amb França, atès que es tracta d'una oportunitat per a tot el Pirineu i, per tant, totes les parts s'hi han de sumar.

Manifesta que de la intervenció del Sr. Cunill, que ha trobat molt interessant, li sap greu que hagi plantejat qüestions mediambientals que avui no es podran debatre adientment, atès que aquesta sessió està dedicada al desenvolupament territorial. Tanmateix, comenta que, com ha dit el Sr. Batalla, ells són els primers que volen i que tenen l'obligació de respectar el Pirineu des d'un punt de vista ecològic, i assenyala que el projecte es va treballar tenint molt en compte criteris de sostenibilitat, i, per exemple, Barcelona Regional, conjuntament amb tot el territori, va fer un estudi que podria donar resposta a moltes de les qüestions plantejades. Recorda que hi haurà una sessió dedicada a l'impacte ambiental en què es podran discutir aquestes qüestions amb els experts corresponents.

Pel que fa al Sr. Fontdevilla, manifesta sorpresa per la seva intervenció, que entén que és fruit del desconeixement i, aquest, de la manca de temps per estudiar la documentació, atès que fa poc que forma part del govern a l'Alt Pirineu i l'Aran. Li diu que el Pacte global pel Pirineu, treballat durant molt de temps i amb molt d'esforç amb alcaldes també de les seves comarques, parla de tot el Pirineu i recull moltes de les qüestions que ha esmentat, i que tots els consells comarcals han votat a favor dels Jocs. Posa de manifest, doncs, que el Sr. Fontdevilla ha exposat la visió d'ERC, no pas la del Govern, i li demana que en futures ocasions estudiï prèviament la informació disponible per poder parlar amb més coneixement de causa.

Per acabar, subratlla que són conscients de les mancances del Pirineu i per això hi treballen, i insisteix que tothom ha parlat dels Pirineus en el seu conjunt.

El Sr. ALONSO agraeix l'assistència dels presents i les seves aportacions, que considera interessants i oportunes, i destaca els elements que ha trobat més rellevants de cada expert:

En primer lloc, demana si podria tenir accés a la presentació del Sr. Noy, que ha reflexionat sobre el ferrocarril.

En segon lloc, coincideix amb el Sr. Prat que cal aconseguir molta més inversió en la rodalia, una necessitat clau per mantenir la cohesió del territori i millorar la qualitat de vida de les persones.

En tercer lloc, recull la reflexió del Sr. Cunill sobre la rendibilitat i la viabilitat econòmica de la indústria de l'esquí i sobre la inconveniència de centrar tota l'activitat econòmica d'una regió en aquesta activitat. Entén que cal apostar per la diversificació del model productiu al Pirineu.

En quart lloc, coincideix amb el Sr. Moreno en la conveniència de generar activitat econòmica i llocs de treball entorn de l'esport i la formació esportiva, element a què els Jocs podrien contribuir.

En cinquè lloc, coincideix amb el Sr. Fontdevilla que les necessitats del Pirineu van més enllà de les dates i les localitzacions concretes d'uns jocs olímpics i, per tant, s'hi ha de treballar.

En darrer lloc, valora molt positivament la intervenció del Sr. Porta. Entén que totes les qüestions que ha plantejat són de sentit comú, com ara la necessitat de desenvolupar econòmicament el territori, promoure l'esport i la cultura o pal·liar el dèficit d'infraestructures, qüestions que podrien ser l'eix sobre el qual generar un projecte d'il·lusió, una il·lusió imprescindible (en el conjunt de la gent) perquè el projecte dels Jocs Olímpics tiri endavant.

El Sr. PUIGCORBÉ agraeix als ponents la presència i les opinions, que considera molt bones i molt respectables i de les quals es poden extreure parts positives. Manifesta, però, sorpresa per algunes i comenta que el Sr. Asens avui vol ser el protagonista.

Qualifica algunes intervencions d'apriorístiques: en algunes, l'informe és negatiu d'entrada i d'altres són una queixa prepolítica, com la del Sr. Fontdevilla, que ha parlat de mancances del territori més enllà de conclusions positives o negatives. D'altra banda, afirma que el Sr. Cunill parla com si el parc natural estigués afectat per la intervenció dels Jocs Olímpics, cosa que nega.

Manifesta que tampoc ha entès gaire la intervenció del Sr. Noy, que, d'altra banda, ha esmentat el Sr. Álvarez-Cascos, com si se li hagués d'agrair alguna cosa, i qualifica de tendenciosa l'afirmació que com a màxim es podrien acollir deu mil persones, l'equivalent a un camp de futbol de segona divisió.

Agraeix la resta d'intervencions, que qualifica de fantàstiques, en destaca especialment les referències del Sr. Moreno i el Sr. Porta (la intervenció del qual subscriu totalment) al món professional, i aplaudeix la iniciativa de l'olimpíada cultural, que pot ser molt beneficiosa per a tot el Pirineu.

Entén que el fet de concentrar les proves esportives a Masella-Molina respon al fet que per al projecte és positiu concentrar les instal·lacions en pocs espais i a una distància raonable de Barcelona, però que això no vol dir que es deixi de banda la resta del Pirineu. Considera, però, que si es creu que altres seus o altres elements també han de formar part del projecte, *s'ha d'estudiar*.

El Sr. ASENS obre un altre torn de paraula per si algú vol respondre o complementar alguna qüestió.

El Sr. NOY indica que fa temps va entendre que calia deixar de parlar d'infraestructures per parlar de mobilitat, observa que l'afirmació que cal fer ampliacions sostenibles de carreteres és un oxímoron en si mateixa, i informa que a l'abril hi haurà un tren que permetrà viatjar a Barcelona d'una forma molt més raonable.

Assenyala que el que fa que els trens siguin lents són les parades, i afirma que per aconseguir que tota la gent que calgui arribi a la Molina en dues hores no cal fer una gran inversió.

Per acabar, aclareix que la idea principal de la seva aportació ha estat que caldria deixar de parlar d'infraestructures i aprendre a gestionar-les millor per evitar que passin coses

com el que passa amb la via a França: s'hi han gastat molts diners i només hi ha quatre trens al dia.

El Sr. CUNILL comenta que no pot saber si el 2026 hi haurà neu o no, només pot conèixer la tendència que mostren les dades disponibles. D'altra banda, entén que la pregunta que s'haurien de fer és si en l'exercici de desenvolupament territorial l'opció de l'esquí és l'aposta de futur per a les zones de muntanya; ell entén que no, que cal buscar altres activitats, especialment fora de l'època de l'hivern, per generar ocupació en el territori.

Esmenta que en el conflicte sobre l'ampliació de la zona esquiable de Masella-Molina, amb la zona de Coll de Pal, respecte als límits del parc natural, hi ha elements com la part ja construïda i el fallit telecadira des de Molina fins a Coll de Pal, per al qual es van fer una sèrie d'actuacions el 2011 que van quedar aturades. Considera que la qüestió és complicada per la poca fiabilitat respecte al recurs de la neu, ja que la fabricació de neu artificial encareix els costos.

Quant a l'olimpiada cultural, entén que es podria celebrar tant amb Jocs Olímpics com sense. Considera que hi hauria d'haver més equilibri o retorn entre les actuacions que faci la capital i els territoris. Per exemple, algunes activitats de festivals organitzats per la capital podrien esdevenir-se al Pirineu.

Manifesta que té dubtes respecte d'algunes infraestructures, i entén que caldria avaluar, en cada cas, si tenen sentit, si econòmicament es poden permetre i quin retorn social i econòmic tenen.

En darrer lloc, subratlla la importància de no imposar projectes sinó de debatre'ls a fons en les fases prèvies, que ofereixen la possibilitat de contrastar posicions oposades i d'aclarir moltes qüestions i desfer malentesos, sempre que es debati sense acritud. En aquest cas concret, considera que la fase actual ha de permetre definir o redefinir el projecte, i planteja la possibilitat que el paper de Barcelona podria ser donar suport a una candidatura del Pirineu formulada d'una altra manera.

Clou la intervenció agraint que se l'hagi convidat a la sessió.

El Sr. FONTDEVILLA agraeix la comprensió d'ERC i de C's i posa de manifest que la Sra. Fandos s'ha acarnissat amb ell per la seva inexperiència i la seva ignorància, cosa que no troba correcta. Explica que fa dues setmanes que va arribar a l'oficina i que no va tenir cap document de traspàs, i comenta que la Sra. Fandos s'ha limitat a dir que ha parlat en nom d'Esquerra i no en nom de la delegació.

La Sra. FANDOS diu que és important constatar-ho.

El Sr. FONTDEVILLA diu que per això ha demanat la paraula.

El Sr. COLLBONI diu al Sr. Fontdevilla, per cloure aquest minidebat, que venia com a sotsdelegat del Govern i, a continuació, dona pas al Sr. Moreno per reprendre la sessió.

El Sr. MORENO comenta que un dels debats més importants que es va fer entre la societat civil i els agents socials va ser com podia influir en Barcelona un esdeveniment com els Jocs Olímpics del 92, més enllà de les infraestructures, que han sigut enormes, per l'accés a la pràctica esportiva massiva de tota la població («l'esport per a tothom»).

Observa que l'esport d'alt rendiment implica un 12% de la població, mentre que quan es parla d'accés a la pràctica esportiva s'està parlant de tota la població, i que on realment es creen llocs de treball és a «l'esport per a tothom».

Indica que una de les grans fites dels Jocs Olímpics de Barcelona va ser la massificació i la diversificació de la pràctica esportiva, que es va aconseguir, bàsicament, gràcies a infraestructures esportives polivalents. Posa com a exemple el Parc del Segre, que després de les Olimpíades ha esdevingut una de les instal·lacions més rendibles socialment com a pràctica massiva: tot i que serveix per a la pràctica d'esport d'alt rendiment, bàsicament serveix perquè les escoles, no només del municipi, sinó de més enllà del territori, hi vagin a fer activitats en el medi aquàtic.

Per acabar, comenta que uns jocs d'hivern no s'haurien de basar exclusivament en la neu, sinó que haurien de desestacionalitzar les activitats i apostar per les activitats en el medi natural de forma massiva però sostenible.

El Sr. PRAT subratlla que el desdoblament de l'R3 portarà més freqüència, més fiabilitat i millores en el temps de viatge i, això, més demanda i, per tant, més sostenibilitat.

Quant a les carreteres sostenibles, indica que hi ha diferents maneres de fer projectes, i que amb inversions reduïdes, segures i intel·ligents es poden dur a terme bons projectes, de manera que sí que és possible fer inversions sostenibles per millorar les carreteres.

El Sr. PORTA reitera l'agraïment per haver estat convidat i agraeix també les intervencions dels grups i que els hagin escoltat.

A continuació, subratlla que el projecte, que pensa en les persones, és il·lusionant i necessari.

Coincideix amb el Sr. Moreno que la formació és un tema clau i que cal evitar que els joves marxin per manca d'oportunitats, i observa que ja hi ha centres de tecnificació a banda de la universitat que treballen en aquest àmbit independentment de si se celebren els Jocs.

D'altra banda, no entén que el Sr. Noy digui que no s'ha de parlar d'infraestructures, ja que considera que la mobilitat al Pirineu necessita infraestructures, entre altres motius perquè actualment és més fàcil anar des d'un punt del Pirineu a Barcelona que d'un punt del Pirineu a un altre.

El Sr. ASENS agraeix l'assistència de tothom, qualifica el debat —en què hi ha hagut opinions diverses però totes interessants— d'enriquidor i assenyala que el Govern recull la idea que el debat sobre el desenvolupament territorial s'ha de separar del debat dels Jocs Olímpics.

D'altra banda, matisa una qüestió esmentada pel Sr. Puigcorbé durant el debat del segon punt de l'ordre del dia: aclareix que els Roller Games se celebraran el 2019 d'acord amb el concurs de totes les administracions que s'han posat d'acord.

La Sra. FANDOS agraeix les aportacions de tothom, que considera molt positives.

Comenta que si bé és cert que no calen uns jocs perquè hi hagi un desenvolupament del Pirineu, el Pacte global pel Pirineu i el Pla estratègic dels esports d'hivern, que es continuaran treballant, han sorgit de taules que parlaven dels Jocs, de manera que ja han aportat alguna cosa positiva.

D'altra banda, observa que no convé partir ni de la idea que el projecte segur que prosperarà, ni de la idea que el projecte segur que no prosperarà, sinó que cal parlar-ne entre tots i fer-ne les valoracions oportunes.

A continuació, aclareix que les infraestructures previstes en cap cas afecten el Parc Natural del Cadí-Moixeró, ja que estan totes dins de l'estació actual.

En darrer lloc, demana disculpes al Sr. Fontdevilla pel to emprat, i aclareix que les seves referències s'adreçaven a ell i no al Govern. Insisteix que ella pensava que el Sr. Fontdevilla venia en nom del Govern, i per això li ha sabut greu sentir determinades coses després d'haver treballat molt de temps amb l'anterior delegat territorial de l'Alt Pirineu, el Sr. Alins, que ha estat un còmplice total del Pacte global i de tots els projectes que s'han fet. Entén, però, que, tal com ha dit, no ha parlat en nom del Govern sinó d'ERC, i que, per tant, el Govern continua treballant en la mateixa línia que treballava el Sr. Alins.

El Sr. COLLBONI matisa, perquè es tingui en compte per a futures sessions, que els experts vénen a proposta de grups, però parlen en nom de la seva institució, de la seva expertesa o per ser membres d'alguna organització, i són els portaveus dels partits els que representen els partits.

Agraeix als experts les seves aportacions, que han complert la funció d'exposar, cadascú des del seu punt de vista, les virtuts i les oportunitats o els defectes i els desavantatges del projecte, i dóna també les gràcies als grups per haver sabut condensar tota la informació.

Observa que al llarg de la sessió, dedicada a l'impacte en el territori, s'han barrejat altres temes, com ara el de l'impacte des del punt de vista de la sostenibilitat, tema al qual es dedicarà una altra sessió.

Per acabar, reitera l'agraïment per totes les aportacions i recorda als membres de la Comissió que la propera sessió serà el 15 d'abril.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 14.30 hores.

S2. Resum de les intervencions

Els compareixents són el Sr. Albert Batalla, alcalde de la Seu d'Urgell; i el Sr. Rafael Peris, quart tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Lleida.

- Sr. PERIS: defensa que els Jocs haurien de ser liderats per Barcelona, tot comptant amb la coresponsabilitat de totes les institucions i la participació intensa de tot el territory, tot reforçant la marca turística Barcelona i la dels Pirineus. La seva intervenció reforça dos fragments que ell mateix havia extret de la pàgina web de la candidatura i que poden resumir el seu posicionament: 1) «a ningú no se li pot escapar la immensa capacitat que tenen els jocs olímpics de generar esforços, recursos i oportunitats, i aquest és un valor que Barcelona vol aprofitar i que Catalunya pot i vol aprofitar»; 2) «Els Jocs del 2022 poden contribuir de manera decisiva al desenvolupament d'una part important del territori català, i molt especialment del Pirineu. És en aquest sentit que s'interpreten les mostres d'adhesió que la proposta ja ha rebut des de tots els sectors socials, polítics i institucionals del Pirineu». Considera que aquests Jocs podrien suposar un abans i un després per a tot Catalunya, de la mateixa manera que ho varen ser per a Barcelona els Jocs Olímpics del 92 en relació a infraestructures, àmbit social, economia i urbanisme.
- Sr. BATALLA: estructura la seva intervenció en les 5 raons que per les quals recolza la candidatura de Jocs per a l'any 2026, tot aglutinant les veus de la majoria d'institucions i ciutadania dels Pirineus: 1) Els Jocs situarien els Pirineus al món; 2) Els Jocs beneficiarien el patrimoni natural dels Pirineus; 3) Els Jocs beneficiarien Barcelona i no alterarien les prioritats del Govern municipal; 4) La candidatura ha de ser un projecte de país; 5) cal garantir un debat obert, participatiu i sense prejudicis.

A continuació, els representants dels diferents grups intervenen en relació als aspectes territorials i urbanístics:

- Sr. ASENS: Destaca que veu molt difícil la necessària implicació i suport de l'Estat Espanyol en un projecte com el de la candidatura de Jocs. Amb aquest argument, considera que es tracta d'un projecte inviable en el moment d'incertesa econòmica i política actual.
- Sra. FANDOS: defensa que, a nivell territorial, els Jocs possibilitarien noves infraestructures, un impuls a les instal·lacions esportives, tant de Barcelona com del Pirineu, i una millora de la mobilitat a tot el país. A més, defensa que es tractaria d'una oportunitat, precisament, d'instar l'Estat a aportar recursos.
- Sr. ALONSO: considera que els Jocs generarien sinèrgies entre les marques *Pirineus* i *Barcelona* i que facilitarien el desenvolupament econòmic de totes dues regions i del conjunt de Catalunya.
- Sr. PUIGCORBÉ: mostra el seu suport a la candidatura, tot subratllant que ajudarien vertebrar el país, tot donant suport als Pirineus i construint noves infraestructures. Defensa que els Jocs són una bona oportunitat per aconseguir-ho.

Els següents compareixents han estat els Srs. Pau Noy Serrano, Manel Cunill Llenas, David Prat Soto, Antonio Moreno Ruiz, Josep Ramon Fontdevilla Isus i Pere Porta Colom, després de la presentació de l'informe sobre la implantació i el desenvolupament territorial del projecte «Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», per part del Sr. Asens.

Entre els arguments exposats pels diferents compareixents, n'apareixen tant de favorables a la proposta de candidatura: impuls a la marca *Pirineus*, amb la generació de noves infraestructures i l'augment de l'activitat turística; com de més contraris a la seva implementació: el canvi climàtic i les seves repercussions sobre el territori de muntanya, també relacionades amb els costos afegits per la necessària fabricació de neu artificial.

D'altra banda, també es plantegen algunes necessitats de millora generals que podrien vincular-se, també, als Jocs: la millora de la mobilitat i de la xarxa de trens i de la gestió de la xarxa transnacional entre Catalunya i França i la necessitat de tirar endavant el Pla territorial de l'Alt Pirineu i Aran, a més d'actuar per a TOT el Pirineu.

Sessió 3

Promoció esportiva

S3. Introducció a l'Informe

Informe sobre la Promoció Esportiva relacionada amb el Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

El document que els oferim té l'objectiu de mostrar la informació més rellevant en relació a la promoció esportiva derivada de la proposta de candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2026. Concretament, en relació a la promoció dels esports d'hivern i de gel.

L'objectiu general d'aquests informes d'introducció a cadascuna de les sessions de la Comissió és el de poder oferir a les persones participants una contextualització suficient per tal d'enriquir el possible debat en relació al tema tractat.

En el cas que ens concierneix a la sessió d'avui, els objectius específics del document són els de: 1) resumir els trets principals del Pla Estratègic dels Esports d'Hivern a Catalunya; 2) Destacar el paper de la ciutat de Barcelona dins d'aquest Pla i la incidència de la candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern; 3) Mostrar les dades del desenvolupament del Pla en els dos darrers anys d'implantació; 4) assentar les bases per a facilitar el debat en relació als efectes d'una nova candidatura Barcelona-Pirineus 2026 sobre la promoció esportiva.

Així doncs, aquest document presenta el punt de sortida de la sessió, tot assentant les bases del debat sobre una nova proposta de candidatura en relació a la promoció esportiva dels esports d'hivern i de gel derivada.

S3. Informe sobre la promoció esportiva relacionada amb el Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Abril de 2016

Informe sobre la promoció esportiva relacionada amb el Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Índex

1. Introducció
2. Objectiu de l'informe
3. Els esports d'hivern a Espanya, Catalunya, i a la ciutat de Barcelona
 - 3.1. Final de l'ISU Grand Prix a la ciutat de Barcelona
4. El Pla Estratègic dels esports d'hivern a Catalunya
 - 4.1. Elements essencials del Pla
 - 4.2. Primers passos de l'aplicació del Pla
5. Conclusions

1.Introducció

El present document pretén mostrar els trets generals de la promoció esportiva efectuada en relació a les premisses establertes a la proposta de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i, per tant, vinculada a la possible nova candidatura per a l'any 2026.

L'article 6 del primer capítol de la carta olímpica defineix els esports d'hivern com aquells "esports que es practiquen sobre gel o neu". És per això que, en el moment de plantejament d'una candidatura per als Jocs Olímpics a Barcelona i els Pirineus, paral·lelament, es va projectar el Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya, a fi de millorar la promoció i la tecnificació, les instal·lacions, la realització de competicions internacionals i un treball amb els esportistes d'alt nivell que elevi substancialment la seva qualificació.

És per això que el present informe, després d'una breu introducció a la història dels esports d'hivern a Catalunya i Espanya, centra la seva atenció en el plantejament del Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya, així com en el seu desenvolupament actual, després de la seva implantació.

2. Objectiu de l'informe

Els objectius d'aquest informe són:

1. Mostrar la realitat històrica dels esports d'hivern a Catalunya i a Espanya
2. Definir el model d'implantació territorial de la candidatura Barcelona 2022
3. Exposar l'estat de la qüestió actual de la promoció dels esports d'hivern en relació a la candidatura Barcelona-Pirineus 2026
4. Descriure els trets principals del Pla Estratègic dels esports d'hivern a Catalunya i els primers resultats de la seva implantació
5. Assentar les bases per a facilitar el debat sobre la promoció esportiva dels esports d'hivern i la seva relació amb una nova proposta de candidatura Barcelona 2026

3. Els esports d'hivern a Catalunya i a Espanya

La data oficialitzada com el punt d'inici de l'esquí a Espanya és el 25 de desembre de 1908, per la primera esqujada a Rasos de Peguera. En relació als esports de gel, l'any 1922 es va construir la primera pista de gel, tot i que, prèviament, l'hoquei gel ja s'havia començat a practicar al Pirineu, a pistes de gel naturals. Per tant, podem afirmar que els esports d'hivern a Catalunya i a Espanya tenen més de 100 anys d'història.

A dia d'avui, l'estat espanyol és el setè mercat emissor de turisme de neu a Europa, amb gairebé dos milions d'esquiadors – segons Atout France, l'agència oficial francesa de promoció turística–. El sector de la neu genera un PIB de gairebé 1.000 milions d'euros anuals a les comarques de muntanya, convertint-se en motor d'ocupació de les zones on es troben ubicades les estacions de neu –segons l'Associació Turística de d'Estacions d'Esquí i de Muntanya (ATUDEM)–.

a) Participació i competició d'esports d'hivern a l'estat espanyol

Els esports de neu olímpics que es practiquen actualment a l'estat espanyol són: esquí alpí, esquí de fons, biatló, freestyle i snowboard. Amb més de 20.414 federats i més de 4.000 llicències esportives en la temporada 2014/2015.

Així mateix els esports de gel olímpics que es practiquen actualment són: bobsleigh, cúrling, hoquei gel, patinatge artístic, skeleton i short track. Amb gairebé 2.000 llicències de competició, la temporada 2014/2015.

A més, l'estat espanyol disposa de 30 estacions d'esquí alpí i 10 estacions d'esquí nòrdic amb més de 100 pistes i/o circuits homologats per a la pràctica de la competició, així com un total de 14 pistes de gel amb dimensions reglamentàries per a la pràctica dels esports de gel.

Per a l'entrenament dels esportistes que participen en les competicions d'alt nivell i per a la preparació i detecció de futures promeses, a dia d'avui es compta amb 3 centres especialitzats de tecnificació esportiva d'esports d'hivern:

- CETDI (*Centre Especialitzat en Tecnificació d'Esports d'Hivern*) Sierra Nevada
- CETDI Aragón
- CETDI Val d'Aran

3.1. Final de l'ISU Grand Prix a la ciutat de Barcelona

La ciutat de Barcelona ha acollit diversos esdeveniments de màxim nivell de diferents modalitats d'esports d'hivern. A l'any 2011 va allotjar la celebració de les proves de Big Air dels Campionats del Món d'Snowboard al Palau Sant Jordi i als anys 2014 i 2015 ha albergat la final de l'ISU (International Skating Union) Grand Prix de patinatge artístic.

L'esdeveniment es va dur a terme entre els dies 11-14 de desembre al 2014 i del 10-13 de desembre al 2015, al CCIB (Centre de Convencions Internacional de Barcelona), amb una capacitat de 5.500 persones. En totes dues ocasions, es varen celebrar un total de 5 sessions de competició amb una ocupació mitjana de més del 80% i gairebé 30.000 espectadors; més de 1.000 acreditats, prop de 250 voluntaris i 350 acreditats de premsa i televisió. Es varen dur a terme un total de 8 competicions, amb més de 70 esportistes

procedents de més de 10 països diferents.

L'Ajuntament de Barcelona, a més, es va plantejar l'objectiu d'aprofitar la celebració dels esmentats esdeveniments esportius a la ciutat per promocionar els esports d'hivern. En aquesta línia, Barcelona va aprofitar la celebració de la Final de l'ISU Grand Prix per posar en marxa un programa escolar de patinatge sobre gel, dins del Pla Estratègic dels Esports d'hivern a Catalunya, exposat amb detall a l'apartat 4 d'aquest informe. Durant la celebració del Grand Prix es va convidar a les escoles a veure en directe la competició. Així mateix durant els 4 dies de la competició es va instal·lar una pista de gel sintètic a l'Skating Hall on els més petits van tenir l'ocasió de poder patinar.

Aquestes iniciatives s'han sumat a les que en els últims anys s'han posat en marxa a Barcelona a la pista de gel temporal de la Plaça Catalunya durant la campanya de Nadal. Un conjunt d'activitats dels esports de gel que compten amb exhibicions i cursos gratuïts per a nens i nenes de 6 a 12 anys. Tot això fa que els esports de gel cada cop siguin més coneguts i practicats a Barcelona.

4. El Pla Estratègic dels esports d'hivern a Catalunya

La candidatura olímpica es va considerar, en el seu moment inicial, com l'oportunitat per impulsar un Pla estratègic dels esports de neu i gel a l'estat espanyol, liderat pel CSD, les dues federacions i els governs autonòmics, amb l'objectiu d'augmentar la pràctica i el coneixement dels esports d'hivern i de millorar el nivell dels nostres esportistes.

A tal fi, es va plantejar com a objectiu l'elaboració d'un pla capaç d'esdevenir una referència internacional, amb la intenció d'incorporar el país dins la gran família dels esports d'hivern.

La Generalitat de Catalunya, a petició i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, va elaborar un Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya amb inici a l'any 2012 i amb un horitzó de 10 anys. El Pla contempla un total de 19 línies estratègiques i 51 plans d'actuació.

L'elaboració i el procés d'implementació d'aquest Pla demostren el convenciment de les administracions de la necessitat d'un projecte esportiu que havia de ser paral·lel a una candidatura de Jocs Olímpics però, també, posen de manifest el seu compromís amb independència de l'adjudicació dels Jocs o, fins i tot, de la proposta d'una nova candidatura futura.

4.1. Elements essencials del Pla

El Pla Estratègic dels Esports d'Hivern a Catalunya 2012-2020 té la missió de crear les condicions suficients perquè els infants i joves catalans tinguin accés als esports d'hivern i hi hagi establerts uns itineraris esportius, que enllacin el treball de les federacions catalanes i les federacions espanyoles, que facilitin que esportistes catalans arribin al més alt nivell en les competicions internacionals.

→ A continuació s'especifiquen els reptes i les línies estratègiques plantejades en la definició inicial del Pla, dividides per àmbits d'actuació.

Reptes

- Consolidar els esports d'hivern com a part de la cultura esportiva del nostre país
- Millorar el nivell dels nostres esportistes catalans i que es tradueixi en obtenir resultats importants a nivell internacional i optar a medalles olímpiques i paralímpiques.
- Disposar d'una xarxa bàsica d'instal·lacions per la promoció, entrenament i competicions.

Línies estratègiques

- *Promoció i Popularització dels esports d'hivern*
 - o Impulsar la iniciació i el coneixement dels esports d'hivern (en les seves diferents modalitats tant de neu com de gel) en la població infantil, fent una atenció especial a les comarques pirinenques.
 - o Educar mitjançant l'esport a respectar, gaudir, conviure, estimar i conèixer les nostres muntanyes amb la complicitat del professorat dels centres d'ensenyament i dels tècnics d'esport.
 - o Conscienciar a la població del Pirineu de la funció social i econòmica que comporten els esports d'hivern a les seves comarques per incorporar en la mentalitat social d'aquest territori aquest substrat cultural com a propi i universal.
 - o Afavorir la presència dels esports d'hivern en els mitjans de comunicació.
 - o Vetllar per la integració de les persones amb una discapacitat dins dels clubs de Catalunya, en l'àmbit de la promoció dels esports d'hivern.
- *Tecnificació i Alt rendiment*
 - o Definir l'itinerari esportiu que condueixi la pràctica dels esports d'hivern a Catalunya al nivell més alt de la competició, seguint uns criteris clars i identificats amb uns objectius esportius i tècnics a curt, mig i llarg termini.
 - o Definir clarament el pla de formació i entrenament esportiu que impulsa la Generalitat i la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, així com els

punts d'enllaç i continuïtat amb la proposta esportiva de les federacions espanyoles.

- Afavorir que els programes esportius de les federacions espanyoles, estiguin ubicats en centres físicament propers als programes esportius catalans, amb l'objectiu de pujar el nivell esportiu dels esportistes catalans.
- Potenciar la màxima integració dels programes esportius olímpics i paralímpics especialment en serveis i estructures.
- Establir, amb els diferents agents implicats, un Pla esportiu integral que contempli tota la globalitat d'actuació i necessitats de suport a l'entrenament i a la formació acadèmica que requereixen els esportistes de tecnificació i alt nivell.
- Aprofitar l'objectiu de la candidatura per als Jocs Olímpics i Paralímpics d'Hivern Barcelona Pirineu 2022 per definir en quins esports d'hivern es poden obtenir resultats esportius importants en l'horitzó del Pla.
- *Recursos humans: formació de tècnics*
 - Incrementar el nivell d'especialització i orientació del perfil professional dels tècnics esportius i del personal de suport (delegats tècnics i organitzadors, entre d'altres), a les necessitats actuals dels esports d'hivern.
- *Recursos materials: Equipaments i instal·lacions*
 - Atenent la xarxa específica d'instal·lacions de neu (estacions d'esquí existents), establir una proposta de distribució d'espais esportius amb els acords de col·laboració necessaris per la promoció, l'entrenament i la competició de les diferents disciplines dels esports de neu.
 - Establir dins la xarxa complementària que assenyalava el Pla Director d'Instal·lacions Esportives de Catalunya, una xarxa específica d'instal·lacions de gel, que contemplin la promoció, l'entrenament i la competició de les diferents disciplines dels esports de gel amb l'oportunitat encaix territorial tant a nivell ambiental com a nivell socioeconòmic.
 - Establir un conjunt d'espais esportius complementaris per l'entrenament dels esports de neu i gel.
- *Recursos econòmics*
 - Explorar noves formes de finançament i de patrocini per fer front als costos de les instal·lacions de neu i de gel, de les competicions, i fins i tot, dels entrenaments esportius.
 - Enfortir la projecció internacional de les marques Catalunya i Pirineu, acollint grans esdeveniments de neu que comportin beneficis per les comarques pirinenques i en consonància amb els objectius esportius i organitzatius del nostre país.

- Aprofitar la projecció internacional de Barcelona per proposar-la com a seu organitzativa de competicions i esdeveniments internacionals de gel.
- Aprofitar els esdeveniments d'esports d'hivern a les comarques catalanes per promocionar l'esport de base i escolar d'aquestes disciplines.

4.2. *Primers passos de l'aplicació del Pla*

En aquest apartat es mostren els trets més destacats de la memòria de l'Institut Barcelona Esports sobre les activitats d'implantació del Pla durant la temporada 2014-15.

Activitats desenvolupades

a) Activitats principals

- Jornades de formació en esports de neu i gel pel professorat d'educació física de les escoles integrades al programa.
- Sortides a la neu per a realitzar 4 sessions d'esquí alpí i fons.
- Sortides a les pistes de gel de Barcelona per practicar les disciplines esportives de gel.

b) Accions complementàries i paral·leles al programa escolar

- Elaboració de la Unitat Didàctica dels Esports de neu i Esports de gel, desenvolupada pels propis centres educatius.
- Difusió dels contes *"En Ton i Ares esquien amb l'escola"* a les escoles de Barcelona.
- Programa de formació continuada sobre el coneixement i respecte al medi ambient, destinat al professorat dels centres d'ensenyament.
- Aportació dels recursos i continguts sobre el coneixement i respecte al medi natural.

Participants

Segons les dades de la memòria 2014-15, el nombre de sortides realitzades i de participants totals de la ciutat de Barcelona, per modalitats, han estat els següents:

- *Esports de neu*: 16 escoles participants, amb un total de 651 alumnes i 62 sortides realitzades. Cal destacar, també, la participació de 23 professors i professores de 15 centres educatius de primària de la ciutat de Barcelona a les Jornades de Formació organitzades.
- *Esports de gel*: 17 escoles participants, amb un total de 521 alumnes i 71 sortides realitzades. Varen participar un total de 20 professors i professores de 17 centres educatius de primària i ESO de Barcelona.

A més, cal destacar que, a través del programa *Barcelona Esport Inclou*, s'ha facilitat l'accés a aquestes activitats a un total de 84 alumnes amb necessitats especials de ciutats barcelonines.

Pel que fa a la temporada 2015-16, encara en funcionament amb algunes sortides d'esports de gel, el nombre de nens i nenes i de centres educatius participants a les accions derivades del Pla han estat els següents:

Modalitat	Participants	Centres educatius
Esquí de fons i alpi	756	18
Snowboard i freestyle	372	12
Esports de gel	1188	36

Aspectes econòmics

Segons les dades de la memòria 2014-15, el balanç entre la quantitat pressupostada i la despesa fina real ha estat positiu, tal com s'indica a la taula següent:

Total Esquí	Patinatge gel	Total Esports d'Hivern	Despesa real
124.000 €	30.600 €	154.600 €	143.238,76 €

Continuïtat del Pla

El projecte plantejat al Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya ha estat planificat a llarg termini. L'objectiu del programa és el d'anar incrementant l'oferta de places de les 3 activitats proposades gradualment, amb l'objectiu d'assolir a l'any escolar 2017/2018 el nombre màxim de participants.

Val a dir, també, que la valoració de les activitats d'implantació del Pla fins ara són molt positives, tant per part dels nens i nenes pel que fa a les sortides, com del professorat participant, sobre les activitats i sobre la formació específica realitzada.

5. Conclusions

L'elaboració d'un Pla Estratègic pels esports d'hivern a Catalunya, tot i estar inicialment lligada a la proposta de candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern, ha seguit el seu curs amb total independència tant de l'adjudicació dels Jocs com de la proposta d'una nova candidatura per a l'any 2026.

Les dades recollides sobre les activitats d'esports de neu i gel realitzades amb els nens i nenes escolars de la ciutat de Barcelona són un clar exemple de l'aposta per part de les administracions per la promoció d'aquestes activitats.

Així doncs, tal i com el propi Pla planteja des del seu inici, la promoció d'aquestes activitats continuarà desenvolupant-se, com a mínim, fins a l'any 2022.

Poden consultar el document sencer del Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya al següent enllaç:

<http://esports.gencat.cat/web/.content/home/destacats/doc/plaestresphivcat.pdf>

S3. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el dia 15 d'abril de 2016, s'hi reuneix la Comissió no Permanent del Consell Municipal d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen la Ima. Sra. i els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Maite Fandos i Payà, Santiago Alonso Beltrán i Juanjo Puigcorbé Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents els Srs. Gerard Martí Figueras i Albà, secretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya; Òscar Cruz Dalmau, president de la Federació d'Esports d'Hivern; Gerard Esteva Viladecans, president de la UFEC; Ignasi Doñate Sanglas, expresident del COC; Eric Villalón Fuentes, esportista paralímpic; i les Sres. Sylvana Mestre Alexander, expresidenta (IPSF) International Paralympic Sport Federation, CEO Play and Train, entrenadora esports d'hivern, Paralympic Order recipient, i Mònica Bosch Forrellad, esportista olímpica i responsable d'esports de l'ex Oficina de la Candidatura Barcelona Pirineus.

També hi és present l'Im. Sr. Daniel Mòdol Deltell.

Excusen la seva absència la Ima. Sra. Ángeles Esteller Ruedas, i l'Im. Sr. Josep Garganté i Closa.

S'obre la sessió a les 11 hores.

1.- Aprovació de l'acta de la sessió anterior

S'aprova.

2.- Informe sobre la promoció esportiva relacionada amb el projecte «Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», i compareixences dels Srs. Gerard Martí Figueras i Albà, secretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya; Òscar Cruz Dalmau, president de la Federació d'Esports d'Hivern; Gerard Esteva Viladecans, president de la UFEC; Ignasi Doñate Sanglas, expresident del COC; Eric Villalón Fuentes, esportista paralímpic; i les Sres. Sylvana Mestre Alexander, expresidenta (IPSF) International Paralympic Sport Federation, CEO Play and Train, Entrenadora esports d'hivern, Paralympic Order recipient, i Mònica Bosch Forrellad, esportista olímpica i responsable d'Esports de l'ex Oficina de la Candidatura Barcelona Pirineus.

El Sr. COLLBONI saluda tothom, explicita que la sessió d'avui versarà sobre promoció esportiva, agraeix la presència dels compareixents, les reflexions dels quals seran especialment rellevants per a la Comissió, i els presenta.

Aprofita aquesta primera intervenció per recordar el Sr. David Moner, que va ser president històric i president d'honor de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya i que va morir el dia 7. Considera que l'evolució de l'esport català no s'entendria sense la seva contribució, i afirma que tots els que el van conèixer coincideixen que va ser una figura clau de l'esport català i que la seva feina mereix un reconeixement.

Tot seguit, dóna la paraula al Sr. Asens perquè presenti l'informe corresponent a la sessió d'avui.

El Sr. ASENS indica que l'informe que ha de servir com a context i punt de partida per al debat d'aquesta sessió i que s'ha fet arribar als grups té quatre objectius: resumir els trets principals del Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya, destacar el paper de la ciutat de Barcelona dins del Pla i la incidència de la candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern, mostrar les dades de desenvolupament del Pla en els dos darrers anys d'implantació, i assentar les bases per facilitar el debat amb relació als efectes d'una nova candidatura.

D'altra banda, observa que la documentació es divideix en dos apartats principals: en primer lloc, l'exposició del model bipolar d'implantació territorial de la proposta, amb les característiques de les dues àrees olímpiques projectades (Barcelona i el Pirineu) i un document annex amb les fitxes de cada instal·lació, i, en segon lloc, la definició de la proposta de desenvolupament territorial que planteja la nova candidatura.

El Sr. FIGUERAS saluda els assistents i agraeix que se l'hagi convidat a participar en la Comissió per intentar aportar informació valuosa perquè l'Ajuntament de la capital del país pugui prendre una determinació amb relació a la candidatura.

Afirma que la Generalitat entén que la candidatura té sentit per a Barcelona, per als municipis del Pirineu, per al conjunt del país i per a l'esport català, i recorda que ja des del moment en què el Sr. Hereu, aleshores alcalde de Barcelona, va plantejar la presentació de la candidatura, la Generalitat va manifestar que trobava interessant el projecte i que hi col·laboraria.

Subratlla el paper essencial que té l'esport a Catalunya, un sector central i transversal, com a font de dinamització econòmica, de salut i benestar que fomenta el teixit associatiu i la projecció internacional i té un pes econòmic important (2,1%-2,5% del PIB).

Especifica que també els esports d'hivern gaudeixen de bona salut a Catalunya: tant els esports de neu com els de gel disposen d'un bon nombre de llicències i de clubs, i, amb estacions d'esquí alpí i d'esquí nòrdic, apleguen aproximadament el 40% de l'activitat esportiva en neu i gel del conjunt de l'Estat.

Observa que els esports d'hivern no només són positius des d'un punt de vista de resultats, millora de la competició i millora de les instal·lacions, sinó que, a més, tenen un gran impacte econòmic al territori: diversos estudis conclouen que els esports d'hivern generen llocs de treball i dinamització econòmica i ajuden el turisme, el comerç, l'hostaleria i la restauració.

Remarca que aquestes dades porten a la conclusió que convindria impulsar la candidatura, ja que oferiria l'oportunitat de teixir sinergies entre el món esportiu, el món institucional i diferents àmbits del territori, reforçaria el desenvolupament socioeconòmic del conjunt dels territoris implicats, acceleraria la feina de cosir el territori amb infraestructures —tot i que són infraestructures que cal fer independentment de si se celebren els Jocs o no— i seria una projecció internacional molt positiva.

Posa en valor, tot i reconèixer que fa molts anys que Catalunya treballa en els esports d'hivern i en la realització de grans esdeveniments esportius, la feina feta a partir de la possibilitat d'optar als Jocs Olímpic d'Hivern. En primer lloc, destaca la creació, dins del Pla estratègic dels esports d'hivern de Catalunya, del programa «Esport blanc escolar», que vol involucrar en els esports de neu i de gel el màxim nombre d'escolars de Catalunya, i que

permet detectar talents que poden optar a tenir una bona representació en els esports. Indica que el programa, amb la implicació de tot el territori i iniciatives en la mateixa direcció impulsades des de Barcelona, funciona bé. En segon lloc, s'ha fet una aposta per l'organització de proves internacionals de neu a Catalunya, tant en estacions d'esquí públiques com en estacions privades. En tercer lloc, en el marc de les polítiques impulsades per la Secretaria General de l'Esport, existeixen diversos centres de tecnificació i, d'una manera coordinada entre el Govern i la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, es fa un seguiment a través de beques i de programes dels esportistes que comencen a despuntar en els esports d'hivern. En quart lloc, s'han posat en marxa programes transversals com el Pla global del Pirineu o l'Olimpíada Cultural.

Subratlla que la voluntat de continuar apostant per la candidatura, malgrat les dificultats que pot comportar, respon al reconeixement de la feina feta i, sobretot, perquè els motius pels quals els alcaldes del Pirineu, la ciutat de Barcelona i el Govern van considerar que era una bona aposta continuen plenament vigents.

Posa de manifest la disposició de la Generalitat per coliderar el projecte i consensuar com ha de ser aquest colideratge, si els protagonistes (Barcelona i Pirineus) volen que sigui un projecte amb visió de país. El Govern de la Generalitat entén que és un molt bon projecte de país i que, per tant, caldria que totes les administracions s'hi impliquessin profundament, així com que hi hagués consens polític i ciutadà. En aquest sentit, trobaria encertada una consulta ciutadana.

Conclou que el projecte, que ha de ser viable, competitiu i sostenible, vertebraria el territori i ajudaria a impulsar infraestructures, crear llocs de treball, projectar Catalunya internacionalment i millorar esportivament, de manera que seria una bona oportunitat per a Barcelona, per al Pirineu, per a l'esport de Barcelona, del Pirineu i de Catalunya i, en definitiva, per al conjunt del país.

Per acabar, s'ofereix per contestar les preguntes que li puguin plantejar.

El Sr. CRUZ saluda tothom i expressa que per a ell i per a la Federació Catalana d'Esports d'Hivern és un honor i un plaer, i sobretot una responsabilitat, comparèixer per defensar allò en el que creuen: la pràctica d'esports d'hivern a Catalunya.

Informa que la Federació Catalana d'Esports d'Hivern (FCEH) representa cinc federacions olímpiques internacionals (Federació Internacional d'Esquí, Federació Internacional de Biatló, Federació Internacional d'Hoquei Sobre Gel, Federació Internacional de Patinatge i Federació Internacional de Cúrling), l'Associació Europea de Curses de Trineu (ESDRA), que és una federació no olímpica de múixing i canicròs, i dues federacions estatals (Federació Espanyola d'Esquí i d'Esports d'Hivern i Federació Espanyola de Gel), així com l'esport paralímpic o l'esport d'hivern per a esquí adaptat, tot i que l'esport paralímpic té

federacions específiques. Hi afegeix que la FCEH representa aproximadament 80 clubs d'arreu de Catalunya, 1.000 llicències esportives, 8.000 federats, 200.000 practicants, 10 estacions d'esquí alpi, 8 estacions d'esquí nòrdic i tres pistes i mitja de gel, i que els esports d'hivern indueixen entre 500 i 1.000 milions d'euros del PIB a les comarques de muntanya.

A continuació, mostra una fotografia inclosa al dossier «Barcelona-Pirineu 2022, resum executiu», que va ser preparat per l'Oficina Olímpica, encapçalada pel Sr. Truñó i la Sra. Fandos, en què es veu la Torre Agbar amb neu darrere, cosa que demostra que la neu és a prop de la ciutat de Barcelona. Observa que quan no hi ha neu tan a prop, n'hi ha a 150 quilòmetres, una distància no gaire gran.

Comenta que Catalunya ha estat bressol d'esports d'hivern a l'Estat espanyol —l'any 1908 es van fer les primeres esquíades als Rasos de Peguera— i exerceix un bon lideratge, que no exerceix, però, a escala europea o internacional, cosa que es podria resoldre amb una candidatura olímpica.

Esmenta com a avantatges dels esports d'hivern el foment del treball en equip —encara que la majoria siguin esports individuals, es preparen en equip, amb la col·laboració de companys, amics, tècnics, associacions, clubs, etc.—, el contacte amb la natura —sovint es conviu amb inclemències meteorològiques—, les habilitats que proporciona la disciplina —s'ha de matinar molt i viatjar molt— i la gestió del material —per exemple, cada dia s'han d'encerar els esquís, preparar-ne les soles, etc.

Posa de manifest que durant molt de temps s'ha etiquetat els esports d'hivern d'elitistes. Per rebatre aquesta idea, exposa el seu cas (nascut als habitatges del Congrés Eucarístic i fill de pare immigrant andalús, que els va introduir a ell i al seu germà al món de la muntanya, agafava el tren a plaça Catalunya per anar a esquiar a la Molina, amb els diners que guanyaven treballant a l'estiu, i ara és president de la FCEH, delegat tècnic de la Federació Internacional d'Esquí, membre del Comitè de Regles i Control de la Federació Internacional d'Esquí, i ha estat vicepresident de la Federació Espanyola) i compara el que costa un forfait per esquiar a la Molina amb el que es pot gastar una persona quan surt una nit, o el que costa un equip d'esquí per començar a esquiar amb el que costa un iPhone. D'altra banda, esmenta María José Rienda, una noia granadina filla de porters d'escala que ha guanyat cinc copes del món, i els esportistes d'esquí de fons del Centre de Tecnificació de la Seu d'Urgell, procedents de llocs com Bellver o Tuixent, no pas de la part alta de Barcelona.

Comenta que els darrers anys s'han obtingut molt bons resultats esportius en disciplines com el patinatge de velocitat —la majoria dels practicants de *short track* provenen del Prat de Llobregat i entrenen els diumenges a les set del matí a la pista del Futbol Club Barcelona durant una hora— o l'hoquei sobre gel femení.

A continuació, presenta el vídeo que tot seguit veuran, que parla sobre el Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya i, concretament, sobre el programa «Esport blanc

escolar», al qual s'ha afegit l'Ajuntament de Barcelona, en què actualment participen 850 alumnes (l'any 2019 en seran 2.700) de 22 centres.

Un cop finalitzat el vídeo (en destaca les imatges sobre la ISU Grand Prix), subratlla que la candidatura aportaria recursos públics i privats i facilitaria la cerca de col·laboradors i la millora de les infraestructures.

En darrer lloc, diu al Sr. Asens i a la Sra. Carranza que han de permetre que els joves patinin en la pista que actualment hi ha en un magatzem de la ciutat i que Barcelona disposi d'un centre municipal de gel, i manifesta la convicció que gràcies a la col·laboració de Generalitat de Catalunya, Consell Superior d'Esports i federacions, es farà realitat un somni que fa molts anys que es persegueix.

El Sr. ESTEVA agraeix la presència de tots els assistents, amb qui celebra compartir la sessió, i anuncia que centrarà la intervenció en la pràctica esportiva a Barcelona i a Catalunya, els beneficis de l'esport i els impactes dels jocs olímpics.

En primer lloc, exposa que, segons informes de l'Ajuntament, en el context català, el 2,3% del PIB forma part del sector esportiu; a Barcelona hi ha uns 254 professionals autònoms i 1.892 empreses que es dediquen al món de l'esport (aquestes generen uns 1.275 milions d'euros a la ciutat de Barcelona i donen ocupació a més de 12.300 treballadors), així com més de 2.517 entitats esportives, entitats no governamentals, sense ànim de lucre, que dediquen tots els seus esforços a promocionar l'activitat, i que si tenen algun escreix en el compte d'explotació, el reinverteixen en la mateixa activitat (aquestes facturen uns 800 milions d'euros i donen ocupació a més de 15.300 persones). D'altra banda, destaca que els més de 35.000 voluntaris relacionats amb l'esport de Barcelona representen aproximadament el 25% del voluntariat de la ciutat.

En segon lloc, pel que fa a l'impacte social de l'esport, indica que a Catalunya practiquen esport de forma habitual 3 milions de persones, i a Barcelona, 785.000 persones (aproximadament, el 40% de la població), de les quals aproximadament 296.000 (més de 120.000 nens i més de 165.000 adults) competeixen en activitats organitzades a Barcelona. Subratlla que Barcelona és la segona ciutat del món com a marca esportiva, només superada per Londres, seu olímpica el 2012.

En tercer lloc, esmenta alguns beneficis de l'esport. D'una banda, l'esport facilita la integració cultural, econòmica i social, no només els esports practicats tradicionalment sinó també d'altres que han començat a guanyar presència amb la nova immigració, com ara el criquet. En aquest sentit, valora la tasca impagable dels milers de persones que de manera altruista a través de clubs i entitats tiren endavant equips esportius. D'altra banda, l'esport millora la salut i estalvia diners públics: una persona que fa esport costa a la factura sanitària pública entre 300 i 500 euros menys que una persona que no en fa. A continuació,

subratlla alguns dels valors que promou l'esport: educació, aprenentatge, respecte, convivència, treball en equip, autosuperació, bons hàbits, confiança, adaptació a situacions diferents, compromís, autocrítica, respecte dels companys i els rivals i creixement personal.

Fa un parèntesi per dir que ha volgut aprofitar aquesta primera trobada amb el tinent d'alcalde —sí que havia coincidit amb la comissionada, a qui agraeix el tracte brindat— per posar de manifest la importància de l'esport a Barcelona i els seus valors.

En quart lloc, en referència a l'impacte dels jocs olímpics, exposa que, d'acord amb estudis de diferents universitats i institucions, per als Jocs de Barcelona del 1992 es van invertir 4.700 milions d'euros en obres públiques (construcció de les rondes, obertura de la ciutat al mar, creixement de zones de nova centralitat, creació d'àrees olímpiques, transformació urbana, etc.) i va haver-hi una inversió privada de 2.300 milions d'euros (construcció d'habitatges, hotels, centres de negoci, etc.). Tot plegat va tenir un impacte econòmic de 14.000 milions d'euros, de manera que, per cada euro invertit, se'n van recuperar tres. D'altra banda, entre el 1987 i el 1993 es van treure més de 60.000 persones de l'atur.

Es preveu que per a la candidatura del 2026 s'hagin d'invertir en obres públiques 1.400 milions d'euros, dels quals el 50% vindria de l'Estat, de manera que es duria a terme una millora d'infraestructures imprescindible. Observa que actualment el tren que uneix Barcelona amb els Pirineus és més lent que fa trenta anys, i que els Jocs facilitarien l'accés de tothom a la muntanya, als esports de muntanya: obririen Barcelona a la muntanya, igual que es va obrir al mar amb l'Ajuntament liderat per Pasqual Maragall.

Exposa que el pressupost que té el comitè organitzador és de 1.100 milions d'euros, i que el pressupost plantejat s'autofinança, cosa que ha succeït en tots els jocs olímpics anteriors, de manera que entén que l'Ajuntament en aquesta ocasió també hauria d'aconseguir autofinancar la despesa ordinària de l'esdeveniment.

Es calcula que els 1.400 milions d'euros més la inversió privada generarien un impacte econòmic de 9.400 milions d'euros, amb 4.000 milions d'euros d'impacte afegit a la ciutat, i que es traurien de l'atur 84.000 persones a Catalunya.

Conclou que la candidatura, que generaria llocs de treball, una necessitat fonamental per al país, és viable i realista. Subratlla l'excel·lent feina feta des del punt de vista objectiu i tècnic, i insisteix que els Jocs són una oportunitat per obrir Barcelona a la muntanya. D'altra banda, remarca la projecció internacional que suposarien els Jocs, així com la necessitat d'eleva el nivell de les federacions olímpiques de gel i popularitzar els esports d'hivern.

En darrer lloc, insta tothom a intentar canviar les coses que no agraden des de dins, i a confiar en el teixit associatiu i esportiu barceloní i català dels clubs i a donar-hi suport, ja que és un aliat clar per a l'objecte social de qualsevol institució pública, i subratlla que quan Barcelona ha cregut en l'esport i ha liderat projectes esportius de primer nivell, ha triomfat:

l'alcalde Maragall va tirar endavant i Barcelona va créixer a través del món de l'esport. Per això, entén que o l'Ajuntament creu de debò en el projecte i l'impulsa, o no hi ha res a fer, i remarca que el teixit esportiu hi serà per col·laborar en la consecució d'aquest somni que per a molts serà un nova oportunitat.

El Sr. DOÑATE saluda tothom, agraeix que se l'hagi convidat a participar en la sessió i explicita que ha estat convidat com a expresident del Comitè Olímpic de Catalunya (COC) actual, constituït davant de notari en el període del 26 de maig al 21 de juliol de l'any 1989 com a entitat sense ànim de lucre en la qual va desenvolupar el càrrec de secretari abans de ser escollit president l'any 1994, càrrec que va exercir fins al 31 de gener del 2002 — actualment n'és membre ordinari—, quan va ser succeït després de dos mandats pel Sr. Pere Sust i Sagau. Aquest va ser succeït pel Sr. David Moner i Codina, que, com s'ha dit, ha traspassat recentment. L'Assemblea del COC no ha escollit encara nou president.

Informa que el COC és una entitat sense ànim de lucre registrada al Departament de Justícia i al Registre d'Entitats Esportives del Consell Català de l'Esport que ha tingut relacions amb el COI: ell personalment, com a secretari, hi va presentar la demanda de reconeixement el 19 de març del 1991, i l'aleshores director, el Sr. François Carrard, va emetre un justificant de recepció mitjançant una carta del 6 de gener del 1992, en la qual informava que obria un dossier del qual quedava encarregat l'aleshores vicepresident del COI, el jutge Keba M'Baye.

Indica que, al marge del COC, el 2004 va ser nomenat director del Consell Català de l'Esport, i va passar a ser director de Projecció Internacional de l'Esport els anys 2005 i 2006. D'altra banda, del 2006 al 2010 va ser director de Projecció Internacional de les Organitzacions Catalanes del Departament de Vicepresidència de la Generalitat.

A continuació, subratlla que la celebració d'uns jocs olímpics d'hivern a Catalunya beneficiaria la promoció esportiva en general, no pas únicament la promoció de l'esport d'elit. Remarca que la pràctica esportiva, malgrat la diversitat, és una sola, que integra l'esport d'iniciació, l'esport de lleure, l'esport de tecnificació i l'esport d'elit, de manera que no es pot avaluar una política de promoció esportiva sense tenir en compte les diferents pràctiques, i el fet de menystenir-ne alguna, com ara l'esport d'elit, comporta una baixa eficiència de qualsevol política de promoció esportiva que es vulgui desenvolupar. Observa que si bé és cert que l'esport d'elit, representat com a vèrtex de la piràmide de l'esport, no s'explica sense la base més àmplia de les altres pràctiques esportives, aquest també retroalimenta la resta de pràctiques esportives, i es reforcen mútuament. Assenyala, d'altra banda, que l'esport és sempre competició, una superació de les capacitats i habilitats personals, físiques i psíquiques, ja sigui amb relació a un mateix o amb relació a altres esportistes.

Subratlla que la promoció esportiva és una promoció multidisciplinària i eficient d'un seguit de valors bàsics per a la societat, com són l'esforç, l'educació, l'aprenentatge, la salut, la disciplina o la socialització, i recorda la campanya duta a terme el 1998 pel COC per celebrar el 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, amb el lema «1948 Drets Humans – Esport Català 1998». La campanya es va desenvolupar durant tot el 1998 i part del 1999, i tingué el vèrtex en la pràctica esportiva organitzada per 1.211 entitats i 272 municipis de Catalunya en favor de la Declaració dels Drets Humans, cada cop més encriptada per la inconseqüència de les polítiques públiques i l'escarni d'interessos econòmics. Va ser la campanya més significativa al costat d'actes oficials ben entesos però encartonats, que van arribar a fer una promoció efectiva de la Declaració.

Enumera els jocs olímpics que Barcelona ha sol·licitat hostatjar: els del 1924, en temps de Mancomunitat, que finalment es van adjudicar a París perquè eren els últims que se celebrarien amb Pierre de Coubertin com a president del COI; els del 1936, en temps de la Segona República, que per tensions internes del Comitè Olímpic Espanyol i polítiques van ser adjudicats a Berlín; els del 1940, demanats un cop renovat el Comitè Olímpic Espanyol el 1933, presidit per August Pi i Sunyer, però als quals el Govern espanyol va renunciar a les portes de la sublevació franquista i que finalment van ser adjudicats a Tòquio, tot i que no es pogueren celebrar atesa la Segona Guerra Mundial; els del 1972, en ple franquisme i després de l'experiència dels Jocs del Mediterrani del 1955, candidatura frustrada per maniobres del Comitè Olímpic Espanyol i pel seu desinterès que finalment va guanyar Munic, i els del 1992, en plena transició democràtica, en el marc d'unes incerteses polítiques poc després del 23F i en el primer ajuntament democràtic de Barcelona, amb incerteses econòmiques i amb l'impuls decisiu de Samaranch.

Observa que quatre de les cinc sol·licituds de jocs esmentades van ser plantejades per governs municipals amb un fort dinamisme social, cultural i polític, malgrat les incerteses de les diferents èpoques (Mancomunitat, Segona República i transició democràtica). Per això, entén que els representants polítics de Barcelona i de Catalunya han d'estar convençuts que han de generar projectes que aportin il·lusió, mobilització i passió en un temps d'incerteses, i que abans d'avaluar les dificultats o els suports que es poden rebre del Comitè Olímpic Espanyol o de l'Estat, cal prendre una determinació interna en l'àmbit de país, ja que aquesta determinació permetrà vèncer totes les dificultats. Observa també que, atès que el projecte és bo, el camí que es faci també ho serà, tant si s'arriba a bon port com si no, i que si no s'aconsegueixen els Jocs del 2026, es podrà optar als següents.

Considera que, en el cas que un cop presa la determinació en l'àmbit de país, el projecte no rebés el suport necessari de l'Estat o del Comitè Olímpic Espanyol, caldria analitzar fins a quin punt l'Estat està al costat de Catalunya o hi està en contra, cosa que afebliria o enfortiria un procés de desconexió. D'altra banda, indica que si es rebés el suport inicial de l'Estat i a mig camí fallés (l'Estat o el Comitè Olímpic Espanyol), el COC n'assumiria el relleu. En aquest sentit, comenta que el COI sempre ha procurat solucionar els problemes per tal d'afavorir l'esport i la família olímpica.

Clou la intervenció explicitant que ha volgut tractar aspectes diferents dels que han tractat els compareixents que l'han precedit, que ha deixat de banda qüestions importants però que no corresponen a aquesta sessió, com la sostenibilitat econòmica, social i ambiental o el potencial d'uns jocs d'hivern quant a millores d'infraestructures i territorials, i que el món esportiu del país celebraria la presentació de la candidatura.

El Sr. VILLALÓN saluda tothom i es presenta com a esportista paralímpic, producte del paralimpisme, que, juntament amb l'olimpisme, representa la punta de l'iceberg de l'esport. Comenta que ell no prové d'una família benestant, però que podien esquiar perquè llogaven un apartament a Alp entre quinze persones i el material, ben cuidat, passava repetidament d'uns a altres, i hi havia cooperació dins la família i entre els practicants.

Observa que la notícia d'una discapacitat d'un fill no hauria de ser un sotrac per a una família, ja que és un ciutadà més, però per desconeixement, de vegades la família sobreprotegeix el nen: la família s'adapta al nen i això provoca una intensificació de la discapacitat i de les limitacions. En canvi, si la família educa el nen en l'assertivitat del descobriment personal, el nen descobreix eines, guanya autonomia i hi ha un alliberament de l'entorn i del nen, que facilita la cerca de solucions. En aquest cas, és el nen qui s'adapta a la família.

Subratlla que l'esport és una gran eina de transformació: a curt termini, un nen amb discapacitat s'activa, es coneix, s'adapta i aprèn; a mitjà termini, l'esport genera socialització, inclusió, participació social, evolució de les capacitats, coneixement emocional, potenciació de l'autoestima, seguretat, acceptació de les frustracions, treball d'aquestes frustracions i autocrítica, i a llarg termini, fa que coneguis els teus límits, i, en conèixer-los, puguis superar-los, sense deixar de ser-ne conscient.

Aconsella, com es fa des del Centre d'Esport Adaptat de la Molina, canviar afirmacions com «El meu nen no pot» per la pregunta al nen de què vol fer, i remarca que la integració de l'esport dins la família és un recurs potentíssim pel que fa a gestió emocional, crítica, afrontament de problemes, aprenentatge, respecte i treball en equip.

Subratlla que els recursos aportats per l'esport són recursos per a la vida diària, per viure. En el seu cas, amb només un 5% de resta visual, els recursos per reconèixer la gent els hi ha aportat l'esport.

Destaca com a recurs facilitat per l'esport l'adaptació al canvi en el sentit més ampli: quan passes de ser principiant a expert o quan arribes a ser esportista d'alt rendiment, constantment t'has adaptat.

Explica que el model paralímpic és un model de continuïtat de l'ensenyament per als infants i adolescents amb discapacitat i sense: es tracta d'un projecte mixt, que no diferencia discapacitats i capacitats, sinó que diferencia nivells esportius.

Posa en relleu la importància d'educar en valors i de ser referents per als nens amb discapacitat i, sobretot, per als pares i l'entorn. Subratlla que cal evitar transmetre al nen amb discapacitat el missatge que és millor no parlar de les seves discapacitats, i observa que tothom al llarg de la seva vida pateix alguna discapacitat, que pot ser emocional, i l'esport és una bona guia per superar-les.

Conclou que l'esport en general i els jocs paralímpics o olímpics en particular fan que es vulguin superar els límits, que no deixis de fer coses pel fet de tenir discapacitats, i que vulguis tirar endavant i buscar la manera de fer una cosa quan et diuen que no pots fer-la.

La Sra. MESTRE saluda tothom, agraeix que se l'hagi convidat, i exposa que des de la infantesa ha estat lligada al món de l'esport: ha estat atleta d'un equip espanyol d'esquí alpi, ha estat entrenadora, s'ha relacionat amb el món de l'empresa esportiva, ha estat directora tècnica de l'equip paralímpic espanyol durant molts anys, ha estat membre de l'Agència Mundial Antidopatge durant nou anys, ha desenvolupat la seva trajectòria al Comitè Internacional Paralímpic fins a ser la presidenta de la Federació Internacional Paralímpica d'Esports d'Hivern, que va deixar després de Sotxi per un tema de salut personal, i actualment representa la promoció esportiva dintre del Comitè Internacional Paralímpic.

A continuació, destaca tres aspectes contextuais:

En primer lloc, indica que la inactivitat física, cada cop més estesa, representa el factor de risc més important de mortalitat al món (un 6% de les defuncions), que la salut pateix els efectes de l'envelliment de la població, la urbanització ràpida no planificada i la globalització, i que, d'acord amb el darrer estudi publicat per la Fundació Espanyola de Nutrició, el 54,4% de la població de nens i adolescents i el 27% d'adults i persones grans no compleixen cap de les recomanacions referents a activitat física.

En segon lloc, subratlla que la ciutat i el Pirineu mereixen un turisme de qualitat, i que caldria promocionar el turisme esportiu, que té com a motiu del viatge les pràctiques esportives en ambients naturals o l'assistència a una competició o un esdeveniment esportiu. Informa que aproximadament 2,5 milions de turistes estrangers visiten Espanya amb la motivació principal de practicar esport, i hi deixen uns ingressos molt importants. D'altra banda, entre els cinc museus més visitats de l'Estat espanyol hi ha el del Futbol Club Barcelona i el del Reial Madrid, les maratons a diferents ciutats generen ingressos elevats i el turisme d'aventura està en augment.

En tercer lloc, recorda que l'esport paralímpic a Espanya va néixer a Catalunya: els anys seixanta, el doctor Ramon Sales, director de traumatologia de l'actual Vall d'Hebron de Barcelona, introdueix el bàsquet en cadira de rodes com a teràpia per a pacients paraplègics; els doctors Emilio Isamat i Miquel Sarrias, de l'actual Institut Guttmann (aleshores Hospital Associació d'Invàlids Civils), introdueixen diversos esports com a pràctica rehabilitadora; el 1958, les Llars Mundet decideixen donar una importància rellevant a l'esport com a propiciador d'un canvi radical en la percepció dels seus usuaris, que passen de ser nois d'hospici a respectats esportistes, i és un català, Juan Antonio Samaranch, qui el 1968 crea la primera federació d'esports de minusvàlids, antecessora del marc legislatiu actual (Llei de l'esport 10/1990), i persuadeix perquè els esports paralímpics tinguin relació amb el món olímpic.

Un cop exposats aquests tres elements, comenta que l'associació amb els valors esportius (esforç, competitivitat, superació...), la utilització de la imatge dels esportistes com a models de conducta i la identificació d'un territori amb un esdeveniment són detalls precursors d'un correcte programa de promoció esportiva que es van tenir en compte en desenvolupar el Pla estratègic, continuat gràcies a la candidatura Barcelona-Pirineus.

Convida tothom a reflexionar sobre què van representar els Jocs Olímpics del 1992 per a Barcelona, per a Catalunya, per a Espanya i per al conjunt de la població, així com sobre l'impacte que tindria la simple presentació de la candidatura Barcelona-Pirineus, un esdeveniment esportiu, econòmic, social, cultural i cívic, en tots els col·lectius que afecta: participants, acompanyants, aficionats, empresaris, hotelers, comerciants i, en definitiva, la ciutadania. Com a persona que ha estat involucrada en uns jocs olímpics i en sis jocs paralímpics (en quatre, com a dirigent del Comitè Internacional Paralímpic), valora de manera totalment positiva els beneficis d'aquests esdeveniments.

Assenyala que cal parar atenció a l'atletisme paralímpic, i indica que actualment els únics atletes paralímpics que existeixen a l'Estat espanyol són catalans (enguany han guanyat la Copa del Món).

Mostra una comparació entre els jocs d'estiu i els jocs d'hivern, i comenta que actualment els Jocs Paralímpics són el tercer esdeveniment mundial més gran, darrere dels Jocs Olímpics i de la Copa del Món de Futbol.

Per acabar, passa un vídeo i manifesta el desig que tothom entengui el llegat i la promoció esportiva que pot generar una candidatura.

La Sra. BOSCH saluda tothom i agraeix que se l'hagi ofert la possibilitat, després de quatre anys i mig treballant en el projecte olímpic Barcelona-Pirineus, d'explicar el projecte tal com s'ha viscut des de dins.

Observa que de vegades l'esport, la raó de ser d'uns jocs olímpics i paralímpics, queden relegats a un segon pla, darrere factors d'organització. Atès que sense un projecte esportiu consistent no té sentit optar a organitzar uns jocs olímpics ni paralímpics, un dels primers passos que va fer l'Oficina de la Candidatura va ser demanar el suport i la implicació de la Federació Catalana i de la Secretaria General de l'Esport en l'elaboració d'un pla estratègic, que havia de ser i ja és el full de ruta dels esports d'hivern fins al 2022. Des del primer moment es va tenir en compte que calia apostar per aquest projecte esportiu, que incidís tant en la promoció dels esports d'hivern com en la millora del nivell dels esportistes, fets que donarien sentit, credibilitat i eficiència al projecte.

Mostra un gràfic que indica que els països que aposten per invertir en programes esportius durant la preparació d'uns jocs obtenen una millora considerable quant al nombre de medalles: Rússia va passar de 15 medalles a 33 a Sotxi, i Canadà, de 17 a 26 a Vancouver.

A banda dels resultats de l'alt nivell, l'organització d'uns jocs beneficiarien Barcelona i el Pirineu en diferents aspectes, que enumera:

- Diversitat esportiva. Com més divers és un sistema esportiu, més ric i útil és per a la societat.
- Manteniment de Barcelona com a ciutat referent en l'organització de grans esdeveniments.
- Promoció d'especialitats esportives de gel avui inexistents sobretot a la ciutat de Barcelona, però que són molt atractives per als ciutadans, com demostra l'èxit d'iniciatives com Bargaona o l'ISU Grand Prix.
- Conversió dels Pirineus també en un territori marca, amb una oferta de màxima qualitat esportiva, per al lleure, la promoció i la competició.
- Millora de les instal·lacions d'esports d'hivern.
- Potenciació del protagonisme esportiu de les comarques pirinenques en el conjunt del sistema esportiu de Catalunya.
- Desenvolupament del Pla estratègic dels esports d'hivern.
- Nous hàbits esportius: augment de la demanda esportiva de competició i de lleure d'esports de la natura.
- Inclusió dels discapacitats en la pràctica d'esports d'hivern.

Observa que el 50% dels esports d'hivern són esports de gel i l'altre 50%, de neu, i lamenta la tendència que hi ha a bromejar amb la possibilitat de celebrar uns jocs d'hivern a Barcelona. Assenyala que les activitats de muntanya es farien al Pirineu i les de gel, a Barcelona, una ciutat amb pavellons fantàstics que, en molts casos, es poden reutilitzar.

A continuació, exposa els tres criteris bàsics que es van tenir en compte a l'hora d'escollir les instal·lacions que havien d'acollir els Jocs:

- L'excel·lència. Posar a disposició dels esportistes els millors escenaris i condicions possibles perquè poguessin obtenir els millors resultats, tot complint els requeriments de les federacions internacionals.
- La reutilització. Aprofitament de les àrees i pistes esquiables existents i de les seues olímpiques del 92: modernització del Palau Sant Jordi, recuperació del Palau d'Esports del carrer Lleida, cobertura del velòdrom (que representaria un salt històric en el ciclisme en pista), etc.
- El llegat. Per evitar el malbaratament de recursos econòmics i ambientals, les actuacions olímpiques i paralímpiques havien de tenir correspondència directa amb les necessitats reals esportives de Barcelona i del Pirineu, per la qual cosa calia traçar un pla i un programa d'utilització que donés garanties de viabilitat en un futur.

Posa en relleu que totes les instal·lacions de neu proposades estaven a menys de dues hores i complien tots els requeriments de les federacions internacionals, fet que va sorprendre els representants d'aquestes federacions, i comenta que Quebec fa molt anys que vol presentar una candidatura olímpica, però no pot perquè no troba un descens amb un desnivell suficient per al descens masculí.

Mostra les valoracions de les federacions internacionals, totes positives o positives amb excepcions que es poden solucionar, i remarca que cal confiar en la candidatura i estar orgullosos de Barcelona i del Pirineu.

Per acabar, esmenta diferents col·lectius que durant cinc anys han vist amb il·lusió la possibilitat que se celebressin uns jocs olímpics d'hivern: agents i institucions, que s'hi han implicat i hi han col·laborat des del començament; escoles i famílies, que s'han apuntat als programes de promoció escolar dels esports d'hivern perquè els han trobat beneficiosos per a l'educació dels seus alumnes i fills i hi han fet un esforç; nens que han tingut l'oportunitat de tocar la neu per primera vegada i volen poder-hi portar els pares algun dia; persones que formen part de projectes com l'equip femení d'hoquei gel o l'equip de patinatge de velocitat sobre pista curta, que s'entrenen en condicions dures; voluntaris, que no han dubtat a implicar-se en l'organització dels diferents esdeveniments esportius organitzats gràcies a l'empenta del projecte; estacions d'esquí, que també han col·laborat en el programa escolar des del primer moment per fer-ho possible i han invertit recursos econòmics i humans en l'organització d'esdeveniments internacionals perquè fossin un èxit; el Pirineu, gran aliat d'un projecte esportiu que li obre oportunitats de futur, i infants i joves que s'entrenen amb el somni de participar en uns jocs olímpics i paralímpics.

Subratlla que darrere d'un projecte hi ha persones, i que els polítics i els representants de l'esport tenen una responsabilitat i un compromís amb totes aquestes persones, un

compromís que no poden ignorar a l'hora de prendre una decisió sobre si cal continuar el projecte o no, una decisió que no pot jugar amb els sentiments de la gent.

El Sr. COLLBONI dóna pas a les intervencions dels grups.

El Sr. ASENS agraeix les intervencions dels compareixents, qualifica de molt interessant i il·lustrativa la informació facilitada, i afirma que el seu grup, en general, està força d'acord amb tot el que s'ha dit; en primer lloc, que cal promocionar els esports d'hivern.

Coincideix amb el Sr. Figueras que cal un consens ciutadà i polític; en aquest sentit, crida l'atenció sobre l'absència de la CUP i del PP a la Comissió, i recorda, pel que fa al col·lateral de la Generalitat, que el Grup de BC ja ha manifestat que caldria portar el debat sobre la candidatura al Parlament català.

Està d'acord amb el Sr. Cruz que l'esquí no és un esport elitista, i comparteix les dades exposades pel Sr. Esteve respecte de la pràctica esportiva a Barcelona i a Catalunya. Observa que si bé potser no comparteix algunes qüestions del discurs polític, en general està d'acord amb el que s'ha dit.

Pel que fa a la intervenció del Sr. Doñate, puntualitza que, en el cas que el Comitè Olímpic Espanyol no defensés la candidatura davant del COI, el COC difícilment podria fer-ho, perquè no està reconegut pel COI.

Valora l'exposició del Sr. Villalón sobre la importància de l'esport com a aprenentatge, com a experiència, etc., i la de Sra. Mestre sobre la història dels esports paralímpics i els esports d'hivern.

Considera interessant la intervenció de la Sra. Bosch, que ha fet referència a l'ISU Grand Prix, una mostra del compromís de Barcelona amb els Jocs Olímpics d'Hivern i de la capacitat organitzativa de la ciutat per a grans esdeveniments esportius, així com de l'aposta innovadora en la celebració d'una competició de màxim nivell d'un esport de gel.

Aclareix que el seu grup està d'acord que cal promocionar els esports d'hivern, però entén que cal debatre si aquesta promoció ha d'anar vinculada a l'organització d'uns jocs olímpics. Observa que el Pla estratègic dels esports d'hivern —l'èxit del qual no és atribuïble al Govern actual, que va donar continuïtat a un llegat rebut del Govern anterior que va considerar positiu— s'ha dut a terme independentment de si finalment s'aprova una candidatura olímpica o no. Exposa que s'ha aconseguit que més de 700 nens i nenes participin en activitats d'esquí, s'han fet gairebé 400 sortides de *snowboard* i de *free style*, i gairebé 1.200 activitats de gel amb més de 40 centres educatius implicats. Hi ha un balanç positiu pel que fa a la inversió realitzada i la participació assolida, i es demostra el

compromís de la ciutat de Barcelona amb el Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya.

Afirma que el contacte amb la neu i amb la naturalesa per part dels nens i nenes que viuen a Barcelona és un objectiu que forma part de les línies d'actuació del Govern municipal, però insisteix que, tot i que uns jocs olímpics d'hivern donarien més visibilitat a aquests esports i impulsarien moltes disciplines, cal reflexionar sobre quines actuacions depenen realment de l'organització d'uns jocs. Entén que moltes de les actuacions esmentades, com ara la millora de les instal·lacions, s'han de fer independentment de si s'organitzen uns jocs olímpics d'hivern.

Conclou que la promoció dels esports d'hivern no està condicionada a la celebració d'uns jocs olímpics, com demostra l'èxit de la implantació del Pla estratègic dels esports d'hivern.

El Sr. COLLBONI informa que s'ha d'absentar de la sessió, per la qual cosa el Sr. Asens n'assumirà la presidència i el Sr. Mòdol parlarà en nom del Grup del PSC. A continuació, dóna la paraula a la Sra. Fandos.

La Sra. FANDOS agraeix les intervencions dels compareixents, que qualifica de magnífiques. Considera que valdria la pena recollir-les i publicar-les com a resum de per què són importants uns jocs olímpics, i valora especialment que cada compareixent hagi aportat llum sobre aspectes diferents.

Observa que uns jocs olímpics també són emoció: ho van ser els Jocs del 1992, moltes persones s'emocionen quan en parlen, i ella avui s'ha emocionat amb les intervencions dels compareixents. Per això, entén que cal donar aquesta oportunitat als esports d'hivern.

Quant a l'afirmació que hi ha actuacions que s'han de fer independentment de si se celebren uns jocs olímpics, puntualitza que la promoció dels esports d'hivern feta fins ara (per exemple, mitjançant les activitats escolars d'esports d'hivern) ha estat una aposta de la candidatura. Subratlla que es podria haver fet abans però no s'havia fet. Subratlla que la iniciativa és un èxit, cosa que demostra que a Barcelona els esports d'hivern interessen: el primer any es van haver d'ampliar les places dels esports de neu, i la demanda continua, per la qual cosa celebra que el Govern actual hagi donat continuïtat al projecte. Observa que també s'ha vist que la pista de gel que es va instal·lar a la plaça Catalunya —i que es va traslladar després a l'Hospitalet— despertava l'interès de la ciutadania.

Indica que una altra línia de treball endegada va ser l'augment del nombre d'esportistes d'elit: gràcies a la candidatura s'han creat equips nous i s'han celebrat esdeveniments com el Grand Prix, ja que per presentar la candidatura calia haver organitzat actes, i, a més d'omplir-se, ha estat l'esdeveniment en què l'Administració ha hagut de posar menys

diners: l'interès elevat de la gent ha generat unes aportacions que han fet que l'Administració hagi hagut d'aportar una quantitat poc representativa en comparació amb altres esdeveniments. D'altra banda, avui hi ha patinadors de gel artístic campions del món, que abans no ho eren.

Exposa que hi ha un abans i un després dels Jocs Olímpics de Barcelona 92 pel que fa al nombre de medalles aconseguides: Espanya, que a Mèxic no havia aconseguit cap medalla i a Seül n'havia aconseguit 4, en va aconseguir 22 a Barcelona; en el cas dels Jocs Paralímpics, el nombre de medalles es va doblar. Aquestes millores, que han continuat, van ser fruit dels programes de promoció esportiva desenvolupats de cara als Jocs. Indica que també hi va haver un abans i un després dels Jocs pel que fa al turisme, a la promoció econòmica i als llocs de treball a Barcelona, i es vol el mateix per al Pirineu, on, com s'ha dit, els esports d'hivern són la principal font de riquesa econòmica, per evitar que els joves hagin de marxar per manca d'oportunitats: cal un país equilibrat, un equilibri que es pot assolir a partir de l'esport.

Afirma que si el 2013 Barcelona es va situar en la segona posició de ciutats esportives del món va ser gràcies a l'organització de grans esdeveniments com ara els Mundials de Natació, els X Games o els Mundials d'Handbol, i observa que si no es continua organitzant esdeveniments i apostant per l'esport, Barcelona perdrà posicions en aquest rànquing. D'altra banda, subratlla que Barcelona és la ciutat europea on més abonats practiquen esport, de manera que cal continuar vinculant-la a l'esport.

En darrer lloc, manifesta que no entén com pot haver-hi algú que no trobi adient celebrar els Jocs, tenint en compte tot el que s'ha exposat, que el Govern està d'acord amb els arguments presentats, i que els Jocs s'autofinançarien, excepte la part de les infraestructures, que de tota manera s'han de desenvolupar.

El Sr. ALONSO agraeix l'assistència dels compareixents i les seves explicacions, que ha trobat clares i adients, i els felicita per l'excel·lent feina que duen a terme, especialment en la promoció de l'esport.

El Grup de C's comparteix la defensa de la pràctica de l'esport i la necessitat d'impulsar-lo, atès que promou, com han comentat el Sr. Cruz i el Sr. Esteva, la salut, la defensa de la natura, el treball en equip, l'esforç, etc., valors que generen cohesió social i, per tant, una societat millor.

De les exposicions del Sr. Villalón i de la Sra. Mestre, que s'han centrat en el paralimpisme, destaca la tasca de l'esport com a eina fonamental per a l'evolució personal, l'autoestima, la integració, l'adaptació i l'acceptació d'un mateix.

Destaca també l'impacte econòmic que tindrien els Jocs i la cohesió social que generarien els llocs de treball creats, així com la necessitat d'obrir Barcelona a la muntanya, de connectar-la amb els Pirineus.

Coincideix que no s'ha d'esperar que se celebrin uns jocs per promocionar els esports, i posa de manifest el suport del seu grup a les iniciatives de promoció esportiva.

Per acabar, demana si les instal·lacions, a part de complir els requisits, són competitives respecte a les d'altres candidatures, i pregunta al Sr. Figueras si el compromís de la Generalitat en el colideratge del projecte va lligat al compromís econòmic. En aquest sentit, recorda que s'ha esmentat la xifra de 265 milions d'euros.

El Sr. PUIGCORBÉ s'afegeix als elogis dedicats als ponents i destaca alguns aspectes de cada intervenció.

En primer lloc, celebra que el Sr. Figueras hagi anunciat que la Generalitat —que entén que cal recuperar i impulsar la candidatura— s'ofereix per coliderar el projecte.

En segon lloc, agraeix l'emotivitat de les paraules del Sr. Cruz —que l'han fet recordar l'obra de teatre *El contrabaix* (Patrick Süskind), en què el músic sempre ha d'anar carregat amb el voluminós instrument—, i en destaca la conclusió que si hi ha una oportunitat de desenvolupar ràpidament unes infraestructures necessàries, s'ha d'aprofitar.

En tercer lloc, de la intervenció del Sr. Esteva, que ha fet un gran plantejament dels valors de l'esport i de l'impacte econòmic positiu, en destaca l'eslògan «obrir Barcelona a la muntanya», i la voluntat que l'Ajuntament lideri.

En quart lloc, de les paraules del Sr. Doñate recull la reflexió sobre la retroalimentació existent entre el vèrtex de la piràmide de l'esport i la base, i els beneficis per al país de simplement tenir la determinació de celebrar uns jocs olímpics.

En cinquè lloc, resumeix la intervenció del Sr. Villalón, que ha ofert un gran testimoni sobre els valors de l'esport, dient que s'han eixamplar els límits de les persones, cosa que s'aconsegueix a través de l'esport.

En sisè lloc, destaca l'afirmació de la Sra. Mestre que el Pirineu mereix un turisme de qualitat, i la dada que el país rep dos milions i mig de visitants esportius.

En darrer lloc, recorda que la Sra. Bosch, en una magnífica exposició, ha comentat que Barcelona té unes condicions extraordinàries que no tenen altres ciutats del món. Entén que cal aprofitar-les.

A continuació, recorda al Govern que la Comissió es va crear perquè reconsiderés la seva posició inicial d'oposició a la candidatura olímpica. Entén que la resta de grups hi donen

suport, malgrat alguns dubtes existents. Explicita que el Grup d'ERC hi dóna suport, després d'haver valorat la informació i d'haver-hi reflexionat amb esperit crític, i considera que la posició del Govern, en un principi de rebuig, no és clara. Entén que el Govern pensa que els esports d'hivern són esports d'elit, però subratlla que amb les diferents intervencions d'avui s'ha demostrat que no ho són.

D'altra banda, recull la dada que ara per ara, a 150 quilòmetres de Barcelona hi ha neu durant la temporada pertinent, i subratlla que Barcelona ha d'exercir com a capital de Catalunya, tot recordant que les decisions preses a l'Ajuntament influeixen en tot Catalunya.

Quant a l'afirmació del Sr. Asens que està d'acord en moltes de les qüestions exposades però que no es necessiten uns jocs per desenvolupar les diferents actuacions, subratlla que gràcies a uns jocs les ciutats es promocionen internacionalment i les infraestructures es construeixen més ràpidament. D'altra banda, comenta que a més de l'impacte econòmic positiu, avui ha sabut que els espectadors de Catalunya són majoritaris dintre de la península, i remarca que Barcelona aplega un seguit de condicions extraordinàries que fan que la presentació de la candidatura sigui adient.

En darrer lloc, pregunta al Sr. Doñate si, en cas necessari, un projecte iniciat pel Comitè Olímpic Espanyol podria ser continuat pel Comitè Olímpic Català (si aquest fos reconegut pel Comitè Olímpic Internacional) o bé es perdria el projecte.

El Sr. MÒDOL saluda tothom i felicita els compareixents, amb una àmplia i demostrada experiència, per les intervencions, que li han aportat nous punts de vista sobre els efectes no només de la possible organització d'uns jocs olímpics, sinó també del fet de plantejar-se reptes importants com aquest i d'emprendre projectes de futur.

Concreta que la candidatura olímpica tindria efectes positius no només en la pràctica esportiva i la salut, sinó també en el dia a dia i en la transformació social, cultural i econòmica, així com en la promoció de l'esport i, per tant, en la cohesió social.

Recorda que la creació de la Comissió volia evitar que es prengués una decisió precipitada i que no es valorés tota la feina feta durant els mandats anteriors. Entén que la Comissió no només ha de servir per convèncer el Govern, sinó per oferir a tothom una imatge global del que representaria l'organització d'uns jocs. En aquest sentit, considera que tots han de fer un esforç per arribar a un consens.

Coincideix amb la Sra. Fandos que hi ha programes que no s'haurien desenvolupat sense l'objectiu de presentar una candidatura: objectius d'aquesta magnitud i transcendència activen qüestions summament importants per a la ciutat i per a tot el territori.

D'altra banda, indica que, com a lleidatà, se sent molt al·ludit quan es parla de Barcelona com a capital i motor de tot el territori català. Considera que només per l'incentiu de la pràctica esportiva de gel i de neu pel que fa al territori de muntanya, és important dedicar esforços a diferents iniciatives i, si tenen èxit, complementar-les i continuar-les potenciant.

El Sr. ASENS obre el segon torn d'intervencions.

El Sr. FIGUERAS agraeix les intervencions del tinent d'alcalde i de la resta de regidors, i explicita que els diferents compareixents han aportat elements en una mateixa línia, la d'intentar posar de manifest l'oportunitat de tirar endavant la candidatura, tot posant fi a diferents estereotips, per intentar seduir les persones que encara no ho tenen clar i per refermar el compromís dels diferents actors amb la candidatura. Subratlla que ara es té l'oportunitat de caminar plegats perquè la candidatura avanci i que tots els llegats que vagi deixant deixin de ser un projecte per esdevenir una realitat.

Pel que fa a la pregunta del Sr. Alonso sobre el compromís econòmic de la Generalitat, assenyalava que, producte de l'Oficina de la Candidatura, ja hi ha una estimació feta, acordada i acceptada per les diferents administracions respecte al compromís econòmic que hi ha d'aportar cadascú, i observa que la Generalitat ja ha transformat el seu compromís en accions (i aportacions econòmiques) com ara el programa «Esport blanc escolar». Indica que un pas endavant seria la recuperació, si arran de la Comissió es decideix tirar endavant la candidatura, de l'Oficina Olímpica, que podria reflectir un colideratge si fos compartida entre Generalitat, Ajuntament de Barcelona i ajuntaments del Pirineu, amb el paper imprescindible de la Federació i de l'esport.

A continuació, assegura que les instal·lacions esportives de Catalunya, específicament pel que fa a les estacions d'esquí, són de primer nivell, de manera que, tot i que caldrien algunes adequacions, són competitives, i recorda que com a producte i llegat de la candidatura, ja s'han destinat recursos a portar més nois a les pistes i organitzar competicions internacionals.

Subratlla que hi ha el bagatge, la il·lusió i l'oportunitat, i valora especialment que Generalitat i Ajuntament puguin treballar plegats en un projecte de ciutats i de país vehiculat per l'esport, un dels elements més transversals i amb més capacitat de transformació (de l'individu, la família, els clubs, la ciutat i el conjunt de la societat).

Per acabar, remarca que caldria apostar per aquest projecte i, si no s'aconsegueix celebrar els Jocs el 2026, potser es poden celebrar un altre any, però, fins i tot si no se celebren, el llegat ja haurà valgut la pena, tant pel foment de l'esport com pel llegat d'infraestructures.

El Sr. CRUZ celebra la voluntat de la Generalitat de Catalunya d'estar al costat d'aquest Ajuntament i d'aquest projecte, i entén que tots excepte el Sr. Asens comparteixen el mateix objectiu.

A continuació, exposa que el 13 d'octubre del 2013, el Sr. Trias i la Sra. Fandos van rebre els presidents de les federacions espanyoles i a ell mateix, i l'aleshores alcalde va informar que no podia presentar la candidatura per al 2022, en part per la manca de consens polític i social i per la manca d'esportistes amb qualitats suficients per garantir uns resultats òptims a la fita del 2022. També es va dir, però, que l'objectiu es posposava al 2026 i que l'Ajuntament donaria a les persones que regeixen l'esport el suport necessari perquè poguessin facilitar als joves esportistes les eines adients.

Diu al Sr. Alonso que tant Masella com la Molina tenen un desnivell de 1.000 metres i, per tant, compleixen el requisit per al descens olímpic d'homes (que demana un mínim de 850 metres de desnivell), cosa que no succeeix al Quebec, com s'ha comentat, i que el Sr. Bernhard Russi ha vist la Molina i Masella i ha confirmat que, tot i que s'hi haurien de fer obres, la qualitat de les instal·lacions és immillorable.

Comenta que es planteja el Pla de les Forques per fer-hi l'estadi d'esquí de fons i biatló, que seria el somni dels esquiadors de fons, que avui no poden anar a esquiar perquè Aransa, Lles o Guils, no tenen innivació amb neu produïda. Respecte a la neu produïda, argument que de vegades es fa servir contra la candidatura, recorda que l'Oficina Olímpica va calcular els metres cúbics d'aigua i els quilovats de potència que es necessitarien, i observa que, atès el cicle de l'aigua, mai no se'n perdria: la neu produïda per a les pistes seria posteriorment una reserva per als rius i els llacs.

Clou la intervenció dient que la flama de Barcelona, cap i casal de Catalunya, és imprescindible perquè el projecte olímpic prosperi.

El Sr. ESTEVA indica que troba encertat el lema «Obrim Barcelona a la muntanya», com es va obrir al mar, i exposa que la Unió de Federacions Esportives de Catalunya, que presideix, va ser creada el 1931 i presidida inicialment per Pompeu Fabra, que entenia l'esport com un element de popularització de la cultura i dels nous coneixements.

Comenta que ha portat un llibre d'història del 1975 —al final de la intervenció, el lliurarà al Sr. Asens— que tracta sobre l'esport català i, òbviament, barceloní, i esmenta que a la pàgina 7 hi ha una fotografia molt bonica del Centre Excursionista de Catalunya, que van ser els primers barcelonins a conquerir la muntanya des del punt de vista de la neu. Entén que la celebració dels Jocs seria un bon homenatge a aquests pioners de l'esport a Barcelona.

El Sr. ASENS comenta que, tot i que es poden tractar altres temes, caldria cenyir-se a l'objecte de debat d'aquesta sessió, la promoció esportiva relacionada amb el projecte. A continuació, dóna la paraula al Sr. Doñate.

El Sr. DOÑATE indica que, tot i que actualment el COC no sigui un òrgan reconegut pel Comitè Olímpic Internacional, el COI sempre procura el millor a la família olímpica, a l'esport i als esportistes, i en molts casos ha hagut d'actuar ràpidament per superar una possible dificultat, com podria ser donar continuïtat a un projecte quan un comitè olímpic se'n desprèn i l'ha d'assumir un altre. Posa com a exemple el cas de Lituània: l'11 de març del 1990, Lituània restablia la seva declaració d'independència; els esportistes lituans, encara en l'equip de la Unió Soviètica, es preparaven per participar en els Jocs de Barcelona dos anys més tard; en la primera sessió del COI a Berlín, el 1991, ja es va reconèixer el Comitè Olímpic de Lituània perquè aquests esportistes poguessin competir a Barcelona. Subratlla que aquest reconeixement va tenir lloc fins i tot abans que es fes el referèndum a Lituània (23 de maig del 1992). Per això, i per altres actuacions del COI, entén que el COC seria fàcilment reconegut per poder continuar la feina del COE si aquest no assumís el projecte fins al final, ja que el COI voldria evitar una fallida del sistema olímpic.

Afirma que uns jocs a la muntanya són fonamentals també pel que fa a la sostenibilitat, i qualifica d'insostenible que els 9% dels catalans estiguin suportant el 35% del territori, i que la petjada ecològica incideixi quatre vegades més sobre la gent de muntanya que sobre la gent del litoral. Demana que es tinguin en compte criteris de sostenibilitat per posar-hi remei.

El Sr. VILLALÓN felicita tothom pel bon consens existent i els convida a visitar el Centre d'Esport Adaptat de la Molina per veureu l'esforç i la feina que s'hi fa amb grups mixtos de gent amb discapacitat i gent sense discapacitat (generalment germans o amics), un exemple d'esport inclusiu que es trasllada a la resta de Catalunya amb diversos esports.

La Sra. MESTRE insisteix que els esports d'hivern no són elitistes, i observa que també es podria considerar elitista el surf.

Diu al Sr. Asens que no és que es necessiti l'excusa dels Jocs per dur a terme determinades actuacions, sinó que el fet de preparar una candidatura ajuda en la promoció. En aquest sentit, subratlla que a Barcelona l'esport es va desenvolupar a partir dels Jocs Olímpics i Paralímpics.

Fa un incís per recordar que, d'acord amb el conveni signat entre el Comitè Internacional Paralímpic i el Comitè Olímpic Internacional, en uns jocs el 50% és olímpica i l'altre 50%, paralímpica.

A continuació, confirma que els joves del Pirineu volen quedar-se al Pirineu, i coincideix que el fet de presentar una candidatura hi ajudaria.

Confirma també que les instal·lacions són competitives, i informa que a Pequín, la pista més propera és a 300 quilòmetres i no tenen cap obra feta, de manera que Barcelona hi té avantatge. D'altra banda, aclareix que per reglaments internacionals, per fer una competició, la pista d'esquí necessita estar innivada artificialment; si no ho està, la Federació Internacional d'Esquí i el Comitè Internacional Paralímpic no l'aproven.

Dóna les gràcies al Sr. Figueras pel suport de la Generalitat, un suport que internacionalment és molt important, i comenta que voldria que hi hagués consens polític. Entén que el consens social es trobaria fàcilment, i informa que aquest hivern el Centre d'Esport Adaptat de la Molina ha rebut 2.591 discapacitats que hi han esquiat arran d'una promoció esportiva, i per cada discapacitat que hi va, es generen dues persones i mitja. Subratlla que aquestes dades demostren l'interès de la ciutadania, i puntualitza que no es tracta d'una ciutadania elitista, sinó de persones que pugen i baixen amb tren, un tren que espera que millori aviat.

La Sra. BOSCH reitera que les instal·lacions són competitives. Informa que el Sr. Russi, excampió olímpic i actualment tècnic de la Federació Internacional d'Esquí, que es dedica a fer les inspeccions i ha dissenyat les últimes pistes d'esquí de Sotxi, entre d'altres, va comentar que les pistes i la proposta d'esquí alpí no només aprovaven sinó que eren de notable. Assenyala que a Pyeongchang, que ha patit amb la prova del descens, ja se li han adjudicat uns jocs, i que Barcelona, que a més dels comentaris del Sr. Russi va demostrar en els campionats del món de *snowboard* a la Molina el 2011 que tenia unes pistes excel·lents, pot estar tranquil·la perquè té una proposta competitiva

D'altra banda, insisteix que si no hagués estat pel projecte olímpic, no s'hauria desenvolupat el Pla estratègic, ni hi hauria hagut promoció escolar, ni s'hauria celebrat l'ISU Grand Prix, etcètera. Per tant, entén que «l'excusa dels Jocs» sí que és necessària.

El Sr. ASENS comenta que el centre municipal de gel esmentat pel Sr. Cruz és una proposta que s'ha debatut al web www.decidimbarcelona.cat, i s'està estudiant la possibilitat de col·laborar-hi com a Ajuntament. Entén que l'opinió de la Generalitat respecte d'aquesta qüestió també seria molt important.

Diu al Sr. Puigcorbé que el Govern en cap moment ha expressat, ni explícitament ni implícitament, l'opinió que els jocs d'hivern siguin elitistes.

D'altra banda, recorda que el Govern sempre ha manifestat que per impulsar la candidatura calia un concurs de les tres administracions que s'han de posar d'acord, un consens ciutadà ampli i un consens polític de com a mínim dues terceres parts.

Per acabar, puntualitza l'afirmació que tots els grups donen suport a la candidatura excepte el Govern: entén que sí que s'hi han mostrat favorables el PSC, CiU (que al llarg del temps ha vacil·lat entre una posició i l'altra però que aquest mandat hi aposta clarament) i ERC; que la no-participació del PP i de la CUP en la Comissió demostra el posicionament d'aquests grups, i que C's no n'ha explicat el seu, si bé sembla que les seves intervencions s'encaminen cap a una direcció determinada, i ha expressat que volia esperar que acabessin les comissions per tenir una posició clara.

La Sra. FANDOS admet que sovint es parla de jocs olímpics i no s'explicita que el projecte inclou esport olímpic i paralímpic. Es disculpa per aquest fet, i assegura que, tot i no expressar-ho verbalment, se n'és plenament conscient i el projecte des del primer moment recull totes dues modalitats.

Nega que CiU vacil·lés durant el mandat anterior: l'únic moment en què es van tenir dubtes va ser l'inicial, davant les paraules del Sr. Hereu, però de seguida es va parlar amb la gent del Pirineu, que va dir que el projecte era possible i el volia, s'hi va apostar, i sempre des d'aleshores s'hi ha apostat.

Aclareix que quan es va canviar l'objectiu del 2022 al 2026, en cap cas s'hi va renunciar, sinó que simplement es va entendre que no era el moment idoni per diferents motius; entre d'altres, per la manca de consens polític —que espera que ara hi sigui— i perquè calia fer una aposta prèvia per la promoció dels esports —ja s'està fent—, una feina de promoció que tampoc no es va poder fer perquè hi havia la candidatura de Madrid. Entén que ara sí que és el moment idoni per presentar la candidatura.

Puntualitza que la no-assistència del PP no és una qüestió de contingut sinó de forma: no significa que no estigui d'acord amb el projecte, sinó que no està d'acord amb com es va fer la Comissió. Sí que entén que la no-participació de la CUP respon al rebuig al projecte.

Observa que els grups presents a la Comissió representen la majoria de la ciutadania, i diu al Grup de BC que no entén per què s'oposa a la candidatura si afirma que mai ha dit que els esports d'hivern siguin elitistes, està d'acord que es promocionin aquests esports i considera que cal fer unes instal·lacions.

Opina que el Govern podria canviar de parer i donar suport a la candidatura, encara que fos després de molt de temps de no donar-n'hi, atès que s'han facilitat prou motius de pes

—i es continuaran donant respostes a diferents qüestions— perquè ho faci. Insisteix que no entén quins arguments pot expressar el Govern per continuar oposant-s’hi, subratlla que avui la Generalitat s’ha mostrat disposada a implicar-s’hi, i demana al Sr. Asens que no repeteixi que CiU ha vacil·lat, ja que l’únic que vacil·la és el Govern.

En darrer lloc, agraeix totes les aportacions, que han ajudat a veure més elements positius de la celebració d’uns jocs d’hivern, i comenta que el Sr. Asens podria ser la persona que desencallés la situació —amb l’ajuda de la Sra. Carranza— i convencés el seu grup.

El Sr. ALONSO explica que C’s, atès que en mandats anteriors no tenia representació a l’Ajuntament, no s’havia plantejat posicionar-se sobre aquesta qüestió, i considera que la Comissió és una oportunitat idònia per aprendre’n i arribar a un posicionament.

Indica que tots els experts que han participat en la Comissió han manifestat opinions favorables als Jocs Olímpics, tot i que amb matisos i amb el focus en diferents punts, però que, efectivament, el seu grup farà el posicionament formal quan acabi la Comissió.

Per acabar, agraeix l’assistència dels convidats, així com les seves respostes, que han contestat amb contundència les preguntes plantejades.

El Sr. PUIGCORBÉ agraeix al Sr. Figueras l’anunci que ha fet sobre la disposició de la Generalitat envers el projecte, i al Sr. Asens, que hagi reconsiderat la seva posició. Entén que la Comissió ja és una reconsideració, però voldria que, a més, arribés a donar suport al projecte.

Comenta que, si bé és cert que el Govern no va dir explícitament que els esports d’hivern fossin elitistes, implícitament va dir que no creia en els grans esdeveniments esportius i que apostava pels esports de base.

Per acabar, manifesta que coincideix amb la Sra. Fandos que el Sr. Asens podria liderar el canvi de posicionament del seu partit, i observa que, aleshores, el suport al projecte en el si de l’Ajuntament seria majoritari.

El Sr. MÒDOL subratlla que el sentit de la Comissió és fer una reflexió conjunta i no prendre decisions precipitades. Entén que tothom té prou seny per treure conclusions del treball de la Comissió i posicionar-s’hi, de manera que cap grup no hauria de fer hipòtesis sobre quin serà el vot d’un altre grup. Subratlla que no tindria sentit determinar quin serà el final de la Comissió, ja que, en aquest cas, les persones que haguessin de venir a les properes sessions no vindrien gaire contentes.

Clou la intervenció felicitant de nou els compareixents i celebrant el sentit de la Comissió i el profit que tots plegats en treuen.

El Sr. ASENS agraeix les aportacions de tothom i dóna per finalitzada la sessió.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 13.50 hores.

S3. Resum de les intervencions

La sessió s'inicia amb la presentació de l'Informe sobre la promoció esportiva relacionada amb el projecte «Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», a càrrec del Sr. Asens.

A continuació, les compareixences en aquesta sessió són a càrrec dels Srs. Gerard Martí Figueras i Albà, secretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya; Òscar Cruz Dalmau, president de la Federació d'Esports d'Hivern; Gerard Esteva Viladecans, president de la UFEC; Ignasi Doñate Sanglas, expresident del COC; Eric Villalón Fuentes, esportista paralímpic; i les Sres. Sylvana Mestre Alexander, expresidenta (IPSF) International Paralympic Sport Federation, CEO Play and Train, Entrenadora esports d'hivern, Paralympic Order recipient, i Mònica Bosch Forrellad, esportista olímpica i responsable d'Esports de l'ex Oficina de la Candidatura Barcelona Pirineus.

- Sr. FIGUERAS: la Generalitat entén que la candidatura té sentit per a Barcelona, per als municipis del Pirineu, per al conjunt del país i per a l'esport català. Des del govern s'aposta per impulsar la candidatura, per la possible creació de sinèrgies entre el món esportiu, el món institucional i els diferents àmbits del territori, i pel desenvolupament socioeconòmic del conjunt dels territoris implicats i la millora en infraestructures. Remarca que el projecte ha de ser viable, competitiu i sostenible.
- Sr. CRUZ: Explica que Catalunya ha estat bressol d'esports d'hivern i exerceix un bon lideratge a l'Estat espanyol. Però la candidatura olímpica podria permetre que això fos, també, a escala europea o internacional, cosa que no és així avui dia.
- Sr. ESTEVA: parla del gran impacte econòmic i social de l'esport a Catalunya, l'elevat índex de pràctica esportiva de la població catalana i els múltiples beneficis de l'activitat física a la societat.
- Sr. DOÑATE: la celebració d'uns jocs olímpics d'hivern a Catalunya, no beneficiaria només a l'esport d'elit del país, sinó a la promoció esportiva en general.

- Sr. VILLALÓN: afirma que l'esport és una gran eina de transformació i, posa en valor els Jocs i la seva organització a Catalunya, tot defensant que l'esport en general i les competicions olímpiques en particular, fan que es vulguin superar els limits.
- Sra. MESTRE: defensa que els Jocs generarien activitat turística, tot argumentant que la ciutat i el Pirineu mereixen un turisme de qualitat, i que caldria promocionar-lo.
- Sra. BOSCH: defensa que la candidatura ha d'anar acompanyada, necessàriament, per la definició d'un programa esportiu. Afirma que l'organització d'uns Jocs beneficiarien Barcelona i el Pirineu en l'augment de la diversitat del Sistema esportiu, la promoció de les especialitats de gel i la generació de la marca *Pirineu* com a destí esportiu.

A continuació, els representants de cada grup inicien la seva intervenció agraint les compareixences prèvies i mostrant la seva opinió en relació a la promoció esportiva derivada del projecte de candidatura.

- Sr. ASENS: exposa que el seu grup està d'acord que cal promocionar els esports d'hivern, però planteja el debat sobre si aquesta promoció ha d'anar vinculada a l'organització d'uns jocs olímpics, o no; de fet han estat desenvolupant un programa de formació en aquestes modalitats esportives per a les coles de Barcelona.
- Sra. FANDOS: Expressa recolzament al projecte per part del seu partit i **reforça** posa en valor que **s'inclou l'esport paralímpic. I afegeix que els Jocs Olímpics són una oportunitat per promoure els esportistes, tal i com es va poder demostrar als Jocs Olímpics del 92, és evident que hi va haver un abans i un després a nivell competitiu de l'esport, tant català com espanyol.**
- Sr. ALONSO: tots els experts que han participat en la Comissió han manifestat opinions favorables als Jocs Olímpics, tot i que amb matisos i amb el focus en diferents punt.

- Sr. PUIGCORBÉ: Valora molt positivament la disposició de la Generalitat envers el projecte.

Sessió 4

Potencial impacte econòmic

S4. Introducció a l'Informe

Informe sobre l'Impacte Econòmic derivat del Projecte Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

El document que els oferim té l'objectiu de mostrar la informació més rellevant en relació al potencial impacte econòmic derivat de la proposta de candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2026.

L'objectiu general d'aquests informes d'introducció a cadascuna de les sessions de la Comissió és el de poder oferir a les persones participants una contextualització suficient per tal d'enriquir el possible debat en relació al tema tractat.

En el cas que ens ocupa a la sessió d'avui, els objectius específics del document són els de: 1) mostrar el pes dels aspectes econòmics en els criteris de la proposta de candidatura; 2) definir els elements fonamentals de l'elaboració de pressupostos del projecte Barcelona Pirineu 2022; i 3) analitzar el potencial impacte econòmic d'una nova candidatura d'organització dels Jocs Olímpics d'Hivern, en base a la proposta de l'any 2022.

La informació del cinquè apartat, on s'entra amb detall a l'anàlisi de l'impacte directe i indirecte de la candidatura Barcelona-Pirineus 2022 ha estat extreta de l'informe elaborat al maig de 2013 pel Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació i Gabinet Tècnic de Programació de l'Ajuntament de Barcelona. Les conclusions d'aquest informe ens permeten plantejar el potencial impacte econòmic d'una nova candidatura per a l'any 2026.

Així doncs, aquest document presenta el punt de sortida de la sessió, tot assentant les bases del debat sobre una nova proposta de candidatura en relació al potencial impacte econòmic derivat del Projecte de candidatura Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026.

S4. Informe sobre el potencial impacte econòmic derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Maig de 2016

Informe sobre el potencial impacte econòmic derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Índex

1. Introducció
2. Objectiu de l'informe
3. Els criteris de la candidatura Barcelona-Pirineus 2022. El pes econòmic
4. Els pressupostos del projecte Barcelona-Pirineu
5. L'impacte econòmic dels Jocs
 - 5.1. Despeses d'impacte directe del projecte
 - 5.2. Despeses d'impacte indirecte sobre la producció i l'ocupació
6. Conclusions

1.Introducció

El present document pretén mostrar els aspectes principals relacionats amb el potencial impacte econòmic previst en la proposta de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i, per tant, relacionat amb la nova candidatura per a l'any 2026. Tot i així, cal remarcar en aquesta introducció que totes les dades d'anàlisi que es mostren en aquest document han estat extretes de l'estudi realitzat pel Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació i Gabinet Tècnic de Programació de l'Ajuntament de Barcelona a l'any 2013; això vol dir que la realitat econòmica del país ha canviat moltíssim i evidencia, a més, que no es disposa de dades actuals que permetin avaluar la viabilitat d'una nova proposta de candidatura per a l'any 2026.

En la proposta de candidatura Barcelona-Pirineu 2022, l'objectiu era el d'optimitzar els recursos existents, atraure inversió privada, racionalitzar les inversions públiques necessàries i maximitzar-ne l'impacte en l'activitat del país. A més, un dels criteris de plantejament de la candidatura era el de dimensionar el projecte a la realitat econòmica del país, basant la proposta en els principis d'austeritat, eficiència en la gestió i concertació públic-privada a fi de garantir la sostenibilitat econòmica del projecte.

En una possible nova candidatura a l'any 2026, s'hauria de mantenir la intenció de crear un projecte proporcionat a la realitat econòmica del país i estar a l'abast del que avui Barcelona, el Pirineu i Catalunya poden permetre's. Això implicaria tenir cura, i partir de la contenció, austeritat i, sobretot, realisme, tot garantint, en tot cas, el retorn de la inversió que el projecte exigís. El plantejament d'uns Jocs ha de partir de l'objectiu que suposin un motor de desenvolupament sostenible que perduri a llarg termini. Val la pena reiterar, però, que no es disposa de dades actuals que permetin fer una estimació real del projecte.

Per mitjà del present informe, es pretenen mostrar les anàlisis del potencial impacte econòmic que s'havien efectuat per a la candidatura de l'any 2022, a fi de poder traslladar-les, tot i que es tracti d'una aproximació irreal i sense dades que permetin adaptar les previsions a la nova realitat econòmica del país, a la possible nova proposta per al 2026 i ésser capaços d'avaluar-ne els efectes.

2. Objectiu de l'informe

Els objectius d'aquest informe són:

1. Mostrar el pes dels aspectes econòmics en els criteris de la proposta de candidatura.
2. Definir els elements fonamentals de l'elaboració de pressupostos del projecte Barcelona Pirineu 2022.
3. Analitzar el potencial impacte econòmic d'una nova candidatura d'organització dels Jocs Olímpics d'Hivern, en base a la proposta de l'any 2022.

3. Els criteris de la candidatura Barcelona-Pirineus 2022. El pes econòmic

En primer lloc, cal destacar la importància donada als aspectes econòmics en el plantejament de la candidatura de l'any 2022: 2 dels 10 criteris inicials centraven la seva atenció en el desenvolupament econòmic del territori, i en 2 criteris més es feia referència a la voluntat de projecció internacional tant de Barcelona com del Pirineu i, per tant, els aspectes econòmics en representaven un aspecte essencial. A continuació es descriuen aquests 4 criteris, tot exposant-ne els trets principals.

→ Dimensionar el projecte a la realitat econòmica del país

Es pretenia que el projecte olímpic fos un catalitzador que, a partir de la detecció d'oportunitats, permetés interrelacionar elements existents diversos per multiplicar-ne els efectes positius, tot reduint els costos addicionals. La proposta es basava en l'optimització d'inversions ja projectades i programades en els pressupostos ordinaris de les institucions públiques i en la rehabilitació i el reaprofitament d'actius ja existents, per tal de dimensionar el projecte a la realitat econòmica del país.

→ Impulsar el desenvolupament econòmic a llarg termini: una inversió rendible

Un dels objectius principals del projecte Barcelona-Pirineu 2022 era el de convertir-se en el motor d'un relleu econòmic perdurable a llarg termini mitjançant l'atracció d'inversions –tant públiques com privades–, la creació de llocs de treball de qualitat i la generació de beneficis intangibles, tals com la creació de marca o posicionament global, tant a Barcelona com al Pirineu, i al país en general. Es buscava situar el país en una posició estratègica privilegiada per rendibilitzar la inversió.

→ Projectar de nou Barcelona al món i un impuls pel Pirineu

Després de la celebració dels Jocs Olímpics a l'any 1992, Barcelona s'ha desenvolupat encara més a nivell urbà i d'infraestructures,. La candidatura Barcelona-Pirineu 2022 pretenia mostrar la ciutat de nou al món i continuar competint posicions de lideratge global.

D'altra banda, el projecte també es concebia com una oportunitat per garantir a llarg termini un desenvolupament sostenible del territori del Pirineu, tant pel que fa als aspectes ambientals com als socials i als econòmics; a més de reforçar l'articulació del país, apropant Barcelona i el territori pirinenc.

4. Els pressupostos del projecte Barcelona-Pirineu

L'elaboració dels pressupostos del projecte Barcelona Pirineu 2022 es va basar en el principi de sostenibilitat, un dels elements fonamentals sobre els quals es va construir tota la candidatura. Els criteris que els caracteritzen són els següents:

- *Generació d'impacte econòmic.* Es cercava maximitzar les oportunitats que podien generar la celebració d'uns Jocs, tals com la creació d'ocupació, l'augment del PIB, la creació d'empreses, etc.
- *Contenció pressupostària.* Es van projectar uns pressupostos equilibrats, prudents i eficients, tot tractant d'optimitzar els recursos existents evitant grans inversions en infraestructures.
- *Concertació públic-privada.* Es proposava la participació del teixit empresarial en els òrgans directius del projecte. Es va planificar la creació d'un Consorci com a plataforma en la qual el sector empresarial realitzaria les seves aportacions i s'implicaria en el projecte tot tenint un paper protagonista en la promoció de la candidatura.

El context de crisi actual i dels darrers anys obliguen a pensar que una nova proposta de candidatura per a l'any 2026 hauria de mantenir el criteri de sostenibilitat per davant de tot i dissenyar uns pressupostos equilibrats, prudents, rigorosos, realistes i eficients, adaptades a la realitat actual.

5. L'impacte econòmic dels Jocs

Aquest punt tracta d'exposar de forma resumida les dades principals sobre l'impacte econòmic generat per uns Jocs Olímpics d'Hivern. Tota la informació mostrada es basa en

l'informe elaborat al Maig de 2013 pel Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació i Gabinet Tècnic de Programació de l'Ajuntament de Barcelona.

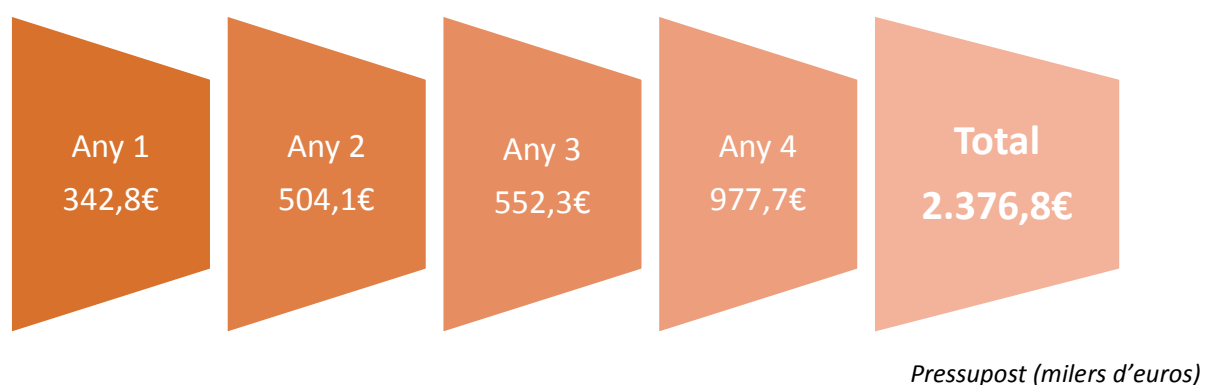
La presentació de la informació es divideix en dos apartats principals: 1) la descripció i anàlisi de les despeses directament vinculades a la celebració dels Jocs, és a dir, el seu impacte directe; i 2) una aproximació al càlcul de l'impacte global que aquestes despeses poden tenir sobre el conjunt de l'economia, per mitjà de l'ús de taules input-output.

5.1. Despeses d'impacte directe del projecte

La planificació i desenvolupament d'uns Jocs Olímpics requereix d'un conjunt d'accions que s'inicien anys abans de l'esdeveniment. Cadascuna de les etapes d'organització d'una candidatura porta associades unes previsions d'ingressos i despeses. A continuació, es detalla el volum d'ingressos i despeses associades a cadascuna de les fases tot i que només les darreres són les de la última fase són utilitzades pel càlcul de l'impacte.

Fase 1. Elaboració i presentació de candidatura

La primera fase comprèn l'etapa d'elaboració i presentació de la candidatura fins a la designació de ciutat aspirant als Jocs per part del Comitè Olímpic Espanyol.

El pressupost total d'aquesta primera fase era de 2,4 milions d'euros, destinats les infraestructures (26,4%) i direcció (26,4%); promoció de la candidatura (16,5%) i la creació de l'oficina tècnica i desenvolupament del projecte (9,6%).

Es preveia que les fonts de finançament fossin principalment públiques. El 61% dels recursos provindrien d'aportacions de l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat aportaria un 17% i els patrocinadors un 13%.

Fase 2. Designació de la ciutat amfitriona

Superada la primera fase de preparació de candidatura, la segona etapa consisteix en la designació de la ciutat amfitriona per part del Comitè Olímpic Internacional.

El pressupost d'aquesta fase (en el cas del projecte 2022, era de 17.124 milers d'euros), es concentra principalment en les tasques de promoció (50% dels recursos), l'àrea de direcció (19%) i l'àrea tècnica (17%), ja que durant aquesta etapa s'havien de posar en marxa accions de marketing, comunicació i promoció destinades a obtenir la designació de ciutat amfitriona dels Jocs.

La previsió respecte les fonts de finançament en aquesta fase es dividien en un 79% d'aportacions privades per un 21% d'aportacions públiques, concretament, un 11% de l'Ajuntament de Barcelona i un 8% de la Generalitat de Catalunya.

Fase 3. Preparació i celebració dels Jocs

La tercera fase parteix del moment de designació de la ciutat i s'allarga fins a la celebració dels Jocs. Per tant, en aquesta darrera fase es contemplen els pressupostos lligats al desenvolupament i funcionament dels Jocs. Es consideren, d'una banda, els pressupostos lligats al Comitè Organitzador dels Jocs i, de l'altra, el pressupost d'inversions en infraestructures i altres operacions lligades a la seva celebració.

El pressupost del Comitè Organitzador previst era de 1.122 milions d'euros, amb un 15% per a la partida de personal, un els sistemes d'informació (14%), les seues (10%) i les telecomunicacions (9,8%). El conjunt de inversions que es varen considerar necessàries estaven pressupostades en 846,8 milions d'euros, entre les quals hi destacaven les destinades a les viles olímpiques i de mitjans (46%) i a construir les instal·lacions esportives (32%). De la inversió total en instal·lacions esportives (269,16 M€), un 67% correspondria a instal·lacions del Pirineu (181 M€) i l'altra 33% a instal·lacions a Barcelona (88 M€).

Es preveia que el pressupost del Comitè organitzador es financés principalment a través d'ingressos del propi CIO i de patrocinadors (75%) a més de la venda de les entrades a les competicions (11%). D'altra banda, les inversions directes relacionades amb els Jocs (846 M€) es finançarien amb aportacions d'origen públic (46%) i privat (54%).

A més, la celebració dels Jocs tindrien també un impacte directe sobre el consum, per la despesa dels assistents a l'esdeveniment. S'estimava que el volum d'aquesta despesa durant la celebració dels Jocs assoliria un valor de 260,5 milions d'€.

5.2. Despeses d'impacte indirecte sobre la producció i l'ocupació

Segons l'anàlisi efectuada pel Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació i Gabinet Tècnic de Programació de l'Ajuntament de Barcelona, el valor total de la despesa de consum associada als Jocs d'Hivern s'estimava en 1.382,5 M€, que generarien un impacte de 1.949,1 M€ sobre la producció i 1.116,8 M€ sobre el Valor Afegit i que es preveia que provoquessin la creació de 19.694 llocs de treball (prop de 3.300 l'any) durant el període 2016-2022.

L'impacte d'aquesta despesa prevista de consum associada als Jocs d'Hivern tindria un efecte dinamitzador sobre diversos sectors econòmics, entre els que destaquen els serveis a les empreses i immobiliaris, els serveis informàtics, les activitats esportives, culturals i recreatives, les telecomunicacions, l'hoteleria, el transport i la restauració.

Segons dades de l'esmentat estudi, considerant conjuntament totes les despeses de consum i inversió, l'impacte sobre la producció es mouria en una forquilla d'entre 5.554 milions d'euros i els 9.817 milions. En termes d'ocupació, seria entre 51.248 i 88.561 persones durant període 2016-2022.

Cal reiterar, però, que aquestes dades estan basades en la situació real del moment d'anàlisi de l'estudi i que, per tant, no poden ser extrapolades al retorn que es produiria en el cas de generar una nova proposta de candidatura per a l'any 2026.

6. Conclusions

Cal remarcar, tal com ja s'ha fet palès a l'apartat introductori, que no hi ha cap anàlisi econòmica o estudi de viabilitat realitzat de cara a una possible nova proposta de candidatura per a l'any 2026. Els aspectes econòmics tenien un pes determinant en la candidatura de l'any 2022 com l'haurien de tenir en una nova proposta de candidatura per a l'any 2026; encara més, tenint en compte el context econòmic dels darrers anys i la crisi econòmica que ha imperat i que es manté en l'actualitat.

Tal com s'ha exposat, a més de l'impacte directe dels Jocs, el major consum i inversió que generen posen en marxa una cadena de despeses secundàries imprescindibles per al proveïment de productes i serveis de la nova demanda. Aquesta demanda té un efecte d'arrossegament o multiplicador sobre el conjunt de l'economia, tot generant, així, un

impacte indirecte. De la mateixa manera, l'esdeveniment genera expectatives de creixement futur que poden estimular altres inversions induïdes pels propis Jocs.

Tal com han mostrat les dades del Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació i Gabinet Tècnic de Programació de l'Ajuntament de Barcelona, el volum total de despeses directament relacionades amb els Jocs seria de 2.229M€. Aquestes despeses que suposarien un impacte total sobre el conjunt de l'economia catalana d'uns 7.686 M€ de producció, 3.589 M€ de Valor Afegit i uns 70.000 llocs de treball generats durant el període 2016- 2022. Això suposaria un impacte significatiu.

A més, els Jocs podrien generar altres efectes positius en termes de projecció internacional, dinamització i equilibri territorial i altres intangibles que són difícils de mesurar però que podrien suposar, també, un impacte econòmic indirecte i a llarg termini.

Totes les dades mostrades sobre la candidatura Barcelona-Pirineus 2022 ens permet avaluar la possibilitat d'una nova candidatura per a l'any 2026, tot essent conscients de les despeses i potencials ingressos generats per una empresa com aquesta.

S4. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN DE BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el dia 6 de maig de 2016, s'hi reuneix la Comissió no Permanent del Consell Municipal d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Santiago Alonso Beltrán i Juanjo Puigcorbé Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents els Srs. Òscar Grau Gomar, exdirector de l'Oficina de la Candidatura Barcelona-Pirineus; Jordi Fàbrega Colomer, diputat d'Infraestructures Viàries i Mobilitat (Diputació de Barcelona); Lluís Vendrell Pedrola, membre del Ple de la Cambra de Comerç de Barcelona; Carles Murillo Fort, catedràtic d'Economia Aplicada de la Universitat Pompeu Fabra; Joaquim Alsina Gil, director de l'Associació Catalana d'Esquí i Activitats de Muntanya; Fernando Soler Santaularia, Director General IMG Espanya, i Jordi Clausell Subirats, vocal de la FAVB, i la Sra. Àngels Santigosa Copete, directora d'estudi d'ocupació, empresa i turisme de l'Ajuntament de Barcelona.

També hi són presents els Ims. Srs. Raimond Blasi Navarro i Daniel Mòdol Deltell.

Excusen la seva absència les Imes. Sres. Maite Fandos Payá i Ángeles Esteller Ruedas, l'Im. Sr. Josep Garganté i Closa i el Sr. Oriol Granell Gallego, Director d'IMG Espanya.

S'obre la sessió a les 11.30 hores.

1.- Aprovació de l'acta de la sessió anterior

S'aprova.

2.- Informe sobre el potencial impacte econòmic derivat del projecte «Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», i compareixences dels Srs. Òscar Grau Gomar, exdirector de l'Oficina de la Candidatura Barcelona-Pirineus; Jordi Fàbrega Colomer, diputat d'Infraestructures Viàries i Mobilitat (Diputació de Barcelona); Lluís Vendrell Pedrola, membre del Ple de la Cambra de Comerç de Barcelona; Carles Murillo Fort, catedràtic d'Economia Aplicada de la Universitat Pompeu Fabra; Joaquim Alsina Gil, director de l'Associació Catalana d'Esquí i Activitats de Muntanya; Oriol Granell, IMG, i Jordi Clausell Subirats, vocal de la FAVB, i la Sra. Àngels Santigosa Copete, Ajuntament de Barcelona.

El Sr. COLLBONI dóna la benvinguda als compareixents, als quals agraeix l'assistència, i els presenta.

Recorda que la sessió d'avui versarà sobre l'impacte econòmic que podria tenir la candidatura de Barcelona als Jocs d'Hivern i dóna la paraula al Sr. Asens perquè presenti l'informe del Govern corresponent.

El Sr. ASENS explicita que el lliurament dels informes abans de les sessions vol posar de manifest els elements clau de cada àmbit temàtic per tal de contextualitzar i enriquir els debats. En aquest cas, l'informe sobre els aspectes més rellevants pel que fa al potencial impacte econòmic derivat de la proposta de candidatura té quatre objectius principals: mostrar el pes dels aspectes econòmics en els criteris de la proposta de la candidatura, definir els elements fonamentals d'elaboració dels pressupostos del projecte, analitzar el potencial impacte econòmic d'una nova candidatura per a l'organització d'uns jocs olímpics d'hivern a partir de la proposta de l'any 2022 i presentar els pressupostos del projecte.

Subratlla que els darrers estudis disponibles són del 2013 i es van fer pensant en una possible candidatura el 2022, no el 2026. El Govern entén que el context econòmic ha canviat i, per tant, les prioritats són diferents tant a l'Ajuntament de Barcelona com a moltes administracions públiques de ciutats europees que van optar als Jocs del 2022 i, més tard, sense poder garantir les seves aportacions, van renunciar a les candidatures.

Aclareix que, malgrat el clar criteri de partida del seu grup i les prioritats actuals (refugiats, crisi de l'habitatge, etc.), el Govern està obert al diàleg, però considera que, més enllà de

les característiques del projecte, les prioritats d'inversió haurien d'anar en una altra direcció.

Per acabar, indica que l'informe presenta dades detallades sobre l'impacte directe i indirecte de la candidatura del 2022, una informació extreta de l'informe elaborat el 2013 pel Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació de l'Ajuntament de Barcelona, del qual forma part la Sra. Santigosa, compareixent avui a la Comissió. Observa que si els estudis haguessin continuat, s'hauria pogut estudiar també el potencial econòmic de la candidatura del 2026.

El Sr. COLLBONI obre el torn de paraules dels compareixents, que anirà seguit de les intervencions dels grups.

El Sr. GRAU saluda tothom i agraeix la possibilitat de facilitar informació, com a exdirector de l'Oficina Tècnica de la Candidatura (càrrec que va exercir durant cinc anys), sobre aspectes econòmics de la candidatura, que considera que part de la ciutadania no coneix. Valora, d'altra banda, la creació de la Comissió, que ha d'ajudar a prendre la millor decisió conjunta.

Entén que l'informe emmarca molt bé el punt de partida, però no entén per què aquest es basa en l'estudi del maig del 2013 i no en el del juliol del mateix any, estudi en el qual es basa el dossier de candidatura. Assenyala que les dades varien força de l'un a l'altre, sobretot pel que fa a la inversió. Subratlla, però, que, encara que les xifres no estiguin actualitzades, la conclusió és que els Jocs generen un impacte positiu.

Comenta que, malgrat les diferències entre la situació actual i l'existent quan es va elaborar el dossier de candidatura, aleshores ja hi havia un context de crisi, i per això es van seguir tres criteris bàsics: la generació d'impacte econòmic, la contenció pressupostària, amb austeritat i optimització de recursos, i la concertació publicoprivada, un model pioner en els Jocs del 92 que ha demostrat el seu èxit.

Quant al pressupost del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics (COJO), referent als ingressos i les despeses directes relacionats amb els Jocs, indica que la xifra se situaria entre els 1.000 i els 1.200 milions d'euros, i subratlla que aquest import, sense uns jocs, no arribaria ni a la ciutat ni al país, i que s'ha demostrat que els jocs olímpics s'autofinancen: en aquest cas, el 47% del pressupost es cobriria amb venda d'entrades, drets de televisió i marxandatge.

Quant al pressupost no-COJO, referent al pressupost d'inversions, a allò que necessiten la ciutat i el país per celebrar els Jocs (instal·lacions esportives, infraestructures terrestres i viàries, etc.), indica que finalment s'hi va incloure el desdoblament del tren de Montcada a

Vic-Puigcerdà, una obra necessària per a la política d'infraestructures del país que hi quedaria com a llegat (la comunicació entre Barcelona, la plana de Vic i els Pirineus és indispensable per al dia a dia del país), com van quedar les instal·lacions construïdes per als Jocs del 1992, com ara les rondes i elements d'obertura al mar i de l'aeroport. Assenyala que en l'estudi inicial constava una inversió de 800 milions, mentre que en el dossier final la xifra ascendeix a 1.400 milions. Explica que hi hauria set anys (des de la nominació com a ciutat amfitriona, el 2019, fins a la celebració dels Jocs, el 2026) per executar totes les obres d'infraestructures.

Mostra el quadre d'inversions, en què la partida principal és carreteres i ferrocarrils, així com la distribució percentual per administració: Generalitat, 19%; Govern espanyol, 54%, i Ajuntament de Barcelona, 4%, que es tradueix en 51 milions d'euros en set anys, una inversió assumible per al municipi si hi ha el compromís de les altres administracions, que és necessari.

Comenta que el model de viles estava pensat com el de Barcelona 92 (una vila olímpica en què la iniciativa privada fa la construcció i s'utilitza durant els Jocs i després), però que es podrien canviar el model i els percentatges.

En darrer lloc, anuncia que la Sra. Santigosa aprofundirà en les dades sobre l'impacte econòmic directe, indirecte i induït, però insisteix que les inversions —la majoria, demandades i/o compromeses des de fa temps— són assumibles, que els Jocs tindrien un impacte positiu sobre l'economia (valor afegit, llocs de treball, etc.) i que la proposta optimitza els recursos per maximitzar l'impacte econòmic.

El Sr. FÀBREGA agraeix que a l'Ajuntament de Barcelona hi hagi una comissió d'anàlisi que permeti a agents procedents de diversos llocs i de l'àmbit territorial fer les seves aportacions i manifestar la seva opinió.

A continuació, posa en relleu el fet que cal aconseguir la implicació en el projecte de tot el territori, que ha de creure en el projecte i defensar-lo fermament, així com fer-hi les seves aportacions.

Comenta que els Jocs Olímpics d'Hivern del 2026 serien una oportunitat esportiva i econòmica, per la qual cosa caldria analitzar objectivament els pros i els contres que tindrien per a la ciutat i per al país. Opina que si es treballés bé pel que fa a infraestructures (adients si beneficien el conjunt del territori), els efectes mediambientals negatius serien mínims.

Observa que Barcelona té un potencial enorme per fer difusió dels Jocs i fer-los atractius, però ha d'actuar com a capital de tot un territori, i subratlla que cal oferir les infraestructures viàries necessàries perquè qualsevol ciutadà tingui les mateixes garanties

independentment d'on visqui. En aquest sentit, recorda que en algunes zones ni tan sols hi ha transport públic bàsic.

Observa que els Jocs Olímpics d'Hivern podrien ser una excusa per tirar endavant infraestructures reivindicades durant molt de temps pel territori, com ara l'eix viari del Bages-Berguedà fins a la Cerdanya o el desdoblament de l'eix ferroviari des de Montcada i Reixach fins a Puigcerdà, tren amb què actualment es triguen més de tres hores per baixar a Barcelona (entre altres dificultats, a la zona del Figaró el tren ha de reduir la velocitat a 40 km/h perquè el pont pel qual passa trontolla), una infraestructura més pròpia dels anys setanta, en què l'Estat no ha fet cap inversió els darrers anys. Observa que celebrar els Jocs a Masella o a la Molina permetria desenvolupar una part del territori que ho necessita i promouria l'ús del transport públic entre la ciutadania, cosa que reduiria la quantitat d'automòbils que baixen a Barcelona.

Considera que els Jocs d'Hivern s'haurien de plantejar amb una modalitat sostenible econòmicament i ambientalment. Manifesta que les pistes d'esquí a Catalunya són majoritàriament deficitàries i durant grans èpoques de l'any, quan no hi ha neu, no hi va ningú, de manera que a través de les Olimpíades d'Hivern es podria promoure el valor afegit d'aquestes zones, tot buscant-hi l'activitat turística sostenible durant les èpoques de primavera, estiu i tardor. Subratlla que actualment el país desaprofita, per culpa de la manca d'infraestructures, la seva condició privilegiada pel que fa a la biodiversitat, que té un potencial turístic enorme.

Insisteix que caldria potenciar el patrimoni natural de Masella i la Molina, incloses dins del Parc Natural del Cadí-Moixeró, i apostar per l'economia sostenible, tot variant el model de potenciació econòmica tradicional, centrat en l'element immobiliari.

D'altra banda, observa que es podria fer que la zona de la Cerdanya esdevingués un element d'atracció respecte a les energies renovables i oferir això com a element per poder tirar endavant les inversions per celebrar les Olimpíades d'Hivern de Barcelona.

Per acabar, indica que, atès que uns jocs d'hivern no són el mateix que uns jocs d'estiu — els segons acostumen a tenir un poder d'atracció molt superior —, cal innovar, oferir un valor afegit i, alhora, diferenciar-se de la resta de ciutats.

El Sr. VENDRELL saluda tothom i agraeix que se l'hagi convidat com a representant de la Cambra de Comerç, el president de la qual, el Sr. Valls, no ha pogut assistir.

A continuació, indica que, després d'haver llegit l'informe, entén que si les inversions són sostingudes, el projecte pot evolucionar, sempre que s'hi estableixi una relació publicoprivada i que les inversions siguin sostenibles i se'n puguin recollir els fruits no només durant els Jocs sinó també durant tot l'any i a llarg termini, amb propostes de

turisme ecològic, etc., i creant sinergies amb Turisme de Barcelona per aconseguir un impacte econòmic positiu en el territori.

Coincideix que els Jocs ofereixen la possibilitat de desenvolupar infraestructures necessàries i reclamades des de fa molt de temps.

Conclou que a part del retorn econòmic, cal saber gestionar el llegat que quedi en el territori, fer-lo perdurable i positiu.

El Sr. MURILLO agraeix que se l'hagi donat l'oportunitat d'aportar la perspectiva de la universitat i l'experiència en els estudis d'impacte.

Indica que, des del punt de vista de l'esport com a sector d'activitat econòmica (la indústria de l'esport), cal tenir en compte les empreses que produeixen material (roba, complements, etc.), les empreses consultores, les que construeixen instal·lacions i les que les mantenen, així com tots els àmbits relacionats amb els mateixos esportistes, els tècnics, els professionals, els metges, etc., i els sectors relacionats, com el turisme o la salut.

Informa que l'estudi del pes econòmic encarregat fa uns anys el situava al voltant del 2,1% del PIB, i l'actualització feta per la universitat el situa algunes centèsimes per sobre malgrat l'època de crisi. Observa que en alguns àmbits d'activitat hi ha sectors que han crescut durant els anys de crisi econòmica.

Explica que per mesurar l'impacte econòmic d'un esdeveniment, es té en compte quant s'invertirà en cada obra i quina repercussió tindrà, dades fàcilment quantificables, igual que les de consum, a les quals cal afegir elements més intangibles que també es poden valorar en termes econòmics, que tenen un efecte multiplicador que va més enllà dels diners estrictament.

Indica que el consum que té lloc durant un esdeveniment (trasllats d'esportistes, organitzadors, tècnics, etc.; estades dels assistents a la seu; compra d'articles com per exemple records) és impacte directe, mentre que l'efecte d'arrossegament en sectors relacionats (transport, turisme, etc.) és impacte indirecte i el llegat és impacte induït: les rendes que es generen continuaran movent-se a llarg termini.

Informa que els estudis d'impacte tenen en compte la riquesa (mesurada en termes de PIB o no, en termes d'ocupació i en termes d'impostos) i poden identificar les branques d'activitats més beneficiàries; per tant, la política econòmica de les administracions podria mirar d'afavorir algunes de les branques d'activitat econòmica més malmeses pel fenomen de la crisi.

Mostra un quadre d'un estudi sobre els possibles llegats de la Copa del Món de Rugbi i comenta que un dels grans llegats dels Jocs del 92 va ser el fenomen dels voluntaris.

Subratlla que es podrien aprofitar els Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus —espera que se celebrin— per fer veure als voluntaris que poden adquirir una formació que els permeti orientar la seva activitat professional al món de l'esport.

Per acabar, manifesta l'opinió que els Jocs també serien positius per al territori, i remarca que uns jocs beneficien la pràctica esportiva generalitzada (abans dels Jocs del 92 era molt estrany trobar persones corrent pel carrer) i que l'extensió a tothom d'uns hàbits saludables és un llegat de valor innegable.

El Sr. ALSINA comenta que s'ha demostrat que l'esquí, sector del qual prové, no és elitista ni car.

Mostra diferents imatges: la Molina el 1912 amb un grup de gent que havia de cronometrar i controlar una de les primeres curses internacionals de competició d'esquí a Catalunya; Masella abans i ara; el primer remuntador de Baqueira i els actuals (més fàcils i on ningú no pren mal), o la Copa del Món de Snowboard, que va tenir molt èxit d'assistència malgrat la creença que en aquest país hi ha poca afició a les competicions de neu i malgrat que es va organitzar només en un mes. Destaca el paper dels voluntaris en aquests esdeveniments i la dificultat actual d'arribar amb tren a la Molina, a diferència d'abans.

Comenta que les estacions han millorat gràcies a les importants inversions, i esmenta que l'esquí no és un negoci (només ho és quan l'estació és molt gran, està molt ben assentada i té una qualitat altíssima, o quan està prou a prop d'un nucli emissor d'esquiadors, que poden pujar i baixar en un dia), com demostra el fet que de 10 estacions publicoprivades que hi havia fa uns anys, avui només en quedin 3. A la resta d'Espanya, de 35 estacions, només n'hi ha 2 de privades. Indica que les dues estacions que guanyen diners regularment són Baqueira (una estació molt gran on es fa estada a la nit) i Masella. Comenta que aquesta última està a una hora i quart de Barcelona si no t'agafen els Mossos, que podrien deixar de controlar la velocitat a les carreteres que pugen a la muntanya.

Afirma que l'esquí fa que la població s'estableixi en el territori (mostra unes gràfiques amb l'evolució de la població des del 1997 fins ara), i destaca el Pla director d'estacions de muntanya, aprovat el 2006, com a estudi dels efectes de l'esquí. Esmenta també l'estudi elaborat per ESADE i la UPF, que indica que per cada euro invertit en forfet, hi ha una despesa directa de 6 euros i escaig, i una despesa induïda de 5,34 (total, 12,37 €). Explica que la inversió en instal·lacions, manteniment i gestió de l'estació, etc. genera un impacte directe, mentre que l'impacte induït és la despesa que fa la gent a la qual fem despesa per aconseguir servir-nos. L'impacte dels darrers anys a Girona i a Lleida ha estat de 697 milions d'euros i de 1.645 respectivament.

Quant al perfil de les persones que van a esquiar, assenyala que cada cop està més estabilitzada la gent que hi va i que cada cop són més grans. Afirmar que costa molt que s'hi incorpori el jovent. En aquest sentit, celebra la iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona, que des de fa dos anys envia canalla a esquiar gratuïtament (tant l'any passat com aquest se n'han hagut d'ampliar les places) i la iniciativa d'Educació, a les comarques de muntanya, on ja forma part del currículum de la canalla que viu a muntanya dedicar uns dies a tots els aspectes relacionats amb aquest àmbit.

Subratlla que els canvis en els requeriments del COI faciliten la presentació de candidatures per a les ciutats: entre altres canvis, el cost de presentar-s'hi es redueix considerablement, de manera que l'autofinançament serà encara més fàcil, i els requeriments són més baixos. D'altra banda, s'incorporen criteris que ja formaven part de l'ADN de la candidatura de Barcelona (sostenibilitat, principis de bon govern, transparència, etc.). Per això, entén que no només caldria analitzar els documents ja elaborats i prendre una decisió a partir d'aquests, sinó també actualitzar-los, ja que els costos seran més reduïts.

El Sr. SOLER saluda tothom i agraeix que s'hagi convidat la seva companyia, una multinacional americana present a Espanya des de fa trenta anys que ha col·laborat amb l'Ajuntament de Barcelona en nombroses ocasions. Entre altres coses, fa trenta anys que organitza i comercialitza el trofeu Comte Godó (actualment anomenat Barcelona Open Banc Sabadell), va organitzar el Challenge of Champions (patinatge sobre gel) al Palau Sant Jordi, i va participar en el Grand Prix de la International Skating Union, celebrat a Barcelona els últims dos anys. D'altra banda, va comercialitzar la zona VIP a les Olimpíades de Barcelona i regularment ven els drets de televisió en nom del COI a diferents països. Respecte als esports de neu, ha organitzat diversos campionats del món (com ara a Vail, Colorado) i representa la International Skating Union i esportistes com ara Javier Fernández (campió del món de patinatge artístic) o Lindsey Vonn (campiona del món d'esquí alpí).

Manifesta l'opinió que les ciutats i els països són marques que cal promocionar contínuament per evitar que la gent deixi de consumir-les i que desapareguin dels circuits turístics, econòmics i de reputació, i afirma que els esdeveniments esportius tenen molts beneficis per a les ciutats i els països sempre que s'organitzin i s'executin amb criteri, amb contenció de despeses i amb una gran professionalitat.

Assevera que convertir una ciutat en seu olímpica es tradueix en competició, en esportistes heroics i en orgull nacional: és un procés altament competitiu, tothom vol exhibir les seves capacitats a escala global, i la ciutat esdevé una icona de ciutat global que apareix en tots els mitjans mentre dura l'esdeveniment, cosa que ajuda la seva reputació i col·lectius com multinacionals, viatgers, turistes i negocis.

A continuació, enumera quatre àrees en què els Jocs serien positius:

- Turisme. Exposa l'exemple del Brasil, que, en comparació amb un any no olímpic, espera rebre entre 400.000 i 500.000 visitants més a l'agost i aproximadament 1.200.000 visitants més durant l'any, i el de Londres 2012, on els turistes van destinar el doble de temps a l'estada que els turistes habituals. Recorda la importància del turisme per la despesa en menjar, allotjament, taxis, etc.

- Alineament de les iniciatives locals amb l'agenda olímpica del 2020. El COI s'ha adonat que organitzar subhastes per veure qui es queda els jocs és una mala pràctica que comporta que tothom fugi de la idea d'organitzar-los, perquè no és rendible, ja que la ciutat al final es queda amb unes instal·lacions que no es fan servir i amb una sèrie de conseqüències negatives. Per això, la recomanació actual del COI és donar cabuda a les necessitats a llarg termini de la planificació esportiva, econòmica, social i ambiental, i està molt més inclinat que abans a rebre propostes d'aquesta mena. Això dóna més oportunitats a Barcelona.

- Millora del desenvolupament i el patrimoni de les infraestructures per al municipi. Organitzar uns jocs olímpics és una proposta costosa, que depèn dels fons dels contribuents, i del finançament privat, i la inversió té un paper significatiu en la revitalització i el desenvolupament de les infraestructures locals.

- Creixement de l'esport.

Conclou que hi ha l'oportunitat, com a ciutat i com a país, de revertir la tendència dels últims jocs i organitzar uns jocs rendibles per a la ciutat i per al país que tinguin molt bona reputació internacionalment.

El Sr. CLAUSELL saluda tothom i agraeix que s'hagi donat l'oportunitat a la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) d'expressar el seu posicionament sobre els Jocs d'Hivern.

Manifesta sorpresa pel fet que es continuï debatent sobre la presentació de la candidatura, ja que la FAVB ja el 2010 va qualificar la proposta de desencertada i inadequada, una valoració aleshores compartida tant per membres del govern com de l'oposició.

Reconeix que els Jocs del 92 van ser molt positius per a Barcelona i van posar la ciutat al mapa, però entén que actualment a Barcelona no hi ha problemes de manca de turisme (al contrari, el problema és trobar la manera d'assumir el turisme actual) i que la política de grans esdeveniments va acabar amb el Fòrum de les Cultures (2004), amb què no es van complir les expectatives. Aclareix que està d'acord que cal cuidar el turisme i els beneficis que reporta a la ciutat, però subratlla que també cal cuidar la ciutadania que en pateix l'impacte en primera persona, i garantir un turisme sostenible i un model de ciutat —com a representant de la FAVB, parla de la ciutat i no del conjunt del territori— que tingui en compte les necessitats de cada barri i ofereixi solucions als seus problemes.

Observa que les dades econòmiques facilitades corresponen a la candidatura del 2022, de manera que caldria actualitzar-les. Entén que amb l'actualització, les dades empitjorarien, i dubta, per exemple, que s'aconseguissin les aportacions privades i els patrocinis necessaris. D'altra banda, entén que hi ha molts dèficits més urgents per cobrir abans de fer una inversió tan important. No voldria que un cop més, es privatitzessin els guanys i se socialitzessin les pèrdues i, per tant, acabessin pagant tots els ciutadans. Recorda que les pistes d'esquí no són econòmicament rendibles.

Considera que el fet que cap país europeu (alguns amb millors condicions climàtiques i socials) opti als Jocs Olímpics d'Hivern o que països com Andorra se n'hagin retirat demostra que els beneficis no són clars.

Indica que no entén per què, si realment es creu que els Jocs beneficiarien el territori —la FAVB està convençuda que no beneficiarien els barcelonins i barcelonines—, no és la Generalitat de Catalunya qui promou les Olimpíades d'Hivern a escala de país.

Subratlla que la gent dels barris de Barcelona difícilment entendria que no hi hagués mitjans econòmics per donar resposta a necessitats urgents i, en canvi, s'haguessin gastat ja en els Jocs Olímpics d'Hivern 450.000 euros el 2010, més de 500.000 euros el 2011, més de 600.000 euros el 2012, més de 550.000 euros el 2013 i més de 400.000 euros el 2014.

Conclou que caldria desestimar la candidatura definitivament i prioritzar altres coses. Aclareix, però, que malgrat el posicionament desfavorable, la FAVB posa en valor la feina feta per totes les persones que hi han treballat.

La Sra. SANTIGOSA agraeix l'oportunitat de compartir el treball d'anàlisi de l'impacte econòmic dels Jocs del 2022 realitzat per un conjunt de professionals del Departament d'Estudis de l'Àrea d'Economia, Empresa i Ocupació conjuntament amb el Gabinet de Programació.

Explicita que l'aspecte econòmic era un dels elements principals de la candidatura, i esmenta els objectius de dimensionar el projecte de realitat econòmica del país, projectar de nou Barcelona al món, impulsar la projecció del Pirineu i el seu desenvolupament sostenible, i impulsar el desenvolupament econòmic amb una inversió rendible.

A continuació, exposa dades referents al pressupost i a les despeses associades al desenvolupament dels Jocs. Informa que presentarà, per coherència amb el dossier que s'ha distribuït a la Comissió, l'estimació de maig del 2013, amb unes xifres que augmentarien si s'hi incorporés l'import complet del desdoblament de la línia de Montcada-Puigcerdà. S'ofereix per posar-ho a disposició de la Comissió, si escau.

Explica que es va aplicar la metodologia estàndard per a l'anàlisi de qualsevol impacte econòmic: tenir en compte les despeses de consum i d'inversió del projecte. Pel que fa a la

despesa corrent, el gruix correspon al pressupost del comitè organitzador (1.122 milions) i les partides principals són «personal», «sistemes d'informació», «seus esportives» i «telecomunicacions». Per a les despeses d'inversió, es va seguir la metodologia que s'havia aplicat en l'estudi municipal sobre els Jocs Olímpics del 92: es va considerar quines eren les inversions necessàries per al desenvolupament dels Jocs, anàlisi que resultava en 846,8 milions d'euros, la major part dels quals correspon a viles olímpiques i als mitjans, i aproximadament un terç a les instal·lacions esportives. En el cas de les instal·lacions esportives, dos terços de la inversió se centrarien en el Pirineu.

Quant a la despesa dels visitants, que forma part de la despesa de consum, es van emprar xifres facilitades per l'Oficina de la Candidatura sobre el nombre esperat de visitants i les estadístiques oficials disponibles sobre despesa per visitant de la Generalitat de Catalunya en el cas del Pirineu i de Turisme de Barcelona en el cas de la ciutat de Barcelona, i la xifra estimada és de 260 milions d'euros.

Es va aplicar la metodologia estàndard de càlcul d'impacte econòmic utilitzant els multiplicadors de la taula input-output de Catalunya per avaluar l'impacte directe (suma de despeses de consum i d'inversió associades a l'esdeveniment), l'impacte indirecte (efectes d'arrossegament, efectes multiplicadors que generen el consum i la inversió inicials en altres sectors de l'economia) i l'impacte induït, en què, entre altres elements, es tenien en compte les inversions generades per les expectatives creades pels mateixos Jocs, que el professor Ferran Brunet (UAB), expert en l'anàlisi de l'impacte de diversos jocs olímpics, va estimar.

Indica que els resultats es presenten en termes de producció, valor afegit i ocupació, no es va estimar l'impacte fiscal, i l'anàlisi tampoc no té en compte els efectes més intangibles de projecció internacional i de dinamització del territori. Es van prendre com a referents diversos estudis d'anàlisi d'impacte d'altres jocs olímpics, tant de Barcelona com d'altres ciutats.

Exposa que la despesa directa en consum total era de 1.382 milions d'euros, que generava un impacte sobre la producció de 1.949 milions i sobre l'ocupació, d'uns 19.690, un impacte centrat especialment en sectors com els serveis a les empreses immobiliàries (més de la quarta part), els serveis informàtics, les activitats esportives i de lleure, les telecomunicacions, l'hostaleria, el transport i la restauració. D'altra banda, el volum total d'inversió se situaria entre 2.070 i 4.500 milions d'euros.

En darrer lloc, indica que l'impacte total en un escenari mitjà se situaria en uns 7.700 milions d'euros en la producció i uns 70.000 llocs de treball, cosa que representaria aproximadament el 2% del PIB català del moment i 15 llocs de treball per cada milió d'euros de despesa directa.

El Sr. COLLBONI s'absenta de la sessió.

El Sr. ASENS agraeix les aportacions de tots els compareixents, que han enriquit molt el debat, i recorda que a la valoració que fa el Govern del projecte, si bé hi ha elements positius, pesen més els riscos i les incerteses.

En primer lloc, posa en dubte, tenint en compte l'experiència amb esdeveniments semblants, l'afirmació que els Jocs s'autofinancen. Per exemple, s'esperava que la World Race s'autofinancés i hi ha un dèficit de més de 14 milions. Subratlla que sovint les expectatives no s'adeqüen a la realitat, sobretot en contextos de crisi econòmica com l'actual.

En segon lloc, posa en dubte la voluntat d'inversió de l'Estat, que hauria d'assumir 775 milions d'inversió quan acumula deutes i compromisos incomplerts amb Catalunya i quan viu una situació econòmica i política inestable.

En tercer lloc, troba desencertat que en el context actual es vinculi un esdeveniment a la millora de les infraestructures de transports, a les necessitats de la ciutat i del país.

En quart lloc, no veu clar que el projecte salvaguardés els interessos mediambientals de preservació de la natura.

En cinquè lloc, planteja si la construcció d'infraestructures hoteleres i el desenvolupament immobiliari de cases i pisos oberts quatre setmanes l'any és un desenvolupament sostenible i desitjable.

En sisè lloc, observa que actualment no hi ha les necessitats de promoció esportiva (Barcelona és una de les ciutats europees on la ciutadania practica més activitat esportiva) ni els dèficits pel que fa als voluntaris existents el 1992.

En darrer lloc, subratlla que Barcelona ja és una marca coneguda i ben posicionada. Coincideix que cal continuar millorant-la, però no sap si la millor manera de fer-ho és mitjançant grans esdeveniments i transformacions. D'altra banda, entén que si l'objectiu és posar el Pirineu al mapa, potser no és Barcelona qui ha de liderar-lo, ja que és un objectiu de país i la cara dels Pirineus són Lleida i Girona.

Comenta que per un moment ha pensat que el Sr. Alsina parlava seriosament quan ha plantejat que es deixin de fer controls de velocitat a les carreteres que porten a la muntanya, però entén que bromejava.

Per acabar, recorda que per al Govern cal que es compleixin tres condicions per impulsar un projecte com aquest: l'entesa entre les administracions (encara dubtosa), l'ampli consens dels grups municipals (ni el PP ni la CUP participen en la Comissió, i ja van manifestar el seu posicionament) i el consens ciutadà. En aquest sentit, celebra que s'hagi

pogut sentir la veu del veïnat, i afirma que difícilment s'aconseguirà engrescar la ciutat si no s'aconsegueix engrescar associacions representatives com la FAVB.

El Sr. BLASI saluda tothom i excusa la regidora Fandos, que no ha pogut assistir a la sessió, en la qual hauria pogut defensar el posicionament del seu grup amb més passió atesos el seu coneixement i la seva experiència com a extinenta d'alcalde d'Esports.

A continuació, agraeix la informació facilitada per tots els compareixents respecte a un aspecte tan important com l'econòmic.

Recull l'explicació del Sr. Grau sobre el pressupost del COJO (organització del mateix esdeveniment, que esdevé autosuficient) i el no-COJO (oportunitats per a la ciutat i per al país), i recorda que les inversions es repartirien en set anys i romandrien a la ciutat.

Pel que fa al compliment de l'agenda del 2020, subratlla que Barcelona ja aplicava criteris de transparència, sostenibilitat econòmica i voluntat d'integració de tot el territori.

Considera que la renúncia a esdevenir de nou seu olímpica repercutiria negativament en la marca Barcelona, i remarca la necessitat de veure els beneficis que tindrien unes infraestructures des de l'àmbit viari, ferroviari i de transport públic en la ciutat de Barcelona i en el territori.

Opina que, tant pel que fa a turisme com pel que fa a llocs de treball, hi hauria un abans i un després dels Jocs Olímpics. Coincideix que cal evitar l'afectació negativa del turisme, però remarca que cal evitar també que el turisme es concentri en una temporada. En aquest sentit, recorda que l'objectiu és promoure un turisme sostenible a la muntanya durant tot l'any. D'altra banda, comenta que caldria posar èmfasi en el retorn dels hàbits saludables.

En darrer lloc, diu que amb el tema de la seguretat, ja sigui en la pràctica esportiva o en la carretera, no es pot fer broma.

El Sr. ALONSO agraeix l'assistència dels convidats, així com les seves interessants aportacions.

Entén que la part de la despesa referent a l'organització s'autofinança, mentre que la part de les inversions s'ha de pagar. Considera que aquesta qüestió està directament relacionada amb el llegat, amb la necessitat de renovar les infraestructures de transport públic i connectar el Pirineu i les comarques de l'interior. Coincideix que no es poden garantir els compromisos de finançament de la Generalitat i del Govern espanyol, però opina que, davant del dubte, si les Olimpíades serveixen per aconseguir el compromís de les administracions i, per tant, el finançament, s'hi ha de donar suport.

Considera fonamental afavorir qualsevol actuació que serveixi per potenciar la pràctica de l'esport, que té un impacte positiu en la cohesió social, la salut de les persones i l'economia.

S'adreça al Sr. Clausell per dir-li que el turisme que atraurien els Jocs seria un turisme de qualitat, no massificat, i en una època en què a la ciutat no n'hi ha, de manera que es generaria activitat econòmica justament on fa falta sense perjudicar la ciutat. No entén, per tant, l'apreciació que ha fet sobre el turisme.

Conclou que el seu grup està a favor de tot allò que sigui necessari per a les inversions i per a la promoció de l'esport, però demana que s'aclareixi com es garanteix la inversió privada si les estacions d'esquí són deficitàries.

El Sr. PUIGCORBÉ saluda tothom i agraeix les compareixences, que han permès sentir la veu de l'experiència i la saviesa.

A continuació, fa alguns comentaris sobre algunes de les intervencions.

En primer lloc, diu al Sr. Asens que hauria d'obrir-se als nous arguments que es van exposant, en lloc de tancar-se en els mateixos arguments sessió rere sessió.

De la intervenció del Sr. Grau destaca la conclusió que l'impacte econòmic és positiu i que la col·laboració publicoprivada és un model d'èxit comprovat i els Jocs s'autofinancen (venda d'entrades, ingressos de televisió i marxandatge). Subratlla que l'única infraestructura que caldria fer (el tren) seria molt beneficiosa per al país, i que la inversió (51 milions d'euros per part de Barcelona; 265 de la Generalitat, 770 de l'Estat [si escaigués, de l'Estat català] i 250 d'iniciativa privada) donaria lloc a un llegat enormement positiu.

En tercer lloc, recull l'afirmació del Sr. Fàbrega que els Jocs beneficiarien econòmicament tant Barcelona com Catalunya i farien que tots els ciutadans del país tinguessin transport públic (equilibri territorial). A més, s'incentivaria el tren com a mitjà de transport a ciutats tan grans com Barcelona (sostenibilitat) i es promouria l'activitat (i, per tant, l'economia) a les comarques fora de temporada.

De la intervenció del Sr. Vendrell, extreu que es tractaria d'una col·laboració d'èxit publicoprivada que enllestiria unes infraestructures que ja haurien d'estar fetes, i de la del Sr. Murillo, l'enorme repercussió econòmica que s'espera en la indústria de l'esport, així com l'efecte multiplicador que va més enllà de l'impacte econòmic, el llegat, l'impacte induït del PIB de l'ocupació, dels ingressos dels impostos. També en recull l'esment dels voluntaris com a gran llegat de la ciutat, que tenen un contacte amb el món esportiu d'una manera social i que són possibles o futurs practicants d'un esport. Celebra que s'hagi

esmentat el rugbi, i aprofita per recordar que ERC a Barcelona sempre ha demanat que hi hagi un camp de rugbi afegit, que és el camp de la Foixarda.

De l'aportació del Sr. Alsina, destaca que Catalunya és pionera en la pràctica d'esports d'hivern i els canvis que hi ha hagut respecte a les inversions en les instal·lacions, la majoria de les quals són públiques. Subratlla que les instal·lacions podrien ser rendibles si estiguessin ben comunicades, objectiu que hi ha la possibilitat d'assolir, i que esdevindrien les pistes que estan més a prop d'una ciutat de totes les que han organitzat uns jocs olímpics d'hivern. D'altra banda, celebra que un programa educatiu, promogut pel consistori anterior, porti els escolars a esquiar, ja que és important introduir els nens en la pràctica esportiva.

De les paraules del Sr. Soler recull que les marques s'han de revalidar permanentment per evitar que morin, i que uns jocs ben organitzats beneficien la ciutat amfitriona. Entén que Barcelona, que ha demostrat que és una bona organitzadora, ara té l'oportunitat de revalidar la marca i de demostrar que realment és una *smart city*. Subratlla que Barcelona està preparada per acollir el turisme que generarien els Jocs, que, d'altra banda, faria augmentar els ingressos, i conclou que Barcelona té capacitat per fer rendibles els Jocs i tornar a ser un exemple per al món.

A continuació, diu al Sr. Clausell que ja deu saber per què no va funcionar el Fòrum de les Cultures, però que la manca d'èxit d'aquest esdeveniment no ha de fer que es rebutgin tots els grans esdeveniments del món. Quant al reclam de promoció de la candidatura per part de la Generalitat, observa que aquesta ja hi posa diners i que, a més, Barcelona, a més d'una ciutat és la capital d'un país, i no es pot desvincular del territori.

De la intervenció de la Sra. Santigosa destaca que pràcticament tota la inversió seria en el territori, de manera que s'afavoriria el territori, i comenta que l'aportació de 51 milions en set anys de la ciutat de Barcelona (amb 2.600 euros de pressupost) no representa gaire per al municipi. D'altra banda, pregunta al Sr. Asens i al Sr. Clausell si tenen en compte l'impacte positiu d'ocupació de 19 milions d'euros.

Per acabar, diu al Sr. Asens que cada cop defensen la seva postura més tèbiament, per sort per als qui defensen la candidatura.

El Sr. MÒDOL agraeix la valuosa informació facilitada pels especialistes i l'aportació del Sr. Clausell com a representant de la FAVB.

Observa que tots els factors revisats fins ara per la Comissió mostren els beneficis de la candidatura, i comenta que no es pot separar Barcelona del territori i que, en aquest cas, Barcelona és l'excusa i l'important és el territori, tot i que el paper de la ciutat, que ha d'actuar per ajudar el territori, pot ser clau.

Manifesta sorpresa per la rotunditat del posicionament del Sr. Clausell com a representant d'una part dels veïns de la ciutat, i comenta que caldria evitar qüestionar l'opinió d'un expert. Convida els membres de la FAVB a assistir a totes les sessions de la Comissió per poder tenir una idea global de les implicacions del projecte. Comenta que és important escoltar les reflexions de la FAVB i de la resta de veïns de la ciutat, i planteja la possibilitat de convidar com a compareixents en properes sessions els veïns del Pirineu.

En darrer lloc, insisteix que la conclusió de cada sessió és que els Jocs deixarien un llegat positiu.

El Sr. GRAU insisteix que els Jocs s'autofinancen, i convida el Sr. Asens a visitar la pàgina web del COI, on hi ha tots els informes dels jocs olímpics, per comprovar que els ingressos són iguals a les despeses.

Informa que la inversió privada seria bàsicament per a les viles olímpiques, i qualifica de significativa la creació de 84.000 llocs de treball.

Exposa que des del començament de la candidatura, cada sis mesos es van fer enquestes d'opinió, i el suport a la candidatura era aproximadament del 70%. Subratlla que respecta l'opinió del Sr. Clausell, però demana que s'expliqui bé el projecte i, a continuació, es consulti la gent i realment es tingui en compte la seva opinió.

Per acabar, explica que a Vancouver —se n'han qualificat els Jocs com els millors de la història— calien dues hores per arribar a l'estació de Whistler i s'hi arribava per una única carretera, en alguns trams de sentit únic, mentre que a Barcelona hi ha la C-16, la C-17 i el tren, unes condicions òptimes per celebrar uns jocs amb èxit.

El Sr. FÀBREGA diu al Sr. Clausell que està d'acord amb part del seu discurs, però que, com a país —també li ho diu al Sr. Asens—, cal posar a la balança els elements a favor i els elements en contra i convertir la possibilitat dels Jocs Olímpics d'Hivern a Barcelona en una oportunitat de país, també una oportunitat social per a un país amb una de les taxes d'atur més elevades d'Europa.

Subratlla que caldria innovar en l'organització de l'esdeveniment, convertir-lo en un projecte social de país lligat a un equilibri territorial, tot aprofitant l'enorme potencial internacional de Barcelona, que ha de ser capdavantera d'un país que és Catalunya, amb cinc milions i mig de ciutadans i ciutadanes que esperen el lideratge de la capital.

Com a ciutadà vinculat al territori (és alcalde d'una petita població, Sant Pere de Torelló, a part de diputat de la Diputació de Barcelona), afirma que el territori tot sol no aconseguirà superar les mancances: necessita la complicitat de Barcelona.

D'altra banda, entén que els Jocs han de posar en valor la transversalitat i, per tant, pensar no només en l'esport sinó també en la cultura, la societat, la natura, etc. Subratlla que no valdria la pena celebrar uns jocs clàssics, sense innovació, sense aprofitar per oferir possibilitats a la gent que no té recursos i a qui l'Administració no ha sabut donar una oportunitat econòmica.

En darrer lloc, insisteix que cal vincular l'esport amb la idea de mantenir Masella i la Molina des del punt de vista del patrimoni natural, atès que hi ha un actiu de patrimoni natural que cal preservar i millorar, mitjançant accions lligades al projecte de Jocs Olímpics, cosa que pot generar una activació econòmica d'una economia verda i sostenible.

El Sr. MURILLO coincideix que de vegades no es compleixen les expectatives, però entén que això no ha de fer aturar un projecte. En aquest cas, considera que hi ha molts més aspectes positius que negatius, i que, d'altra banda, els riscos existents són en bona part controlables i depenen de la capacitat d'innovació o d'imaginació a l'hora de gestionar econòmicament. Esmenta el cas de la Marató de Barcelona: quan l'Ajuntament va veure que l'acte creixia, va prendre la decisió de professionalitzar-ho i en va encarregar a algú la gestió, però el nom, la marca i la imatge és Barcelona (i la companyia asseguradora que ho patrocina).

Insisteix que cal potenciar les activitats a l'aire lliure al Pirineu, no només les activitats esportives. Subratlla que al Pirineu francès la quantitat de gent present a la muntanya multiplica per deu la del Pirineu català, quan aquest té un patrimoni totalment desaprofitat.

Fa servir una metàfora per parlar del voluntariat i del coneixement: si hi ha l'esponja però no es posa humida, s'asseca i en quatre dies es perd tot i no serveix per a res.

D'altra banda, observa que actualment el cost del capital és molt menor del cost del capital que tenia qualsevol inversió fa quinze o vint anys, de manera que és una oportunitat, i afirma que amb imaginació, una inversió en set anys es pot fer amb garanties molt interessants des del punt de vista econòmic.

El Sr. VENDRELL comenta que el 1993, conjuntament amb l'alcalde Maragall i el Sr. Negre, aleshores president de la Cambra de Comerç, es va crear un ens publicoprivat per aprofitar l'embranchida produïda per Barcelona 92, una relació molt positiva que ha donat fruits com el Mobile World Congress. Expressa la seva disposició per explicar amb més detall què és i què representa aquest ens publicoprivat.

Considera que les Olimpíades del 1992 van ser una oportunitat per a Barcelona i s'hi van construir infraestructures, com ara les rondes, que avui presten servei i que han fet créixer

el territori. Entén que ara hi ha l'oportunitat de fer el mateix fora de la ciutat de Barcelona, de millorar els serveis que reben moltes persones, que es podrien desplaçar amb molta més facilitat.

El Sr. ALSINA aclareix que el comentari que ha fet sobre la velocitat a les carreteres era broma.

Puntualitza que és Barcelona qui ha de liderar la candidatura perquè la norma diu que l'ha de liderar una ciutat, i observa que els primers beneficiats de les infraestructures que es realitzessin per acostar el Pirineu i les comarques a Barcelona serien els barcelonins, que actualment acostumen a anar amb cotxe a les estacions perquè el tren triga molt. D'altra banda, recorda que les Olimpíades no només es farien a la muntanya: tots els actes de gel es farien a Barcelona, de manera que no només s'aportarien diners als Pirineus. A més, de les emissions televisives, la més vista no és cap prova de muntanya, sinó la de cúrling.

Explica que Andorra no es va retirar sinó que no la van deixar participar: les Olimpíades del 2010 van passar el segon filtre amb la candidatura de Jaca (el tercer no), i Andorra es va quedar un filtre abans.

Opina que seria molt encertat consultar la ciutadania.

Exposa el cas de l'estació de Garmisch-Partenkirchen, que factura el 60% a l'estiu i el 40% a l'hivern: el forfait d'estiu és un 12% més car que el d'hivern, perquè la gent va molt a la muntanya, no només a esquiar. Comenta que aquí s'hi va menys perquè no és fàcil arribar-hi (carreteres amb trams en males condicions i manca de trens) i perquè hi ha l'alternativa de la platja.

Per acabar, insisteix que la inversió de Barcelona beneficiaria principalment els barcelonins.

El Sr. SOLER comenta que com a barceloní celebra que l'Ajuntament es miri amb tanta cura les inversions i les despeses que es fan en tots els capítols, però subratlla que en aquest cas el cost d'oportunitat és boníssim: d'acord amb les xifres exposades, Barcelona aportaria el 4% de la inversió i, a canvi, obtindria la visibilitat més gran del projecte, que, a més, duria el seu nom, i en seria el principal actor i el més beneficiat. Assegura que seria un fet realment excepcional, i que seria difícil trobar una oportunitat millor per projectar Barcelona arreu del món de la manera que es projectaria amb els Jocs i per obtenir uns beneficis tan grans, no només quantitatius sinó també qualitatius.

El Sr. CLAUSELL indica que si la FAVB no ha assistit a altres sessions de la Comissió és perquè no hi ha estat convidada.

Diu al Sr. Puigcorbé que ell també ha de saber per què no va funcionar el Fòrum de les Cultures: el projecte no va saber il·lusionar, no hi va haver un voluntariat que hi volgués participar, i no va quallar a la ciutadania.

Manifesta sorpresa per la dada que el 70% de la població de Barcelona està a favor dels Jocs Olímpics d'Hivern, i insta que se celebri una consulta pública perquè cadascú digui què en pensa. Insisteix que les associacions de veïns que estan dins de la FAVB tenen altres prioritats, altres necessitats que cobrir, i no entenen que es vulguin celebrar uns jocs d'hivern a Barcelona, on no neva gairebé mai i, quan neva, es col·lapsa tot. D'altra banda, s'està comptant amb uns diners de l'Estat espanyol —o català— i no se'n té en compte la situació política. No entén que hi hagi qui pensi que el 2026 Catalunya s'haurà desconnectat d'Espanya i alhora demani diners a l'Estat espanyol per organitzar uns jocs. Considera que, independentment dels desitjos de cadascú pel que fa a la independència, s'estan fent previsions que difícilment es compliran.

Per tot això, insisteix que la FAVB voldria que es tanqués aquest tema i se'n prioritzessin d'altres, i segons quina sigui la situació política, econòmica i social el 2026, aleshores es podria tornar a plantejar la qüestió.

La Sra. SANTIGOSA puntualitza que l'única fase en què l'Ajuntament aporta la part més elevada del cost és la primera part de la preparació de la candidatura, mentre que en el pressupost global, com s'ha indicat, la part municipal directa és molt minoritària.

D'altra banda, indica que l'impacte econòmic que tindrien els Jocs (segons l'estimació feta per al 2022) equivaldria a la facturació anual del sector de la restauració a Catalunya, i insisteix que es generarien uns 70.000 llocs de treball.

En darrer lloc, subratlla que, com es va veure amb els Jocs del 92, els grans esdeveniments poden servir com a catalitzadors i acceleradors d'inversions per a projectes que, altrament, podrien trigar molt més.

El Sr. ASENS reitera l'agraïment per un debat intens i ric, i expressa la seva coincidència, tot i entendre que el projecte té alguns aspectes positius, amb la conclusió del Sr. Clausell que caldria plantejar-se si és un bon moment per tirar-lo endavant, ateses les circumstàncies.

Observa que si els requeriments per a les candidatures s'han abaixat potser és perquè actualment cap ciutat europea vol organitzar uns jocs olímpics d'hivern d'aquestes característiques. Comenta que ciutats com Oslo, Estocolm o Davos van retirar les seves candidatures, moltes després de fer consultes ciutadanes en què va guanyar el no. Observa que aquestes ciutats han optat per no presentar una candidatura malgrat tenir unes

infraestructures, una tradició, una experiència, un clima i unes condicions socials més favorables que Barcelona.

Troba encertat que es consulti la ciutadania, i comenta que les enquestes que ell havia vist en el recull de premsa que se li va facilitar no recollien el suport ciutadà majoritari esmentat pel Sr. Grau, i que en el procés participatiu del PAM, desenvolupat a tots els barris, no hi ha hagut aquesta demanda. Coincideix amb el Sr. Clausell que les demandes ciutadanes van en una altra direcció i que difícilment es podria convèncer la gent que els seus problemes són importants però que uns jocs olímpics serien una inversió molt beneficiosa per a tothom; dubta que s'aconseguís il·lusionar la gent amb el projecte.

Quant a l'autofinançament, subratlla que les previsions sovint no es compleixen i que, de moment, per als 400.000 euros l'any que s'han gastat de mitjana no s'ha rebut cap finançament de ningú.

Per acabar, remarca que sovint l'Ajuntament ha de suplir inversions que corresponen a l'Estat o a la Generalitat, i el Govern municipal no vol trobar-se de nou en aquesta situació.

El Sr. BLASI reitera l'agraïment als compareixents i observa que davant les aportacions dels experts es poden fer dues coses: valorar-les o fer-hi una oposició ideològica. Entén que tant el Sr. Asens com el Sr. Clausell fan aquesta oposició ideològica i tenen una posició totalment tancada.

Considera que val la pena aportar uns recursos econòmics si aquesta aportació ha de beneficiar la marca Barcelona i proporcionar altres beneficis a la ciutat. D'altra banda, comenta que s'ha esmentat la proporció del 4%, però no el retorn que hi podria haver.

Assenyala que si es fes una consulta, aquesta s'hauria de fer a tot el territori, atès que el gruix de la inversió el faria la Generalitat de Catalunya, i recorda els més de 200 milions d'euros del tramvia, sobre el qual es va fer una consulta.

Afirma que Barcelona té experiència a organitzar bé diferents esdeveniments —per exemple, els Jocs Olímpics del 92, que van tenir una repercussió a l'àrea metropolitana— i que ha demostrat rigor en l'organització i en la gestió, i observa que es tracta de fer equip, de fer país, de treballar en xarxa oberts a tothom. Assenyala que el Fòrum, un projecte municipal important perquè era una oportunitat per desenvolupar la ciutat de Barcelona, es va fer d'esquena a la ciutadania i d'esquena a la resta del país.

Subratlla la importància de la col·laboració publicoprivada, així com de l'activitat econòmica adjacent, que cal aprofitar. Entén que cal centrar-se en les oportunitats.

Quant a l'equilibri territorial i la sostenibilitat, vinculats a l'agenda 2020, en què el mateix COI posa èmfasi, comenta que cal pensar també en l'impacte positiu per a la ciutat de

Barcelona, i que, més enllà dels hàbits saludables, cal tenir en compte l'esperit olímpic i els valors que uneixen i que no separen.

En darrer lloc, observa que si es consulta la ciutadania, cal ser rigorosos en la gestió, l'organització i la interpretació de les dades, i observa que la marca Barcelona és important i també és una oportunitat perquè la marca d'un país com Catalunya també tingui el seu espai en el món.

El Sr. ALONSO entén que en el debat han sorgit dos dubtes principals. En primer lloc, si s'aconseguirà el finançament de la Generalitat i de l'Estat. Entén que per a l'Ajuntament de Barcelona, independentment de les prioritats d'inversió, aportar 51 milions en set anys no representaria cap problema. En segon lloc, quina serà la posició final del Govern municipal —que, pel que sembla, no canviarà d'opinió—, sense el qual no es podria tirar endavant el projecte.

Demana al Sr. Asens que no faci demagògia dient que s'han de prioritzar els interessos dels veïns de Barcelona per sobre d'un macroprojecte, ja que el projecte complementaria els interessos ciutadans: en set anys s'invertirien 51 milions per fer unes obres aquí, hi hauria treballadors d'aquí, es millorarien poliesportius de Barcelona, etc. D'altra banda, hi hauria una millora de l'esport a la ciutat, i s'hi potenciaria l'economia en les èpoques en què hi ha menys activitat.

Per acabar, torna a agrair als convidats la seva assistència i les seves explicacions, i demana al Govern que canviï d'actitud i que adopti una perspectiva més global.

El Sr. PUIGCORBÉ resumeix la posició del seu grup dient que cal donar un suport ferm al territori, exercir responsablement la capitalitat de Catalunya, revalidar la marca Barcelona i innovar, tot aprofitant l'oportunitat i malgrat els riscos acotats.

Diu al Sr. Clausell que hi ha decisions que s'han de prendre amb anys d'antelació, com ara en aquest cas, que cal complir uns terminis de presentació de candidatures. En aquest sentit, demana que no es caigui en la procrastinació, tendència patològica molt ben descrita per Shakespeare en parlar de Hamlet.

El Sr. MÒDOL observa que cal aprofitar la presència en aquesta Comissió dels compareixents convidats, que fa que aquesta no sigui una comissió com les altres, on únicament hi ha debat polític, sinó un espai per escoltar totes les sensibilitats dels experts i treure'n conclusions.

Diu al Sr. Clausell que comentarà al president de la Comissió que convida la FAVB a les sessions, però indica que aquestes són obertes.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Vicepresidència aixeca la sessió a les 14.15 hores.

S4. Resum de les intervencions

La sessió s'inicia amb la presentació de l'Informe sobre el potencial impacte econòmic derivat del projecte «Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», a càrrec del Sr. Asens.

A continuació, les compareixences en aquesta sessió són a càrrec dels Srs. Òscar Grau Gomar, exdirector de l'Oficina de la Candidatura Barcelona-Pirineus; Jordi Fàbrega Colomer, diputat d'Infraestructures Viàries i Mobilitat (Diputació de Barcelona); Lluís Vendrell Pedrola, membre del Ple de la Cambra de Comerç de Barcelona; Carles Murillo Fort, catedràtic d'Economia Aplicada de la Universitat Pompeu Fabra; Joaquim Alsina Gil, director de l'Associació Catalana d'Esquí i Activitats de Muntanya; Oriol Granell, IMG, i Jordi Clausell Subirats, vocal de la FAVB, i la Sra. Àngels Santigosa Copete, de l'Ajuntament de Barcelona.

- Sr. GRAU: les dades mostren que el projecte de candidatura generarien un impacte econòmic positiu, basant-se en tres criteris bàsics: la generació d'impacte econòmic, la contenció pressupostària, amb austeritat i optimització de recursos, i la concertació publicoprivada, un model pioner aplicat en els Jocs del 92, l'èxit del qual ha quedat demostrat.
- Sr. FÀBREGA: Opina que els efectes mediambientals negatius serien mínims, si es realitzés un treball respectuós pel que fa a infraestructures, que considera adients si beneficien el conjunt del territori. Remarca que Barcelona hauria d'actuar de capital de tot un territori i que aquest és un aspect clau de l'èxit de la candidatura.
- Sr. VENDRELL: afirma que el projecte podria evolucionar molt, sempre que existís una relació publicoprivada i que les inversions fossin sostenibles; els beneficis s'haurien de produir i fer efectius no només durant els Jocs sinó també durant tot l'any i a llarg termini.

- Sr. MURILLO: manifesta que els Jocs serien positius per al territori, no només a efectes d'impacte i desenvolupament econòmic, sinó també per a l'augment de la pràctica esportiva generalitzada
- Sr. ALSINA: comenta que les estacions d'esquí han millorat gràcies a les importants inversions i que aquesta activitat fa que la població s'estableixi. Destaca el Pla director d'estacions de muntanya i els efectes positius que, a nivell econòmic, podria suposar la celebració d'uns Jocs.
- Sr. SOLER: afirma que els esdeveniments esportius tenen molts beneficis per a les ciutats i els països sempre que s'organitzin i s'executin amb criteri, amb contenció de despeses i amb una gran professionalitat; i que els Jocs suposen una gran oportunitat per a promocionar el territori.
- Sr. CLAUSELL: Expressa que tot i que entén que un esdeveniment d'aquestes dimensions situaria encara més Barcelona al mapa, actualment la Ciutat no hi ha problemes de manca de turisme. Tot i que està d'acord que cal cuidar el turisme i els beneficis que reporta a la ciutat, posa per davant que cal cuidar la ciutadania que en pateix l'impacte en primera persona.
- Sra. SANTIGOSA: Comenta que l'esfera econòmica era un dels elements principals de la candidatura, i reforça els beneficis potencials que suposaria: la projecció de Barcelona al món un alter cop, l'impuls de la projecció del Pirineu i el seu desenvolupament sostenible, i la generació de desenvolupament econòmic amb una inversió rendible.

A continuació, els representants de cada grup valoren molt positivament les aportacions de les persones les compareixents i mostren la seva opinió en relació als aspectes econòmics lligats al projecte de candidatura.

- Sr. ASENS: posa molt en dubte l'afirmació que els Jocs s'autofinanciarien, d'una banda, i la voluntat d'inversió de l'Estat en un projecte com aquest. També s'oposa al fet que la millora de les infraestructures de transports i d'altres necessitats de la ciutat i del país es vinculin a aquest projecte.

- Sr. BLASI: Considera que la renúncia a tirar endavant el projecte repercutiria negativament en la marca Barcelona, i reforça la necessitat de veure els beneficis que tindrien unes infraestructures des de l'àmbit viari, ferroviari i de transport públic en la ciutat de Barcelona i en el territori.
- Sr. ALONSO: En relació a l'autofinançament, exposa que la part d'inversions, tot i que s'ha de pagar, es traduirien en el posterior llegat en infraestructures i millores generals posteriors. Considera fonamental afavorir qualsevol actuació que serveixi per potenciar la pràctica de l'esport, que té un impacte positiu en la cohesió social, la salut de les persones i l'economia.
- Sr. PUIGCORBÉ: Reforça les intervencions dels compareixents reforçant el fet que els Jocs suposarien un impuls econòmic que es traduiria, a més, en millores en àmbits tals com l'activitat turística, les infraestructura o la promoció d'activitat física entre la població.

Sessió 5

Potencial impacte ambiental

S5. Introducció a l'Informe

Informe sobre l'Impacte Ambiental derivat del Projecte Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

El document que els oferim té l'objectiu de mostrar la informació més rellevant en relació al potencial impacte ambiental derivat de la proposta de candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2026.

L'objectiu general d'aquests informes d'introducció a cadascuna de les sessions de la Comissió és el de poder oferir a les persones participants una contextualització suficient per tal d'enriquir el possible debat en relació al tema tractat.

En el cas que ens ocupa a la sessió d'avui, els objectius específics del document són els de:

- 1) mostrar el paper dels aspectes ambientals en els criteris de la proposta de candidatura;
- 2) exposar els elements bàsics de la sostenibilitat ambiental del projecte Barcelona-Pirineus 2022 i les seves implicacions per al 2026; i 3) descriure les principals implicacions de l'impacte ambiental a les 2 àrees olímpiques previstes: Barcelona i Pirineu

Així doncs, aquest document presenta el punt de sortida de la sessió, tot assentant les bases del debat sobre una nova proposta de candidatura en relació al potencial impacte ambiental derivat del Projecte de candidatura Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026.

S5. Informe sobre el potencial impacte ambiental derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Juny de 2016

Informe sobre el potencial impacte ambiental derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Índex

1. Introducció
2. Objectiu de l'informe
3. Criteris de sostenibilitat de la candidatura Barcelona-Pirineus 2022
 - 3.1. Els elements bàsics de la sostenibilitat ambiental
4. L'impacte ambiental a les àrees olímpiques
 - 4.1. Impacte ambiental a la ciutat: el repte sostenible a Barcelona
 - 4.2. Impacte ambiental a la muntanya: sostenibilitat al Pirineu un entorn fràgil però amb abundància de recursos
5. Conclusions

1.Introducció

El present document pretén mostrar els aspectes principals relacionats amb el potencial impacte ambiental previst en la proposta de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i, per tant, relacionat amb la nova candidatura per a l'any 2026. Tot i així, cal remarcar en aquesta introducció que les dades d'anàlisi que es mostren en aquest document han estat extretes dels estudis realitzats a l'any 2012 amb l'elaboració de la proposta preliminar per a la candidatura 2022; això vol dir que la realitat ambiental del país ha pogut canviar molt, tot evidenciant que caldria efectuar noves anàlisis i avaluacions de cara a una nova proposta de candidatura per a l'any 2026.

El projecte Barcelona Pirineu 2022 considerava els aspectes mediambientals i de sostenibilitat com a estratègics i centrals per a la celebració dels Jocs del 2022. La sostenibilitat representava un dels criteris fonamentals dels Jocs i, per això, es va plantejar que, a més de minimitzar l'impacte ambiental, es garantís la participació activa de les organitzacions esportives, empresarials i socials, així com de la societat en general. El propi grau d'excel·lència del projecte es trobava emmarcat pels rigorosos requisits del Comitè Internacional Olímpic a les ciutats aspirants en relació amb el llegat ambiental positiu que han de deixar els Jocs. A això cal sumar el conjunt de polítiques ambientals de caràcter europeu, espanyol i català, plasmades en normatives, plans i programes que també eren el referent de partida per al projecte.

Sobre aquests requisits generals, es van establert uns criteris de sostenibilitat ambiental que van guiar la planificació i gestió de les accions del projecte.

En una possible nova candidatura a l'any 2026, s'hauria de mantenir la importància d'aquests criteris tot mantenint les propostes de sostenibilitat, però basades en anàlisis reals efectuades en el moment actual del país.

Per mitjà del present informe, es pretenen mostrar les anàlisis del potencial impacte ambiental que s'havien efectuat per a la candidatura de l'any 2022, a fi de poder traslladar-les, tot i que es tracti d'una aproximació irreal i sense dades que permetin adaptar les previsions a la nova realitat del país, a la possible nova proposta per al 2026 i ésser capaços d'avaluar-ne els efectes.

2. Objectiu de l'informe

Els objectius d'aquest informe són:

1. Mostrar el paper dels aspectes ambientals en els criteris de la proposta de candidatura.
2. Exposar els elements bàsics de la sostenibilitat ambiental del projecte Barcelona-Pirineus 2022 i les seves implicacions per al 2026
3. Descriure les principals implicacions de l'impacte ambiental a les 2 àrees olímpiques previstes: Barcelona i Pirineu

3. Criteris de sostenibilitat de la candidatura Barcelona-Pirineus 2022

Els criteris de creativitat i sostenibilitat constituïen dues pedres fonamentals i transversals al llarg de tota la candidatura Barcelona-Pirineus 2022, i es poden reconèixer en tots els elements que la composaven, des del disseny a l'execució. Aquests criteris, a més, haurien de mantenir-se intactes en cas de plantejament d'una nova candidatura per a l'any 2026.

La candidatura 2022 es definia com a sostenible en tots els àmbits: ambiental, social i econòmic, en tant que el seu llegat en tots els àmbits es preveia beneficis en el futur. La candidatura, a més, disposava d'una Estratègia de Sostenibilitat. Aquesta estratègia plantejava una sèrie de criteris de sostenibilitat amb l'objectiu de garantir la millor de les propostes i un adequat llegat social, econòmic i ambiental:

- Integrar la sostenibilitat en la cultura organitzativa de la candidatura, des d'una perspectiva referent i exemplificadora (estratègica, transversal i tècnica).
- Vincular la salut, l'esport i la sostenibilitat: entorn segur, inclusiu i saludable per a la pràctica esportiva.
- Afavorir un desenvolupament sostenible dels territoris Pirineu i Barcelona diferenciat però sinèrgic.
- Minimitzar la petjada de carboni de les activitats en un context d'adaptació al canvi climàtic.
- Promoure una mobilitat intel·ligent: accessible, eficient, innovadora, saludable i segura.
- Desenvolupar un model de gestió ambiental sostenible: amb estalvi, eficiència i aprofitament de recursos preuats com l'aigua, l'energia, el sòl, els materials, la biodiversitat i el paisatge.
- Apostar per una economia verda: innovació i competitivitat per a un futur pròsper amb sectors econòmics endògens i durables, no estacionals.
- Afavorir la sostenibilitat social i cultural: amb el foment del civisme, l'equitat social, amb el respecte per la diversitat i la igualtat d'oportunitats.

- Promoure una bona governança vinculada als Jocs: implicació de tots els agents territorials i encaix institucional de les diferents escales.

A efectes d'introducció als apartats successiu, que descriuran amb detall cadascun dels aspectes relacionats amb l'impacte ambiental i la seva gestió, a continuació, es presenten els elements bàsics de la sostenibilitat ambiental de la candidatura.

3.1. Els elements bàsics de la sostenibilitat ambiental

A més, la proposta de candidatura Barcelona-Pirineu 2022, així com la potencial proposta per a l'any 2026, centrant-nos en la part ambiental de l'estratègia de sostenibilitat, hauria de tenir en compte un conjunt d'elements crítics. Són els següents:

- La garantia de neu
- L'impacte sobre l'entorn natural d'algunes instal·lacions
- L'energia (i sobretot les emissions derivades).
- Les infraestructures necessàries per donar servei a les activitats, els materials emprats i els residus produïts.

Per tant, un projecte de candidatura per a l'any 2026, a fi de reconduir tots aquests aspectes essencials per a la sostenibilitat ambiental, hauria de preveure les corresponents mesures preventives, correctores i compensatòries.

a) Els Jocs Olímpics d'Hivern, una oportunitat ambiental?

La proposta de candidatura de l'any 2022, plantejava que l'aposta per uns Jocs Olímpics d'hivern a Catalunya podia, no només garantir la sostenibilitat ambiental del territori, sinó, a més, generar un conjunt d'oportunitats en matèria ambiental, amb repercussions positives sobre els sistemes de planificació i gestió existents. En l'àmbit de la muntanya, es considera que hi ha aspectes de gestió ambiental deficitaris i un projecte com el d'uns Jocs Olímpics d'Hivern, suposaria un salt qualitatiu en l'eficiència energètica i podria afavorir, entre altres aspectes: 1) l'ús d'energies renovables; 2) la dinamització i la innovació en la producció de neu o la gestió de l'aigua; 3) l'adopció d'un nou urbanisme ecoeficient; 4) la millora en la gestió dels residus; o 5) l'adaptació de l'aprofitament forestal.

b) Seus de competició i viles olímpiques

El model compacte del projecte Barcelona-Pirineus 2022 en relació a les instal·lacions, basat en dues àrees olímpiques, permetia minimitzar els impactes ambientals que podria

generar una proposta més dispersa que afavorís la fragmentació i un consum més elevat de recursos.

Així doncs, un dels criteris més rellevants en la decisió sobre l'elecció de les seus de competició a les dues àrees olímpiques previstes era el de la garantia mediambiental. Una premissa indispensable en el plantejament de les seus de competició era garantir que en tots els casos es compliria la legalitat mediambiental Espanyola i Europea. Era un objectiu principal el fet que les dues àrees olímpiques constituïssin exemples de bones pràctiques ambientals.

En relació a les viles olímpiques, també se'n proposaven dues: A Barcelona, a la Marina del Prat Vermell, al barri de la Zona Franca; i al Pirineu, a La Molina, al terme municipal d'Alp. Aquesta opció permetia assegurar que tots els atletes s'allotgessin a prop de les seus de competició, tot garantint, entre altres beneficis, reduir les necessitats de transport, de consum energètic i, conseqüentment, les repercussions ambientals.

c) Model energètic

El model energètic del projecte Barcelona-Pirineu 2022 es plantejava en línia amb les polítiques globals de lluita contra el canvi climàtic i conservació dels recursos naturals basant-se en tres grans pilars principals:

1. La minimització de la demanda energètica
2. L'aprofitament de les fonts energètiques renovables i/o residuals
3. L'assoliment d'una màxima eficiència energètica

4. L'impacte ambiental a les àrees olímpiques

4.1. Impacte ambiental a la ciutat: el repte sostenible a Barcelona

El fet de situar una de les dues àrees olímpiques a la ciutat de Barcelona aporta grans avantatges a nivell d'impacte ambiental respecte el que podria suposar emplaçar-la en un altre indret. Barcelona permet emprar les sinèrgies pel reaprofitament d'equipaments existents i optimitzar les instal·lacions olímpiques que ja van ser-ho a l'any 1992. A més, es tracta d'una ciutat molt compacta, per la qual cosa els Jocs es podrien nodrir dels sistemes de transport públic i col·lectiu (xarxa de metro, autobús i bicicletes), tecnològics (TIC, centres per als mitjans de comunicació), d'allotjament (hotels, i altres espais en procés d'urbanització), etc.

A més, la zona concreta on es preveia establir la vila olímpica, el barri de la Marina de Prat Vermell, suposaria la reutilització d'usos obsolets d'unes edificacions construïdes prèviament amb criteris d'eficiència energètica, mobilitat sostenible i integració del cicle de l'aigua, i amb un correcte tractament i recollida de residus.

A més, sota el paraigües del Compromís Ciutadà per la sostenibilitat 2012-2022, la dimensió ambiental de la proposta de candidatura 2022 es plantejava com un gran repte associat, sobretot, en relació a l'eficiència i millora de les fonts energètiques i la seva distribució. A continuació, s'exposen anàlisis més detallades de diversos aspectes crítics a aquest respecte.

a) Energia i canvi climàtic

Barcelona, pel fet de tractar-se d'una ciutat amb grans necessitats energètiques pel seu funcionament diari, disposa d'una important infraestructura en constant evolució per garantir el subministrament energètic. Barcelona porta anys treballant envers una bona gestió dels recursos energètics, amb actuacions tals com la substitució de les centrals tèrmiques convencionals del Besòs per cicles combinats o la implantació d'una nova central composta per dos grups al Port de Barcelona. Al barri on es plantejava la implantació de la vila olímpica, el al barri de la Marina del Prat Vermell, s'ha apostat pel desenvolupament de sistemes de climatització centralitzada, aprofitant el fred residual de la regasificadora del Port de Barcelona i la revalorització de la biomassa procedent de restes de poda.

Per tant, es considera que el subministrament i la gestió de l'energia amb criteris de sostenibilitat estaria perfectament garantida per a la celebració dels Jocs, tot i que caldria dur a terme algunes actuacions de reforç per millorar-ne la seguretat i per incorporar les millors tecnològiques que es van produint. Caldria, també, avançar en la integració de nova tecnologia per permetre nous serveis i millorar l'eficiència, convertint Barcelona, encara més, en una Smart City en el sentit tecnològic-ambiental.

b) Contaminació atmosfèrica

L'aplicació del Pla de l'Energia, el Canvi Climàtic i la Qualitat de l'aire de Barcelona 2011-2020, preveia des de l'inici de la seva implantació, que la qualitat atmosfèrica s'ajustaria, abans de 2020 als valors acceptats per la Unió Europea. La modelització de la qualitat atmosfèrica per a l'any 2022, preveia, doncs, que la qualitat de l'aire de la ciutat milloraria fins a situar-se molt dins dels valors acceptats per la UE. Per a l'any 2026 caldria seguir treballant en aquest sentit.

4.2. Impacte ambiental a la muntanya: sostenibilitat al Pirineu un entorn fràgil però amb abundància de recursos

El Pirineu és un entorn ple de grans recursos i valors naturals però, precisament per aquest motiu, es tracta d'una àrea especialment sensible i fràgil davant d'actuacions externes.

Per aquest motiu, tot el projecte de transformació i construcció de l'àrea olímpica del Pirineu a la zona Molina-Masella hauria de tenir una gran cura en relació a l'afectació al territori, tenint en compte aspectes tals com: incidència sobre les comunitats biòtiques existents, sobre el paisatge, l'ocupació del sòl i el canvi d'usos i efectes derivats (com la mobilitat o sobre els vectors ambientals). Tots aquests elements haurien de condicionar la decisió sobre la ubicació precisa de les noves instal·lacions i la implantació real de les noves estructures corresponents.

Partint de la premissa que, necessàriament, hi haurà una afecció sobre els entorns naturals implicats, serà imprescindible realitzar estudis detallats per garantir que els sistemes de muntanya no es vegin molt afectats. Per exemple, caldrà cercar mesures de compensació a nivell paisatgístic, o establir mesures preventives o emprendre estratègies relacionades amb altres projectes de conservació d'àmbit pirinenc, tals com: reforçar i millorar la gestió dels sistemes d'abastament, sanejament i emmagatzematge d'aigua; subministrament elèctric per garantir una major seguretat i qualitat; elaborar un adequat pla de prevenció i gestió de residus, que minimitzi la generació de materials residuals, així com les emissions associades al seu transport i tractament final. A continuació, s'exposen de forma més detallada els aspectes crítics vinculats a una potencial candidatura olímpica.

a) Energia i canvi climàtic

L'Àrea olímpica prevista al Pirineu no disposa actualment de les potències disponibles suficients per cobrir les necessitats de les futures instal·lacions olímpiques. D'aquesta manera, caldria ampliar la capacitat de les infraestructures energètiques per cobrir les necessitats del territori i dels Jocs, a més de millorar la seguretat i la qualitat del subministrament.

Caldrà potenciar mesures orientades a l'increment de l'eficiència energètica i l'aplicació d'un model Smart, en especial en les tipologies constructives permanents i temporals, l'enllumenat i els modes de transport; i l'ús de fonts d'abastament local i renovable, tant les més habituals (solar tèrmica i fotovoltaica) i d'altres com l'eòlica o minieòlica, l'aprofitament de salts hidràulics (minihidràulica) i sobretot la biomassa. En relació als usos energètics temporals i exclusius dels Jocs, com poden ser la il·luminació de pistes

o el centre de Premsa, es preveu comptar amb generació elèctrica mitjançant grups electrògens o altres sistemes autònoms, com a font complementària.

Així doncs, amb la doble finalitat de millorar l'autosuficiència energètica i de reduir les emissions amb efecte d'hivernacle, caldria apostar per un programa d'abastament amb energies renovables, en el qual s'aprofiteix un gran recurs local com és la biomassa.

L'explotació d'aquest recurs de manera local es considera viable a partir de la gestió sostenible dels recursos forestals per generar calor i electricitat.

En el projecte de candidatura de l'any 2022 es preveia emprendre un projecte integral d'ús de la biomassa amb generació combinada tèrmica i elèctrica. Es considerava que aquesta proposta podria ser adequada no només per la climatització de la Vila Olímpica de La Molina, sinó també per la producció elèctrica al llarg de l'any. Es preveia que aquesta central tingués una dimensió aproximada d'entre 2 i 5 MW, tot representant un dels llegats més importants de la Candidatura en matèria energètica.

b) Aigua

La disponibilitat d'aigua potable i el seu sanejament, així com als recursos necessaris per a la innivació produïda, representen les necessitats més destacades en relació a l'aigua al Pirineu amb motiu dels Jocs. La candidatura 2022 preveia les següents necessitats:

Aigua per innivació	Aigua per consum urbà	Necessitats de depuració
910.000 m ³	90.936 m ³	2.651 m ³ /dia

Tot i que les quantitats requerides són compatibles amb la disponibilitat per altres usos socials, econòmics i ambientals actuals, es preveu la construcció de noves instal·lacions de captació i emmagatzematge (basses d'aigua). Així, es permetrà oferir una major garantia de disponibilitat d'aigua, no només per a la producció de neu, sinó també per al consum a l'àrea olímpica i els municipis propers amb els quals es comparteix aquest recurs.

	Capacitat a l'any 2012	Requisits afegits per als JJOO	Total
Concessions administratives	662.132 m3	603.000 m3	1.265.132 m3
Llacs	478.000 m3	386.000 m3	864.000 m3
Captacions d'aigua	345.915 m3	71.280 m3	417.195 m3

D'aquesta manera, es considera que la millora d'instal·lacions a l'Àrea Olímpica Pirineu, que actualment ja presenta certes problemàtiques d'abastament i sanejament, representaria un important llegat dels Jocs, tot recuperant actuacions previstes ja als Plans Directors d'Abastament municipals i el Programa de Sanejament d'Aigües Residuals Urbanes.

c) Meteorologia i innivació

Tant el CIO com la FIS requereixen que la candidatura d'uns JJOO d'Hivern asseguri la capacitat d'innivar artificialment el 100% de les pistes de competició. Per aquest fet i, sobretot, per la previsió que en els propers anys la temperatura mitjana s'incrementi entre +0,7 i +1,4°C –segons dades de l'informe sobre la generació d'escenaris climàtics regionalitzats per a Catalunya durant el segle XXI (Servei Meteorològic de Catalunya, 2011)–, la garantia de neu al Pirineu requereix d'actuacions al respecte.

Caldrà, doncs, una important inversió i adequació de les infraestructures per a la producció de neu, tant a les pistes existents actualment, com als nous espais previstos de competició de neu. La construcció d'aquestes noves instal·lacions d'innivació hauran de ser coherents a l'Estratègia Catalana d'Adaptació al Canvi Climàtic, per minimitzar els possibles impactes ambientals.

d) Implantació territorial, paisatge i medi natural

Caldrà minimitzar la implantació de noves instal·lacions en espais naturals protegits, així com l'afectació de l'edificació i construcció d'instal·lacions sobre hàbitats d'especial interès comunitari o d'hàbitat. En tots els casos, a més, caldrà estudis d'impacte ambientals, sobre el paisatge i el medi natural, en especial sobre aquelles comunitats d'espècies de flora i fauna protegides, rares o endèmiques.

Serà necessària, també, l'adequada ubicació d'activitats paral·leles, del públic, accessos, etc., per evitar la freqüentació en zones sensibles, tal com l'espai on es preveu

ubicar l'esquí nòrdic i biatló, atès que és una zona poc freqüentada actualment. A més, serà imprescindible l'avaluació específica dels riscos ambientals i l'afectació paisatgística de les grans instal·lacions, sobretot aquelles previstes com a permanents també serà rellevant.

5. Conclusions

Tal com s'ha esmentat en la introducció d'aquest informe, els aspectes ambientals tenien un pes determinant en la candidatura de l'any 2022 com l'haurien de tenir en una nova proposta de candidatura per a l'any 2026. Cal recordar, però, que caldria actualitzar les anàlisis sobre la situació ambiental del país i, sobretot, de les zones naturals del Pirineu on es preveuen accions de construcció i/o adaptació d'espais.

Com s'ha esmentat al llarg del present document, caldria treballar, especialment, en aspectes clau com ara: la garantia de neu i les implicacions que això pugui generar sobre el territori en relació a la construcció de sistemes d'innivació artificial i l'emmagatzematge d'aigua; l'impacte sobre l'entorn natural d'algunes instal·lacions i, especialment, les de nova construcció; l'energia (i sobretot les emissions derivades) i les infraestructures necessàries per donar servei a les activitats, els materials emprats i els residus produïts.

Es requereix un gran aprofundiment en diversos aspectes ambientals en relació a una potencial nova proposta de projecte olímpic. Elements com els sistemes de gestió ambiental i de certificació, l'ús de materials de proximitat o de baix impacte (per edificis i equipaments, instal·lacions efímeres, etc.), com també aspectes d'economia verda i d'integració d'altres actors econòmics i socials en l'elaboració de propostes, entre altres. Caldria efectuar un procés d'Avaluació Ambiental Estratègica del projecte de candidatura, tal com es va iniciar per al projecte 2022, que, tot i no ser d'obligatori compliment, facilita la transparència i la participació en matèria ambiental.

Totes les dades mostrades sobre la candidatura Barcelona-Pirineus 2022 ens permeten avaluar la possibilitat d'una nova candidatura per a l'any 2026, tot essent conscients dels necessaris impactes ambientals que uns Jocs Olímpics d'Hivern suposarien.

S5. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN DE BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el dia 10 de juny de 2016, s'hi reuneix la Comissió no Permanent del Consell Municipal d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen la Ima. Sra. i els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Maite Fandos i Payà, Santiago Alonso Beltrán i Juanjo Puigcorbé Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents la Sra. Núria Martí Batera, presidenta de l'associació Salvem la Molina, i els Srs. Franc Fernández Eduardo, arquitecte, Lluís Millet Serra, arquitecte, Marc Montlleó Balsebre, Barcelona Regional, i Ferran Miralles Sabadell, director general de Polítiques Ambientals (Generalitat de Catalunya).

Excusen la seva absència la Ima. Sra. Ángeles Esteller Ruedas i l'Im. Sr. Josep Garganté i Closa.

S'obre la sessió a les 11.10 hores.

1.- Aprovació de l'acta de la sessió anterior

S'aprova.

2.- Informe sobre el potencial impacte ambiental derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026, i compareixences de la Sra. Núria Martí Batera, presidenta de l'associació Salvem La Molina; el Sr. Franc Fernández Eduardo, arquitecte; el Sr. Lluís Millet Serra, arquitecte; el Sr. Marc Montlleó Balsebre, Barcelona Regional; i el Sr. Ferran Miralles Sabadell, director general de Polítiques Ambientals.

El Sr. COLLBONI saluda els regidors i les regidores, els compareixents i els representants dels mitjans de comunicació, així com la Sra. Carranza, i dóna inici a la cinquena sessió de la Comissió, que se centrarà en el tema de l'impacte ambiental.

Puntualitza que tractaran conjuntament l'informe del Govern, a càrrec del Sr. Asens, i les compareixences de totes les persones convidades a prendre part en la sessió, a les quals vol agrair la seva participació i disponibilitat. També assenyala que el Sr. Miralles, director general de Polítiques Ambientals, s'incorporarà una mica més tard a la Comissió.

Recorda que el tema de l'impacte ambiental ja s'havia abordat a les sessions anteriors, atès que és un dels temes més sensibles a tenir en compte en l'eventual decisió de reprendre la candidatura.

Tot seguit, assenyala que és la primera sessió en què el president de la Comissió també forma part del Govern, i indica que, d'acord amb la Secretaria, es podria repartir el temps de què disposa el Govern amb el Sr. Asens. Per tant, puntualitza que en cas d'intervenir en la sessió, cosa que no creu que faci, no ho faria com a Grup del PSC, sinó com a Govern.

Per acabar, dóna la paraula al Sr. Asens i li recorda que disposa de tres minuts de temps.

El Sr. ASENS fa al·lusió al compromís d'aportar, a l'inici de cada sessió, un document explicatiu sobre l'objecte de la matèria que es tractarà, en aquest cas l'impacte ambiental derivat del projecte «Barcelona-Pirineu Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026». Assenyala que els objectius específics de l'informe són: mostrar els factors ambientals en els criteris de la proposta de candidatura; exposar els elements bàsics de la sostenibilitat ambiental del projecte del 2022 i les seves implicacions per al del 2026, i descriure les principals

implicacions de l'impacte ambiental en les dues àrees olímpiques previstes, Barcelona i el Pirineu.

Afegeix que la proposta ha de tenir en compte quatre elements claus: la garantia de la neu; l'impacte sobre l'entorn natural d'algunes instal·lacions; l'energia i les emissions derivades, i les infraestructures necessàries per donar servei a les activitats, els materials emprats i els residus produïts.

El Sr. COLBONI obre el torn de paraules dels compareixents, que tindran un temps total de 10 minuts per intervenir. Explica que en primer lloc hi haurà un bloc d'intervencions de set minuts, que anirà seguit de les intervencions dels grups, que també disposaran de set minuts.

La Sra. MARTÍ manifesta que exposarà els aspectes que l'associació que presideix no pot acceptar en cap dels projectes que es tirin endavant al domini esquiable de la Molina-Masella, ja sigui per la implantació del Pla director urbanístic (PDU) supramunicipal del domini esquiable a la Molina-Masella —afirma que està en marxa, que a finals de l'estiu ja en volen presentar el projecte definitiu i que estan intentant parlar amb la Generalitat sobre aquest tema— i/o per la realització dels Jocs Olímpics d'Hivern 2026.

Explica que l'associació no vol que es produeixin modificacions en el Pla intermunicipal coordinador de la Cerdanya (PICC), que de moment segueix vigent a la zona de la Molina, que depèn d'Alp. A més, expressa la voluntat de l'associació de poder participar en els processos de decisió sobre possibles modificacions que puguin donar lloc a: a) Requalificacions de terrenys forestals o de dominis esquiabls per passar a ser edificables. En aquest sentit, assenyala que no hi estan d'acord i que volen que es mantingui el PICC tal com està o, en cas que hi hagi algun intent de modificació, que sigui pactat amb tots els ens; b) Requalificacions que augmentin el grau d'edificabilitat en terrenys edificables. Explica que això vol dir que zones unifamiliars puguin passar a ser plurifamiliars de manera global. Assenyala que si es vol fer algun tipus de modificació, no s'hauria de produir en tot l'àmbit, sinó que hauria de servir per deixar lliure espai forestal. És a dir, s'haurien d'agrupar en una petita àrea i que la resta quedés alliberada com a zona forestal.

D'altra banda, assenyala que la Molina està absolutament dispersa entre els tres nuclis que la formen. En aquest sentit, es mostra en desacord amb la construcció de noves edificacions que puguin contribuir a augmentar la dispersió de la Molina cap a noves àrees perifèriques, i posa l'exemple de les edificacions del denominat Pla del golf, i possible vila olímpica, que puguin malmetre l'entorn. Malgrat que actualment es tracta de zones edificables, reitera que aquestes construccions contribuïrien a la dispersió de la Molina, quan precisament el que volen és més aviat la concentració. Creu que caldria evitar en el

major grau possible l'augment de nous punts de zones urbanitzables i d'extensos pàrquings, o, en cas de construir-se, com a mínim intentar disminuir-ne l'impacte visual. En el cas de la Masella, creu que també cal evitar-ne la dispersió al llarg de tota la muntanya, amb la conseqüent agressió al medi natural que comporta.

Tot seguit, expressa l'aposta de l'associació que presideix per la rehabilitació d'habitatges buits o infrautilitzats, o bé per la reconversió de zones que actualment estan mal urbanitzades o amb edificacions precàries i poc estètiques, que donen lloc a l'actual aspecte caòtic i poc harmoniós d'aquestes àrees.

Pel que fa a les pistes, remuntadors i llacs, afirma que si cal augmentar-ne el nombre, s'hauria de fer de manera moderada i evitant al màxim la destrucció de boscos i hàbitats d'organismes, especialment els endèmics o els protegits, o la destrucció de relleus geològics, com les zones de glacera de circ de Coma Pregona i Coma Oriola. Creu que cal preservar al màxim possible el poc que hi queda. A més, explica que el PDU preveu entrar en el parc natural en dues àrees, la zona de Das i la zona d'Urús, per fer una sèrie de pistes i algun remuntador, i que a la zona de la Molina es preveu entrar puntualment en una petita àrea, la zona de Puigllançada. En relació amb això, manifesta la seva oposició a entrar en el parc natural, atès que pot provocar un greu impacte en el medi ambient i donar peu a un greu precedent pel qual no es respectin els límits d'un parc ja definit.

D'altra banda, subratlla que cal afegir a aquest impacte totes les obres prèvies, que remouen una extensa zona de les vores, amb pèrdua important de sòl i augment de l'erosió en totes les fases, així com la circulació de maquinària pesada.

També manifesta la seva oposició a les possibles pistes de fons a la zona del Pla de les Forques. Considera que no en calen unes de noves, tenint en compte que a la vora hi ha les de Guils i Lles, actualment infrautilitzades.

Així mateix, apunta que cal tenir present el greu impacte en el cicle hidrològic de la zona, en un context de canvi climàtic, que pot reduir l'aigua de circulació i de boca, segons el tipus d'obres que es facin, i la necessitat d'aigua per a canons.

Per acabar, entén que cal una ordenació del territori que afavoreixi un creixement ordenat i compassat amb les necessitats reals de la zona, i que afavoreixi la creació de treball que es mantingui en el temps de forma sostinguda i no de manera irregular o estacional.

El Sr. FERNÁNDEZ explica que fa dos anys, com a professor de l'Escola d'Arquitectura i com a arquitecte i urbanista, va estar treballant en la Molina per veure realment què hi passava. Està d'acord que cal salvar la Molina i que fer-ho significa canviar la situació en què es troba. En aquest sentit, apunta que sembla un poble abandonat, ja que hi viuen molt poques persones, i que això és altament insostenible.

Assenyala que un dels problemes de la Molina són els accessos. En relació amb això, creu que els Jocs Olímpics podrien propiciar una nova connexió amb la Molina molt més eficient, que faria que Barcelona es convertís en capital de Catalunya i permetria que alguns negocis, com ara la producció de llana —un negoci sostenible i ecològic molt present a la Cerdanya—, fossin fàcilment transportables a Barcelona i a la resta del territori. A més, assenyala que la mobilitat en tren permetria pràcticament l'eliminació de cotxes gràcies també, entre altres coses, als nous telefèrics, amb els quals podrien arribar a les pistes.

D'altra banda, reitera que la Molina és un poble pràcticament abandonat, amb una edificació totalment dispersa que es fa servir 15 dies l'any. En aquest sentit, considera que s'haurien de desmuntar les edificacions que no s'utilitzen i compactar al màxim el nucli urbà per tal que sigui eficient i sostenible. Opina que és lamentable que hi hagi cases en parcel·les enormes, amb piscina, que només s'utilitzen 15 dies l'any. Per tant, creu que cal repensar la Molina des del punt de vista urbanístic i manifesta que la importància dels Jocs Olímpics no rau en els dies que duren, sinó en el que són capaços d'aportar per millorar la ciutat o el poble on se celebren.

Pel que fa a la innivació artificial, opina que està fora de tota mesura afirmar que és un procediment insostenible. Així, explica que, des del punt de vista econòmic, tenint en compte el que s'inverteix en la producció de la neu, el negoci és nou vegades superior a la inversió efectuada. Quant al tema de l'aigua, assenyala que per produir neu es combina l'aigua amb aire a pressió, a una temperatura exterior per sota dels zero graus, sense cap mena d'additiu. Afegeix que la neu després es converteix en aigua i, finalment, una part d'aquesta aigua s'evapora, una altra va a parar al subsòl i una altra part als rius i a les rieres. Apunta que per fer bé tot el procés cal buscar els canons més eficients i assegurar que la neu que després es convertirà en aigua vagi a parar on cal i que els llacs que abasteixin aquesta aigua es puguin implantar de manera paisatgística i no agressiva per al medi ambient.

Quant a la vila olímpica, fa referència als dos espais proposats. D'una banda, el Prat Vermell, amb 75 hectàrees, de les quals només se n'utilitzarien cinc o sis. Afirmar, a més, que l'actuació en el Prat Vermell ja està prevista, hi hagi o no Jocs Olímpics. D'altra banda, pel que fa a la part de dalt, considera que caldria desmuntar molta de l'edificació existent, que fins i tot està abandonada i que realment malmet l'espai. Opina que la vila olímpica s'ha de fer ben feta, i que una part podria ser de tipus fix i l'altra construir-se amb edificacions prefabricades. En aquest sentit, assenyala que el país és capdavanter en empreses dedicades a la prefabricació, i posa l'exemple de Compact Habit o la Casa por el Tejado. Creu que aquesta combinació permetria que una part de la construcció fos permanent i que l'altra es pogués destinar, per exemple, als refugiats.

Per cloure, explica que va participar en la construcció de les piscines Picornell, en els Jocs Olímpics del 92, i creu que, tal com li van dir en el seu moment, el més important no és fer

una construcció per als 15 dies que duren els Jocs, sinó fer una construcció que quedi per a la ciutat i que sigui extraordinària per tal que després els usuaris, els veïns i les veïnes, la puguin utilitzar. Considera que convé aprofitar oportunitats com les que ofereixen els Jocs.

El Sr. MILLET declara que no pot entendre una candidatura olímpica que no sigui sostenible, i subratlla que ha de ser sempre econòmicament possible, urbanísticament encertada, organitzativament senzilla, tecnològicament avançada, esportivament rellevant, socialment consensuada, infraestructuralment convenient i amb una etapa postolímpica sense ensurts. Admet, però, que no sempre és així i que cada edició dels Jocs Olímpics és diferent, per la qual cosa no es pot parlar mai en abstracte dels Jocs, sinó que s'ha de parlar d'un projecte de Jocs Olímpics concret. A continuació, posa diferents exemples que il·lustren les seves afirmacions: els Jocs de Sotxi van costar 55.000 milions d'euros, mentre que a Barcelona costarien 2.500 milions, dels quals 1.200 vindrien dels mateixos Jocs; La Caja Mágica de Madrid, de tennis no olímpic, està a la vora de tancar-se en 300 milions d'euros, mentre que el tennis olímpic de Barcelona va costar 8,9 milions d'euros; l'estadi de Montjuïc va costar 50 milions d'euros, mentre que el de Wembley en va costar 1.100. Aquestes xifres demostren, per tant, que Barcelona va saber innovar, que vol dir fer el mateix que fan els altres però de forma diferent.

Afirma que els Jocs Olímpics s'han d'inserir en un projecte global, tal com va passar a Barcelona, i considera que no són els Jocs els que van transformar la ciutat, sinó l'anhel i les ambicions manifestades des del postfranquisme, des dels primers ajuntaments, que van voler transformar Barcelona i que van tenir com a punta de l'iceberg els Jocs.

A continuació, aporta algunes dades: en els cinc anys entorn dels Jocs Olímpics, es van construir més habitatges a Ciutat Vella que a la vila olímpica; el cost de les infraestructures de sanejament i drenatge va ser molt superior a la inversió en instal·lacions esportives; la suma de la inversió destinada al Liceu, el Museu d'Art de Catalunya, el Teatre Nacional de Catalunya i el Teatre Lliure, entre altres equipaments, gairebé duplica les inversions directes que es van fer en instal·lacions esportives. Al seu parer, aquestes xifres demostren que darrere el projecte olímpic hi havia una enorme voluntat de canvi i transformació, de fer una ciutat homologable a les altres ciutats amb les quals la volien comparar. Insisteix que passa el mateix amb l'Olimpíada Cultural, i remarca que aquí es va subratllar el projecte de Barcelona, es va fer el Quadrat d'Or, és a dir, es va activar el modernisme. A més, manifesta que, tot i que no es parlava de biodiversitat ni de sostenibilitat, es va fer una exposició meravellosa titulada «Estimada Terra», que va tractar el tema del forat de la capa d'ozó.

Quant a la Molina, explica que el projecte hauria d'estar emmarcat dins d'una ambició regional de la ciutat. En aquest sentit, assenyala que la ciutat té una ambició local, però considera que també necessita tenir una visió regional. Amb això vol dir que cal arribar fins

a Tolosa i Montpeller, i posa els exemples del port (que afirma que no és de Barcelona, sinó que és a Barcelona i és d'una realitat econòmica molt gran) o el Museu d'Art de Catalunya, que no només és de Barcelona, sinó que també és del Pirineu aragonès francès, de Tortosa o d'Olot. Opina que aquesta realitat global hauria de fer pensar si l'educació i la cultura a Barcelona també han de ser una educació i una cultura pensant en un municipi rural.

D'altra banda, considera que les claus dels Jocs es troben en tres àrees. En primer lloc, el reciclatge: no caldria fer res, sinó aprofitar tot el que ja es va fer. Així, no caldria cap aeroport ni construir nous hotels. En segon lloc, el trajecte entre Barcelona i la Cerdanya, la línia R3. Creu que cal reivindicar un eix industrial amb tren, un eix que uneixi la Universitat de Vic amb Barcelona, així com altres petites millores. Finalment, pel que fa als Pirineus, creu que caldria prioritzar l'accés en tren, com es feia fa 100 anys. En aquest sentit, assenyala que de la mateixa manera que la Barcelona Olímpica s'assembla més a la Barcelona de Cerdà de 1860, també voldrien que la Molina s'assemblés a la Molina de fa anys, quan s'hi arribava en tren i per anar a esquiar es deixava el cotxe a casa. Afirma que això podria tenir conseqüències immediates en la reducció de l'impacte ambiental, ja que l'automòbil es reduiria o desapareixeria, com passa a la majoria de les instal·lacions de Suïssa o d'Àustria, que disposen d'aparcaments perifèrics dissuasius i de transport per cable.

Pel que fa al sòl, creu que s'hauria de passar del consum extensiu que ha propiciat el negoci immobiliari a un ús compacte, mixt, i proposa la desconstrucció valenta de moltes de les àrees de la Molina, que qualifica d'horribles. Per tant, es tractaria de passar de l'urbanisme de l'espai públic com a espai residencial al projecte de l'espai públic com a espai rural. És a dir, es tractaria de formalitzar l'espai públic, la ciutat rural, i després la ciutat residencial.

Quant al turisme, proposa passar del turisme puntual al sostingut, i recorda que a la zona hi ha el Centre Cruyff de persones amb minusvalideses. Tenint en compte que a Europa hi ha 51 milions de persones amb minusvalideses, creu que podrien ser útils en aquest sentit.

En resum, defineix el projecte com una candidatura contra l'expansió del territori, una candidatura molt concentrada, i aporta diferents dades: a la seva proposta, la concentració a la muntanya té 5,7 quilòmetres de diàmetre, mentre que Torí en tenia 22, Vancouver 12, Sotxi 12 o Pyongyang 32, i puntualitza que aquesta concentració significa menys despesa, menys mobilitat, menys recursos empleats i menys seguretat, entre altres coses.

Per acabar, constata que la Molina té 30 anys d'experiència en innivació artificial i no ha perdut mai una sola temporada d'activitat, i afegeix que en els darrers 15 anys s'han programat 150 competicions de categoria internacional i que mai no se n'ha suspès cap. Pel que fa a la Masella, presumeix de ser l'estació del Pirineu que més dies d'esquí ofereix. A més, afirma que el cost de la producció de la neu és només d'un euro el metre cúbic.

El Sr. MONTLLEÓ assenyala que des de Barcelona Regional no es va fer cap estudi d'impacte ambiental pròpiament dit, sinó treballs d'avaluació ambiental estratègica. Diu que sempre hi ha la tendència a fer la comparació amb l'olimpisme a Barcelona, però puntualitza que quan es van fer els Jocs Olímpics la consciència ambiental era molt diferent a la d'ara, així com les directives europees i les lleis que s'han anat implementant des del punt de vista ambiental.

Considera que l'avaluació ambiental estratègica que s'ha dut a terme és força avançada, ja que s'ha fet deu anys abans de la celebració dels Jocs. Explica que l'impacte ambiental avalua projectes executius i que, per tant, calia tenir molt definides les instal·lacions i les pistes, i manifesta que es van cenyir a fer una avaluació sobre el model i els objectius de la candidatura. Afegeix que ho van emmarcar en documents de referència de caràcter global i característiques ambientals del territori, amb una diagnosi. A més, exposa que en aquest cas es tenien dos territoris clarament diferenciats: d'una banda, Barcelona, una ciutat molt compacta i força densa, molt eficient en certs aspectes ambientals, però que en d'altres en surt perjudicada, com en la qualitat de l'aire; i de l'altra, el Pirineu, amb unes zones prístines, amb valors ecològics molt elevats i amb fauna protegida molt interessant. Constata que hi ha una dualitat molt marcada entre les dues seus, i explica que havien de recollir tot el que l'olimpisme ha anat incorporant de les directives europees i de la consciència de la societat civil en aquests vint anys. Per tot això, exposa que van definir uns objectius ambientals de la candidatura diferents per al Pirineu i per a Barcelona, i que van anar del més global al més local, a partir de l'Agenda 21 de Barcelona, el pla territorial i els PDU aprovats, per tal de destil·lar quins elements recollien tots aquests documents i marcar els objectius de la candidatura.

Tot seguit, en referència als temes més preocupants, assenyala que en el cas del Pirineu és el canvi climàtic, pel que fa a la disponibilitat de recursos i la innivació, així com els valors ecològics, mentre que en el cas de Barcelona són els temes de metabolisme urbà, la qualitat ambiental de la ciutat o la generació de residus.

Explica que van fer una diagnosi d'àmbit territorial de temes socioeconòmics, de mobilitat i de metabolisme urbà a les dues seus, i després van començar a mirar les particularitats de la candidatura de Jocs d'Hivern, que són molt diferents de les dels Jocs Olímpics, tant pel que fa al volum, ja que són molt més petits, com pel que fa a les instal·lacions, que són molt peculiars perquè van en relació amb el gel i la neu. Admet que els preocupava molt el tema de subministrament, de serveis, sobretot a la muntanya, de la generació de residus, la restauració d'espais i les activitats paral·leles.

Manifesta que, en relació amb l'avaluació ambiental, es van establir diversos objectius, amb subobjectius diferents per a la seu del Pirineu i per a la de Barcelona, ja que les millores ambientals que calia implementar són diferents. Així, explica que a Barcelona els preocupava la mobilitat, ja que es tracta d'una ciutat que té problemes en aquest sentit, però constata que la proposta olímpica estava molt a prop del port i de l'aeroport, en una

zona molt compacta com l'Anella de Montjuïc, i, a més, s'hi recuperaven uns sòls obsolets com els de la Marina. Afegeix que es parlava d'intentar fer un barri eficient o d'emissions molt baixes i també amb una mobilitat molt baixa pel fet que les seues estaven molt pròximes. Quant al Pirineu, en canvi, els temes més preocupants eren l'afectació en àmbits protegits, matriu territorial o zones de boscos, ja que hi ha boscos de pi negre amb fauna protegida, i l'impacte del canvi climàtic en els recursos d'aigua, atès que és el que s'utilitza per fer la innivació. Afirmava que també els preocupava la distància entre les dues seues, però ho consideraven una oportunitat per millorar la connexió ferroviària.

En resum, explica que primer es va dur a terme l'avaluació ambiental estratègica i que després es va començar a treballar en balanços energètics, ambientaltització de la vila olímpica de Barcelona, avaluació de l'impacte ambiental de determinats projectes per definir quins haurien de tenir impacte ambiental, i anàlisi de la generació i capacitació de tractament de residus en les àrees olímpiques. Diu que els preocupava molt més el Pirineu, ateses les dimensions reduïdes, i que, per tant, calia veure què era factible i quines millores es podien fer. Afegeix que les anàlisis se centraven en els temes de connectivitat ecològica, les zones i les espècies protegides, i com els podien afectar les zones que es marcaven al projecte des del punt de vista d'avaluació ambiental estratègica.

Quant als aspectes socioeconòmics, titlla de preocupant el fet que a la Cerdanya hi hagi molta segona residència desocupada. Afegeix que també calia analitzar els riscos per allaus i, pel que fa a la mobilitat, la connexió viària i ferroviària entre les dues seues i com es podien implementar mesures de millora. En relació amb això, fa referència als projectes històrics de millora de la R3, sobretot per millorar connexions amb Barcelona, Vic i Ripoll. Considera que es tractava d'una oportunitat i que caldria mirar el llegat que podria quedar per al territori.

Quant a Barcelona, afirma que els valors ecològics eren diferents, tot i que rellevants en l'àmbit de Montjuïc. Explica que es va estudiar el tema de l'eficiència energètica amb l'aprofitament de fred i calor de la regasificadora del port per fer més eficients les instal·lacions, i insisteix novament en la compacitat. També assenyala que es va analitzar el tema del canvi climàtic, amb escenaris de l'IPCC, pensant quins recursos d'aigua podrien quedar al Pirineu, i que es va mirar com es reduïen les hores de fred en els escenaris de canvi climàtic i si era viable o no generar neu en aquestes condicions.

El Sr. MIRALLES constata que des del principi del projecte hi va haver preocupació per les qüestions ambientals, tal com demostra el fet que, tot i que el projecte legalment no requeria una avaluació ambiental estratègica, es va voler fer des del primer moment. Així, el juny del 2012 es va demanar la col·laboració de la Secretaria de Medi Ambient i Sostenibilitat per dur a terme una avaluació ambiental estratègica de tot el procés, a banda de totes les avaluacions que es farien després, projecte a projecte. Explica que s'hi van

destinar molts recursos i que es va fer un estudi preliminar mediambiental i de sostenibilitat, un document d'anàlisi, així com estudis i projectes específics. Observa que s'analitzaven temes d'aigua i de residus, temes energètics i de fauna, i manifesta que la gran quantitat d'estudis i de treballs efectuats deixa constància de les ganes de l'equip. També admet que el COI fixa unes exigències ambientals, marca uns mínims i exigeix que la qüestió ambiental s'analitzi dos anys abans de la candidatura.

Afirma que després de tots els treballs, contactes i reunions, es van quedar tranquils, en el sentit que aquesta mena d'esdeveniments generen en principi una certa prevenció, relacionada també amb alguns tòpics sobre la mediterraneïtat general del país i el tema de la neu. Malgrat la sorpresa inicial que pot generar, reconeix que des del punt de vista ambiental la candidatura no comportava problemes de gestió de residus. Tampoc no comportava problemes d'aigua, i en aquest sentit admet que l'únic tema que cal tenir en compte és el fet d'haver de disposar de dos embassaments, dues captacions d'aigua. Quant als temes energètics, afirma que tampoc no representaven cap problema. Pel que fa al medi natural, la biodiversitat i la fauna, creu que l'encaix és possible i que no feia encendre cap llum d'alerta. D'altra banda, afirma que tampoc no hi havia motius de preocupació pel que fa a l'impacte ambiental a les seus de Barcelona, tot i que, com qualsevol altre projecte, es podia optimitzar i dotar de mesures correctores.

En relació amb els escenaris de canvi climàtic i de menor innivació al Pirineu, admet que al Pirineu la pluviometria i la innivació seran menors, però assegura que hi ha aigua i possibilitats de generar neu artificial. D'altra banda, creu que el retorn durant els anys en què la inversió pot estar activa segurament permetria recuperar la inversió des del punt de vista del territori. Considera que passa el mateix amb els espais naturals protegits, i fa al·lusió als estudis que diuen que cada euro que l'Administració inverteix es multiplica en el territori, en concret per set en el cas de les pistes i per nou en el cas dels parcs naturals. En definitiva, considera que es tracta d'una inversió rendible per al territori.

Tot seguit, fa referència als Jocs d'Hivern de Vancouver, i recorda que encara que tothom visualitza que l'hivern al Canadà és blanc, durant aquests jocs pujaven neu amb camions a la nit i l'escampaven amb màquines. Afirma que això aquí no passaria perquè les pistes estan molt preparades per poder generar neu. Quant a si hi hauria prou aigua, explica que en aquest cas simplement es tracta d'alentir el cicle de l'aigua: es capta la mateixa aigua que pot anar ràpidament cap a la conca de referència, es reté per generar neu artificial i després segueix en el cicle hidrològic del medi.

D'altra banda, apunta que l'Oficina de Canvi Climàtic va constatar que s'havia de garantir la disponibilitat d'aigua en dues petites rescloses, però tampoc no hi veia un problema greu.

Pel que fa a la preocupació per l'impacte que tindria per al conjunt dels Pirineus, constata que era un tema essencial, ja que la Molina-Masella té un àmbit d'influència reduït. Afirma que perquè tingués prou retorn social i econòmic, s'havien d'impulsar també altres

polítiques de muntanya en el conjunt del Pirineu català. Per això, diu que estaven molt d'acord que la capital de Catalunya treballés amb el territori per anar junts i aportar-se coses mútuament. Així, manifesta que estaven convençuts que Barcelona s'enriquia tenint muntanya, ja que d'aquesta manera es veia que no era només mar i una gran ciutat, sinó que també tenia un rerepaís fantàstic. Per tant, insisteix que calia garantir que la repercussió fos per al conjunt del Pirineu, per la qual cosa van treballar el Pla global del Pirineu.

Per acabar, reitera la importància d'aquest tema, ja que el llegat dels Jocs va molt lligat al Pla global, i sense Pla global, el llegat dels Jocs és limitat.

El Sr. ASENS agraeix als ponents les seves intervencions i constata que els assistents a la Comissió estan d'acord que el Pirineu és un entorn ple de recursos i de valors naturals i, per tant, un entorn sensible a protegir, que pot ser fràgil davant de determinades actuacions externes. Recorda que l'objectiu de la sessió era veure fins a quin punt el projecte pot incidir positivament o negativament en aquest entorn.

En relació amb l'estudi al qual ha fet referència el Sr. Miralles, en què es tracten diferents aspectes de la candidatura del 2022, admet que és un estudi profund, tot i que hi troba a faltar alguns elements que també caldria analitzar, com el sistema de gestió ambiental, la certificació, l'ús de material de proximitat o de baix impacte i altres aspectes d'economia verda. També creu que caldria actualitzar-lo, ja que la realitat ambiental del país ha canviat.

Considera que és important tractar diversos aspectes: el canvi climàtic, al qual han fet referència el Sr. Miralles i altres ponents, i la disponibilitat de neu natural, atès que no està garantida, i en aquest punt es pregunta si té sentit fer uns Jocs Olímpics de muntanya si la neu no està garantida. Encara que alguns dels assistents han manifestat que sí que té sentit, creu que és una qüestió que queda a l'aire. A més, considera que també cal tenir en compte l'increment de la temperatura mitjana que pronostica l'informe. Assenyala que una altra qüestió central és l'impacte sobre l'entorn natural que pot generar la construcció de les instal·lacions, i es pregunta si serà sostenible en el futur. En aquest sentit, demana l'opinió dels compareixents sobre aquesta qüestió, atès que existeixen pistes d'esquí nòrdic que tenen dificultats econòmiques i d'obertura per la falta de neu.

En relació amb l'impacte en la comunitat d'espècies de flora i fauna protegides, demana al Sr. Miralles que li aclareixi aquest punt, ja que li ha semblat entendre que s'havia estudiat i que l'impacte no era rellevant. Així mateix, demana que li aclareixin si es produeix o no un impacte en les modalitats d'esquí nòrdic i de biatló en zones poc freqüentades.

Pel que fa a la qüestió de l'energia i les emissions derivades, pregunta si és una inversió que està justificada, tenint en compte tot el que significa, no només el gran nombre d'infraestructures necessàries que han de donar servei a les activitats, els materials

emprats i els residus produïts, sinó també la quantitat d'energia necessària per nodrir tots els processos i les emissions que se'n deriven.

Admet que hi ha una percepció generalitzada dels resultats positius dels Jocs Olímpics del 92 per a la ciutat, però es demana si estem en un moment com el d'aleshores i si actualment hi ha el mateix consens i la percepció que és una oportunitat, tenint en compte que Barcelona no és la cara dels Pirineus, sinó que ho són Lleida i Girona.

Per acabar, pel que fa a la producció de residus, assenyala que els estudis preliminars indiquen que la producció de residus augmenta un 30% durant la celebració dels Jocs Olímpics d'Hivern, i els demana si, a parer seu, aquest augment és preocupant. Finalment, manifesta que no li ha quedat clara la posició de l'associació Salvem la Molina respecte al projecte i demana que la hi aclareixin.

La Sra. FANDOS agraeix a tots els participants les seves intervencions. Reconeix que el tema de l'impacte ambiental és el que menys coneix i està convençuda que, precisament perquè era la qüestió que menys controlava quan era la responsable del projecte des de l'Ajuntament, tenien els millors professionals per abordar-lo, cosa que agraeix.

Pot entendre que el Sr. Asens busqui sempre l'escletxa per qüestionar el projecte, però manifesta haver-se quedat tranquil·la arran de les intervencions que s'han fet. A més, ratifica que per al Comitè Olímpic Internacional el tema ambiental és absolutament clau.

Afegeix que un dels punts bàsics del projecte és que hi hagi un llegat ambiental positiu, i creu que el projecte el garanteix, amb un projecte posterior d'energies renovables, amb la dinamització de la producció de la neu, amb la gestió més eficient de l'aigua, amb l'adopció d'un urbanisme molt més eficient i amb la millora de la gestió de residus. D'altra banda, manifesta que tots saben que ningú es qüestionaria la candidatura des del vessant esportiu ni des del vessant de la promoció econòmica. A més, afirma que, atès que l'impacte ambiental era el punt feble del projecte, el treball que es va dur a terme va ser molt bo, i els felicita perquè el van fer possible.

D'altra banda, agraeix a la Sra. Martí la seva intervenció i considera que ha dit coses molt interessants. En aquest sentit, es mostra convençuda que els Jocs han d'ajudar a millorar la Molina. Recorda que quan es va fer la Molina no era un model per a ningú, i creu que els Jocs han d'ajudar que ho sigui. Està d'acord amb les consideracions de la Sra. Martí que no s'augmenti en zones plurifamiliars i que no es contribueixi a la dispersió. A més, creu que és molt positiu que hi hagi una plataforma que digui que uns Jocs poden ser interessants perquè hi hagi més treball a la Molina, a Alp i a tota la zona. També es mostra d'acord a rehabilitar habitatges, en la mesura que es puguin. Pel que fa a la possibilitat de crear construccions que es puguin desmuntar, com als Jocs Olímpics de Londres, també s'hi mostra favorable.

Quant al tema de la neu, explica que va tenir la possibilitat d'assistir als Jocs Olímpics d'Hivern de Sotxi i que només hi havia neu al lloc on es feien les proves, mentre que aquell mateix any aquí va nevar moltíssim.

No està d'acord amb l'afirmació del Sr. Asens que el Pirineu és més de Girona i de Lleida que de Barcelona. En aquest sentit, afirma que Barcelona és la capital del país i ha d'ajudar tot el país, el Pirineu, Lleida, Girona i Tarragona, i manifesta que per això mateix caldrà ajudar Tarragona amb els Jocs de la Mediterrània, si cal.

Quant a les afirmacions que els Jocs no afectarien la ciutat de Barcelona, creu que seria justament al revés, ja que els farien tenir més equipaments que es puguin millorar de cara al futur. A més, afegeix que també seria una oportunitat per renovar equipaments que ja hi són. Finalment, agraeix les aportacions de tots els participants, que considera que ajuden els que no són experts en temes d'ecologia, i expressa la seva esperança que els Jocs es puguin celebrar i que es millori la zona del Pirineu.

El Sr. ALONSO agraeix la presència de tots els ponents i manifesta que totes les intervencions han estat molt interessants.

Expressa que vol fer algunes preguntes per aclarir alguns dubtes relacionats amb medi ambient, sobretot pel que fa a l'entorn de la Molina-Masella, que sembla que és el punt més conflictiu. Diu que per les intervencions de la Sra. Martí, el Sr. Fernández i el Sr. Millet, no ha detectat que estiguessin en contra dels Jocs, però sí que ha notat una certa precaució que els Jocs Olímpics es facin d'una manera ordenada. Així, indica que la Sra. Martí està en contra que es requalifiquin terrenys per tenir més edificabilitat i que s'utilitzin zones forestals, i afegeix que ha fet referència a la necessitat que hi hagi un creixement ordenat del territori i llocs de treball continuats en el temps, amb la qual cosa està totalment d'acord. Quant al Sr. Fernández, recorda que ha parlat de repensar la Molina i d'una certa degradació urbanística de l'entorn, i que ha afirmat que calia posar-hi remei i que els Jocs Olímpics podien contribuir a arreglar-ho, però que calia fer-ho bé, sobretot pel que fa al tema de les viles olímpiques. Pel que fa al Sr. Millet, fa referència a la seva afirmació que la marca Jocs Olímpics per si sola no és res, sinó que depèn de com es facin les coses.

D'altra banda, recorda que el Sr. Montlleó ha parlat dels objectius ambientals estratègics, i enumera els que li han semblat més interessants: adaptar les necessitats dels Jocs Olímpics al territori existent en les dues seus; prioritzar les noves construccions amb criteris de compacitat i, en els casos que sigui possible, de construcció efímera, i minimitzar els efectes negatius de les transformacions sobre el territori (les noves instal·lacions i equipaments no s'ubicaran sobre terrenys protegits). Recorda que el Sr. Montlleó també ha parlat de deixar un llegat ambiental que resulti beneficiós en l'etapa postolímpica i que ha afirmat que les noves construccions associades als Jocs tindrien un ús posterior adequat

al territori. En relació amb aquests objectius, pregunta als ponents si creuen que realment es poden assolir amb el projecte actual o si hi veuen alguna dificultat.

Per acabar, reitera que totes les intervencions han sigut molt interessants.

El Sr. PUIGCORBÉ agraeix als ponents les seves intervencions i afegeix que la seva expertesa dóna llum a tots els assistents. A més, considera que és una llàstima que tinguin tan poc temps per fer les seves exposicions, ja que els membres de la Comissió, al llarg de totes les sessions, han tingut temps suficient per repetir el que creien convenient. Creu, per tant, que s'hauria d'escurçar el seu temps i allargar el dels ponents, perquè no tenen temps material per exposar tot el que volen dir.

Tot seguit, agraeix al Govern l'informe que els han lliurat, no només perquè hi estan d'acord, sinó perquè queda palesa la cura amb la qual van abordar la possibilitat de crear un projecte totalment sostenible. Afirmar, per tant, que tal com deia la Sra. Fandos, el projecte no s'hauria assolit si des de l'epicentre no es considerés la qüestió de la sostenibilitat, i afegeix que els grups polítics tampoc hi donarien el seu vistiplau si no fos així.

Afirmar que participen a la Comissió, entre altres coses, per intentar convèncer el Sr. Asens. Manifesta que tots els punts que s'hi han tractat han sigut enormement positius, i creu que el balanç de tot el que s'ha exposat en aquesta sessió també ho ha estat. En relació amb els tòpics que, com deia el Sr. Miralles, circulen sempre al voltant del canvi climàtic o el cicle de l'aigua, afirma que el cicle de l'aigua és un cicle tancat. A més, subratlla que s'ha dit que el cicle energètic seria sostenible i que s'aprofitarien les deixalles forestals. També manifesta que Barcelona és una ciutat de mar i muntanya, on també hi ha neu.

Pel que fa a les consideracions de la Sra. Martí que hi ha d'haver un pla de la zona, s'hi mostra absolutament d'acord. Creu que ha dit coses molt raonables i que ha enumerat els detalls i aspectes urbanístics, a banda de deixar constància que volen pactar les modificacions del PICC. També hi està absolutament d'acord. A més, destaca les paraules de la Sra. Martí que no volen que es colonitzi la muntanya, així com la idea d'aprofitar pistes del Pirineu que no siguin les de la Masella.

Quant al Sr. Fernández, fa referència a la seva sensació que és un poble abandonat, i recorda que ha dit que és fins i tot partidari d'enderrocar algunes edificacions disperses i abandonades i concentrar la urbanització en un nucli més compacte, tal com pràcticament tothom ha comentat. Pel que fa a la innivació artificial, reitera l'afirmació que només es perd una mica d'aigua en evaporació, per la qual cosa el cicle és complet, encara que admet que el canvi climàtic pot fer que baixi la pluviometria.

Quant a la Marina del Prat Vermell, atès que s'ha dit que s'ha de construir tard o d'hora i que només s'utilitzaran sis hectàrees, proposa fer-la de la manera més ràpida possible i

que, a més, serveixi per al projecte dels Jocs Olímpics. A més, si la vila olímpica s'ha de fer nova i es pot desmuntar per reaprofitar-se en els camps de refugiats, considera que s'està aplicant un nou criteri als Jocs, de manera que no només són sostenibles, sinó que també tenen una utilitat social. Apunta també que segons es desprèn de les intervencions del Sr. Fernández i del Sr. Millet, la zona milloraria i l'impacte seria molt positiu.

A continuació, fa referència a les paraules del Sr. Millet, que manifestava que totes les candidatures es presenten sempre, per llei, amb un disseny sostenible, i que tots els projectes estan fets a mida de la ciutat i del lloc i, per tant, no es poden comparar. Troba molt interessant la seva reflexió que Barcelona innova i que el seu projecte és molt millor, molt més barat i molt més sostenible que els que s'han fet fins ara. Destaca també l'afirmació del Sr. Millet que la voluntat de transformació en positiu és el que dóna sentit i força als projectes. En aquest sentit, constata que la voluntat de transformació d'aquest projecte està en l'essència i és radical i, per tant, no s'estan fent uns Jocs Olímpics econòmics, sinó una cosa millor: millorar i innovar constantment.

També al·ludeix a les paraules del Sr. Millet en relació amb la capitalitat de Catalunya i el concepte de regió, entenent com a regió una zona que arriba més enllà dels Països Catalans i abasta tot el sud d'Europa, del qual Barcelona seria la capital. També fa referència a la manifestació del Sr. Millet que l'obligació de Barcelona és sortir més enllà dels seus murs per ser capital. Per tant, considera que Barcelona, si té vocació europea i de capital de la regió, no ajuda només el Pirineu, sinó que va molt més enllà.

A més, constata que tots els ponents han recalcat l'avantatge de la comunicació del tren, que considera que s'hauria de fer, ja que els Pirineus quedarien més a prop. I afegeix que la compactació exemplar de Barcelona està feta en 5 o 7 km² a la seu de la Molina-Masella. Per tant, assenyala que en això també serien capdavanters.

D'altra banda, assenyala que el Sr. Montlleó ha anat desgranant el gran projecte i el gran estudi que va fer, i que el Sr. Miralles ha dit que s'ha de vigilar amb els prejudicis i els tòpics perquè no paralitzin els projectes.

Per acabar, en relació amb les paraules del Sr. Asens, que ha fet referència a la fragilitat dels Pirineus, afirma que tots en són conscients. Quant a l'afirmació que la neu no està garantida, li rebutja que no és cert, ja que la neu està garantida, sigui natural o artificial.

La Sra. MARTÍ planteja la qüestió d'on sortirà tot el capital necessari per fer els Jocs Olímpics si hi ha ruptura amb l'Estat. A més, manifesta que la Generalitat tampoc no té diners per fer-los. Considera, per tant, que aquest és un punt feble que haurien de repensar.

Pel que fa a altres qüestions més ambientals, afirma que s'han de fer a la idea que possiblement només hi haurà neu a les pistes, i es demana què passarà si hi ha sequera. En

aquest sentit, recorda que el 2008 hi va haver una sequera molt important i assenyala que, en cas de produir-se, els recursos hídrics baixaran moltíssim.

Quant a l'energia, demana d'on sortirà i pregunta si hi haurà fonts renovables. Manifesta els seus dubtes en aquest sentit, ja que creu inviable que es generi energia només a partir de la fusta.

Pel que fa als edificis sostenibles, pregunta com es faran, ja que això també representa un augment del cost. A més, espera que es tingui present la qüestió del soroll, ja que els canons de neu en fan molt. Demana si es canviaran i se'n posaran de silenciosos. També fa referència als llums de la Masella, que es mantenen encesos tota la nit, la qual cosa no és sostenible.

Respecte a la qüestió del cicle de l'aigua, encara que n'hi hagi suficient, comenta que si d'algunes de les basses, com el llac de Coll de Pal, es pretén recollir les aigües de vessant, aquestes no arribaran a la torrentera. Per tant, assenyala que si es retenen, no baixarà aigua, sobretot a l'estiu. A més, recorda que és una zona afectada per risc d'allaus.

Tot seguit, afirma que moltes persones de dins i fora del territori, fins i tot alts càrrecs d'alguns departaments, sostenen que no es faran les Olimpíades, ja que sembla que no compten amb tot el suport del COI. Per tant, creu que no s'han de donar falses il·lusions a la gent del territori.

Pel que fa a la posició de l'associació Salvem la Molina, explica que la majoria dels membres són segons residents, encara que també n'hi ha de primers residents. Afirma que a la gent del territori li faria molta il·lusió que les Olimpíades tiressin endavant, però que als segons residents els fa molta por, igual que a part dels primers residents, i, en relació amb això, explica que l'associació va haver de posar vuit contenciosos, dels quals ja n'han guanyat dos definitivament, sobre irregularitats urbanístiques, i una querella criminal contra l'antic alcalde d'Alp i el regidor d'Urbanisme del seu moment. Per tant, senten una gran desconfiança per tot el que es pugui fer en el territori. A més, manifesta que tampoc no es mereixen un excés de confiança algunes entitats a escala global. Per tot això, expressa la desconfiança que els Jocs es puguin celebrar al territori i afirma que ni s'hi oposen ni hi estan a favor, però que volen que el que s'hagi de fer, es faci bé.

D'altra banda, pregunta què pensen fer amb l'abocador de 80.000 m³ que hi ha a la zona, i explica que l'Ajuntament d'Alp no exigeix al propietari que el desmantelli, tot i que hi ha una sentència del Tribunal Superior de Justícia que obliga a rehabilitar la zona.

Per acabar, afirma que coneixen el territori, saben el que ha succeït en el passat i, per tant, no volen que es repeteixi en el futur. Conclou que estan cansats que els diguin que les coses es faran bé i que no sigui cert.

El Sr. FERNÁNDEZ puntualitza que parlarà dels temes relacionats amb l'arquitectura, i no tant dels que tenen a veure amb el medi ambient.

En relació amb la innivació, explica que totes les competicions de neu es fan amb neu artificial perquè, si no fos així, les condicions no serien mai les mateixes, ja que és impossible que caigui exactament la mateixa quantitat de neu durant les Olimpíades. En aquest sentit, fa al·lusió a la seva experiència amb les piscines olímpiques, i explica que la Federació Internacional dicta les condicions de temperatura, estabilitat i densitat de l'aigua perquè totes les competicions es facin en les mateixes condicions.

Pel que fa a l'arquitectura i l'urbanisme, afirma que el nivell d'arquitectura d'Espanya i de Catalunya en particular és capdavanter, juntament amb el d'Holanda. Com a prova d'això, explica que en l'última Biennal de Venècia el pavelló premiat va ser el d'Espanya, amb un 60% d'arquitectes catalans.

D'altra banda, constata que el model de Barcelona 92 ha sigut un model per a les següents Olimpíades i que la ciutat de Barcelona és model a tot el món pel que fa a l'urbanisme. A més, assegura que a Barcelona les coses es fan bé, tal com demostra el fet que, quan van a altres països, els alumnes d'arquitectura i urbanisme que vénen de Barcelona tenen una acollida molt millor que els que vénen d'altres indrets.

Pel que fa a l'arquitectura sostenible, afirma que avui dia ningú no es planteja fer un edifici que no sigui sostenible, i diu que Barcelona és una de les ciutats més sostenibles del món i d'una qualitat extraordinària, per la qual cosa molta gent de fora hi compra cases per quedar-s'hi a viure.

Per acabar, es mostra convençut que les coses es faran bé perquè la qualitat dels tècnics, enginyers, arquitectes, urbanistes i biòlegs és extraordinària.

El Sr. MILLET, pel que fa al tema del canvi climàtic, considera que en aquest cas el problema no és el canvi climàtic i les seves conseqüències, sinó el canvi climàtic diari de la Molina. En aquest sentit, exposa que a dia d'avui a la Molina ja es produeixen canvis climàtics de 20 graus en un mateix dia, la qual cosa té efectes sobre la neu.

Quant a l'aigua que es necessita, un hectòmetre cúbic, afirma que actualment ja hi ha capacitat d'emmagatzematge per a 0,6 hectòmetres i, per tant, només en faltarien 0,4. Diu que encara que no es fes cap actuació, també es tindrien, perquè les estacions cada any fan millores que augmenten el cabal. Explica que l'aigua per omplir aquests dipòsits representa el 5% de la pluviometria mitjana dels últims 30 anys a la zona esquiable, i diu que el canvi climàtic no ho modificarà perquè es tracta només del 5%. Puntualitza que l'aigua que es reté, tenint en compte que el pantà d'Oliana té 90 hm³ i el de Rialp 450, és un 2 per 1.000 de la capacitat d'embassament d'aquests pantans, mentre que la neu suposa entre el 12% i el 15% del PIB de la Cerdanya.

Tot i que admet que es pot equivocar una mica amb les xifres, exposa que a la Molina dediquen 400.000 euros l'any a fabricar neu, mentre que la facturació és de 9 o 10 milions d'euros. Per tant, considera que el valor de la matèria primera és molt baix tenint en compte els beneficis que genera. Així, afirma que cada euro d'un forfait en genera entre 9 i 10 de retorn en el conjunt, i assenyala que a Andorra el turisme de neu suposa el 15% del PIB.

No nega el canvi climàtic, però insisteix que no tindrà efectes en aquestes situacions. En canvi, admet que sí que hi pot afectar un canvi de temperatura diari, que ja es produeix ara. De tota manera, com que ja el coneixen, assenyala que ho tenen previst. En aquest sentit, explica que d'acord amb l'estadística específica de l'estació de la Molina, que fa 30 anys que funciona, se sap que una de les variables importants, que és la temperatura, no ha fallat mai, per la qual cosa sempre es podrà produir neu. A més, constata que el pitjor desastre que hi pot haver en uns Jocs d'Hivern és que nevi, perquè les pistes s'han de preparar amb antelació i la neu s'ha de tenir feta dies abans. Per tant, si neva, les competicions s'han de suspendre.

D'altra banda, creu que és molt probable que el 2017 el COI aprovi unes disposicions més tolerants que permetran que tots els circuits de lliscament es facin en instal·lacions existents, amb la qual cosa quedaria resolt el problema d'aquest circuit, que és una de les instal·lacions menys utilitzables posteriorment. A més, explica que aquestes disposicions acceptaran i propiciaran l'acord entre estats, per la qual cosa, en comptes de fer-se al Pla de les Forques, els circuits de fons podrien fer-se a Font-romeu sense cap despesa. A més, amb això sumarien hotels i els projectes madurarien. Per tant, veu amb molt bons ulls que les condicions millorin, perquè s'hi podrien acollir reduint despeses.

També subratlla que confia molt més en els tècnics de Barcelona que en el COI, ja que no entén amb quina autoritat han pogut aprovar Sotxi, que ha costat 55.000 milions d'euros, i amb quina irresponsabilitat aproven que a Barra da Tijuca, a Jacarepaguà, es facin quatre palaus olímpics com el Sant Jordi adossats. Per tant, creu que el criteri que s'ha de seguir ha de ser el dels tècnics que han de defensar el projecte. Constata que els Jocs Olímpics de Barcelona segueixen sent la nineta dels ulls de tothom però que ningú ha sabut entendre què és el model Barcelona, i assenyala que ningú no sap que són els Jocs més barats i els que van tenir els estadis amb menys capacitat. Afirma que van mentir, ja que l'Estadi Olímpic havia de tenir 100.000 localitats i en tenia 55.000, i diu que ho van fer perquè en volien un de propi, no el que manava el Comitè Olímpic. Reitera que els tècnics d'aquí són reconeguts arreu del món i que saben com fer el projecte.

Pel que fa a la preocupació sobre si la candidatura serà l'escollida, és conscient que la votació és un interrogant molt gros i que no saben què passarà, però es mostra convençut que han de presentar un projecte convenient per a Barcelona. A més, creu que si no s'hagués retirat la candidatura del 2022, els Jocs se celebrarien aquí, i no a la Xina, i reproduïx les paraules d'un dels tècnics més importants de l'esquí de neu, que va afirmar

que Barcelona no necessita el COI, sinó al revés, és el COI qui necessita Barcelona, ja que els interessa expandir-se, obrir mercats, i no fer sempre els Jocs al mateix lloc.

El Sr. MONTLLIÓ, pel que fa al tema del canvi climàtic, exposa que fa temps que el van treballar, amb els escenaris antics de l'IPCC. Com que tot evoluciona, afirma que el projecte no estava acabat, ja que no pot finalitzar fins que els Jocs hagin passat i se'n faci l'avaluació, sobretot pel que fa a l'aspecte ambiental. Així, es mostra convençut que, tot i que poden fer una estimació, no es pot preveure el CO₂ que realment es produirà durant els Jocs. Assenyala que encara hi ha moltes coses que s'han de millorar, i reitera que s'havien començat a fer coses que haurien estat impensables en els Jocs Olímpics del 92, ja que no hi havia les directives europees necessàries. Explica que per això ara s'han establert uns objectius estratègics i s'han estudiat els objectius del Comitè Olímpic, mentre que l'any 1992 no es parlava de sostenibilitat ambiental en els Jocs. En aquest punt, coincideix amb el Sr. Millet que la feina dels tècnics és intentar fer les coses al millor possible.

Està absolutament d'acord que en cap cas es poden construir instal·lacions en llocs protegits, que a banda d'un fet il·legal titlla de barbaritat, i reitera que queda molta feina per fer, com ara treballar nous escenaris de canvi climàtic. Quant al balanç de l'aigua, afirma que és positiu. En aquest sentit, explica que hi ha 107 hm a la conca i que els Jocs en necessiten menys de 50, per tant, en el balanç anual es pot fer, tot i que reconeix que s'haurien de fer unes basses i alguna resclosa per retenir l'aigua i gestionar-la. Per fer-ho, afirma que cal dur a terme millores elèctriques a l'entorn que el territori necessita, ja que hi ha línies pendents que l'Estat fa molts anys que promet. Afegeix que el sorprèn molt que la Cerdanya francesa tingui un centre d'investigació d'energies renovables i, en canvi, la Cerdanya catalana no. Admet que tot no es podrà cobrir amb biomassa i energia solar, però assegura que es poden fer moltes coses i que cal seguir treballant en aquest sentit.

Pel que fa a la fauna, admet que és un tema més complicat i que requereix estudis de molt més detall. Assegura que durant els Jocs l'impacte és pràcticament nul, ja que se celebren en època hivernal, i posa l'exemple del llangardaix pirinenc, que a l'hivern està amagat sota terra. Reconeix, però, que el problema rau en la preparació dels Jocs, ja que les instal·lacions s'han de tenir enllestides abans, i afirma que és en aquest treball previ on s'ha de tenir més cura.

D'altra banda, creu que cal demostrar realment que es poden fer uns Jocs d'emissions zero en una ciutat compacta com Barcelona. En aquest sentit, admet que representa un esforç tècnic, però diu que es pot treballar. Així, per exemple, manifesta que si les distàncies ho permeten, els atletes podrien moure's a peu o amb bicicleta, però considera que s'hi ha de creure i fer-ho de veritat.

Quant als objectius estratègics, insisteix que l'avaluació ambiental s'ha de fer en projectes concrets i reitera que si es creu en el projecte i es fa bé, l'impacte serà molt menor.

Finalment, tot i que no pot discutir si hi ha diners per desdoblar la línia de tren, està d'acord que si es pot portar la gent al Pirineu en tren, seria molt millor que fer-ho amb autocars.

El Sr. MIRALLES subratlla que en la seva primera intervenció intentava calibrar si la qüestió ambiental és determinant a l'hora de prendre una decisió, ja que entén que aquest era l'objectiu de la sessió. Conclou que la qüestió ambiental no és la determinant, mentre que sí que ho són altres temes, com ara el llegat, l'impacte territorial o el cost econòmic. Considera que la qüestió ambiental serveix per determinar si ambientalment el projecte és inassumible o l'impacte és sever, i reitera que en aquest cas no és molt més sever que altres coses que es duren a terme o que igualment es treballen sense Jocs Olímpics.

Recorda que actualment al territori de la Molina i la Masella s'està discutint un pla director urbanístic, que considera que no és gaire diferent del projecte, tret que no parla de la vila olímpica, sòls urbans o el Pla de les Forques, sinó d'instal·lacions. Manifesta que és un projecte que es planteja amb independència dels Jocs Olímpics, per la qual cosa bona part dels temes que s'han tractat, com la retenció de l'aigua addicional, es faran de totes maneres.

Des d'un punt de vista ambiental, insisteix que l'impacte no és determinant per al medi ambient i que el projecte dels Jocs se centrava en solucions realistes que igualment s'han de fer. Així, considera que és essencial desdoblar la línia de tren, tant si se celebren els Jocs com si no.

Afegeix que cal diferenciar el que és l'esdeveniment del que és estructural. Admet que els Jocs tindrien un impacte ambiental, però afirma que és localitzat en el temps i gestionable. En aquest sentit, explica que en molts dels treballs que s'estan fent tots els vectors que generen preocupació tenen possibilitat de correcció, i afirma que una altra cosa és el que queda, que no és gaire diferent del que pot quedar encara que no se celebrin els Jocs.

D'altra banda, insisteix que van fer la reflexió si estratègicament el medi ambient era determinant per descartar el projecte, i que van concloure que no ho era. Per tant, manifesta que ara entren en una segona fase, que és l'encaix de cada un dels projectes. Afegeix que cada projecte tindrà una avaluació d'impacte ambiental i que el planejament urbanístic que s'hagi de modificar tindrà també una avaluació ambiental de plans i programes.

Pel que fa al tema de la fauna, admet que el problema que més els preocupa a priori és el del gall fer, amb una població a la Cerdanya que està disminuint i es troba força aïllada i una població més potent cap al costat del Ripollès. Explica que l'àmbit que estan tractant es troba justament al mig, per la qual cosa els preocupa si les instal·lacions, tot el complex d'estacions d'esquí i la manca de connectivitat entre la població del Ripollès i de la

Cerdanya poden ser factors determinants en la davallada del gall fer a la Cerdanya. Afirmar que hi ha altres motius, com ara la predació, i que ho estan estudiant, ja que amb independència dels Jocs, com que hi ha en marxa un Pla director urbanístic i la Masella té projectes de pistes i d'un telecabina, igualment estan fent aquest estudi, que tindran treballat en un any.

Per tant, reitera que a priori no detecten grans problemes pel que fa a l'impacte ambiental, i insisteix que no parteixen d'un escenari on no hi hagi res, sinó que a la Molina i a la Masella ja hi ha una estació d'esquí amb projectes. Torna a insistir que aquests són els Jocs del reciclatge de les instal·lacions, del reciclatge urbà, del reciclatge de les coses de què ja disposen, que s'haurien de polir i millorar.

Per acabar, al seu parer la qüestió principal és si els Jocs, a banda de ser bons per a Barcelona i per a la Cerdanya, són també bons per al Pirineu. En resposta a la pregunta del Sr. Asens sobre si la inversió està justificada, creu que ho està, i afegeix que la justificació és plena si els Jocs representen un impuls per al conjunt del Pirineu català i serveixen de motor de les polítiques de muntanya i animen l'economia de la zona. Diu, però, que si l'impacte és molt local, no serà gaire diferent al que ja es produirà amb la posada en marxa del pla director.

El Sr. ASENS torna a agrair als ponents que hagin resolt alguns dels dubtes que s'havien plantejat, encara que en alguns casos no li han quedat del tot clars.

Puntualitza, en resposta a la intervenció de la Sra. Fandos, que una de les qüestions que els sembla bàsica és, precisament, l'entusiasme de la ciutadania, i recorda l'onada d'il·lusió i la mobilització que van generar els Jocs Olímpics del 92. Insisteix que Barcelona no és la cara dels Pirineus, sinó que ho són Lleida i Girona, de la mateixa manera que Lleida, per exemple, no és la cara del Mediterrani. Així, planteja la hipòtesi que Lleida pogués organitzar, si fos la capital de Catalunya, una competició marítima a Barcelona. Admet que podria fer-ho, però diu que caldria plantejar-se si els lleidatans ho viurien amb il·lusió, com un projecte propi, i afirma que és el mateix que cal plantejar-se ara i que és una de les qüestions que els preocupen.

En relació amb els Jocs Olímpics del 2022 de la Xina, als quals ha fet referència el Sr. Millet, recorda que vuit de les candidatures que s'hi havien presentat es van acabar retirant, en tres dels casos perquè es van fer consultes ciutadanes que es van perdre, i afegeix que en tots els casos eren ciutats amb infraestructures, tradició, experiència i clima adequats. Per tant, creu que no és un tema tan evident que a Barcelona es generi el clima d'entusiasme necessari. Apunta que aquest estiu es batran rècords de turistes a la ciutat i que Barcelona és una marca ben posicionada. A més, admet que el projecte pot tenir molts avantatges per al Pirineu, però es planteja si els ciutadans de Barcelona ho veuran com una cosa que

té a veure amb ells i no tant amb una millora de la muntanya, i considera que aquest és un element clau.

Respecte a les qüestions que ha plantejat la Sra. Martí, creu que hauria estat bé que els expliqués la informació que té sobre el COI.

Tot seguit, reitera l'agraïment als compareixents perquè les seves explicacions han estat molt il·lustratives i han aportat molta informació.

Finalment, respecte a l'afirmació de la Sra. Fandos que les infraestructures per als Jocs seran les que ja existeixen, li rebutja que el projecte preveu la construcció d'un estadi de biatló i d'esquí de fons al Pla de les Forques, una zona totalment natural, i afegeix que caldria fer altres infraestructures i que no n'hi haurà prou a utilitzar les que ja existeixen.

La Sra. FANDOS respon al Sr. Asens que quan parlava de les infraestructures es referia a Barcelona.

En relació amb el tema de l'aigua, explica que quan Barcelona va acollir el Mundial de Natació van haver de fer alguns canvis d'última hora en la piscina d'entrenament perquè l'aigua no tenia la temperatura adequada, i es mostra convençuda que el Comitè Olímpic Internacional no deixarà passar el tall a la candidatura si no estan segurs que hi haurà neu i que es donaran les condicions necessàries perquè així sigui.

Pel que fa al tema del medi ambient, creu que és una de les qüestions en què més incideix el COI, atès que se'ls ataca per aquest motiu, i recorda el que va viure a Sotxi. Es mostra convençuda que no és el que volen a Barcelona i afirma que a Europa no es poden fer un Jocs si no es compleixen unes normatives. Admet que en altres llocs s'ha fet de manera diferent, però perquè es tractava de països amb altres normatives.

Pel que fa a les informacions sobre els membres del COI, està segura que si en aquests moments parlen i opinen no és perquè es qüestionin si Barcelona pot presentar un gran projecte, sinó perquè s'ha tirat enrere la candidatura i veuen que el Govern de la ciutat no mostra entusiasme per liderar el projecte. En aquest sentit, manifesta que si el Govern no mostra il·lusió per gestionar la candidatura, és evident que no es guanyarà.

Afegeix que ara desconeix què pensen, però que fa un any opinaven, tal com ha dit el Sr. Millet, que era un bon projecte. Així, explica que tant la Federació Internacional d'Esports d'Hivern com la Federació d'Esports de Gel estaven entusiasmats amb el fet que Barcelona presentés la seva candidatura als Jocs. Manifesta, però, que si veuen que el Govern no hi dóna suport, és difícil que ara segueixin estant entusiasmats. Per tant, creu que el projecte només tirarà endavant si tots, amb consens polític, hi posen il·lusió.

A continuació, respon al Sr. Asens que les enquestes de l'Oficina Olímpica deixaven palès que la ciutadania de Barcelona estava a favor que se celebressin els Jocs. Malgrat això, està convençuda que si ara es repetissin les enquestes l'opinió de la ciutadania hauria canviat, ja que si el Govern dóna constantment el missatge que no hi està d'acord, és difícil que la gent s'il·lusioni. En relació amb això, recorda que quan van tenir lloc els Jocs del 92, l'alcalde de la ciutat estava entusiasmat, i tota l'estructura municipal i les altres administracions s'hi van sumar.

Finalment, pel que fa al tema econòmic, no respon perquè ja el van tractar en una sessió anterior i va quedar clar que aquest no era el problema. Considera que el que cal fer, tal com ha apuntat el Sr. Puigcorbé, és convèncer el Sr. Asens perquè s'entusiasmi amb el projecte.

El Sr. ALONSO reflexiona que a la Comissió ha quedat clar que el tema del medi ambient s'ha pensat i s'ha treballat, fet que considera molt positiu. Entén que encara quedi molta feina per fer, però es mostra tranquil perquè ha constatat que el projecte ha tingut en compte el medi ambient. A més, afegeix que ha quedat clar que la creació de neu no és un problema, sinó que fins i tot es pot entendre com una cosa totalment positiva.

D'altra banda, planteja una reflexió política, i és que la Comissió ha perdut un altre partit polític, el PSC, a banda dels grups municipals del PP i de la CUP.

El Sr. COLLBONI li demana que no es precipiti, atès que encara no ha parlat.

El Sr. ALONSO lamenta que l'opinió del PSC, contrària a la del Govern de BC, hagi desaparegut de la Comissió, i que per entrar al Govern el Grup Municipal del PSC hagi hagut de renunciar a les seves opinions. Manifesta que preferiria que seguís formant part de la Comissió i que es pogués expressar amb llibertat, i es mostra esperançat que continuï defensant la candidatura als Jocs.

El Sr. PUIGCORBÉ considera que el Sr. Miralles ha fet un magnífic resum de l'exposició, i al·ludeix a la diferenciació entre esdeveniment i llegat i a l'impacte que representen les dues coses. També fa referència a l'excel·lència dels tècnics i avaluadors de projectes, que tots han destacat. En aquest sentit, expressa que la confiança és plena i absoluta. Creu que les comissions serveixen per constatar que cada cop estan més convençuts que és molt positiu acollir els Jocs Olímpics, i manifesta que la missió cada vegada es redueix més al fet que un grup polític es defineixi.

Es mostra sorprès per l'actitud del Sr. Asens. En aquest sentit, recorda que una de les tesis a les quals s'agafava per no donar suport als Jocs era la idea que no hi hauria neu, però davant les explicacions del Sr. Millet i el Sr. Fernández que és millor que no nevi, planteja un nou argument: que la cara dels Pirineus és Lleida i Girona. Expressa la seva perplexitat en aquest sentit, ja que és Barcelona qui presenta la candidatura.

Considera que el Govern cada cop té menys capacitat per generar nous arguments. Respecte a les paraules del Sr. Asens que els estiuejants que vénen a Barcelona estan poc entusiasmats amb els Jocs, afirma que són els ciutadans de Barcelona els que decideixen que el Pirineu forma part del nostre país i que vol ser capdavanter en això.

El Sr. COLLBONI, com a president de la Comissió, agraeix les contribucions de la Sra. Martí, el Sr. Fernández, el Sr. Millet, el Sr. Montlleó i el Sr. Miralles, així com la participació i la contribució dels grups.

Explica que, tal com ha comentat a l'inici de la sessió, el Grup Municipal del PSC ha arribat a un acord de govern amb BC i que en nom del Govern ha parlat el tinent d'alcalde responsable de la matèria. Afirma que això no vol dir, però, que el Grup Municipal del PSC no mantingui la posició que tenia al principi del mandat. De tota manera, subratlla que la posició del seu grup, favorable als Jocs i al debat —que recorda que van impulsar amb el Grup Municipal de CiU—, no és rellevant. Creu que cada vegada que fan un debat hi ha més arguments perquè la ciutat es replantegi la candidatura i afirma que del que es tracta és que aquest sigui un projecte no del Govern, sinó de la ciutat, i que el conjunt dels grups arribin a un consens i a la convicció que pot ser una bona cosa per a la ciutat i el país. Afegeix que aquest era l'objectiu de la Comissió, no la posició d'un partit o d'un altre. En aquest sentit, creu que els treballs que s'hi han fet des que es va posar en marxa són positius, ja que estan contribuint a aclarir aspectes sobre els quals tots tenien dubtes raonables, com ara el tema de la sostenibilitat, i afirma que en aquesta sessió alguns dels dubtes s'han esvaït.

Per acabar, insisteix que és un debat obert i que l'objectiu de la Comissió no és convèncer cap grup ni el Govern, sinó construir un consens, primer dins de l'Ajuntament i després de ciutat, si és el cas.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 13 hores.

S5. Resum de les intervencions

La sessió s'inicia amb la presentació de l'Informe sobre el potencial impacte ambiental derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», a càrrec del Sr. Asens.

A continuació, les compareixences en aquesta sessió són a càrrec de la Sra. Núria Martí Batera, presidenta de l'associació Salvem La Molina; el Sr. Franc Fernández Eduardo, arquitecte; el Sr. Lluís Millet Serra, arquitecte; el Sr. Marc Montlleó Balsebre, Barcelona Regional; i el Sr. Ferran Miralles Sabadell, director general de Polítiques Ambientals.

- Sra. MARTÍ: defensa que l'associació que presideix (Salvem La Molina) no pot acceptar cap dels projectes que es tirin endavant al domini esquiable de la Molina-Masella; ni la implantació del Pla director urbanístic (PDU) supramunicipal del domini esquiable a la Molina-Masella ni la realització dels Jocs Olímpics d'Hivern 2026. Argumenta que l'associació defensa que no es produeixin modificacions en el Pla intermunicipal coordinador de la Cerdanya (PICC) per evitar que es permetin requalificacions de terrenys forestals o de dominis esquiabls per passar a ser edificables, o que s'augmenti el grau d'edificabilitat en terrenys edificables. Exposa, també, la Molina està absolutament dispersa entre els tres nuclis que la formen i es mostra en desacord amb la construcció de noves edificacions que puguin contribuir a augmentar la dispersió. En definitiva, s'oposa al projecte pel gran impacte ecològic i de sostenibilitat general que suposaria pel territori.
- Sr. FERNÁNDEZ: Inicia la seva intervenció fent èmfasi en què un dels problemes de la Molina són els accessos. A aquest respecte, considera que els Jocs Olímpics podrien propiciar una nova connexió amb la Molina molt més eficient, que faria que Barcelona es convertís, encara més, en capital de Catalunya. A més, reitera que la Molina és un poble pràcticament abandonat, amb una edificació totalment dispersa que es fa servir 15 dies l'any. En aquest sentit, considera que s'haurien de

desmuntar les edificacions que no s'utilitzen i compactar al màxim el nucli urbà per tal que sigui eficient i sostenible, fet que els Jocs podren ajudar a implementar.

- Sr. MILLET: resumeix la seva intervenció donant valor al fet que el projecte es defineix com un exemple contra l'expansió del territori, tractant-se d'una candidatura molt concentrada.
- Sr. MONTLLIÓ: Defensa que l'avaluació ambiental estratègica que s'ha dut a terme és força avançada, ja que s'ha fet deu anys abans de la celebració dels Jocs. A partir de les dades obtingudes, assenyala com a temes més preocupants, en el cas del Pirineu: el canvi climàtic, pel que fa a la disponibilitat de recursos i la innivació, així com els valors ecològics; mentre que en el cas de Barcelona: els temes de metabolisme urbà, la qualitat ambiental de la ciutat o la generació de residus.
- Sr. MIRALLES: exposa que des del principi del projecte hi va haver preocupació per les qüestions ambientals, tal com es demostra amb el fet que, tot i que el projecte legalment no requeria una avaluació ambiental estratègica, es va dur a terme. Afirmar que des del punt de vista ambiental la candidatura no comportava problemes de gestió de residus. També, pel que fa al medi natural, la biodiversitat i la fauna, creu que l'encaix és possible i que no feia encendre cap llum d'alerta, i que tampoc no hi havia motius de preocupació pel que fa a l'impacte ambiental a les seues de Barcelona.

A continuació, després d'agrair les intervencions als compareixents, els representants de cada grup mostren la seva opinió en relació als aspectes ambientals derivats del projecte de candidatura.

- Sr. ASENS: Destaca el canvi climàtic i la conseqüent disponibilitat de neu natural com a problemes evidents davant la celebració dels Jocs i que no estan resolts. Assenyala que una altra qüestió central és l'impacte sobre l'entorn natural que pot generar la construcció de les instal·lacions, i es pregunta si serà sostenible en el futur. També posa en dubte si la inversió en energia i emissions derivades està justificada.

- Sr. FANDOS: Valora molt positivament els aspectes ambientals previstos en la candidatura. Afegeix que un dels punts bàsics del projecte és que hi hagi un llegat ambiental positiu, i creu que el projecte el garanteix, amb un projecte posterior d'energies renovables, amb la dinamització de la producció de la neu, amb la gestió més eficient de l'aigua, amb l'adopció d'un urbanisme molt més eficient i amb la millora de la gestió de residus.
- Sr. ALONSO: Puntualitza que els Jocs podrien suposar una oportunitat per millorar la certa degradació urbanística de l'entorn de la Molina. Remarca que és molt important adaptar les necessitats dels Jocs Olímpics al territori existent en les dues seus; prioritzar les noves construccions amb criteris de compacitat i, en els casos que sigui possible, de construcció efímera, i minimitzar els efectes negatius de les transformacions sobre el territori.
- Sr. PUIGCORBÉ: Entre altres aspectes que considera molt positius del projecte en relació a l'àmbit ambiental, subratlla que s'ha dit que el cicle energètic seria sostenible i que s'aprofitarien les deixalles forestals. Reitera el seu suport a la candidatura.

Sessió 6

Potencial impacte social

S6. Introducció a l'Informe

Informe sobre l'Impacte Social derivat del Projecte Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

El document que els oferim té l'objectiu de mostrar la informació més rellevant en relació al potencial impacte econòmic derivat de la proposta de candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2026.

L'objectiu general d'aquests informes d'introducció a cadascuna de les sessions de la Comissió és el de poder oferir a les persones participants una contextualització suficient per tal d'enriquir el possible debat en relació al tema tractat.

En el cas que ens ocupa a la sessió d'avui, els objectius específics del document són els de: 1) mostrar les generalitats dels aspectes socials en els criteris de la proposta de candidatura; 2) definir les particularitats i implicacions socials de la bipolaritat territorial: els Pirineus i la ciutat de Barcelona; i 3) analitzar el potencial impacte social d'una nova candidatura d'organització dels Jocs Olímpics d'Hivern, en base a la proposta de l'any 2022.

Així doncs, aquest document presenta el punt de sortida de la sessió, tot assentant les bases del debat sobre una nova proposta de candidatura en relació al potencial impacte econòmic derivat del Projecte de candidatura Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026.

S6. Informe sobre el potencial impacte social derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Juliol de 2016

Informe sobre el potencial impacte social derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026

Índex

1. Introducció
2. Objectius de l'informe
3. Els Pirineus: territori i comunitat singulars
4. Barcelona-Pirineu, una bipolaritat complementària
 - 4.1. Barcelona, la ciutat moderna i esportiva
 - 4.2. El Pirineu, la necessitat d'un Pacte Global
5. La relació mar-muntanya: vies de comunicació
6. Conclusions

1. Introducció

El present document pretén mostrar els aspectes principals relacionats amb el potencial impacte social previst en la proposta de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i, per tant, relacionat amb la nova candidatura per a l'any 2026.

La candidatura Barcelona-Pirineu 2022 entenia els Jocs Olímpics d'Hivern com una oportunitat per a aglutinar i mobilitzar el territori, i per a contribuir a fer viable el desig modernitzador de tota la societat pirinenca. La candidatura tractava de reforçar l'articulació del país, apropant Barcelona i el Pirineu i, a més, donant a conèixer la realitat pirinenca catalana al país i, de la mateixa manera, al món. Pretenia ser una oportunitat per a tota la serralada pirinenca, del Mediterrani al Cantàbric i a banda i banda de les fronteres. Això suposava, necessàriament, treballar per tal de crear sinèrgies i aliances que fossin útils per tots els Pirineus.

El projecte, doncs, era percebut des del Pirineu com una oportunitat per garantir a llarg termini un desenvolupament sostenible del territori, tant pel que fa als aspectes ambientals com als socials i als econòmics.

Això vol dir que, el llegat social més rellevant que es pretenia assolir amb aquest projecte era l'aliança entre Barcelona i el Pirineu a fi de treballar per un objectiu comú. Barcelona és la gran referència per competir i la clau de volta per fer possible el desig de tota la serralada pirinenca d'esdevenir olímpica, però el Pirineu és l'espai muntanyenc sense el qual el projecte no té cap sentit i el territori que rebrà amb més intensitat l'impacte positiu del projecte. L'apropament de la ciutat i la muntanya al país constituïa, alhora, el gran repte i la gran oportunitat en la dimensió social del projecte de JJOO d'hivern.

2. Objectiu de l'informe

Els objectius d'aquest informe són:

1. Mostrar les generalitats dels aspectes socials en els criteris de la proposta de candidatura.
2. Definir les particularitats i implicacions socials de la bipolaritat territorial: els Pirineus i la ciutat de Barcelona.
3. Analitzar el potencial impacte social d'una nova candidatura d'organització dels Jocs Olímpics d'Hivern, en base a la proposta de l'any 2022.

3. Els Pirineus: territori i comunitat singulars

Per parlar de la dimensió social del projecte, cal definir el territori del Pirineu. La muntanya no és homogènia. Hi ha un Pirineu de caràcter alpí que gira al voltant de les activitats de neu i basats en indrets de segona residència amb uns estàndards elevats de qualitat. Hi ha una altra muntanya, que es pot considerar en bona part desconeguda, que ofereix grans oportunitats al turisme rural, conformada per rius, possibilitats de senderisme, turisme cultural i moltes altres possibilitats. Finalment, existeix el Prepirineu, de base encara agrària, on la mediterrània es troba amb l'alta muntanya. Aquesta barreja de paisatges i de colors, d'autenticitat i de modernitat, de nord i de sud, fan dels Pirineus una serralada única i singular que, per tant, comporta també unes grans particularitats a nivell social.

→ La distribució de la població

Les comarques de muntanya, les que acullen els diversos dominis esquiables catalans, representen una superfície superior al 30% del territori de Catalunya mentre que només apleguen un 3% de la població fixa del país. La densitat d'habitants per quilòmetre quadrat és deu vegades inferior a la mitjana catalana. La petita societat pirinenca, doncs, gestiona un territori extens i poc transformat, d'enorme valor natural i paisatgístic i amb un patrimoni cultural excepcional. Prop del 40% de la seva superfície la conformen espais protegits pel seu interès natural, cosa que significa gairebé la meitat de la superfície protegida de Catalunya.

La població es concentra en unes poques ciutats d'entre 5.000 i 15.000 habitants, situades al fons de les valls principals, i en una constel·lació de petits nuclis rurals que esquitxen el conjunt de la geografia pirinenca i que s'enfilen pels vessants de la serralada i les valls laterals. La inclusió d'Andorra en l'àrea d'influència olímpica aporta massa crítica a l'àmbit de referència.

Algunes interpretacions geogràfiques modernes atorguen al conjunt Andorra - Seu d'Urgell – Puigcerdà, que seria l'entorn més immediat a l'escenari olímpic, les característiques d'una petita unitat metropolitana dinàmica i influent. L'obertura, fa unes dècades, del túnel del Cadí ha connectat aquesta àrea pirinenca directament amb Barcelona. Avui és un àmbit d'una densitat comercial i turística molt considerable i que compta, com a referència, amb tres hospitals i dos aeroports.

→ El model turístic del Pirineu i els seus efectes

El territori pirinenc ha viscut, en els darrers cinquanta anys, un profund canvi socioeconòmic. El turisme ha desplaçat el sector primari i ha transformat l'economia del territori. El model turístic que ha transformat els Pirineus és l'anomenat model alpí que es caracteritza per l'alternança entre turisme blanc (turisme de neu) a l'hivern i turisme verd (turisme de natura, turisme rural, turisme d'aventura) a l'estiu. Aquesta complementaritat estiu/hivern facilita una major solidesa al model perquè l'existència de dues temporades altes garanteix la viabilitat econòmica del sistema.

L'impacte positiu d'aquest procés es fa evident en la demografia, tenint en compte que ha aconseguit aturar la pèrdua continuada de població que s'estava produint des de feia un segle i mig, rejuenint l'estructura de la població en les àrees més dinàmiques. La millora de les condicions de vida, de les infraestructures, dels serveis i dels equipaments ha estat accelerada i innegable, però no està exempta de riscos, entre els quals la pèrdua d'identitat, la desestructuració social que ocasiona l'elevat pes de la població flotant, l'ocupació estacional i el creixement d'un teixit urbà especialitzat, amb un elevat pes de la segona residència, buida bona part de l'any.

A les darreres dues dècades, la construcció, orientada a les segones residències, ha estat un gran motor econòmic en bona part d'aquests territoris, un motor que s'ha vist frenat de forma abrupta a causa de la crisi. Aquesta circumstància, sumada al creixent desequilibri sectorial que es deriva del monoconreu turístic, la manca d'una indústria transformadora i l'extinció progressiva de l'agricultura i la ramaderia, posa en perill la sostenibilitat del model i obliga a dissenyar la muntanya del futur, el Pirineu del segle XXI.

El Pirineu és un territori amb molts actius territorials de primer ordre, ric en patrimoni i recursos i amb una enorme potencialitat. És un territori amb molt potencial i que, per tant, en part, es troba encara per fer i que després d'un canvi sobtat mira de trobar el seu model de futur, basat en la seva singularitat, la qualitat, la sostenibilitat i la innovació. La candidatura olímpica pretenia ser motor d'aquest procés dinamitzador. En aquest sentit, les possibilitats de millora en l'articulació territorial del conjunt de les comarques

pirinenques o entre aquestes i la ciutat de Barcelona, els processos de dinamització econòmica i la introducció d'innovacions tecnològiques són punts clau en el desenvolupament de la dimensió social derivat del projecte de candidatura Barcelona-Pirineu. Així doncs, es parteix de que Barcelona pot donar molt al Pirineu i el Pirineu pot donar molt a Barcelona; aquesta simbiosi és la idea de fons que impregnava la candidatura.

4. Barcelona-Pirineu, una bipolaritat complementària

La candidatura als Jocs d'hivern de 2022 està construïda sobre la dualitat Barcelona-Pirineu. La combinació de la gran ciutat metropolitana amb un territori relativament pròxim de muntanya alpina constitueix la base d'una proposta olímpica potent, innovadora i atractiva i pot generar grans canvis i beneficis en la població d'ambdós territoris.

Els elements de complementarietat entre la ciutat de Barcelona i els Pirineus són convincents. La proposta de Barcelona ofereix una solució molt atractiva a l'equilibri entre el caràcter primigeni muntanyenc dels Jocs d'hivern i la vocació urbana originària que sempre ha qualificat el moviment olímpic, i que darrerament ha pres una especial rellevància, després de les experiències de ciutats com Torí, Vancouver o Socchi.

La bipolaritat de la candidatura Barcelona-Pirineu 2022 descansa sòlidament en la geografia, la història i, fins i tot, en aspectes culturals compartits. Una bipolaritat que les noves condicions tecnològiques han fet cada cop més evident i tractable.

Aquesta relació entre els Pirineus i Barcelona ha modelat, també, la fesomia moderna del país: el sentit nord-sud de les conques hidrogràfiques principals, camins naturals entre la muntanya i la plana, han condicionat l'esquema bàsic de comunicacions terrestres i la lògica de les implantacions humanes, econòmiques i industrials.

4.1. Barcelona, la ciutat moderna i esportiva

La complementarietat entre Barcelona i els Pirineus és un factor fonamental que permetrà al CIO plantejar-se un salt qualitatiu en els Jocs d'hivern. En relació als efectes sobre la societat catalana, cal destacar diversos aspectes que converteixen a Barcelona en una de les poques grans capitals europees en disposició d'assumir aquest rol en el curt termini i de rellançar els Jocs d'hivern a una nova dimensió:

- Barcelona és ja ara una ciutat ben comunicada. L'evolució més que positiva del trànsit a l'Aeroport i al Port, i la connexió ferroviària amb França en alta velocitat

permeten augurar un canvi d'escala quantitatiu i, sobretot, qualitatiu que donarà una nova significació a la posició geogràfica de Barcelona.

- Barcelona té avui una dotació d'equipaments polivalent que li han de permetre acollir sense dificultats les proves de gel i, sobretot, les activitats complementàries dels Jocs que són essencials per la seva projecció internacional i per construir l'atmosfera de contacte humà que és tan consubstancial a les cites olímpiques fins el punt que acaben definint l'esperit de cadascuna d'elles.
- Barcelona és una ciutat està en disposició d'aportar unes condicions de qualitat, comoditat i llegat simbòlic que poden ser decisives per la configuració d'una nova fesomia dels Jocs d'hivern.

4.2. El Pirineu, la necessitat d'un Pacte Global

Els representants dels diferents municipis i valls del Pirineu, reunits a la Seu d'Urgell l'11 de gener de 2011, van manifestar de manera inequívoca la seva voluntat de treballar plegats en el projecte de Jocs Olímpics d'Hivern. El resultat d'aquest diàleg va quedar recollit en el document "Construint el llegat de la Candidatura olímpica al Pirineu", aprovat en la sessió del 15 d'abril de 2011.

A continuació, es mostren els punts clau d'aquest acord per a la participació de tot el Pirineu en el procés de la Candidatura:

- Sense el Pirineu català i els seus municipis i institucions no hi ha candidatura. No és una realitat complementària, sinó de primer ordre i en peu d'igualtat amb Barcelona.
- La candidatura haurà de ser el més competitiva possible i, en conseqüència, seleccionar les seues i viles d'acord amb el criteri de concentració i proximitat territorial que desitja el CIO.
- El planejament territorial com a document de referència d'una ordenació territorial sostenible.
- Cal entendre el turisme i l'esport com un dels pilars estratègics pel desenvolupament del Pirineu.
- Promoure l'actuació conjunta des d'una perspectiva de sostenibilitat ambiental, social i econòmica.
- Aprofitar l'impuls de la candidatura per promoure el Pacte Global per al Pirineu, un instrument per al desenvolupament de tot el territori i compensador de l'acció puntual sobre l'àrea olímpica per distribuir els beneficis del projecte a totes les valls.

Així doncs, la candidatura Barcelona-Pirineu, no pretenia centrar la seva atenció, únicament, a garantir la qualitat i la funcionalitat de les dues subseus: la ciutat de Barcelona i el domini esquiable de la Molina i Masella. **La candidatura aspirava a provocar un canvi en el conjunt del territori pirinenc i amb un abast temporal molt més ampli que el de les dates estrictes dels jocs olímpics d'hivern.** Aquest era el potencial llegat de la candidatura i el principal objectiu del **Pacte Global per al Pirineu**.

El Pacte global havia de ser, doncs, una peça essencial del projecte Barcelona-Pirineu i una part substancial de la política de muntanya en el disseny del Pirineu del segle XXI. Mitjançant un procés participatiu i de concertació territorial, es pretenia identificar, definir i desenvolupar una bateria àmplia de programes i de projectes estratègics que tenen les característiques següents:

- Correcció de dinàmiques territorials indesitjables
- Capacitat tractora i caràcter demostratiu
- Integració i coordinació de l'actuació de diversos agents
- Caràcter innovador
- Viabilitat i autosuficiència més enllà de la seva posada en marxa
- Posada en valor dels actius territorials existents

La prioritat última és generar i atraure activitat econòmica i llocs de treball al Pirineu per tal de dotar la muntanya d'una població resident viva i suficient i de minimitzar els inconvenients derivats de la posició perifèrica d'aquest territori. I aquest impuls econòmic s'hauria de produir, indefectiblement, en un marc d'innovació i de sostenibilitat.

Es plantejava la mobilització, aprofitant l'impuls olímpic, del capital humà, institucional, organitzatiu i econòmic del país en el marc de vuit grans eixos d'actuació i que són:

- El reforç de la identitat i la interlocució pirinenca
- El sector agrari com a factor de gestió territorial
- El turisme com a generador de sinergies territorials
- La valorització endògena dels recursos pirinencs
- El Pirineu com a gran territori esportiu *outdoors*
- Les comunicacions i les xarxes en un territori difícil
- La cultura, de la tradició a la modernitat
- El Pirineu com a laboratori d'innovació i de sostenibilitat

5. La relació mar-muntanya: vies de comunicació

Les connexions transversals a muntanya han estat sempre molt difícils i han afavorit històricament la radialitat en les comunicacions a partir de Barcelona. En realitat, fins als anys trenta del segle passat no es va plantejar una proposta viària sòlida de connexió terrestre perpendicular a les conques hidrogràfiques principals.

La candidatura Barcelona-Pirineu proposava la creació i millora d'unes vies nord-sud, de muntanya a mar, radicalment millorades i travessades pels eixos transversal i pirinenc, interconnectant les diferents valls entre si.

Les cases d'estiueig que la gent de ciutat es fa construir a muntanya i el turisme de neu acabaran obrint la muntanya al món i dinamitzant intensament la seva economia, transformant una societat agrària en una de terciària i oberta, en gran mesura, al turisme i al lleure. Durant els darrers 30 anys s'han obert les carreteres, s'han construït equipaments, s'ha produït un canvi profund en les condicions de vida a la muntanya.

La candidatura dels Jocs d'hivern de 2022 representa, doncs, una nova dimensió contemporània del moviment històric de relació entre els Pirineus i Barcelona i, d'aquesta manera, un impuls a nivell social d'unió entre els territoris i, així, de les persones que els habiten.

6. Conclusions

El present document ha tractat de mostrar els aspectes principals relacionats amb el potencial impacte social previst en la proposta de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i, per tant, relacionat amb la nova candidatura per a l'any 2026.

La candidatura tractava de reforçar l'articulació del país, apropant Barcelona i el Pirineu i, a més, donant a conèixer la realitat pirinenca catalana al país i, de la mateixa manera, al món. Pretenia ser una oportunitat per apropar les muntanyes i la ciutat entre elles a partir de la creació sinèrgies i aliances entre territoris.

La candidatura Barcelona-Pirineu 2022 entenia els Jocs Olímpics d'Hivern com una oportunitat per a aglutinar i mobilitzar el territori, i per a contribuir a fer viable el desig modernitzador de tota la societat pirinenca.

S6. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN DE BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el dia 16 de setembre de 2016, s'hi reuneix la Comissió No Permanent del Consell Municipal d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen la Ima. Sra. i els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Maite Fandos i Payà, Santiago Alonso Beltrán i Juanjo Puigcorbé Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents el Sr. Enric Tello Aragay, catedràtic de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona; la Sra. Bet Font i Montanyà, biòloga i consultora en sostenibilitat; la Sra. Berta Cerezuela Martínez, cap de projectes del Centre d'Estudis Olímpics-UAB; el Sr. Miquel de Moragas i Spà, exdirector de l'Institut de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona i director del Centre d'Estudis Olímpics; el Sr. Albert Agustí i García-Navarro, president de Sport Cultura Barcelona i del Reial Club de Tennis Barcelona-1899, i el Sr. Francesc Martínez de Foix, president de la Federació Catalana d'Esports per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual/ACELL, i fundador i vicepresident de Special Olympics Catalunya.

Excusen la seva absència la Ima. Sra. Ángeles Esteller Ruedas i l'Im. Sr. Josep Garganté i Closa.

S'obre la sessió a les 11.30 hores.

1.- Aprovació de l'acta de la sessió anterior.

S'aprova.

2.- Informe sobre el potencial impacte social derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026, i compareixences del Sr. Enric Tello Aragay, catedràtic de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona; la Sra. Bet Font i Montanyà, biòloga i consultora en sostenibilitat; la Sra. Berta Cerezuela Martínez, cap de projectes del Centre d'Estudis Olímpics-UAB; el Sr. Miquel de Moragas i Spà, exdirector de l'Institut de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona i director del Centre d'Estudis Olímpics; el Sr. Albert Agustí i García-Navarro, president de Sport Cultura Barcelona i del Reial Club de Tennis Barcelona-1899, i el Sr. Francesc Martínez de Foix, president de la Federació Catalana d'Esports per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual/ACELL, i fundador i vicepresident de Special Olympics Catalunya.

El Sr. COLLBONI dóna inici a la nova sessió de la Comissió, i recorda que va ser impulsada pel Plenari de l'Ajuntament de Barcelona per debatre els continguts d'una possible candidatura de la ciutat als Jocs Olímpics d'Hivern. Afegeix que l'Ajuntament i els grups municipals van decidir celebrar aquesta Comissió per actualitzar els continguts de la candidatura i per conèixer diferents punts de vista, especialment d'experts, de manera que tant el Govern com els grups poguessin tenir una opinió fonamentada i rigorosa del que pot suposar la candidatura de la ciutat als Jocs d'Hivern.

Assenyala que es tracta de la penúltima sessió de la Comissió i que se centrarà en el tema de l'impacte social que un esdeveniment d'aquestes característiques podria tenir a la ciutat. En aquest sentit, comenta que els grups han demanat la compareixença de persones amb una trajectòria i una solvència acadèmica, social i esportiva contrastada, i agraeix la presència a la Comissió del Sr. Enric Tello, la Sra. Bet Font, la Sra. Berta Cerezuela, el Sr. Miquel de Moragas, el Sr. Albert Agustí i el Sr. Francesc Martínez de Foix.

Tot seguit, dona la paraula al Sr. Asens perquè presenti l'informe del Govern.

El Sr. ASENS explica que totes les sessions van precedides de l'entrega d'un informe que ha de servir per oferir els elements de context necessaris per tal d'enriquir el debat amb relació al tema tractat.

En el cas concret d'aquesta sessió, puntualitza que l'informe obeeix a tres objectius específics: mostrar les generalitats dels aspectes socials en els criteris de la proposta de la candidatura; definir les particularitats i les implicacions socials de la bipolaritat territorial, és a dir, els Pirineus i la ciutat de Barcelona, i analitzar el potencial impacte social d'una nova candidatura d'organització dels Jocs Olímpics d'Hivern basant-se en la proposta de l'any 2022.

El Sr. COLLBONI explica que els compareixents tindran entre 7 i 10 minuts per fer les seves intervencions i que posteriorment intervindran els diferents grups per demanar aclariments o fer preguntes. Afegeix que els compareixents disposaran d'un segon torn per respondre les preguntes i que els grups també tindran un últim torn final. Tot seguit, dona la paraula al Sr. Martínez de Foix.

El Sr. MARTÍNEZ DE FOIX agraeix que s'hagi convidat l'entitat que representa a participar en la Comissió.

Explica que és el president de la Federació Catalana d'Esports per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual, fundador de Special Olympics Espanya i Special Olympics Catalunya i membre actiu del moviment, membre de la Comissió Municipal de l'Esport des de fa uns mesos i membre del Comitè Olímpic Català. Afegeix que creu profundament en la potència de l'esport al servei de la integració, la cohesió i la inclusió, en particular de les persones amb discapacitat. Recorda que després dels Jocs Olímpics del 92, Barcelona ha acollit diverses edicions dels Special Olympics, com les celebrades a Vilanova i Calella, i assenjala que costa vertebrar socialment la societat de Catalunya, sobretot al voltant de col·lectius més desfavorits. En aquest sentit, reconeix la gran aportació que hi ha fet sempre l'esport.

Tot seguit, s'excusa per no poder-se quedar fins al final de la Comissió, però explica que, com a president en funcions de la UFEC, assistirà a una concentració convocada per Òmnium per protestar contra la imputació d'Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau.

Pel que fa a l'impacte social que poden tenir els Jocs, afirma que, tot i que l'esport no és el més important del món, ha canviat la mirada de la societat respecte a la discapacitat, ja que es va saber aprofitar la magnífica ocasió dels Jocs Olímpics del 92. En aquest sentit, assenyalava que la feina prèvia va ser extraordinària. Creu que l'enorme vertebració associativa de Catalunya, així com segurament també la poca confiança de la societat civil en l'Estat, fan que la societat sigui molt proactiva a participar i organitzar, a coproduir, és a dir, a compartir i construir amb l'Administració pública. Considera que en el cas de l'esport ha estat així i al·ludeix a l'enorme importància del moviment associatiu català al voltant de l'esport, especialment a Barcelona.

En relació amb els Jocs Olímpics del 92, afirma que van transformar Barcelona i que van ser els jocs de tothom, d'una banda, perquè van canalitzar una il·lusió col·lectiva (i assenyalava que aquest és el millor exemple que l'esport és un tema transversal), i, de l'altra, per la mobilització de voluntaris. En aquest sentit, puntualitza que Barcelona va ser la primera ciutat que va fer uns Jocs Paralímpics en paral·lel i també, encara que no els va fer el mateix comitè organitzador, uns Special Olympics. Es mostra convençut que la contribució de la discapacitat en l'esport i en els valors socials i de l'esport ha estat molt significativa, així com la contribució de Barcelona i Catalunya, i en general el món de l'esport, respecte a la discapacitat, i afirma que li agradaria repetir-ho tantes vegades com fos possible.

Quant a l'impacte ambiental, afirma que qualsevol esdeveniment col·lectiu que mobilitzi recursos té una petjada ecològica preocupant, però creu que Barcelona té l'enorme oportunitat de tornar a fer història i de coproduir els Jocs d'Hivern de la manera més sostenible possible. Considera que el moviment al voltant de l'esport d'hivern podria experimentar un canvi paradigmàtic que podria estar protagonitzat per Barcelona.

Des del punt de vista econòmic, tot i que és evident que les coses es poden fer bé o malament, afirma que és indiscutible l'aportació econòmica que té l'esport en general, i sobretot a Catalunya, tant des del punt de vista de l'economia com de l'ocupació. Per tant, creu que es tracta de fer les coses bé i està d'acord a estudiar-ho tot a fons.

Quant al món de la discapacitat, exposa que abans dels Jocs del 92, a Barcelona hi havia 800 persones amb discapacitat que feien esport d'una forma molt modesta, amb poca implicació de la ciutadania en general. És més, explica que les mateixes famílies sovint portaven els esportistes amb discapacitat intel·lectual a fer esport com una forma de respir. Afegeix que d'aquesta xifra es va passar a 3.000 esportistes federats a Catalunya el 1992, mentre que avui en dia pràcticament són 4.000. Tot i que la crisi econòmica i les retallades en esport han reduït el nombre d'esportistes, que el 2006 havien arribat als 4.300, considera que l'èxit ha estat possible gràcies a la coproducció, a través dels Special Olympics, del món de l'esport, del món de la comunicació, de les entitats i de les empreses que tenen la responsabilitat social corporativa com un valor integrat, i aprofitant grans esdeveniments, que a Barcelona han estat fonamentals. En aquest sentit, recorda que els Special Olympics que es van fer a Vilanova i Calella no haurien estat possibles sense la col·laboració de Barcelona.

Quant a les modalitats esportives que practiquen aquests 4.000 esportistes, explica que són 16 i que es fa molt poc esport d'hivern. Consta que les 69 federacions que formen part de la UFEC tenen 700.000 i escaig persones federades, que sobre una població catalana de 7,5 milions representa una xifra del 9%. Assenyala que una persona amb discapacitat gairebé té les mateixes oportunitats de fer esport que un ciutadà que no en tingui, encara que és més complicat, més car, ho pot fer menys vegades i pot practicar menys modalitats.

Territorialment, explica que les zones més desateses són el Pirineu i la Catalunya Central.

Quant als esports menys practicats, afirma que són els de neu, tant pel que fa a les persones amb discapacitat intel·lectual com a la resta de família paralímpica i a la majoria de col·lectius desafavorits.

Tot seguit, es mostra convençut que si les coses es fan bé, econòmicament es pot relançar una ciutat, un país que ho necessita; es pot demostrar com s'han de fer les coses des del punt de vista ambiental, i donar una oportunitat als col·lectius que a través de l'esport troben un element d'incorporació extraordinari.

Per acabar, llegeix uns paraules del Sr. Albert Agustí: «Perquè la ciutat de Barcelona disposa d'una excel·lent qualitat de vida, és oberta i acollidora, inclusiva, integradora, solidària, innovadora i creativa, compromesa i responsable, participativa, està

interconnectada, i és competitiva». A l'afirmació del Sr. Agustí que convé convertir Barcelona en la capital mundial de l'esport, hi afegeix que convé convertir-la en la capital mundial de l'esport amb valors, tant socials com ambientals. En aquest sentit, creu que a l'hora de parlar d'esports d'hivern, Barcelona hauria de marcar la seva petjada.

El Sr. TELLO agraeix la invitació a participar en la Comissió. Per començar, vol explicar per què va formar part d'una minoria dissident i crítica amb els Jocs Olímpics del 92, tot i la visió molt positiva que se'n té. Exposa que, com a ecologista i membre d'Ecologistes en Acció, la primavera anterior als Jocs estaven pendents de dos esdeveniments: d'una banda, la ràpida i extraordinària transformació de Barcelona, fet que la major part dels ciutadans veia com una cosa positiva, tot i que només se'ls permetia participar com a voluntaris olímpics, però no en el disseny del projecte; i la Cimera de Rio. Recorda que els Jocs Olímpics de Barcelona es van inaugurar el 25 de juliol i que la Cimera de Rio s'havia clausurat el 14 de juny. Explica que des d'Ecologistes en Acció connectaven les dues coses, cosa que gairebé ningú no feia a la ciutat, i afirma que per a ell la gran transformació que va experimentar Barcelona amb els Jocs, tot i que va ser positiva en alguns aspectes, va tenir una assignatura pendent, que era la sostenibilitat.

Tot seguit, posa de manifest que en aquell moment ja s'havia fet l'estudi de Barcelona com a ecosistema, el segon estudi a escala mundial d'una ciutat com a ecosistema després de Hong Kong. Afirmar que era un treball magnífic que havia quedat en un calaix. A més, afegeix que al cap de poc es va posar en marxa la candidatura olímpica de Sydney, que va assumir aquest tema com a central i va fer un pas valent: demanar a Greenpeace que audités el projecte. En aquest sentit, assenyala que el projecte olímpic de Sydney des del principi va estar auditat per aquest organisme, que finalment, d'acord amb el compromís que havia adquirit amb la candidatura, li va posar nota i li va donar un aprovat just.

Creu que Barcelona ho podria haver fet d'una altra manera, i explica que un grup de persones que no volia que tornés a passar res de semblant va crear, juntament amb la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, una plataforma: Barcelona Estalvia Energia. Afegeix que van impulsar, a través del reglament de participació ciutadana, la primera audiència pública sobre medi ambient urbà, que es va celebrar després dels Jocs Olímpics, va tenir força èxit i va contribuir a posar en marxa l'elaboració de l'Agenda21.

Respecte a si s'ha avançat des d'aleshores, es mostra convençut que en algunes coses sí, tot i que troba a faltar, per exemple, el compromís que va tenir Sydney. Constata que la

candidatura dels Jocs Olímpics d'Hivern no ha incorporat una veu independent i prestigiosa que pugui dur a terme una auditoria ambiental i social que certifiqui que les coses es fan bé. Afirmar que a Barcelona Regional hi ha gent molt competent, i cita el nom de Joan Marull, que durant molts anys va dur a terme els estudis d'impacte ambiental, però reitera que falta l'altra part que asseguri que les coses es fan correctament.

Pel que fa a la qüestió de si es poden fer uns Jocs Olímpics d'Hivern amb un impacte social i ambiental positiu, considera que és difícil però potser no impossible. En aquest sentit, creu que caldria estudiar cada vector, com el de l'aigua, la petjada hídrica, i fa referència a la revista Sostenible, que edita la Xarxa de Ciutats i Pobles de la Diputació, en què apareix la petjada hídrica dibuixada, que indica que l'«aixeta» de tota la regió metropolitana és als Pirineus. En relació amb això, opina que és positiu buscar connexions entre la ciutat i els Pirineus, però considera que l'organització dels Jocs comportaria un increment del consum d'energia que s'hauria de compensar amb una inversió en energies renovables.

Pel que fa al tema dels residus, creu que si es pot aprofitar per fer una endreça ambiental al territori, hi ha una vigilància estreta i es fa molt bé, potser sí que l'impacte podria acabar sent globalment positiu. Afegeix que el tema dels residus té molt a veure, dins la visió de país, de territori i de reequilibri territorial, amb l'eix del Ter, el tema del vector alimentari. En relació amb això, explica que un dels problemes greus és l'excés de càrrega ramadera insostenible a la plana de Vic, mentre que al Pirineu hi ha una manca de ramaderia extensiva i s'estan perdent prats. Tot i recordar que al Pirineu hi ha algunes de les poques masses boscoses madures de Catalunya, afirma que quan es parla del medi ambient i biodiversitat sempre es pensa en el bosc, mentre que s'estan perdent prats i el que es necessita és més ramaderia.

Per acabar, pel que fa al vector mobilitat, considera que cal parlar seriosament de la connexió ferroviària entre les dues seus, que el COI diu que han d'estar com a molt a dues hores de distància. Recorda que la distància entre Barcelona i Vic és de 72 quilòmetres, que actualment es fan en una hora i mitja, i que la distància entre Barcelona i Puigcerdà és de 156 quilòmetres, que representen tres hores i mitja de trajecte. Per tant, considera que perquè l'eix ferroviari faci un veritable salt i no continuï amb els horaris del 1900, caldria desdoblant una línia molt problemàtica i molt cara. Afirmar que hi està totalment a favor, però que caldria plantejar-se com a país per què encara no s'ha desdoblant i què significa quant a prioritats. Creu que si els Jocs Olímpics de veritat fossin una oportunitat per aconseguir desdoblant aquesta via, en podrien parlar, però es pregunta quant valdria dur a

terme aquest projecte, qui el finançaria, qui el lideraria i quina és la capacitat real per sustentar-lo.

Per acabar, expressa el seu escepticisme respecte a les possibilitats que el projecte es pugui dur a terme de manera sostenible, tot i que admet que no és del tot impossible. Creu que el problema més gros es troba en l'economia i en les prioritats econòmiques, i es pregunta quines altres prioritats socials hi ha. Finalment, quant al desdoblament de la línia ferroviària, es demana quina és la prioritat i fins a on es desdoblaria. Assenyala que ningú no dubta que sigui una necessitat urgent desdoblar la línia fins a Vic, atès que a Osona hi viuen 155.000 persones i és una via ja extremadament utilitzada, però es pregunta si val la pena desdoblar més a munt. També es demana què passa amb l'eix Barcelona-Manresa, una distància de 60 quilòmetres que també representa una hora i mitja de trajecte tren. Per tot això, reitera el seu escepticisme, i creu que per convèncer-lo del projecte caldria parlar molt a fons de diners, de pressupostos i de lideratge econòmic.

La Sra. FONT explica que és biòloga i consultora en temes de sostenibilitat, i assenyala que intentarà complementar la intervenció del Sr. Tello.

Afirma que els temes ambientals, en els quals té expertesa per la seva trajectòria professional, social i política, i per les seves motivacions, ja fa molt de temps que s'han deixat de tractar de forma aïllada. En aquest sentit, creu que l'any 1992 a Rio, i ja una mica abans, quan es va fer servir el concepte de desenvolupament sostenible per afirmar que ens hem de preocupar de les nostres necessitats però que també cal garantir que les generacions futures tinguin cobertes les seves necessitats, va ser quan es van tractar de manera indissociable els temes ambientals, socials i econòmics. Per tant, considera que en uns Jocs Olímpics, quan es tenen en compte els temes ambientals, en el fons també es té en consideració què passarà amb les persones que vindran després.

Exposa que dividirà la seva intervenció en dos apartats: en primer lloc, explicarà com s'ha tractat la sostenibilitat en diferents Jocs Olímpics, fent èmfasi en els aspectes socials; en segon lloc, farà una reflexió sobre el model de desenvolupament rural i d'equilibri territorial, que considera que també té un component social molt important que es pot relacionar amb una candidatura olímpica.

Pel que fa a com s'ha tractat la sostenibilitat en candidatures olímpiques, afirma que la celebració d'uns Jocs té un fort impacte, i que per reduir aquest impacte i fer que, fins i tot, pugui arribar a ser positiu, hi ha d'haver des de bon començament una planificació de l'esdeveniment per fer que sigui al màxim de sostenible possible ambientalment, socialment i econòmicament. Posa l'exemple de Vancouver, en què es van plantejar dotze maneres de construir la sostenibilitat. Explica que es van tractar els aspectes d'esdevenir més verds però que també van parlar de promoure la inclusió social; crear valor a partir de les despeses (és a dir, com es tria on comprar els productes), i potenciar la sensibilització de la ciutadania (en el seu cas en relació amb els pobles indígenes), per acabar dient que volien deixar un llegat positiu durador.

En el cas de Londres, explica que van triar cinc aspectes clau, tant ambientals (canvi climàtic, residus i millora de la biodiversitat) com socials (fomentar la inclusió i potenciar els hàbits de vida saludables).

Quant a Rio, manifesta que van elaborar un pla de sostenibilitat amb quatre línies estratègiques. Afegeix que n'hi havia d'ambientals, com l'aigua, l'energia renovable, la neutralitat del carboni o la gestió de residus, però que també es tractava la responsabilitat social.

Pel que fa a la responsabilitat social, explica que inclou aspectes com la relació amb tots els agents implicats o afectats per l'esdeveniment per buscar canals de participació, buscar que es pugui auditar, comunicar-se i facilitar el diàleg, establir mecanismes de seguiment de tot el que s'havia planificat, etc. Assenyala que altres aspectes de la responsabilitat social són la inclusió social (promoure que hi puguin participar els diferents col·lectius, especialment aquells que solen tenir menys oportunitats de participar en esdeveniments com aquests); la gestió adequada de les persones treballadores, del voluntariat o dels proveïdors; la garantia de la igualtat d'oportunitats, de gènere, d'edat, d'ètnia i d'altres aspectes de diversitat, així com temes d'accessibilitat i hàbits de vida saludable. Afegeix que la responsabilitat social també inclou aspectes econòmics, d'ètica en les finances, de compra de proveïdors locals i compra responsable, de transparència en la gestió econòmica dels Jocs, així com accions de millora que ajudin l'economia de la zona. Finalment, afirma que també inclou els aspectes ambientals.

Considera que totes aquestes línies de treball són molt interessants, que cada una d'elles requereix un esforç molt important per portar-se a terme i que cal que els promotors hi creguin de veritat.

Pel que fa a la candidatura de Barcelona, creu que podrien arribar a fer-se uns Jocs sostenibles, però considera que cal aprofundir en la resta d'interrogants abans de prendre la decisió final. Al seu parer, hi ha diferents preguntes clau que cal tenir en compte: quin model econòmic i de desenvolupament es vol per al Pirineu? Val la pena destinar recursos a promocionar els esports d'hivern quan les temporades d'esquí cada cop seran més curtes? Com es condicionarà, a través dels Jocs, el futur territorial o urbanístic del Pirineu?

Al seu parer, s'està fomentant una visió del Pirineu únicament com a destí turístic i lúdic, sense tenir present el paper fonamental de les explotacions agràries i la gestió forestal, tant pel que fa al proveïment d'aliments o de matèries com la fusta com pel que fa a la conservació del paisatge i la biodiversitat. En aquest sentit, afegeix que el fet que un pagès dalli un prat o cuidi un marge té un valor increïble per a la biodiversitat, i puntualitza que moltes vegades no hi ha un rendiment econòmic al darrere.

Constata que es plantegen grans inversions en unes instal·lacions que s'utilitzaran pocs dies, mentre que les zones rurals del país reclamen, des de fa anys, inversions per millorar la mobilitat, per disposar d'un millor accés a les tecnologies i a la sanitat, per evitar que els joves marxin a les ciutats, per tenir relleu a les explotacions agrícoles i ramaderes, etc. Tot i que fa anys que hi ha el debat sobre el desenvolupament rural, manifesta que no hi ha hagut resposta en forma d'accions que ajudin a garantir la igualtat d'oportunitats entre les persones que viuen en aquells territoris i les persones que viuen a les ciutats. Afegeix que se n'ha parlat al Parlament i en congressos d'àmbit nacional, i que es parla dels boscos cada vegada que hi ha un incendi, per exemple, però assenyala que quan es plantegen inversions en aquest «rerepaís», són per cobrir unes necessitats que no són les reals de la gent que hi viu.

Davant l'interrogant de si les inversions que s'estan plantejant ajudaran les comarques del Pirineu, creu que en alguns aspectes sí, però es demana si són els prioritaris. Pel que fa a la qüestió de si després dels Jocs els habitants del Pirineu i Barcelona viuran millor, ho dubta. Creu que la marca Barcelona serà més coneguda, però afirma que ara ja ho és molt i posa sobre la taula l'actual debat sobre el model turístic de la ciutat, que encara no està tancat.

No dubta que invertint-hi molts recursos podrien fer-se uns Jocs Olímpics d'Hivern sostenibles, però considera que caldria valorar si aquests mateixos recursos cobririen millor les necessitats d'uns i altres si s'invertissin de manera diferent. En relació amb això, al·ludeix a les inversions que el Pirineu fa anys que reclama, i creu que segurament no coincideixen amb les que s'estan plantejant en aquest moment.

Està totalment d'acord que el debat és un debat de país, que va molt més enllà de l'esport, el turisme, els models de les marques de Barcelona o els Pirineus, i que tracta del desenvolupament de les zones rurals i de les ciutats, per la qual cosa opina que no té fàcil solució.

Per acabar, recorda que havia estat diputada al Parlament i presidenta de la Comissió d'Estudi del Món Rural del 1999 al 2003. Puntualitza que, en realitat, de la Comissió en deien «sobre la problemàtica del món rural a Catalunya», i creu que des del 1999 fins avui, la situació del desenvolupament rural al Pirineu no ha canviat gens ni mica i les prioritats són les mateixes. Per tant, té els seus dubtes que es resolguin fent uns Jocs Olímpics d'Hivern.

La Sra. CEREZUELA agraeix l'oportunitat de poder contribuir al debat i explica que la seva intervenció es basarà en l'experiència al Centre d'Estudis Olímpics, tant en l'àmbit teòric (treball i estudi de l'impacte dels Jocs Olímpics en diverses edicions, particularment els Jocs de Barcelona 92) com en l'àmbit més pràctic (treball dels esdeveniments amb l'Institut Barcelona Esports per desenvolupar una metodologia que permeti avaluar quin ha de ser l'impacte dels esdeveniments que acull la ciutat des del punt de vista de la sostenibilitat, i treball recent amb el comitè organitzador dels Jocs Mediterranis de Tarragona 2017 per desenvolupar un pla estratègic de llegat de l'esdeveniment orientat al desenvolupament socioeconòmic del territori).

Afegeix que la seva intervenció tractarà dos temes. En primer lloc, intentarà aportar elements que permetin dimensionar de què es parla realment quan es fa referència a l'impacte social. En aquest sentit, destacarà la importància d'alguns actius intangibles en el model de llegat de l'esdeveniment. Afirmarà que aquests actius intangibles en moltes ocasions són a l'ombra d'altres centres d'atenció, tant des del punt de vista mediàtic com polític, com ara els temes econòmics i urbanístics, però considera que són motors del

desenvolupament a llarg termini del llegat que pot deixar un esdeveniment. En segon lloc, provarà d'aportar alguns elements que cal tenir en compte en el procés de planificació estratègica del llegat.

Pel que fa a l'impacte social, argumenta que el llegat que pot deixar un esdeveniment olímpic és multidimensional i està molt vinculat al tema de la triple avaluació. Per això considera destacable que des del moviment olímpic es promogui que els esdeveniments s'avaluin des d'aquest punt de vista, ja que posen l'impacte social en primera línia. Afegeix que l'impacte es pot veure de moltes maneres: impactes a curt, llarg i mitjà termini, impactes tangibles i intangibles, i impactes planificats i no planificats. Tot i que en un principi s'està parlant del llegat que es vol planificar i de posar els recursos necessaris perquè sigui una realitat i per intentar reduir les possibilitats que l'impacte sigui negatiu, afirma que cal tenir en compte que hi ha llegats que poden ser no planificats i que cal tenir-los en compte durant tot el procés.

Quant a la definició de l'impacte social, considera que fa referència tant als elements que tenen a veure amb pràctiques que governen la societat o el territori com a l'impacte en canvis de comportaments i en actituds de la ciutadania. Reitera que es tracta d'elements intangibles que poden actuar com a força motora. En el cas de Barcelona 92, aquests intangibles, el saber fer, l'orgull ciutadà i el sentiment de pertinença, són elements clau perquè els altres projectes de llegat permetin el desenvolupament del territori, ja que, al final, es tracta d'intangibles que es vol potenciar amb la comunitat que acull l'esdeveniment per fer que aquesta comunitat contribueixi al seu apoderament.

Pel que fa a la manera de concretar-los, al·ludeix a l'àmbit educatiu, que potser no s'ha destacat prou en els diferents informes. Assenyala que el programa educatiu que pot anar associat a l'edició d'uns Jocs d'Hivern és una plataforma ideal per transmetre valors, tant associats a l'esport com vinculats al patrimoni, a tenir cura de l'entorn on es pot celebrar l'esdeveniment.

Des del punt de vista esportiu, considera que els Jocs també poden ser una gran oportunitat per promoure esports minoritaris i per apropar esports d'hivern i la pràctica esportiva a un entorn natural. Afegeix que també poden servir per potenciar la indústria esportiva en aquests territoris amb la creació de nova activitat i a través de l'activitat formativa de futurs professionals.

En l'àmbit de la salut, assenyala que els Jocs poden servir per promocionar hàbits saludables vinculats a l'esport, que també es poden treballar a través del programa educatiu.

Quant al voluntariat, afirma que és una peça clau en tots els esdeveniments i un gran actiu dels Jocs Olímpics per facilitar que la ciutadania s'impliqui en projectes de territori, i posa com a exemple de retorn a la implicació de la ciutadania l'oferta de formació de voluntaris orientada a millorar la seva capacitat en sectors de futur.

Pel que fa a la cohesió social, manifesta que els Jocs poden promoure la pràctica esportiva com un mitjà d'integració social de certs grups i facilitar la integració de persones amb discapacitat en projectes de territori, a banda de contribuir a formar persones en situació de risc en sectors de futur o sectors emergents en el territori.

Finalment, en l'àmbit de l'art i la cultura, diu que a través d'una olimpiada cultural els Jocs poden contribuir a projectar tot aquest capital cultural i paisatgístic del territori creant interès fora i dins del país.

Afegeix que l'impacte social té a veure amb canvis en comportaments i actituds de la ciutadania. En aquest punt, destaca les possibilitats de promoure noves formes de cooperació i de governança, i afirma que l'organització d'aquest esdeveniment pot crear dinàmiques de treball en xarxa, que potser són algunes de les debilitats que pot tenir el territori, així com potenciar noves habilitats i coneixements en la població que permetin retenir i atreure talent en el territori que els acull, ja sigui en temes de gestió esportiva, gestió d'esdeveniments o gestió ambiental.

Pel que fa a la identitat, assenyala que els Jocs poden millorar l'orgull o el sentiment de pertinença i, a través dels Jocs Paralímpics, poden suposar canvis en la percepció de les persones amb discapacitat.

Tot seguit, es planteja si realment són necessaris uns Jocs Olímpics per assolir tots aquests impactes o si es podrien aconseguir d'una altra manera. També es demana quins de tots aquests possibles impactes són els realment necessaris en el Pirineu. En aquest sentit, i d'acord amb la seva experiència en l'estudi dels Jocs Olímpics, considera que és un projecte

que pot oferir l'oportunitat de crear un valor compartit. Perquè realment es puguin maximitzar aquestes oportunitats, però, sosté que el llegat ha de donar resposta a les necessitats del territori i ha d'anar vinculat a l'estratègia del territori. A més, afegeix que ha de tenir el compromís de tots els interessats, no únicament dels municipis que són seu dels Jocs, sinó de tot el territori, i hi ha d'haver un consens institucional. Al seu parer, per tant, si el projecte de Barcelona-Pirineus aconseguís aquests elements, podria actuar com un gran catalitzador per aprofitar el moment que ofereixen els Jocs.

Finalment, al·ludeix als esdeveniments que han assolit amb èxit un llegat, com ara els Jocs Olímpics de Barcelona 92, i que han sabut ser catalitzadors del desenvolupament territorial o de ciutat, tot i que admet que n'hi ha molts que no ho han aconseguit. Afirmar que els esdeveniments s'han de posar al servei del territori, i no al revés, i que han d'integrar-se en projectes territorials que donen resposta a les necessitats del territori.

Per acabar, manifesta que cal gestionar el llegat perquè tingui desenvolupament social i sigui sostenible. Creu que s'ha de començar des d'aquest moment de la candidatura i que ha de ser un procés liderat per l'Administració, planificat i que compti amb el consens de totes les parts implicades. Afirmar que un projecte com aquest, Barcelona-Pirineus, requereix un nou model de gestió de llegat que permeti crear aquesta estratègia comuna i participativa, que escolti totes les veus i que no es quedi exclusivament en un llegat a curt termini, sinó que miri una mica més el llarg termini i intenti potenciar elements que contribueixin a l'apoderament de la comunitat.

El Sr. DE MORAGAS puntualitza que és exdirector de l'Institut de la Comunicació i director del Centre d'Estudis Olímpics.

Explica que la seva intervenció se centrarà en el programa cultural dels Jocs, i afirma que un dels problemes relacionats amb l'aplicació de la política cultural és pensar que la cultura és fàcil de gestionar i que no implica la necessitat de planificació i estudi.

Assenyala que en el resum executiu de la candidatura 2022 es diu poca cosa del programa cultural. Considera que les condicions mínimes que exigeix el COI són insuficients i creu que per treure un benefici positiu dels Jocs d'Hivern caldria fer un programa cultural més seriós en moltes altres dimensions. En concret, manifesta que el programa cultural, o l'olimpiada

cultural, hauria de ser la filosofia dels Jocs, un element vertebrador dels beneficis socials del conjunt del projecte, ja que posa a prova la ciutat.

Explica que en la implicació d'un projecte cultural d'olimpisme del segle XXI intervenen els factors clau de la societat contemporània (medi ambient, sostenibilitat, globalització, exclusió i inclusió, models d'organització, responsabilitat corporativa, noves formes d'interpretar el màrqueting, sostenibilitat, etcètera), però que, a més, se n'hi afegeixen uns altres d'específics, com l'esport per a tothom i els drets humans dels esportistes, que són elements nous que s'incorporen al debat sobre la globalitat.

Amb relació a la hipotètica olimpíada cultural, de la qual es podrien treure els beneficis socials que comentava, n'assenyala tres objectius. Al seu parer, el més important és posar a prova la cultura del país i del territori d'acollida, Barcelona-Pirineus, muntanya-ciutat. No està d'acord amb l'afirmació que la cerimònia de Barcelona va ser un espot publicitari, sinó que considera que va ser un producte cultural d'interès intern i extern. Per tant, no es tracta exactament de vendre, sinó de fer una proposta cultural inclusiva i de projecció.

Afegeix que els altres objectius del programa cultural dels Jocs són avançar en el vincle entre l'esport i la cultura com a valor central de l'olimpisme, i promoure la cultura com a mediatra de les relacions internacionals que es plantegen entre els pobles. En aquest sentit, considera que Barcelona va ser positiva quan va organitzar l'olimpíada cultural en quatre anys, i que divideix en tres fases diferents: una primera fase de preparació de tres anys, amb tota una sèrie d'activitats culturals; la fase de celebració dels Jocs, el festival olímpic i de les arts, i la preparació i custòdia del llegat posterior.

Pel que fa a la relació entre Barcelona i el Pirineu, posa la metàfora d'un eix de dalt a baix, mar-muntanya, i d'un eix transversal que uneix els Pirineus. En aquest sentit, pel que fa a com planificar la política cultural i l'olimpíada cultural amb relació a aquests dos eixos, en posa alguns exemples. Així, explica que el Centre Excursionista de Catalunya té un arxiu de més de 100 anys de fotografies, que representa una producció de la societat civil extraordinària i que comunica tot el vessant dels Pirineus amb la gent de la ciutat, que són els que han dut a terme l'activitat fotogràfica i d'excursionisme. També fa referència a l'aportació de Catalunya al patrimoni material de la humanitat amb el romànic del Pirineu, i al·ludeix a la literatura catalana i la seva relació mar-muntanya, i posa els exemples de Verdaguer i Maragall. Afegeix que un altre tema molt important és la música que s'ha produït com a comunicació entre les valls.

Quant a la introducció del programa educatiu, creu que és interessant fer una anàlisi positiva i crítica de l'experiència del 92. Considera que no tot el que es va fer va estar bé i que no hi va haver un plantejament rigorós de fer un programa educatiu per vincular l'experiència olímpica amb els nens, i indica que en el cas d'uns hipotètics Jocs d'Hivern seria una qüestió fonamental, ja que es podria fer un pla de formació sobre la vida a la muntanya, la naturalesa, el medi ambient, la sostenibilitat, la relació entre ciutat i muntanya, l'economia, i traspasar-lo a l'àmbit educatiu en aquest període específic. Així, puntualitza que quan fa referència als beneficis socials del programa cultural inclouria un programa extensiu en profunditat del programa cultural.

D'altra banda, també considera que cal aprofitar en profunditat, i amb una anàlisi cultural prèvia, els rituals que ofereix el moviment olímpic: la cerimònia, que és el gran element de la producció cultural dels Jocs, i la torxa i el relleu de la torxa. Afegeix que el relleu de la torxa té un valor afegit, ja que circula pel territori, el redefineix i implica la participació de la gent. Per tant, creu que cal prendre's molt seriosament què vol dir, en termes positius, l'olimpisme i l'ús dels rituals olímpics per incardinar-los en la dinàmica cultural.

Es mostra convençut que l'olimpiada cultural s'ha de coordinar amb la política cultural del país per tal de crear sinergies per al benefici general de la política cultural. Així, creu que si hi ha dèficits culturals a la muntanya, els Jocs Olímpics han d'intentar contribuir a millorar-los, i posa l'exemple dels Jocs de Torí, un Jocs d'Hivern ciutat i muntanya en què hi va haver experiències molt positives, amb un programa educatiu molt interessant que es va vertebrar en cinc eixos: esport i cultura; esport i medi ambient; esport, ciència i tecnologia; esport, educació i salut, i esport i drets humans.

Un altra qüestió que considera fonamental és la relació entre Barcelona i el moviment olímpic internacional. Creu que és un tema molt important per a la ciutat, no només perquè Barcelona té un gran prestigi que hauria de poder aprofitar, sinó perquè, atesa l'experiència d'èpoques anteriors, la ciutat té la possibilitat de participar, amb un model propi, en la definició del moviment olímpic del segle XXI. Considera que Barcelona pot aportar el seu model i que no ha d'anar a remolc dels progressos del moviment olímpic, sinó que s'hi ha de situar en línia. Així, fa vint anys, per exemple, el COI no hauria entès que es poguessin celebrar uns Jocs en llocs diferents, Barcelona i el Pirineu, però ara sí que ho entén, ja que es tracta d'una qüestió de distribuir les despeses, de no fer inversions innecessàries i de presentar propostes sostenibles. Considera que és una forma d'estalvi i, alhora, una implicació de Barcelona en el moviment olímpic internacional per evitar que en

el futur només es puguin celebrar Jocs Olímpics en grans ciutats com Pequín, amb una gran capacitat de poder econòmic demostrat.

Per tant, opina que Barcelona no hauria de dir mai que no vol els Jocs, sinó potser que no els vol ara mateix, però es mostra convençut que és convenient que sigui un actor possible.

D'altra banda, pel que fa al tema de la marca, afirma que no li agrada gens parlar de marca, sinó d'imatge de la ciutat. Tot i que fa 15 anys era molt estrany sentir una proposta Barcelona-Pirineus, afirma ara no ho és tant, ja que la percepció del territori ha canviat. Així, constata que ja no hi ha grans diferències urbà-rural, per exemple, i es pot parlar de ciutat i muntanya, d'una banda perquè hi ha unes comunicacions més ràpides i, de l'altra, perquè el territori perceptivament ha canviat.

Tot seguit, fa referència al debat que està vivint Barcelona sobre la inviabilitat de l'increment turístic, i recorda que el 92 era un gran èxit parlar de l'increment del nombre d'hotels respecte a altres anys, tot i que aquesta perspectiva ha canviat completament. Creu que l'extensió del territori és una altra part fonamental del projecte, i considera que els Jocs Olímpics poden ajudar a redimensionar, a redistribuir i a ampliar l'àmbit territorial del reclam turístic.

Finalment, reitera que si la resta de condicions són favorables, les condicions polítiques no haurien de significar suspendre una iniciativa, sinó posposar-la. A parer seu, hi ha elements potencials positius, sempre que es facin bé, per poder organitzar els Jocs quan sigui oportú.

El Sr. AGUSTÍ agraeix que l'hagin convidat a participar en la Comissió. Es considera un privilegiat perquè els últims gairebé trenta anys ha pogut dedicar-se professionalment a la seva passió, que és l'esport. Així, explica que el 1988 va començar com a director de màrqueting internacional dels Jocs del 92, i afirma que d'entre totes les coses que ha fet, estar vinculat a un projecte ciutadà com aquest va ser espectacular i, probablement, irrepetible. Assenyala que després va ser director del Circuit de Catalunya, director de la primera agència mundial de màrqueting esportiu, la suïssa ISL, fundador de Base Esports, director general de la Lliga de bàsquet professional ACB, i actualment és consultor en projectes internacionals dedicats a l'esport i a l'entertainment. A més, és president del Tennis Barcelona, del comitè organitzador del Barcelona Open Banc de Sabadell (Godó), de Sport Cultura i del programa d'esports de Turisme de Barcelona, així com membre de la

junta dels Special Olympics, membre de la taula assessora del Govern de la Generalitat en temes d'esport i membre de Barcelona Global.

D'altra banda, explica que també va presidir la Comissió de Prospectiva d'Esports del Pla metropolità de Barcelona, i assenyala que una de les conclusions de la societat civil de l'àmbit de l'esport en aquell moment va ser proposar a l'alcalde Hereu la possibilitat d'organitzar uns Jocs Olímpics d'Hivern.

D'altra banda, com a president de Sport Cultura, explica que es tracta d'una associació fundada fa 12 anys pel president Samaranch amb l'objectiu següent: «Enfortir els pilars sobre els quals s'ha de construir una societat moderna, molt ben representada pels valors propis de l'esport i de la cultura, a través de fomentar el diàleg, el coneixement entre institucions, ciutadans i agents rellevants de la nostra ciutat, sempre intentant aportar valor a les reflexions sobre els reptes que tenim en l'actualitat.» Assenyala que entre els socis fundadors s'hi troben el Futbol Club Barcelona, l'Espanyol, el RACC, el Palau de la Música, el Liceu, l'Ateneu Barcelonès, el Centre Excursionista de Catalunya, el Natació Catalunya o el Tennis Barcelona, entre altres institucions, i que compta amb més de 50 patrocinadors del món empresarial.

D'altra banda, d'acord amb el que ha pogut constatar, considera que hi ha un cert suport majoritari al projecte dels Jocs Olímpics d'Hivern, però amb dubtes importants. Creu que entre tots haurien de poder resoldre tots els problemes econòmics, socials o mediambientals, i considera que els Jocs només els poden fer bé, atès que Barcelona continua sent un referent en el món de l'esport.

Tot seguit, expressa el seu suport total i absolut al projecte, tot i que és conscient que hi ha coses que s'han de resoldre, però es mostra convençut que el projecte és bo per a la ciutat, per al país, per als barcelonins i per als catalans, d'avui i de demà.

Al seu parer, Barcelona sí que és una marca i, per tant, creu que s'ha de cuidar aportant-hi valor constantment a través de la innovació i de nous projectes. Atès que fa gairebé 25 anys dels Jocs del 92, creu que és hora de dur a terme un altre projecte del mateix nivell.

En relació amb la idea de Barcelona com a capital mundial de l'esport, afirma que és una ciutat admirada, visitada, un referent segur del món de l'esport en l'àmbit d'institucions esportives, de xarxa de clubs, de participants o d'entitats. Afegeix que Barcelona té un calendari esportiu possiblement irrepetible al món, que inclou la Fórmula 1, el motociclisme, el torneig de tennis, una triatló o una marató, entre altres coses, sense oblidar un producte i una marca tan important com el Barça.

Assenyala, però, que Barcelona no només és referent en l'organització, sinó que és una de les ciutats del món on es practica més esport. En aquest sentit, considera que els Jocs van ser un catalitzador de tots aquests moviments.

Tot seguit, explica que la transversalitat de l'esport fa que es puguin generar sinergies positives amb aportació econòmica, i constata que el sector de l'esport suposa el 2,2% del PIB de la ciutat, amb 4.000 milions, i actualment genera 91.000 llocs de treball, a banda del que representa pel que fa a l'educació, els valors, la medicina, la moda o la integració.

Es mostra convençut que cal impulsar projectes internacionals com els Jocs d'Hivern, que puguin encaixar en la realitat econòmica i social de la ciutat, que tinguin un gran impacte mundial i que, des del punt de vista de les infraestructures, suposin una inversió. Considera que és una fita molt raonable, atès que la comparteixen les diferents administracions i, sobretot, pel fet que moltes de les instal·lacions necessàries per als Jocs d'Hivern ja existeixen.

D'altra banda, creu que ara és el moment oportú per presentar la candidatura als Jocs, ja que el COI s'ha replantejat recentment el model de Jocs que vol per al futur. En aquest sentit, assenyala que han decidit fugir del gegantisme, de la subhasta que han estat fins ara, i que han començat a pensar en el llarg termini, en conceptes com l'aprofitament d'instal·lacions existents, i a valorar molt positivament els projectes que ja incorporin instal·lacions temporals o desmuntables, cosa que fa uns anys era inviable. Per tant, considera que l'encaix de Barcelona és perfecte. De fet, puntualitza que en l'Agenda 2020, aprovada el desembre del 2014, el Comitè Olímpic Internacional també va incorporar accions destinades a reduir significativament les despeses, sobretot en tot el tema del procés de la candidatura, que era llarg i car, ja que busca la sostenibilitat en totes les àrees. Tot i que de moment és un exercici teòric, afirma que és un dels seus objectius. A més, també s'està parlant de limitar els atletes per als Jocs d'Hivern (2.900 atletes i 2.000 entrenadors), de la transparència en els processos i de la igualtat de gènere.

Pel que fa al vessant econòmic, explica que el pressupost de la candidatura, de 1.100 milions d'euros, es cobreix a través de tots els ingressos derivats (televisió, patrocinadors, etc.), i està fet en un moment on l'entorn econòmic del país és molt complicat. En aquest sentit, es mostra optimista i creu que si l'economia millora, tal com sembla, la xifra d'ingressos també podria millorar.

Quant a la inversió pública en infraestructures, assenyala que seria d'uns 1.400 milions, i creu que no hauria de representar un problema.

Pel que fa al retorn econòmic, indica que alguns estudis demostren que els Jocs podrien tenir un retorn econòmic directe i indirecte molt important, i afegeix que incorporen temes més intangibles com l'equilibri territorial, el fet de posar els Pirineus al mapa, el turisme de qualitat o la projecció internacional.

Per acabar, fa referència a dos conceptes que considera fonamentals, sobretot pel retorn que podrien tenir: la integració amb els Jocs Paralímpics, i, en aquest sentit, recorda que Barcelona va ser pionera l'any 1992 a tenir els Special i els Paralímpics, i l'olimpiada cultural, que considera una grandíssima oportunitat per amplificar una mica l'oferta cultural en un entorn únic i irreplicable.

El Sr. ASENS agraeix a tots els compareixents la seva presència i les seves aportacions. Creu que el debat que s'ha dut a terme ha estat molt ric, i lamenta que la premsa no l'hagi pogut seguir.

Constata que, malgrat alguns punts de discrepància, en general hi ha hagut força elements de consens, i manifesta que s'han assenyalat els avantatges, els aspectes positius i els aspectes negatius del projecte.

En relació amb la intervenció del Sr. Agustí, fa referència als aspectes positius que ha indicat: l'avantatge de posar els Pirineus al mapa, la integració dels Jocs Paralímpics (que també havia assenyalat el Sr. Martínez), els processos de transparència del COI o la igualtat de gènere, entre d'altres.

També considera molt interessant la intervenció del Sr. Tello sobre l'auditoria de Greenpeace, i creu que és una proposta que es podria recollir. En relació amb les paraules del Sr. Tello que és difícil però no impossible que l'impacte social i ambiental sigui positiu, considera que les forces polítiques que formen part de la Comissió haurien de buscar un consens i intentar trobar elements comuns per veure fins a quin punt els dubtes que plantejava es poden resoldre o no. Afirmar que els riscos que el Sr. Tello assenyalava per la petjada ecològica són elements centrals per al Govern.

Quant a la intervenció de la Sra. Font, creu que són interessants les qüestions que ha plantejat referents a la responsabilitat social, a l'impacte i a la sostenibilitat. A més, fa referència als dubtes que ha plantejat, com ara el tipus de model econòmic que es vol per als Pirineus ara que les temporades d'esquí són més curtes, o la visió única dels Pirineus com a destí turístic o lúdic, quan hi hauria d'haver una major gestió agrària i de medi ambient. Considera interessant la reflexió de la Sra. Font sobre el desenvolupament rural, així com la qüestió de si la gent de Barcelona i del territori viurà millor o no amb uns Jocs Olímpics com aquests.

Respecte a la intervenció de la Sra. Cerezuela, també considera que ha estat interessant, ja que ha parlat dels diferents aspectes que haurien de tenir uns Jocs Olímpics en relació amb l'àmbit educatiu, cultural, de la salut i pel que fa a la cohesió social, i assenyalava que ha coincidit amb el Sr. De Moragas quan parlava de la importància de la proposta cultural. En aquest sentit, recorda les paraules del Sr. De Moragas que el 1992 no hi va haver un programa educatiu i que el projecte de Jocs Olímpics d'Hivern podria ser una oportunitat per potenciar la vida de muntanya i la sostenibilitat, així com una sèrie de valors intangibles, als quals també ha fet referència la Sra. Cerezuela.

Així mateix, li ha semblat molt interessant la idea del Sr. De Moragas que Barcelona pot aportar el seu propi model, des d'una visió crítica amb els anteriors models, com també la qüestió de la inviabilitat de l'increment turístic de Barcelona però la possible redistribució a altres àrees del territori català. D'altra banda, també troba interessant la qüestió de posposar, i no suspendre, la candidatura als Jocs.

En general, creu que tots estaran d'acord que el projecte té aspectes positius però que genera alguns dubtes preocupants que han de ser motiu de reflexió final de la Comissió. En aquest sentit, manifesta que caldria plantejar-se si el context socioeconòmic és l'adequat per fer una inversió d'aquestes característiques i si els ciutadans perceben l'esdeveniment

com a prioritari. També planteja la qüestió de les connexions ferroviàries i de carreteres. Al seu parer, aquest tema s'hauria de resoldre a banda de la celebració dels Jocs. Admet que els Jocs poden ser un pretext per fer-ho, però afirma que es tracta de necessitats estructurals del territori que s'haurien de poder abordar amb independència de si es fan els Jocs o no.

Per acabar, fa referència a la importància de buscar consensos amplis, tal com han indicat alguns compareixents, no només amb el territori, sinó també amb la ciutat i amb tots els actors implicats, i buscar majories àmplies entre els grups municipals.

La Sra. FANDOS agraeix a tots els compareixents les seves intervencions, i assenyala que la Comissió els està servint per aportar-los molts coneixements i moltes idees i conceptes que desconeixien.

Està d'acord que els Jocs de Barcelona del 92 van ser un exemple d'organització i coproducció que altres candidatures han volgut seguir, però constata que molts aspectes han evolucionat i que els agradaria parlar d'un altre model Barcelona. Així, en relació amb la sostenibilitat, posa sobre la taula les diferències entre el nombre de bicicletes i carrils bicis que hi havia el 92 en comparació amb els que hi ha ara, o l'evolució en el tema del reciclatge, per exemple. A més, assenyala que actualment és inconcebible plantejar uns Jocs sense incloure-hi aspectes que ja formen part de la mentalitat i el concepte del disseny de la ciutat i de qualsevol esdeveniment, i està totalment d'acord que temes com la sostenibilitat s'han de tenir molt en compte, i no únicament perquè ara ho digui el COI. En aquest sentit, recorda que l'actual president del COI és alemany, i opina que això ja representa un gran canvi, atès que Alemanya és sovint referent en temes mediambientals. Explica que, en assumir el càrrec, el president del COI va afirmar que no es podien seguir fent els Jocs com s'han fet fins ara, entre altres coses perquè, altrament, s'arriscaven que les ciutats rebutgessin celebrar-los.

D'altra banda, recorda que quan es van celebrar els Jocs del 92 no hi havia els models de participació actuals, per la qual cosa tampoc no es va poder participar gaire en l'àmbit cultural. Ara, però, afirma que seria impensable fer una olimpíada cultural sense l'aportació del món de la cultura.

Considera que en aquest moment Barcelona té l'oportunitat de crear un altre cop un model propi, basat en tot l'aprenentatge d'aquests anys i amb l'avantatge que el Comitè

Olímpic Internacional també està canviant. En aquest sentit, posa l'exemple de les infraestructures, i explica que tot i que abans hi havia l'obligació de fer infraestructures noves, ara ja no cal, sinó que cal intentar aprofitar les existents. D'altra banda, creu que caldrà replantejar el dossier de Barcelona, ja que quan van preparar-lo encara no hi havia l'actual president del COI i no s'estava plantejant tot el que es diu ara. Per tant, afirma que això implicarà una reducció de la despesa d'inversió i que els Jocs es faran d'acord amb el que es necessita.

Està convençuda que algunes de les coses que s'han tractat en la Comissió podran servir per fer el nou model de Barcelona. Considera, però, que cal tenir molt en compte l'opinió de la gent que viu al Pirineu, i reconeix que a la Molina es van fer coses malament que no es poden tornar a repetir.

En relació amb el desenvolupament del Pirineu, afirma que són els mateixos habitants de la zona i els alcaldes del Pirineu els que demanen que es facin els Jocs. Afegeix que els Jocs no només serviran per promocionar els esports d'hivern, sinó per promoure el Pirineu en general, que inclou moltes altres coses, com ara els productes locals o els esports d'estiu.

D'altra banda, creu que arran de les idees que s'han recollit en la Comissió, s'ha de poder fer una candidatura als Jocs totalment diferent.

Tot seguit, recorda que Barcelona va organitzar els Mundials de natació dels anys 2003 i 2013, i explica que no es van fer de la mateixa manera perquè en deu anys havien canviat els criteris de sostenibilitat, la inclusió amb les entitats i la implicació dels clubs. A més, es mostra convençuda que qui organitzi el mundial el 2023 també ho farà d'una manera diferent, atès que tot evoluciona.

Considera que cal partir del fet que Barcelona ha estat exemple en una època i que pot tornar a ser-ho, amb l'avantatge que va en la línia del COI. A més, creu que el simple fet de parlar d'aquests Jocs ja ha comportat dues coses. D'una banda, assenyala que arran de la candidatura s'ha creat el Pla d'esports d'hivern, que tant la Generalitat com Barcelona ja estan aplicant, per la qual cosa hi ha molts més nens i nenes de Catalunya que practiquen esport, sobretot infants que viuen a prop de les estacions. A més, constata que a Barcelona ja hi ha nens i nenes que practiquen esports de gel i esports de neu. D'altra banda, també posa de manifest que arran de la candidatura es va elaborar el Pla global del Pirineu, que tracta el tema de les infraestructures. Està totalment d'acord que aquestes infraestructures

s'han de dur a terme encara que no se celebrin els Jocs, però manifesta que no només les paga la ciutat, sinó que hi ha d'haver altres administracions implicades més enllà de les catalanes. En aquest sentit, fa referència al Fòrum de les Cultures, que ningú qüestiona que va ser una oportunitat per fer unes inversions a la ciutat que, si no, no s'haurien dut a terme.

Per acabar, reitera el seu agraïment a tots els compareixents i insisteix que els han donat idees molt interessants. A més, en cas que es tiri endavant la candidatura, espera poder comptar amb ells i poder dur a terme tot el que s'ha parlat.

El Sr. ALONSO agraeix les intervencions de tots els compareixents, que considera que han estat interessants i molt instructives.

Recorda que el tema de la sessió és l'impacte social, i exposa que aquest impacte social positiu requereix, inevitablement, un consens social. Considera que les claus són com aconseguir aquest impacte social positiu i quin consens social es necessita per fer-ho, i creu que si no s'aconsegueixen, els Jocs no tenen sentit.

Respecte al que cal per aconseguir el consens social, en primer lloc apunta que no s'ha de barrejar esport i política. Quant als aspectes positius, fa referència a la sostenibilitat de què han parlat tant el Sr. Tello com la Sra. Font, i s'hi mostra totalment d'acord. En relació amb això, afirma que la societat actual no permetria fer uns Jocs Olímpics que no fossin sostenibles. Per tant, creu que per aconseguir el consens social és absolutament imprescindible garantir la sostenibilitat.

Pel que fa a la necessitat de desenvolupament econòmic de les comarques de muntanya i a la via per assolir aquest desenvolupament positiu, assenyala que tots estan d'acord que els Jocs Olímpics no són la solució, però creu que han de determinar si poden ser una via per assolir algunes qüestions positives per a les comarques de muntanya, com ara inversions o accions de promoció. Considera que cal posar el focus en el desenvolupament positiu del Pirineu per assolir el consens social.

Tot seguit, en al·lusió a la intervenció de la Sra. Cerezuela, considera que ha exposat d'una manera molt organitzada la necessitat de planificar per assolir aquests objectius, i fa un èmfasi especial en un parell d'idees: d'una banda, els Jocs Olímpics han d'actuar de catalitzador de coses que es volen fer, en positiu; de l'altra, els Jocs s'han de posar al servei del territori, i no al revés.

Quant a la intervenció del Sr. De Moragas, està totalment d'acord amb les seves aportacions sobre el programa cultural, i considera interessant la idea que el caràcter internacional de les olimpíades és una gran oportunitat. Tenint en compte que el món està ple de conflictes, veu una oportunitat en el fet que l'esperit olímpic pugui unir, a través de l'esport, gent de diferents països que potser estan enfrontats en àmbits polítics.

Finalment, respecte a la intervenció del Sr. Agustí, troba molt interessant la idea que Barcelona és un referent mundial en l'àmbit esportiu, i creu que és una cosa que s'ha de mantenir. Per tant, opina que cal aprofitar les comissions o les accions que es duen a terme per continuar mantenint aquest lideratge i aquest prestigi internacional, que li sembla molt positiu per a la ciutat, malgrat que hi pugui haver discrepàncies sobre algunes qüestions.

El Sr. PUIGCORBÉ agraeix la presència, les aportacions i les reflexions dels compareixents, com també el seu temps. Així mateix, agraeix al Govern l'informe que ha presentat, però hi troba a faltar un major desenvolupament d'alguns aspectes, principalment pel que fa a la importància de la cultura com a part del benefici social que haurien de tenir els Jocs.

Tot seguit, destaca dos aspectes de l'estudi. D'una banda, la constatació que el Pirineu representa el 30% del territori i el 3% de la població, mentre que Barcelona pràcticament representa el 30% de la població i el 3% del territori. Per tant, manifesta que en la proposta, interessantíssima i conceptualment important, es vertebren els dos pols del país, que configuren una particularitat de Catalunya.

D'altra banda, en al·lusió a les paraules del Sr. De Moragas, constata que hi ha un altre eix dins l'estudi que és l'horitzontal, és a dir, el transversal dels Pirineus, que uneix totes les valls. Creu que aquest eix és molt important i que s'hauria de preveure en la proposta dels Jocs.

Pel que fa a l'estudi, també troba a faltar, a banda de la cultura, aspectes com l'educació, el voluntariat i altres temes socials.

Tot seguit, fa referència a les paraules del Sr. Martínez de Foix en relació amb la contribució social dels Jocs Olímpics de Barcelona 92: els Jocs Paralímpics que van celebrar-se en paral·lel. Quant a la intervenció del Sr. Agustí, subratlla el fet que per primer cop es dugués a terme una proposta d'olimpíada cultural. Per tant, es mostra convençut que si Barcelona ja va contribuir socialment en els seus Jocs Olímpics, pot tornar a fer-ho de nou.

Quant a les paraules del Sr. Tello en relació amb la sostenibilitat i el fet que no es tingués en compte per als Jocs Olímpics de Barcelona 92, recorda que Sydney va incorporar una veu inqüestionable, i proposa fer el mateix.

Pel que fa a la pèrdua de prats i de ramats al Pirineu, reconeix que és absolutament cert, però creu que les pistes i els prats no són incompatibles.

Respecte de la mobilitat, afirma que tothom està d'acord que és una necessitat imprescindible i que els Jocs Olímpics són una oportunitat per a l'eix mar-muntanya i també per a l'eix transversal dels Pirineus.

Quant a la intervenció de la Sra. Font, que ha enumerat totes les coses que socialment es poden fer i que ha afirmat que l'impacte pot aportar coses positives i negatives, considera que és evident, però creu que cal ser propositius.

A continuació, manifesta que amb aquesta proposta el Pirineu està molt més en el mapa. A més, creu que el fet que s'estigui parlant del Pirineu ja és important, i considera que la part positiva i social és que s'està donant veu a la gent que hi viu.

En relació amb l'exposició de la Sra. Cerezuela, considera que ha estat magnífica i recorda que ha parlat dels beneficis intangibles que tindrien els Jocs Olímpics: l'educació, el programa educatiu, els valors esportius, els hàbits saludables, la identitat, el territori, etc.

Pel que fa al tema de l'olimpíada cultural que ha tractat el Sr. De Moragas, creu que és imprescindible començar a pensar-la. En aquest sentit, cal recollir que l'olimpíada cultural

no inclogui només la vall que centrarà els esdeveniments esportius, sinó tot el territori, i planteja la proposta que Sort sigui la capital cultural.

Finalment, quant a les paraules del Sr. Agustí en relació amb les seues dels Jocs, afirma que Barcelona és una ciutat model que donarà al món el seu format d'olimpiada sostenible i social, com ha fet Torí però a la manera de Barcelona. Per això canvien les seues i per això, per sort, Barcelona mai serà Moscou, Xangai o Pequín.

El Sr. COLLBONI es disculpa perquè ha hagut d'absentar-se una estona i explica que subscriu les paraules del Sr. Puigcorbè i que no intervindrà ara, sinó que acumularà el seu temps per al segon torn d'intervencions.

El Sr. TELLO considera que tota la sessió ha estat interessant i aprecia moltíssim les intervencions i el procés que s'està portant a terme.

Per complementar la seua anterior intervenció, fa referència a la idea que ha plantejat la Sra. Font sobre el desenvolupament del Pirineu. En aquest sentit, quan es parla dels eixos, considera important tenir en compte els vincles de la ciutat amb la muntanya. Al seu parer, un dels aspectes fonamentals és el tema de l'enllaç de temps i l'enllaç ferroviari, de la mobilitat. Creu que és important parlar del vector aigua i del vector alimentari com a vincle, parlar del vector serveis ecosistèmics i biodiversitat, i afirma que cal entendre el territori com una polarització però també com una relació. A parer seu, tant si hi ha Jocs Olímpics com si no, és una assignatura pendent com a país i la considera una idea fonamental.

Finalment, afegeix que és important definir un model de desenvolupament viable, possible però complex, per a aquestes comarques de muntanya, i no només uns fets puntuals i amb uns sectors específics.

La Sra. FONT manifesta la seua satisfacció per haver pogut participar en la sessió i haver escoltat totes les intervencions, tant dels compareixents com dels representants dels grups municipals.

Valora positivament la voluntat de tothom de voler fer bé les coses, i creu que caldria analitzar més a fons quin serà el moment oportú de portar-les a terme, ja que val la pena tenir present quines són les prioritats en cada moment.

Pel que fa a la demanda que arriba del Pirineu, troba que és lògica, ja que fa molts anys que demanen que s'hi inverteixi i, per tant, creu que no volen deixar passar l'oportunitat dels Jocs per por de quedar-se sense res. Al seu parer, cal tenir en consideració en els pressupostos anuals, i no només en els extraordinaris, el valor de la gent que viu i treballa al Pirineu i que en manté els nuclis habitats.

Quant a la qüestió de si les pistes d'esquí són compatibles amb els prats, està convençuda que sí, però posa sobre la taula el fet que hi hagi subvencions i diners per a les pistes d'esquí i no per al manteniment dels prats. En aquest sentit, fa referència a la reclamació de les persones que es dediquen a conservar les explotacions agràries que no hi ha diners per mantenir els ecosistemes. Afegeix que els propietaris o les persones que gestionen una explotació agrària conserven i custodien el territori per voluntat pròpia, i creu que és necessari un sobreesforç per part de l'Administració.

Per acabar, pel que fa a la sostenibilitat dels Jocs, afirma que poden ser sostenibles bé complint els requisits mínims o bé buscant ser al màxim de sostenibles. Per tant, creu que no s'ha de donar per fet que ho seran, ja que la sostenibilitat implica un esforç i buscar les experteses del món i d'aquí, atès que aquí també hi ha moltes institucions, empreses i persones que són molt coneixedores de com s'han de fer bé les coses des del punt de vista de la sostenibilitat.

La Sra. CEREZUELA manifesta que intentarà complementar la seva anterior intervenció, potser molt teòrica, sobre els diferents impactes, així com donar resposta a alguns dels comentaris que s'han fet des dels grups.

Pel que fa a l'impacte social, explica que el fet d'acollir uns Jocs d'Hivern pot aportar molts dels impactes que s'han esmentat, i apunta que el més important és identificar quins d'aquests impactes són els que es volen potenciar a través de polítiques.

En l'àmbit social, considera que un dels impactes més importants pot ser tot allò que permeti apropar els dos pols que hi ha en el territori, però no només a través d'infraestructures, sinó també a través d'elements més intangibles, com ara l'educació de tot el territori, i no únicament la ciutat de Barcelona o els Pirineus, en la riquesa

patrimonial i cultural, i tot el que té a veure amb gaudir de l'entorn dels Pirineus. Per tant, creu que en certa manera es tracta d'educar en el benestar de les futures generacions i de posar en contacte el territori i l'esport a través de la salut.

També creu que un altre dels llegats importants és el llegat en coneixement, al qual no es dóna la importància que realment té com a motor econòmic de futur, i el defineix com el llegat d'aprendre a fer les coses d'una altra manera. Al seu parer, podria aplicar-se tota l'experiència en l'organització d'esdeveniments i equips a l'organització d'esdeveniments de primer nivell a la muntanya, fet que permetrà formar professionals que després continuaran treballant en la indústria esportiva, no només en els esports d'hivern.

Pel que fa al tema dels nous models de gestió, de cooperació i de treball en xarxa, deixa palès que organitzar un gran esdeveniment implica molt treball en xarxa, formar aliances i treballar més enllà de la mateixa gestió de l'esdeveniment, ja que hi ha molts altres àmbits que s'han de treballar en el territori. Opina que si totes aquestes dinàmiques es tracten amb un objectiu, són dinàmiques de llarg recorregut que es queden en el territori.

Finalment, fa referència al nou model d'esdeveniment que es vol aportar des de Barcelona, amb els nous criteris de l'àmbit olímpic i de ciutat, i creu que hi pot haver un nou model de gestió de l'esdeveniment i un model de llegat. Subscriu les paraules de la Sra. Fandos que el llegat ja existeix, atès que la precandidatura ha originat la creació de dos plans, un d'esports i el Pla del Pirineu, que considera llegats que s'han de començar a assumir com a propis d'aquest procés, abans de presentar la candidatura. Per acabar, reitera que hi ha espai en el projecte per potenciar els intangibles que considera que són clau per al futur.

El Sr. DE MORAGAS apunta la necessitat de fer una interpretació crítica però intel·ligent dels Jocs Olímpics del 92. Comenta que l'impressiona pensar que Barcelona va organitzar els millors jocs de la història olímpica sense Internet i sense mòbils, i constata que les transformacions que s'han produït des d'aleshores són molt grans. Al seu parer, alguns dels errors que s'han comès a Barcelona en relació amb els megaesdeveniments són conseqüència de no haver traspasat de manera prou intel·ligent i crítica l'experiència lluminosa del 92, i posa l'exemple d'alguns dels errors del Fòrum Universal de les Cultures, fruit de la transposició del model sense una reflexió crítica.

Comenta que l'any 2017 se celebrarà el 25è aniversari dels Jocs de Barcelona, i creu que és el moment per fer èmfasi en aquesta reflexió positiva però intel·ligent i crítica dels Jocs del 92 i vincular-la amb aquest projecte nou.

D'altra banda, creu que és molt interessant repensar la proposta de candidatura per als Jocs d'Hivern. Creu que es pot redefinir un model propi en la línia que obre el COI, més progressista, més sostenible i més humanista, i en relació amb la convivència i l'interès social del moment.

Quant a la cerimònia inaugural dels Jocs Olímpics de Barcelona, explica que va tenir èxit perquè es tractava que la població s'impliqués en la celebració. En aquest sentit, manifesta que el disseny de la cerimònia és un projecte que ha de donar satisfacció a la població local i, alhora, a la resta d'espectadors del món, i afirma que aquest és el gran potencial del programa cultural. Així, apunta que cal dibuixar un nou model que resulti positiu per a la població però que, alhora, tingui un atractiu internacional.

Per acabar, considera molt important que Barcelona segueixi vinculada al moviment olímpic internacional. En aquest sentit, opina que la candidatura de Barcelona, sigui ara o més endavant, hauria d'interpretar-se en aquesta línia de ser present, tant Barcelona com Catalunya, en el moviment olímpic internacional. També creu que el model de projecte hauria d'incorporar algunes de les idees de la política cultural i esportiva de la Unesco.

El Sr. AGUSTÍ comenta que entre tots han estat capaços de fer una llista dels guanys resultants d'organitzar uns Jocs i de tractar l'equilibri territorial, la part econòmica, la part social i la integració, tot i que es plantegen alguns dubtes. Creu que s'han de poder fer uns Jocs sostenibles, en el concepte més ampli de la paraula, integradors, internacionals i molt propis, i enllaça aquesta idea amb el concepte de reinventar i adaptar el model de Barcelona 92 a Barcelona 2026. Per tant, creu que cal incorporar els canvis i l'evolució que la ciutat, la societat i l'entorn han experimentat en aquests 25 anys.

Tot seguit, assenyala que el model Barcelona en l'àmbit esportiu és un model únic a Espanya i al món. Explica que és un model en què la iniciativa privada impulsa els projectes i posteriorment la institució pública hi dóna suport. Afirma que funciona i ha funcionat des de fa molts anys, en el cas d'alguns esdeveniments des de fa 50, 60 o fins i tot 70 anys.

Pel que fa a la data, es mostra optimista i creu que han de continuar estudiant la data idònia, ja sigui el 2022, el 2026, o més enllà. Considera que no cal tenir pressa però que sí que cal fer-ho en el moment adequat des del punt de vista no només de la política del país, sinó de la política internacional. Comenta que hi haurà altres ciutats que també hi apostaran i que cal veure quin és el moment idoni.

D'altra banda, es mostra convençut que la implicació de la població és fonamental. En aquest sentit, afirma que un dels èxits de Barcelona 92 va ser la implicació de la ciutadania durant els Jocs, tot i que no tant prèviament.

Exposa que una de les mancanes de Barcelona com a ciutat és la falta de representativitat en organismes internacionals del món de l'esport, i considera que la ciutat ha de ser capaç de col·locar gent experta en aquestes institucions.

Finalment, pel que fa al turisme, considera que el model de turisme de la ciutat ja ha arribat al límit. Per tant, creu que l'oferta de Barcelona hauria d'incloure altres ciutats i zones del territori. Es mostra convençut que els Jocs podrien contribuir molt en aquesta implicació del territori.

El Sr. ASENS reitera l'agraïment als compareixents i posa èmfasi en una de les aportacions del Sr. Tello sobre la possibilitat que hi hagi una auditoria independent, de prestigi, amb relació a la petjada ecològica, que és una de les qüestions que més els preocupen.

En relació amb la intervenció de la Sra. Fandos sobre els alcaldes del Pirineu, està d'acord que són unes de les veus més legitimades per opinar, però recorda les paraules de la Sra. Font respecte de la demanda del Pirineu, que té a veure amb la falta d'inversió històrica, al tot o res, i, per tant, creu que el fet que estiguin d'acord amb els Jocs té a veure amb aquesta qüestió. Reitera que els alcaldes són una veu autoritzada, però afirma que no ha de ser l'única, i considera que els grups ecologistes també hi tenen alguna cosa a dir. A més, fa al·lusió al seu vincle amb Mallorca i a les destrosses que alguns alcaldes hi han fet, amb un model molt poc sostenible. Puntualitza que no els compara amb els alcaldes del Pirineu, que estan preocupats pel manteniment del territori, però posa l'exemple per explicar que, tot i que els alcaldes són una veu legítima i autoritzada que s'ha de tenir en compte, no és l'única.

Finalment, reitera que volia posar l'accent en la importància de poder comptar amb les opinions de persones com el Sr. Tello o de la federació que representa els veïns de Barcelona, que també va mostrar els seus dubtes. Per tant, creu que si s'ha d'aconseguir engrescar la ciutat amb un projecte d'aquestes característiques, s'hauran de reduir al màxim possible els dubtes que assenyalen el Sr. Tello o la Federació d'Associacions de Veïns.

La Sra. FANDOS respon al Sr. Asens que només han portat els alcaldes del Pirineu a una de les sessions de la Comissió, mentre que els defensors del medi ambient han participat en tres de les sessions. Per tant, creu que han estat molt escoltats, cosa que agraeix per tot el que han pogut aprendre.

Opina que si avui s'hagués de fer el nou dossier, caldria afegir-hi més coses, ja que ha quedat obsolet. Creu que és un gran dossier tècnic, que està molt ben fet des del vessant d'infraestructures i d'organització, però que caldria afegir-hi tot el pla de l'olimpiada cultural, entre altres aspectes. Considera interessant la proposta del Sr. Puigcorbé que Sort sigui la capital cultural dels Jocs. Apunta que si es fessin unes olimpíades, no tot el Pirineu podria participar en la seva organització, però opina que la seu de l'olimpiada cultural no ha de coincidir obligatòriament amb el lloc que acull els esports de neu. Així, creu que és una manera més d'obrir el projecte a tot el territori.

Tot seguit, fa al·lusió al Pla global del Pirineu que du a terme la Generalitat, i manifesta que haurien de formar part del projecte tant aquest pla com un pla de desenvolupament econòmic del Pirineu, de manera que el COI veuria que el projecte no inclou només les infraestructures i l'esport, sinó també el desenvolupament econòmic.

Pel que fa al tema de la indústria esportiva que ha comentat la Sra. Cerezuela, assenyala que tant el territori del Pirineu com Barcelona poden crear molta riquesa econòmica a través de l'esport, tal com queda reflectit en l'estudi sobre l'impacte econòmic de l'esport a la ciutat. Així, comenta que les maratons i curses que es fan a Barcelona són un atractiu perquè empreses del sector s'instal·lin al territori, i considera que això també podria passar al Pirineu, i no únicament en relació amb l'esquí, sinó amb altres tipus d'esport. En aquest sentit, posa l'exemple de la Seu d'Urgell, i explica que els Jocs Olímpics del 92 van servir perquè es convertís en un lloc de referència per a les aigües braves.

Quant al pla educatiu, posa com a exemple la important feina que s'ha fet des de la World Race, i explica que han dut a terme un gran programa educatiu de relació amb el mar i que moltes escoles del país estan fent programes educatius a través de la Fundació de Navegació Oceànica i posen en valor no tant la navegació oceànica, sinó el respecte pel mar i l'ecologia, ja que es fan estudis sobre la salinitat o la brutícia de les aigües. Per tant, creu que el dossier de candidatura també hauria de recollir el tema educatiu, així com el cultural i l'econòmic.

Per acabar, quant al voluntariat, assenyala que va ser un dels aspectes més importants dels Jocs Olímpics del 92. Explica que, de fet, Barcelona va ser qui va començar amb el tema del voluntariat i que, per tant, s'identifica molt amb la ciutat. En aquest sentit, de la mateixa manera que Barcelona va ser un referent en el tema del voluntariat, creu que la ciutat ha de fer un pas més i tractar el tema de la inclusió social i, a partir d'aquí, estudiar com es pot presentar un projecte d'inclusió social a través de l'esport.

El Sr. ALONSO creu que ja s'han tractat abastament els temes i que les idees han quedat clares, i agraeix novament a tots els compareixents la seva assistència.

El Sr. PUIGCORBÉ considera que els temes d'educació, cultura i esports van junts, i no entén per què els separen conceptualment.

Quant a la reflexió del Sr. De Moragas sobre la torxa i el territori, puntualitza que el relleu va néixer a Grècia, i que tant el relleu com la torxa cosien el territori de la Grècia clàssica. Per tant, considera que aquest ja és un model. D'altra banda, afirma que els models de Xangai o Pequín són molt diferents del de Barcelona. En aquest sentit, opina que Barcelona no pot renunciar a oferir al món el seu model, que segurament està molt més a prop del de Grècia que del de Pequín. Per això, creu que la candidatura no es pot suspendre, sinó que com a molt es pot posposar. En aquest sentit, afirma que seria immoral que una ciutat com Barcelona no presentés al món la seva contribució a un Jocs Olímpics i a una olimpíada cultural, i reitera que cal buscar la data més adequada.

El Sr. COLLBONI agraeix especialment el temps i l'esforç que els compareixents han dedicat a explicar i compartir els seus coneixements i les seves experiències. Com a reflexió final i com a aportació, recorda que quan van començar les sessions, discutien sobre si s'havien de fer o no els Jocs, i que ara, en canvi, cada vegada parlen més de com s'haurien de fer. Afegeix que la data, en tot cas, l'han de decidir els polítics.

Considera molt interessant el debat que s'ha dut a terme en aquesta sessió, ja que han parlat de quin model es vol i dels intangibles, dels atributs que té un esdeveniment d'aquestes característiques des del punt de vista de la sostenibilitat i la cultura, en definitiva, dels valors que expressa la ciutat en un esdeveniment així.

Està d'acord que el dossier inicial que va preparar l'anterior Govern és molt vàlid des del punt de vista tècnic i de les estructures econòmiques, però creu que ara cal treballar el model i els atributs. En aquest sentit, reitera que totes les sessions de la Comissió han estat molt productives.

Per acabar, està d'acord amb les paraules del Sr. Puigcorbé que hi ha un gran consens en el fet que tenen una responsabilitat afegida, com a ciutat que ha estat olímpica i que té una projecció internacional molt important i que, a més, aspira a ser seu d'esdeveniments internacionals esportius. Per tant, considera que s'hi juguen el bon nom de la ciutat. Al seu parer, a la sessió s'han exposat idees molt interessants i, com que es defineix com a optimista i creu molt en la ciutat i en la seva potència, està convençut que entre tots podran fer una proposta interessant.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 14 hores.

S6. Resum de les intervencions

La sessió s'inicia amb la presentació de l'Informe sobre ~~sobre~~ el potencial impacte ambiental derivat del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026», a càrrec del Sr. Asens.

A continuació, les compareixences en aquesta sessió són a càrrec del Sr. Enric Tello Aragay, catedràtic de la Facultat d'Economia i Empresa de la Universitat de Barcelona; la Sra. Bet Font i Montanyà, biòloga i consultora en sostenibilitat; la Sra. Berta Cerezuela Martínez, cap de projectes del Centre d'Estudis Olímpics-UAB; el Sr. Miquel de Moragas i Spà, exdirector de l'Institut de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona i director del Centre d'Estudis Olímpics; el Sr. Albert Agustí i García-Navarro, president de Sport Cultura Barcelona i del Reial Club de Tennis Barcelona-1899, i el Sr. Francesc Martínez de Foix, president de la Federació Catalana d'Esports per a Persones amb Discapacitat Intel·lectual/ACELL, i fundador i vicepresident de Special Olympics Catalunya.

- Sr. MARTÍNEZ DE FOIX: afirma que l'impacte social que poden tenir els Jocs és molt important, remarcant que a Barcelona es va saber aprofitar ha canviat la mirada de la societat respecte a la discapacitat, ja que es va saber aprofitar la magnífica ocasió dels Jocs Olímpics del 92. Des del punt de vista econòmic, és indiscutible l'aportació que té l'esport en general, i sobretot a Catalunya i, per tant, l'efecte positiu que generaria la celebració d'uns Jocs.
- Sr. TELLO: considera que és molt difícil que es puguin fer uns Jocs Olímpics d'Hivern amb un impacte social i ambiental positiu, tot i que no impossible. Opina que és positiu buscar connexions entre la ciutat i els Pirineus, però considera que l'organització dels Jocs comportaria un increment del consum d'energia que s'hauria de compensar amb una inversió en energies renovables.
- Sra. FONT: afirma que la celebració d'uns Jocs té un fort impacte, i que per reduir aquest impacte i fer que pugui arribar a ser positiu, hi ha d'haver des de bon

començament una planificació per fer que sigui al màxim de sostenible possible ambientalment, socialment i econòmicament. En el cas de la candidatura de Barcelona, creu que podrien arribar a fer-se uns Jocs sostenibles, però considera que cal aprofundir en la resta d'interrogants abans de prendre la decisió final.

- Sra. CEREZUELA: en relació a l'impacte social, argumenta que el llegat que pot deixar un esdeveniment olímpic és multidimensional. També afegeix que els Jocs poden promoure la pràctica esportiva com un mitjà d'integració social de certs grups i facilitar la integració de persones amb discapacitat en projectes de territori.
- Sr. MORAGAS: fa referència a la importància de disposar d'un programa cultural dels Jocs, amb l'objectiu d'avançar en el vincle entre l'esport i la cultura com a valor central de l'olimpisme, i promoure la cultura com a medidora de les relacions internacionals que es plantegen entre els pobles.
- Sr. AGUSTÍ: expressa el seu suport total i absolut al projecte, tot i que afirma ser conscient que hi ha coses que s'han de resoldre. Considera que Barcelona no només és referent en l'organització, sinó que és una de les ciutats del món on es practica més esport. Afegeix que ara és el moment oportú per presentar la candidatura als Jocs, ja que el COI s'ha replantejat recentment el model de Jocs que vol per al futur.

Tot seguit, intervenen els representants de cada grup mostrant la seva opinió en relació al llegat de la candidatura.

- Sr. ASENS: A mode de resum de totes les intervencions i com a conclusions de totes les sessions de la Comissió, destaca que, malgrat alguns punts de discrepància, en general hi ha hagut força elements de consens, i manifesta que s'han assenyalat els avantatges, els aspectes positius i els aspectes negatius del projecte. Insta als membres de la comissió a realitzar una reflexió final sobre els punts de discrepància, però mostra que el seu posicionament és el de posposar, i no suspendre, la candidatura als Jocs.
- Sr. FANDOS: Considera que en aquest moment Barcelona té l'oportunitat de crear un altre cop un model propi, basat en tot l'aprenentatge d'aquests anys i que

caldria aprofitar-la. Argumenta, també, aquesta postura amb el fet que els mateixos habitants i els alcaldes del Pirineu demanen que es facin els Jocs. **Perquè són una oportunitat per promoure els Pirineus no solament per què fa als esports d'hivern, sinó també per promoure el Pirineu en general, els productes locals o els esports d'estiu.**

- Sr. ALONSO: Planteja que és necessari que hi hagi un consens social respecte la candidatura i el projecte de Jocs. Considera, també, que cal aprofitar l'oportunitat per mantenir el lideratge de Barcelona com a capital esportiva.
- Sr. PUIGCORBÉ: Considera que amb aquest projecte, se situaria als Pirineus al mapa i generaria, d'aquesta manera, grans beneficis a nivell social i econòmic a tot el país.

Sessió 7

Potencial imatge internacional: llegat i consens

S7. Introducció a l'Informe

Informe sobre la potencial imatge internacional derivada del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026: llegat i consens

El document que els oferim té l'objectiu de mostrar la informació més rellevant en relació a la potencial imatge internacional derivada de la proposta de candidatura als Jocs d'Hivern Barcelona Pirineus 2022-2026, així com sobre el possible consens i llegat de la proposta.

L'objectiu general d'aquests informes d'introducció a cadascuna de les sessions de la Comissió és el de poder oferir a les persones participants una contextualització suficient per tal d'enriquir el possible debat en relació al tema tractat. A més, en aquest cas, la sessió té l'objectiu de tancar el cicle de trobades desenvolupades a fi d'arribar a un consens respecte a la possible futura candidatura de Jocs Olímpics Barcelona-Pirineus.

En el cas que ens ocupa a la sessió d'avui, els objectius específics del document són els de: 1) Exposar els elements principals del potencial llegat que la candidatura i la celebració d'uns Jocs Olímpics d'Hivern podrien suposar per a Barcelona i el Pirineu; i 2) Assentar les bases per a l'establiment d'un consens respecte a la possible nova candidatura.

Així doncs, aquest document presenta el punt de sortida de la sessió, tot assentant les bases del debat sobre una nova proposta de candidatura en relació al potencial impacte sobre la imatge internacional de Barcelona i el Pirineu derivada del Projecte de candidatura Barcelona-Pirineus Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026, a més de parlar del possible llegat d'aquesta proposta i de tractar d'arribar a un consens al respecte.

S7. Informe sobre la potencial imatge internacional derivada del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026: el llegat

Setembre de 2016

**Ajuntament
de Barcelona**

Informe sobre la potencial imatge internacional derivada del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026: llegat i consens

Índex

1. Introducció
2. Objectius de l'informe
3. El llegat dels JJOO d'hivern: beneficis garantits?
 - 3.1. El llegat material
 - 3.2. El llegat intangible
4. El llegat: conclusions

1. Introducció

El present document pretén mostrar els aspectes principals relacionats amb la potencial internacionalització de la imatge de Barcelona i dels Pirineus derivada del projecte de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i, per tant, relacionat amb la nova candidatura per a l'any 2026. D'aquesta manera, s'exposa el possible llegat que la celebració dels Jocs podria generar per la ciutat i pel territori dels Pirineus, a més de tractar d'assentar les bases per a un consens respecte la proposta d'una nova candidatura o no.

La candidatura Barcelona-Pirineu 2022 entenia els Jocs Olímpics d'Hivern com una oportunitat per a rellançar de la imatge de marca de Barcelona, del Pirineu i de Catalunya, tot consolidant la posició en la llista privilegiada dels territoris creatius globals, capaços d'activar i atraure innovació, talent i creativitat.

A més, la proposta de candidatura partia des del començament de l'avantatge de la imatge d'excel·lència organitzativa de Barcelona. Tot i així, la credibilitat, però, exigia atendre satisfactòriament alguns requeriments bàsics sense l'acompliment dels quals la candidatura no tindria cap sentit. Això vol dir que, en relació a la imatge, la candidatura suposa un repte per a la ciutat i els Pirineus en aquest sentit.

En informes previs, s'ha esmentat el Pacte Global per al Pirineu, resultant de la trobada dels municipis i les valls del Pirineu a l'any 2011, on van manifestar de manera inequívoca la seva voluntat de treballar plegats en el projecte. El resultat d'aquest diàleg va quedar recollir en el document "Construint el llegat de la Candidatura olímpica al Pirineu" que la Comissió Directiva va aprovar en la sessió del 15 d'abril de 2011. A partir d'aquest document s'exposaran els trets principals del potencial llegat resultant de la proposta de candidatura en el present informe. El llegat plantejat a la candidatura cercava mostrar les possibilitats de la candidatura Barcelona-Pirineu 2022 de satisfer les expectatives de tots els actors implicats i generar, a llarg termini, un llegat beneficiós per Barcelona, pel Pirineu, i per tot Catalunya.

2. Objectiu de l'informe

Els objectius d'aquest informe són:

1. Exposar els elements principals del potencial llegat que la candidatura i la celebració d'uns Jocs Olímpics d'Hivern podrien suposar per a Barcelona i el Pirineu
2. Assentar les bases per a l'establiment d'un consens respecte a la possible nova candidatura

3. El llegat dels JJOO d'hivern: beneficis garantits?

La proposta de candidatura es plantejava com un projecte amb la capacitat de generar guanys duradors fins i tot des del propi procés de construcció de la candidatura, molt especialment al Pirineu. Es pretenia configurar, d'aquesta manera, en primera instància, un autèntic llegat de la pròpia candidatura, és a dir, un conjunt durable d'avantatges i actius derivats únicament, d'entrada, de la presentació de la pròpia candidatura.

En primer lloc, es considera com un gran llegat el fet que Barcelona s'hagi interrelacionat de la manera com ho ha fet amb el conjunt del Pirineu, i no només amb una vall o una estació concreta. I el Pirineu ha respost amb responsabilitat, des de la unitat, posant els objectius comuns per damunt dels particulars. Aquest fet es demostra amb la trobada originària i les decisions posteriors al Pacte Global del Pirineu. El Pirineu percep els Jocs com una oportunitat per ajudar a construir el seu futur, per fer un salt endavant en infraestructures i en serveis i, sobretot, en el seu posicionament al món. A més, la candidatura pretenia contribuir activament a la reflexió general sobre els territoris de muntanya i sobre els Pirineus del futur generant-hi un nou impuls.

D'aquesta manera, s'entén que el propi camí ha pogut suposar un guany transversal per tot el Pirineu. S'ha aprofitat el procés per obrir noves dinàmiques de diàleg i de treball conjunt. El llegat de la candidatura desenvolupada compta ja, doncs, amb uns primers actius valuosos: el desvetllament, la presa de consciència i la vocació unitària del Pirineu, per una banda, i, per l'altra, el disseny de les línies mestres d'un projecte de futur atractiu, solvent i sostenible per a les comarques pirinenques fruit d'un diàleg entusiasta. A continuació, en els apartats successius, es descriuen amb detall els següents apartats del llegat que es resumeixen en aquest apartat introductori:

→ **El llegat material:** el llegat de la candidatura tindria una part material fàcilment identificable, tant al Pirineu com a Barcelona, en termes de noves infraestructures o instal·lacions renovades però, sobretot, deixaria l'efecte d'acceleració o avançament de les inversions que és característic en aquestes situacions i que ben segur tindria unes conseqüències positives de dinamització econòmica.

→ **La dimensió intangible:** Les conseqüències positives de la candidatura s'ampliaran amb tota seguretat al terreny de la imatge, la marca i, fins i tot, la cohesió social o l'obertura de nous horitzons de consensos polítics.

3.1. El llegat material

En el cas de la ciutat de Barcelona, la previsió d'un llegat material és relativament limitada, tot i que té una significació rellevant. Serà molt més potent en el cas de les noves i renovades instal·lacions i infraestructures que els Jocs d'hivern podrien deixar al Pirineu i, també, als eixos de connexió entre els dos pols de l'esdeveniment, és a dir, la ciutat metropolitana i la muntanya.

→ Barcelona: capacitat d'innovació i creativitat

En el cas de Barcelona, la significació dels Jocs d'hivern en termes estructurals es materialitzava en un programa ambiciós però realista d'ampliació i modernització d'instal·lacions esportives ja existents. Entre d'altres actuacions i, enlloc de plantejar la construcció de noves infraestructures, inclouria una posada al dia del Palau Sant Jordi, la cobertura del velòdrom i una renovació a fons del Palau Municipal d'esports del carrer Lleida.

La candidatura, a més, plantejava també la recepció d'una vila olímpica amb vocació de convertir-se en un nou barri, tot cercant l'autosuficiència energètica urbana a una escala relativament gran, un projecte pioner i capdavanter en el terreny de la sostenibilitat urbana de la màxima exigència.

Un altre efecte positiu seria l'adaptació d'espais ja existents, amb el conseqüent valor afegit, per a necessitats molt específiques, com els centres de premsa, de televisió, de comunicacions i de seguretat, i fins i tot per a la pista de gel de velocitat. A més, es preveïen petites actuacions tecnològicament sofisticades que tinguin la capacitat d'incrementar l'atractiu de la ciutat per a la captació de talent i d'inversions.

La candidatura, doncs, permetria a la ciutat de Barcelona seguir millorant i creixent en l'àmbit de la innovació tecnològica i el capital social (i les relacions que s'estableixen entre aquests dos factors) per damunt de la part dura de la ciutat, les seves infraestructures.

→ Pirineu: nous recursos i connectivitat

En el cas del Pirineu, es preveia que el llegat dels Jocs tingués un pes important en relació a la configuració d'un nou sistema modern i complet d'instal·lacions esportives de nivell competitiu, amb disponibilitat permanent de neu gràcies a la modernització dels sistemes d'innivació artificial, que a més de ser més potents fossin més respectuosos a nivell ambiental, necessaris per a la celebració dels Jocs i la seva extensió a altres estacions pirinenques.

El canvi pretenia suposar una autèntica revolució en les possibilitats posteriors d'explotació dels recursos ara existents, ja que permetria diversificar l'oferta actual. Disposar d'equipaments moderns que no estan a l'abast de gaires estacions de muntanya situaria al Pirineu en la possibilitat de competir globalment per atraure demanda que fins ara no podia ser atesa, des de l'alta competició fins a l'esquí nòrdic, passant per un posicionament capdavanter en disciplines lúdiques emergents, com l'*snowboard* i el *freestyle*.

El llegat dels Jocs al Pirineu tindria una gran incidència, també, en la qualitat urbana del territori, plantejant un model d'assentament urbà de muntanya cercant l'autosuficiència energètica i limitant el seu impacte sobre l'entorn i el paisatge, incorporant elements que respectessin i n'accentuessin la seva singularitat tant en els habitatges de nova construcció com en la rehabilitació dels ja existents.

Les noves implantacions olímpiques plantejades al projecte de candidatura proposaven un canvi qualitatiu i d'escala que complementari a la millora radical de l'accessibilitat del conjunt del territori pirinenc. Una accessibilitat que, si en primer terme s'havia de referir a la connexió amb l'àrea metropolitana de Barcelona, també plantejava immediatament una millora substantiva de la integració del Pirineu català en el sistema de comunicacions del conjunt de Catalunya, així com del conjunt d'Espanya. Això suposaria, conseqüentment, una millora radical en la integració del Pirineu en els fluxos europeus i mundials del turisme.

Els Jocs pretenien significar un pas decisiu en la direcció d'assegurar que el territori pirinenc fos la base d'una economia revitalitzada i consistent, que contribuís a oferir un sistema de serveis de qualitat i generi dinàmiques perquè els ciutadans de tot el territori fossin capaços d'augmentar el seu nivell de vida.

El Pirineu guanyaria, per sobre de tot, una posició de centralitat. Aquest és el significat que pretenia transmetre tot el programa de posada al dia i modernització de les infraestructures terrestres i de les telecomunicacions: tractant de fer que el Pirineu s'apropés més a Barcelona però, també, a la resta d'Europa.

3.2. El llegat intangible

Per llegat simbòlic podem entendre tot allò simbòlic que els Jocs olímpics és poden acabar aportant a les ciutats i territoris que els han allotjat, consistent, en general, en una dosi d'especificitat i de singularitat decisives que, si s'aprofita adequadament, pot suposar un element de diferenciació en el context de grandíssima competència en un món globalitzat com l'actual.

Les ciutats sempre han bastit la seva capacitat d'atracció i de projecció sobre una història específica i sobre una manera d'estar al món. En aquest sentit, és evident que les ciutats que poden associar-se a esdeveniments globals tenen l'oportunitat de destacar i diferenciar-se. La candidatura Barcelona-Pirineus 2022 i la conseqüent celebració dels Jocs olímpics podrien servir per reforçar el posicionament de la marca Barcelona a nivell internacional, i seria una mostra més de la seva capacitat organitzativa de grans esdeveniments.

La conjunció de la marca Barcelona, potent però sense associacions a muntanya i als esports d'hivern, amb la marca Pirineu, encara no prou coneguda i connotada però que té potencial en termes de qualitat, aportaria sens dubte sinergies de valuós impacte econòmic i social. Un dels llegats dels segons Jocs Olímpics de Barcelona seria el d'identificar-la per sempre i arreu com a paradigma modern de l'esperit olímpic.

Les exigències d'innovació dels Jocs, sobretot en el camp de la reducció dels impactes de l'ús intensiu d'energia, la mobilitat i l'alt consum d'aigua, suposarien, sens dubte, un estímul d'activitats de recerca de primer nivell en aquests i altres camps tant en el món universitari com en el sector d'empreses privades.

El desafiament tecnològic que la celebració dels Jocs hauria de vèncer suposaria amb tota probabilitat un efecte molt positiu en el desenvolupament de la capacitat exportadora de Barcelona i del conjunt de Catalunya i, evidentment, en la consolidació de la tendència al creixement d'un turisme urbà, desestacionalitzat i de qualitat.

Pel que fa més específicament al Pirineu, els Jocs pretenien ser una oportunitat per generar un canvi d'hàbits mediambientals i, per un altre costat, per fomentar un coneixement, un ús i un respecte dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya envers el Pirineu.

4. El llegat: conclusions

El present document ha tractat de mostrar els aspectes principals relacionats amb el potencial llegat resultant de la proposta de candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2022 i,

per tant, relacionat amb la possible nova candidatura per a l'any 2026. Els següents punts tracten de resumir i concloure tots els elements que s'han mostrat al present informe:

- Barcelona-Pirineu 2022 està al servei d'un projecte de país, i no a la inversa. La proposta no serà convenient si no és capaç de convertir-se en un llegat beneficiós i durador per al país i la ciutadania.
- El llegat a Barcelona no serà una transformació urbana radical sinó un impuls modernitzador en termes d'innovació tecnològica, sostenibilitat i qualitat de vida amb un posicionament de marca reforçat que li permetran mantenir el pols competitiu en la lliga de ciutats creatives globals.
- La sola posada en marxa del projecte ja ha tingut efectes beneficiosos al Pirineu: l'expressió de la voluntat unitària, entusiasta i convençuda que els Jocs poden ser l'oportunitat per fer possible la visió compartida de com ha de ser el Pirineu del futur, plasmada en el document "Construint el llegat de la candidatura al Pirineu".
- Al Pirineu la petjada dels Jocs ha de ser ben visible en múltiples àmbits: millora de l'accessibilitat i la mobilitat, millora del nivell dels esports d'hivern, la innovació i l'impuls econòmic en un marc de sostenibilitat i la projecció global de la seva marca, àmbits que operaran coordinadament configurant una pulsó modernitzadora que ha de satisfer els interessos de la ciutadania pirinenca i millorar ostensiblement la posició estratègica del territori. La concreció de tot això s'està treballant amb l'elaboració del Pacte Global per al Pirineu que la Generalitat està impulsant actualment.

S6. Acta de la Comissió

ACTA DE LA COMISSIÓ NO PERMANENT DEL CONSELL MUNICIPAL D'ESTUDI DE LA CANDIDATURA OLÍMPICA I PARALÍMPICA DELS JOCS D'HIVERN DE BARCELONA-PIRINEUS

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el dia 14 d'octubre de 2016, s'hi reuneix la Comissió No permanent del Consell Municipal d'Estudi de la Candidatura Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'Hivern de Barcelona-Pirineus, sota la presidència de l'Im. Sr. Jaume Collboni Cuadrado. Hi assisteixen la Ima. Sra. i els Ims. Srs.: Jaume Asens Llodrà, Maite Fandos i Payà, Santiago Alonso Beltrán, i Juanjo Puigcorbé Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents el Sr. Rafel Niubò Baquè, exsecretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya; el Sr. Francesc Serra Carrera, coordinador de la Plataforma Pro Seleccions; el Sr. Enric Truñó Lagares, exdirector de l'Oficina Tècnica de la Candidatura Olímpica dels Jocs Olímpics d'Hivern; el Sr. Juli Pernas López, director de la Fundació Barcelona Olímpica i del Museu Olímpic i de l'Esport i membre del COE; el Sr. Leandro Negre Carrió, president de la Federació Internacional d'Hoquei, i el Sr. Josep M. Casanovas Puntí, periodista i conseller editorial del diari *Sport*.

Excusen la seva absència la Ima. Sra. Ángeles Esteller Ruedas, i l'Im. Sr. Josep Garganté i Closa.

S'obre la sessió a les 9 hores.

1.- Aprovació de l'acta de la sessió anterior.

El Sr. COLLBONI dóna inici a la nova sessió de la Comissió dels Jocs Olímpics d'Hivern i assenyala que serà la darrera reunió per valorar l'oportunitat i l'estat de la candidatura de la ciutat a aquests Jocs. Recorda que s'han celebrat set sessions de la Comissió i que els compareixents aporten la seva experiència, el seu bagatge i la seva opinió, en aquest cas sobre l'impacte internacional d'una eventual candidatura i sobre els llegats tangibles i intangibles dels Jocs Olímpics. Dit això, agraeix la presència del Sr. Niubò, el Sr. Serra, el Sr. Truñó, el Sr. Pernas, el Sr. Negre i el Sr. Casanovas. Per acabar, dóna pas al primer punt de la Comissió, que és l'aprovació de l'acta de la sessió anterior.

La Sra. FANDOS puntualitza que té una esmena a fer. Assenyala que a l'acta s'indica que ella va donar suport a la proposta del Sr. Puigcorbé de celebrar l'Olimpíada Cultural a Sort. Afirmar, però, que era només un exemple i que la idea era que estaria bé que l'Olimpíada Cultural es fes al Pirineu. Reitera que el nom de Sort va ser només un exemple.

Tot seguit, vol deixar constància que, tal com li va assenyalar el Sr. Truñó i a diferència del que ella mateixa havia afirmat en la darrera sessió de la Comissió, el dossier sí que recollia informació important de l'Olimpíada Cultural, tot i que potser no tan àmplia com la informació d'infraestructures.

El Sr. PUIGCORBÉ aclareix que es queixaven no perquè l'Olimpíada Cultural no figurés al dossier, sinó perquè no figurés a l'informe de beneficis socials.

S'aprova.

2.- Informe sobre la potencial imatge internacional derivada del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026: el llegat; i compareixences.

El Sr. ASENS explica que en l'informe s'estableixen els elements del debat posterior i que, en aquest cas, l'objectiu és exposar els elements del possible llegat de la candidatura, els beneficis tangibles i intangibles. Pel que fa als beneficis tangibles, diu que en l'informe es destaca la modernització i ampliació de les instal·lacions esportives existents, mentre que amb relació al llegat s'explica què significa la candidatura quant a elements d'especificitat o diferenciació en un context de competència en un món globalitzat. Per acabar, assenyala que a les conclusions es recorda que Barcelona- Pirineu 2022 ha d'estar al servei d'un projecte de país i no a la inversa.

El Sr. COLLBONI explica que els compareixents disposen de quinze minuts i recomana que en facin servir uns deu en el primer torn i els cinc restants en funció de l'evolució del debat.

Dit això, dona la paraula al Sr. Niubò.

El Sr. NIUBÒ comença fent referència al llegat dels Jocs Olímpics del 92. Recorda que en aquell moment participava en un moviment d'escoles d'iniciació esportiva als barris i d'esport per a tothom, i que estava molt allunyant del moviment olímpic. Afegeix que quan més tard va ocupar el càrrec de secretari general de l'Esport, en comptes d'assistir als Jocs Olímpics d'Atenes, va preferir anar als Jocs Paralímpics, pels quals sentia més interès.

Amb relació al llegat dels Jocs Olímpics de Barcelona, manifesta que podria ser crític amb l'Estadi Olímpic, on a parer seu hauria de jugar l'Espanyol, amb el Palau d'Esports i amb el Velòdrom. Però subratlla que abans dels Jocs Olímpics a Barcelona hi havia entre 30.000 i 50.000 persones que feien esport, mentre que ara n'hi ha 350.000. Per això, sosté que hi ha un abans i un després dels Jocs Olímpics.

D'altra banda, explica que ha col·laborat amb l'Ajuntament, des de l'òptica associativa, per aprofitar la xarxa olímpica perquè la gent fes esport a la ciutat. En aquest sentit, destaca que hi ha moltes instal·lacions públiques on la gent fa esport que han generat molta demanda i també molta oferta, a més de fer evolucionar en paral·lel l'oferta esportiva del sector privat. Al seu parer, els Jocs Olímpics han estat un desencadenant de primer ordre perquè 350.000 persones facin esport a la ciutat. Tot seguit, compara Barcelona amb Madrid, que pretén ser seu olímpica però no té la tradició, les infraestructures ni el mateix nombre de practicants. Afegeix que Barcelona, juntament amb Boston i San Diego, és una de les tres ciutats del món on més esport es practica.

A més, assenyala que això també ha significat la creació de més de 2.000 llocs de treball permanent als equipaments esportius públics i privats. També destaca que el fet que la gent no sigui sedentària té un impacte en l'estalvi de la sanitat pública, en la productivitat, en la disminució de l'absentisme o en les relacions socials a través de l'esport.

Dit això, comenta que, en opinió seva, l'olimpisme a Barcelona ha anat vinculat a un èxit esportiu que s'ha mantingut, així com a un èxit del moviment per promoure l'esport per a tothom. Per això, creu que, des del punt de vista esportiu, no hi ha res a perdre, ja que hi ha un abans i un després dels Jocs Olímpics del 92.

Pel que fa als costos de l'esdeveniment, considera que l'Ajuntament de Barcelona en surt molt ben parat, i exposa el repartiment dels 350 milions en infraestructures esportives: 112 milions (42%) la Generalitat, 112 milions (42%) l'Estat, 108 milions el Comitè Olímpic organitzador, 26 milions (7,10%) l'Ajuntament, 10 milions d'euros el sector privat i 0 les diputacions.

Afegeix, però, que hi ha altres elements a tenir en compte. En aquest sentit, explica que en els Jocs del 92 la infraestructura esportiva va representar un 11% dels costos, mentre que el 89% restant es va destinar a altres coses (torres de comunicacions, rondes, etc.). Amb relació als Jocs d'Hivern, assenyala que una part dels costos es destinaria a millorar les comunicacions i desdoblar la línia de tren a Vic, la qual cosa representa 623 milions d'euros. Respecte a les persones que afectaria aquest desdoblament, assenyala que són 589.000 (399.000 al Vallès Oriental, 154.000 a Osona, 25.000 al Ripollès). També fa referència a un embut a la carretera que va al túnel del Cadí, en el tram que va de Berga fins a la concessió, que afecta 40.000 persones més.

Quant als ingressos, comenta que calen 17.000 places durant quinze dies per allotjar els esportistes i que, en cas que cada plaça costi 250 euros, suposaria una despesa de 66 milions. En aquest sentit, es pregunta quin efecte val la marca Barcelona al món en publicitat durant quinze dies.

A més, en relació amb la Vila Olímpica, es pregunta què significa que la Vila Olímpica de la Zona Franca es pugui reconvertir en 425 habitatges socials.

Pel que fa a l'obra pública, assenyala que són 1.083 milions, dels quals 379 (35%) es destinaran a recursos humans. En aquest sentit, aclareix que per cada euro que posi l'Ajuntament, se'n generaran tretze per crear llocs de treball.

Per acabar, considera que si la falta de suport a la celebració dels Jocs d'Hivern no es deu a criteris esportius ni ecològics, aleshores es deu a criteris econòmics, atès que no es tracta d'una prioritat i, per tant, els diners es podrien destinar a altres coses. Subratlla, però, que la ciutat només hauria

d'aportar un 2,63% del pressupost. D'altra banda, també considera que si l'Ajuntament pràcticament no hi posa diners, no pot demanar a altres institucions que hi inverteixin. Per això considera que, encara que sigui una quantitat simbòlica, s'hauria de mantenir l'aportació del 2,63% de l'Ajuntament.

El Sr. SERRA explica que el 1986, quan Barcelona va ser escollida seu dels Jocs Olímpics del 92, era un regatista que lluitava per una plaça olímpica i també un militant de moviments polítics i reivindicatius, i admet que no va considerar la designació de Barcelona un regal, sinó una cosa aliena i estranya. També reconeix que li va doldre que el Sr. Samaranch digués «Barcelona, Espanya». Admet, per tant, que en aquells moments no pertanyia a la família olímpica i que no veia els Jocs de Barcelona amb bons ulls.

Assenyala que després del 1986 alguns es van proposar que quedés clar que era «Barcelona, Catalunya» i no «Barcelona, Espanya», i recorda que es va crear l'Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya. Reconeix que, com a militant de moviments esportius i catalanistes, va xiular durant la inauguració dels Jocs i va reivindicar el «Freedom for Catalonia».

També explica que el 1992 la il·lusió d'un comitè olímpic reconegut es va anar esvaint, tot i que la lluita no va cessar. Assenyala que l'entitat que reivindicava la delegació olímpica de Catalunya es va dissoldre, no sense insistir en el fet que havien de canviar més coses, ja que Catalunya es mereixia uns Jocs Olímpics. En aquest sentit, manifesta que la reivindicació que els catalans havien de poder participar en uns Jocs Olímpics va portar a la constitució, l'any 1998, de la Plataforma Pro Seleccions Esportives, que va començar a reivindicar el dret de les federacions esportives catalanes a formar part de les federacions internacionals.

Afegeix que tot això va portar les persones implicades en l'esport i la reivindicació nacional a estudiar els estatuts de les federacions internacionals, a parlar amb els comitès olímpics i les federacions internacionals, a mirar els Jocs amb més perspectiva i a adonar-se que en el fons els Jocs Olímpics del 92 havien deixat marca a Barcelona, una marca que es podia convertir en la manera de reivindicar una Catalunya forta. A parer seu, una de les maneres de fer-ho des de l'esport era aconseguir el reconeixement internacional de les federacions catalanes, cosa que els permetria participar en competicions internacionals.

Per tot això, afirma que Barcelona 92 va ser una oportunitat i que uns Jocs Olímpics d'Hivern celebrats en una possible Catalunya independent —o amb una reivindicació molt forta de la independència— ho són més que mai per al país. En aquest sentit, expressa el seu suport a uns Jocs que poden servir per donar a conèixer la Catalunya que mereixia ser als Jocs Olímpics de

Barcelona 92. També considera que els Jocs de Barcelona-Pirineu, territorialment, amplien les possibilitats a tot el país. Per això creu que són l'oportunitat per donar a conèixer el país i fer que les infraestructures millorin a Barcelona i a molts altres llocs.

A més, subratlla que, en cas que hi hagi un COC reconegut, hi participarà una delegació d'esportistes catalans, i creu que això podria il·lusionar el país encara més que pels Jocs del 1992.

Dit això, fa referència als Jocs del Mediterrani, i apunta que mentre es treballa la candidatura, el Comitè Olímpic Català encara no existeix ni està reconegut pel COI, la qual cosa fa que el Comitè Olímpic Espanyol sigui l'encarregat de presentar-la. En aquest sentit, explica que quan un comitè olímpic nacional ha de presentar una candidatura, s'hi implica i pot marcar moltes pautes. Per això, considera que seria molt més fàcil i assequible presentar la candidatura amb un Comitè Olímpic Català.

Per acabar, es mostra a favor del projecte, opina que es parla molt del territori i es mostra convençut que tots els detalls tècnics s'acabaran solucionant i el Pirineu quedarà reforçat.

El Sr. TRUÑÓ recorda que Barcelona i Catalunya van ser les protagonistes dels Jocs Olímpics del 1992 i explica que ell mateix va negociar amb el Sr. Jordi Sánchez l'ús de la senyera i del català com un dels quatre idiomes oficials dels Jocs. Amb això, subratlla que el model de Barcelona no es va discutir, tot i que reconeix que no hi va haver una delegació d'esportistes catalans perquè no hi ha un Comitè Olímpic Català.

Respecte del llegat i el posicionament internacional de Barcelona després del 1992, comenta que són evidents. Explica que un any enrere va assistir a una reunió a Lausana amb la delegació de Roma, que finalment s'ha retirat del procés, i fa referència al dossier que van lliurar a tots els participants. Amb relació a l'esport, l'únic que destaca és que les estadístiques relatives als Jocs del 1992 han mostrat que la població que practicava activitat física i esportiva almenys un cop a la setmana va passar d'un 36% el 1983 a un 51% el 1995 i ha continuat augmentant.

Tot seguit, assenyala que, segons la presentació de Gilbert Felli, els Jocs només han deixat un llegat en tres ciutats: Londres, Barcelona i Sidney. Dit això, afegeix que els Jocs Olímpics d'Hivern representen aproximadament una tercera part de la dimensió i l'impacte dels Jocs d'estiu, però admet que es tracta d'una gran competició esportiva que dura 17 dies i compta amb la participació de 85 països d'arreu del món.

D'altra banda, subratlla que el medi alpí necessari per celebrar els Jocs es troba al Pirineu i és tan potent com qualsevol altre. Explica que, en contraposició amb Pequín, per exemple, amb una distància de 350 km entre seus, en el cas de Barcelona-Pirineus la distància és de 145 quilòmetres i s'aprofitaria el desdoblament de la línia ferroviària fins a Vic, que ja ha estat aprovat per la Generalitat de Catalunya i està recollit en el conveni Generalitat-Estat, ja que és una infraestructura necessària per al país. En aquest sentit, recorda que el 1992 el país també necessitava ordenar el trànsit amb les rondes de Barcelona, amb les quals es va aconseguir reduir un 20% el trànsit pel carrer Aragó.

Dit això, manifesta que l'objectiu és que el Pirineu i Barcelona es reparteixin les proves i els esportistes al 50%, tot i que admet que el Pirineu aportaria una mica més d'esportistes perquè hi ha més practicants d'algunes disciplines.

Amb relació al llegat, creu que en aquesta ocasió no s'ha de plantejar tant el llegat físic per a Barcelona, ja que la ciutat té tot el que demana el qüestionari olímpic, malgrat que caldria fer alguns arranjaments i construir les instal·lacions per a les proves de patinatge de velocitat al Consorci de la Zona Franca. A més, destaca que hi hauria aproximadament la mateixa gent que assisteix al Mobile World Congress però durant 17 dies.

A continuació, indica que en l'anterior sessió de la Comissió algú va afirmar que «el dossier del 22 està obsolet», però assegura que a Catalunya no hi ha cap altra solució possible. Afegeix que, després d'estudiar totes les opcions possibles, la conclusió és que el lloc que compleix els requisits per a la celebració dels Jocs és el domini de la Molina- Masella. Apunta com una altra possible opció Baqueira, però recorda que cada nova seu suposa uns 20 milions d'euros addicionals en el pressupost d'organització, a banda de l'inconvenient que el trasllat en transport col·lectiu fins a aquesta seu duraria 3 hores i 20 minuts. Finalment, proposa que els promotors d'una possible nova candidatura posin en qüestió, repensin i validin tots els aspectes, però avisa que no hi haurà ni requeriments ni solucions gaire diferents.

D'altra banda, expressa la preocupació perquè el projecte sigui sostenible i, en aquest sentit, recorda que en una sessió anterior va mostrar els documents i els estudis inicials de viabilitat ambiental i de valoració ambiental estratègica que havia fet Barcelona Regional. Proposa posar-se al dia en tot el que calgui, identificar bé les 60 condicions per les quals quedaria clar que els Jocs serien sostenibles, estudiar si poden complir-les i tirar la candidatura endavant.

Pel que fa al calendari, si es preveu que els Jocs se celebrin el 2026, assenyala que del 15 de gener al 15 de setembre de 2017 les ciutats interessades a presentar candidatura als Jocs podran dialogar amb el COI. Aclareix que es tracta d'un procés per invitació que acaba el 15 de setembre,

amb una carta obligatòriament signada per l'alcalde o l'alcaldesa de la ciutat i el president del comitè olímpic corresponent, amb el benentès que ja es compta amb les garanties de l'Estat, la societat civil i el món de l'esport.

Tot seguit, subratlla que els projectes d'aquest tipus són de ciutat i, per tant, són de consens, malgrat que hi hagi grups que no hi estiguin d'acord. Pel que fa a les decisions que el Plenari municipal va prendre els anys 1981 i 1985, explica que es van adoptar per unanimitat.

Afegeix que el consens també s'ha d'establir amb la Generalitat de Catalunya, ja que es tracta d'un projecte de país. En aquest sentit, recorda que als Jocs del 1992 hi havia 17 subseus, per la qual cosa Catalunya hi va estar molt present. Recomana, per tant, que es convidi la Generalitat a exercir un colideratge amb l'Ajuntament, encara que els Jocs portin el nom de la ciutat. Insisteix, doncs, que cal establir una clara aliança de responsabilitats amb la Generalitat de Catalunya i també amb la ciutadania i el teixit social.

D'altra banda, es mostra partidari de fer la consulta a la ciutadania. Considera que es tracta d'un projecte seriós que només pot tirar endavant amb la implicació i el compromís de la ciutat.

Finalment, quant al context polític, apunta que com a màxim el proper 15 de setembre, la data límit per parlar amb el COI de les candidatures, el president de la Generalitat pretén convocar un referèndum sobre la independència de Catalunya i, al mateix temps, s'haurà d'enviar una carta signada per l'alcaldesa de Barcelona i el president del Comitè Olímpic Espanyol per avalar la candidatura. A parer seu, s'ha de donar el context polític adequat perquè el projecte es faci realitat. Per acabar, malgrat que admet que té pros i contres, subratlla que ofereix moltes oportunitats i és un motor perquè molta gent es posi a treballar fent pinya, amb els resultats que això comportaria.

El Sr. PERNAS explica que es va iniciar en el moviment associatiu a les escoles d'iniciació esportiva i que és funcionari d'Esports des del 1981, quan va començar a conèixer en profunditat el sistema esportiu, l'esport federat i el moviment olímpic. Afegeix que més endavant va presidir la Federació Catalana i va ser vicepresident i secretari de la Unió de Federacions.

Dit això, admet que no ha tingut gaire temps per preparar els temes del debat, però afirma que ha llegit atentament totes les actes de les reunions i ha vist un vídeo de l'última sessió. Per això, comparteix algunes reflexions relatives als temes que creu que cal tractar.

En primer lloc, comenta que el projecte de candidatura té l'aval de la història, ja que el compromís olímpic de Barcelona arrenca en la segona dècada del segle XX, amb personalitats com Narcís Masferrer, director d'*El Mundo Deportivo*, i Josep Elias i Juncosa, cap d'Esports de *La Veu de Catalunya*. Recorda que la candidatura del 1924 va ser fruit d'aquest compromís olímpic i va deixar un llegat: l'Estadi Català, l'actual Estadi de la Foixarda.

Afegeix que la següent candidatura va ser la del 1936 i explica que per dur-la a terme es van construir l'Estadi de Montjuïc, les piscines municipals davant del funicular i les pistes de tennis de Montjuïc, projectes que van esdevenir el llegat d'aquella candidatura. Tot seguit, fa referència a la candidatura del 1940, que no va poder tirar endavant a causa de la Guerra Civil, i als Jocs del Mediterrani que Barcelona va organitzar sota el paraigua olímpic durant la dictadura. Assenyala que el llegat d'aquells jocs van ser el Palau d'Esports del carrer de Lleida i unes activitats culturals de primer ordre que van merèixer el reconeixement del Comitè Olímpic Internacional. De l'Olimpíada Cultural, en destaca l'organització d'un festival de cinema esportiu.

Finalment, esmenta la candidatura del 1972, que Barcelona volia presentar i que finalment es va quedar Madrid, i els Jocs Olímpics del 1992 i altres actes olímpics que s'han celebrat a la ciutat.

Per tot això, defensa que la ciutat té un compromís olímpic i afirma que ha aportat al moviment olímpic personalitats de renom que fins i tot han canviat el moviment olímpic, com ara Joan Antoni Samaranch i, actualment, Pere Miró.

D'altra banda, assegura que un altre aval de la candidatura és el teixit esportiu de Barcelona i de Catalunya. En aquest sentit, sosté que en l'esport conviuen persones d'ideologies molt diferents amb uns valors que les uneixen. A tall d'exemple, explica que la Unió de Federacions Esportives de Catalunya va editar el llibre *Les federacions esportives catalanes i els seus presidents*, en què figuren 700 presidents de federacions catalanes, tant elegits democràticament com escollits a dit. Per això, defensa la importància de la unió en el moviment associatiu esportiu, cosa que és fonamental per a qualsevol candidatura. Dit això, lloa la professionalitat contrastada d'aquestes entitats i ho il·lustra dient que aquí s'organitzen esdeveniments esportius internacionals de primer nivell que mereixen el reconeixement de les federacions i entitats internacionals.

Tot seguit, fa referència a la sostenibilitat, una de les grans preocupacions de tothom. Afirma que es va començar a interessar per la sostenibilitat després d'assistir a una conferència de Josep Tarradellas, autor de l'Agenda 21 de l'esport, l'any 2003. Admet que no ha tingut gaire èxit amb la federació a l'hora de desenvolupar bones pràctiques ambientals, però subratlla que Barcelona 92 va deixar una petjada important. En relació amb això, vol matisar algunes de les consideracions que el Sr. Tello va fer en l'anterior sessió de la Comissió. Així, afirma que l'Ajuntament de

Barcelona sí que va ser present a la Cimera de Rio i hi va signar un conveni. A més, assenyala que l'Olimpíada Cultural del 1992 va organitzar una exposició titulada «Estimada Terra», que es va iniciar abans de la Cimera de Rio i en què es van explicar als ciutadans totes les qüestions relacionades amb l'ecologia. A més, fa referència a l'estudi *Ecologia d'una ciutat: Barcelona*, publicat el 1985 i que el Sr. Tello va esmentar en la seva intervenció, i destaca que després, des de l'Àrea de Salut Pública de l'Ajuntament, el Sr. José Cuervo va impulsar moltes de les mesures que s'indicaven en l'estudi durant els Jocs: així, es va fer el control de la qualitat de les aigües del mar i dels gasos contaminants de l'atmosfera segons els criteris i els estàndards de la Comunitat Europea.

Per acabar, afegeix que molt abans de la Cimera de Rio ja es van dissenyar actuacions sostenibles. Afirmar que amb la sostenibilitat es pretén deixar un llegat a les generacions futures. En aquest sentit, creu que la transformació del front marítim és un llegat que s'ha pogut gaudir després dels Jocs. A més, considera que també es va deixar una petjada important a l'estany de Banyoles i amb la recuperació del riu Segre.

El Sr. NEGRE, primer de tot, es disculpa perquè només ha tingut 24 hores per llegir algunes qüestions relatives a les sessions anteriors de la Comissió. Tot seguit, es presenta dient que ha estat president de la Federació Catalana d'Hoquei, de l'Espanyola, de l'Europea i ara de la Internacional. Afegeix que ha viscut 11 Jocs Olímpics, que va participar com a atleta als Jocs de Mèxic del 1968 i que, en relació amb els Jocs Olímpics d'Hivern, va assistir a unes reunions del Comitè Olímpic Internacional per als Jocs de Vancouver. També assenyala que és membre escollit de l'Associació de Federacions Internacionals dels Jocs Olímpics d'Esport i que forma part de dues comissions del Comitè Olímpic Internacional, una d'elles la de Solidaritat Olímpica, presidida pel Sr. Pere Miró, que, al seu parer, és la persona idònia per a aquesta tasca.

Pel que fa al llegat, coincideix amb l'opinió del Sr. Niubò i afegeix que Barcelona ha esdevingut un model d'organització dels Jocs Olímpics del qual encara es parla avui dia. Opina que això comporta una responsabilitat per a la ciutat i per això recomana que siguin molt seriosos amb el tema de l'olimpisme per no trencar tot el que s'ha fet fins ara. A més, creu que el model de Barcelona l'han seguit amb molt èxit ciutats com Sidney, i que la integració i el consens han fet que aquest èxit sigui possible.

A continuació, expressa el desig d'aprofundir en algunes qüestions. En primer lloc, comenta que la candidatura ha de passar pel Comitè Olímpic Espanyol, cosa que, en les circumstàncies actuals, pot ser un inconvenient. En qualitat de membre del Comitè Olímpic Espanyol, opina que una bona

presentació és la base perquè les coses puguin anar bé a Lausana. Per això, felicita el Sr. Truñó, ja que considera que el dossier de candidatura és de gran qualitat.

Tot seguit, fa referència al cost dels Jocs Olímpics. En aquest punt, afirma que hi ha dos costos: el de la candidatura i el de l'organització. Amb relació al cost de la candidatura, subratlla que és alt, i pregunta als càrrecs polítics si aquest cost només ha de servir perquè es parli de Barcelona sense cap més intenció o si realment hi ha la voluntat de fer els Jocs i guanyar-los. En opinió seva, si es presenta, Barcelona mereix guanyar i organitzar els Jocs.

D'altra banda, amb relació al Comitè Olímpic Internacional, adverteix que els Pirineus presenten un inconvenient per la qualitat de la neu. En aquest sentit, creu que cal vèncer no solament el Comitè Olímpic, sinó també algunes mentalitats per introduir els Pirineus en el món olímpic.

A continuació, fa referència al pla estratègic que el Sr. Thomas Bach ha preparat, l'Agenda 2020, que conté alguns punts que han provocat canvis en el moviment olímpic. Considera que, després de Samaranch, el Sr. Bach ha fet la segona gran revolució dins l'olimpisme. En aquest punt, destaca que el món de l'esport està vivint uns moments difícils a causa de la corrupció, que cal combatre i que dona una imatge que no és la que el món de l'esport vol transmetre. A més, afirma que hi ha la voluntat que els Jocs Olímpics tinguin uns costos reduïts. En aquest sentit, assenyala que, a partir d'ara, les noves candidatures, un cop presentada la carta d'intenció, rebran l'assessorament del Comitè Olímpic per evitar despeses i presentacions excessives que fan que el cost de les candidatures sigui molt elevat. Per tant, conclou que el cost de les candidatures serà molt menor.

Dit això, afirma que cal fer un pas endavant i que el model de Sotxi i Beijing està en revisió. Recorda que quan va guanyar Beijing, també havia presentat una candidatura molt maca una ciutat del Kazakhstan, que va perdre perquè la Xina és un gegant. Opina que el que passarà amb la candidatura de Beijing tindrà molt a veure amb el futur dels Jocs, i ho compara amb els Jocs Olímpics de Rio. A parer seu, la decisió de concedir l'organització dels Jocs a aquesta ciutat es va prendre una mica a la lleugera.

Finalment, es mostra convençut que el món de l'esport estarà encantant amb la candidatura de Barcelona i el Pirineu, i reitera que Barcelona té molta responsabilitat en aquest aspecte. Per això, insta a actuar de manera molt seriosa, ja que els Jocs deixaran un llegat que beneficiarà la ciutat, el país i els ciutadans.

El Sr. CASANOVAS comença la seva intervenció dient que aquests Jocs no tenen res a veure amb els Jocs del 1992, ja que les coses han canviat molt en tots aquests anys. Explica que quan va

començar la història dels Jocs Olímpics del 1992, en un Plenari de 1981, el país estava en transició després d'una dictadura, cosa que obria les expectatives de la ciutat al món.

Assenyala que ara, per contra, les circumstàncies són diferents, i creu que qualsevol decisió relativa a Barcelona-Pirineus ha de passar per una consulta a la ciutadania, que ha adquirit protagonisme en la societat. En aquest sentit, lamenta que últimament s'hagin perdut alguns dels referèndums olímpics que s'han organitzat. Com a exemple, explica que Munic i Oslo van perdre les candidatures olímpiques respectives i que l'alcalde de Roma, Virginia Raggi, va plantar els membres del Comitè Olímpic Italià i va dir que en aquests moments Roma no estava en situació d'organitzar uns Jocs Olímpics, malgrat l'història olímpica de la ciutat.

A parer seu, cal tenir en compte aquests precedents, i més quan cal redactar una carta abans del 15 de setembre del 2017 per entrar a la roda dels Jocs del 2026, tal com ha explicat el Sr. Truñó. En aquest sentit, demana realisme i que la Comissió no s'enganyi, tot i que reconeix que l'impacte dels Jocs seria positiu, que la candidatura Barcelona- Pirineus pot ser una candidatura guanyadora i que al Pirineu hi ha molt interès a organitzar aquests Jocs Olímpics.

Tot seguit, recorda que fins fa molt poc els Jocs Olímpics d'Hivern se celebraven el mateix any que els Jocs Olímpics d'Estiu, i que després del 1992 es van adonar que els Jocs d'Hivern no creixerien si es continuaven fent així, per la qual cosa es van començar a intercalar amb els d'estiu. Afegeix que la fórmula dels Jocs d'Hivern va canviar després d'algunes experiències negatives, com ara la dels Jocs de Lillehammer, i a partir dels Jocs de Torí del 2006, en què per primera vegada es van repartir entre ciutat (Torí) i muntanya (Cortina d'Ampezzo, a 150 quilòmetres), amb l'argument que el 42% de l'activitat d'uns Jocs d'Hivern (esports de gel, curses, patinatge) es podia fer en palaus esportius a ciutat. També recorda que la fórmula es va repetir a Vancouver i que ara ha guanyat a Beijing.

Opina que el COI, després de l'ensurt dels Jocs de Rio, s'ha adonat que s'ha d'adequar a la realitat actual, i assegura que estudiarà molt bé les properes ciutats candidates. En aquest sentit, posa altres exemples que demostren que el COI s'està posant al dia. Així, explica que, per tal d'abaratir els pressupostos, ja no exigeix que hi hagi competició de *bobsleigh*, ja que construir una pista de cinc o sis quilòmetres és molt car. Afegeix que en la candidatura de Tòquio del 2020 cada ciutat organitzadora té la llibertat de nomenar tres esports olímpics, que en el cas de Tòquio són escalada, surf i *skate*, i recorda que a Barcelona hi va haver uns esports d'exhibició, com l'hoquei sobre patins.

Es mostra convençut que els Jocs Olímpics d'Hivern es poden afrontar des del punt de vista de l'economia i la sostenibilitat i que, a més, des de la perspectiva mediàtica i d'infraestructures,

serien molt positius per a Barcelona i per als Pirineus. Dit això, insisteix que cal consultar la ciutadania, a diferència del que succeïa en la candidatura que es va presentar el 1986, quan només calia el consens polític. Considera que el consens polític és necessari, però afirma que també ho és el suport ciutadà.

Dit això, creu que si no s'arriba a temps de presentar la candidatura el 2017, s'hauria de deixar la porta oberta a una futura candidatura, ja que considera que Barcelona no pot renunciar a un esdeveniment tan important. Destaca que els Jocs Olímpics de Barcelona han deixat un record, unes infraestructures i una realitat molt importants. A més, assenyala que va tenir la sort de treballar-hi i explica que, juntament amb el Sr. Pepo Sol i el Sr. Bassat, va crear una *joint venture*, Ovideo/Bassat/Sport, que va organitzar les cerimònies olímpiques dels Jocs Olímpics i dels Paralímpics.

Tot seguit, subratlla que Barcelona té una tradició olímpica, però adverteix que ara la gent té altres inquietuds i necessitats socials, i constata que la major part dels referèndums que s'han fet s'han perdut perquè els ciutadans estan disgustats amb els que manen. Per això, suggereix que Barcelona, abans de plantejar-se una consulta, ho analitzi molt bé.

A més, a la vista del panorama polític que hi haurà d'aquí a un any o un any i mig, considera que és inviable intentar arribar a un acord amb el Comitè Olímpic Espanyol, la ciutat i els partits polítics per presentar la candidatura als Jocs del 2026.

També assegura que Barcelona ha marcat una fita amb l'estil dels Jocs Olímpics del 1992, però es mostra favorable a marcar un altre estil amb els Jocs de Barcelona- Pirineus, ja que el nou model de Jocs Olímpics defuig el gegantisme, atès que les ciutats no poden afrontar uns pressupostos que deixen deutes tan considerables. Per il·lustrar aquesta afirmació, diu que l'alcaldessa de Roma va dir que encara s'estaven pagant els Jocs del 1960, cosa que considera molt preocupant. A més, es mostra convençut que quan es conegui el forat que ha deixat Rio, serà un escàndol mundial.

D'altra banda, considera que l'impacte mediàtic és molt important, però destaca que Barcelona ja té una imatge de ciutat que no només són els Jocs Olímpics, sinó també les noves tecnologies, amb el districte 22@, per exemple. També opina que la ciutat ha guanyat qualitat en moltes coses i assenyala que, tot i que encara viu de l'esport, aquest ja no és la palanca de canvi clau per avançar. Malgrat tot, insisteix que no s'ha de tancar la porta a uns Jocs Olímpics en el futur, perquè a parer seu són viables.

Finalment, repeteix que, malgrat que els Jocs d'Hivern poden ser sostenibles i econòmicament viables, plantejar una consulta en la situació actual seria fer mal als futurs Jocs Olímpics d'Hivern de Barcelona. Insisteix que vol ser realista i avisa que el Comitè Olímpic Internacional no ignora que la situació política de Catalunya i Barcelona el 2026 pot ser absolutament diferent de l'actual.

El Sr. ASENS agraeix a tots els compareixents les seves intervencions.

Pel que fa a la intervenció del Sr. Niubò, destaca que hagi parlat del llegat en termes d'esport, hagi aportat dades que ell mateix desconeixia sobre el nombre de practicants i hagi plantejat qüestions econòmiques interessants.

Quant a la intervenció del Sr. Serra, assenyala que ha tractat la relació del COI i el Comitè Olímpic Espanyol amb el procés a Catalunya, qüestió que han reprès el Sr. Casanovas i el Sr. Truñó. Admet que és un dels elements que hi ha sobre la taula i que els obliga a plantejar-se el fet de superposar el full de ruta de la candidatura al full de ruta del país per detectar les possibles incidències. En aquest sentit, destaca que cap membre del Partit Popular no ha participat en cap sessió de la Comissió, cosa que, a parer seu, no és irrellevant. Reconeix que un dels elements que projecten dubtes sobre la candidatura és la relació obligada amb el Comitè Olímpic Espanyol i creu que el Sr. Casanovas i el Sr. Truñó han abordat aquesta qüestió de cara.

Assenyala també que els dos compareixents han parlat de la necessitat d'una consulta i han explicat que en altres ciutats aquestes consultes s'havien perdut. Coincideix a dir que aquesta qüestió potser també té a veure amb la percepció ciutadana respecte dels Jocs, i més tenint en compte que les ciutats que hi han renunciat tenen una vinculació més forta que Barcelona amb la muntanya. Admet que la ciutadania no s'ha engrescat i creu que és una de les qüestions que cal tenir en compte.

Pel que fa a la petjada ecològica, pregunta als compareixents si algú troba interessant la proposta que el Sr. Tello va fer en la sessió anterior, la possibilitat de fer una auditoria externa a la candidatura, tal com Greenpeace havia fet amb el projecte de Sidney, i pregunta als compareixents si consideren que això seria viable en el cas de Barcelona.

Amb relació al colideratge, demana als compareixents com se l'imaginen o com creuen que s'hauria de concretar. A parer seu, la millor manera seria a través del Parlament. També els demana com es materialitza el diàleg que cal establir amb el COI.

Tot seguit, destaca que, tal com ha dit el Sr. Truñó, en les dues ocasions prèvies en què s'havia plantejat el debat, el 1981 i el 1986, hi va haver unanimitat. Creu que aquest és un objectiu desitjable i es pregunta si es troben en la mateixa situació, tot insistint en l'absència de dos grups

municipals a la Comissió. En aquest punt, coincideix amb el Sr. Truñó que el projecte ha de generar consens de les forces polítiques i també de les administracions implicades, i subratlla que el paper de l'Estat és imprescindible, ja que és un dels que hi aporta més finançament.

Per acabar, destaca la reflexió del Sr. Niubó sobre el baix cost que els Jocs tindrien per a la ciutat i la connexió amb la ciutadania. Finalment, també subratlla que caldria tenir en compte la posició de la Federació de Veïns.

La Sra. FANDOS agraeix a tots els compareixents les seves aportacions. Creu que s'ha demostrat que gran part dels compareixents considera que és important que se celebrin uns Jocs i que aquests serien beneficiosos.

De la intervenció del Sr. Niubó, destaca que s'hagi referit no només a Barcelona i als Pirineus, sinó també a la gent que es beneficiaria d'aquests Jocs, com ara els habitants d'Osona, el Ripollès o el Berguedà. En aquest sentit, opina que cal posar en valor el fet que es tractaria d'uns Jocs de país.

Amb relació a les paraules del Sr. Serra, coincideix a creure que es va cap a un país independent i que, per tant, seria una gran oportunitat perquè Catalunya organitzés uns Jocs Olímpics. A més, pronostica que una de les primeres imatges de la Catalunya independent serà la de la primera selecció nacional que competirà en representació del país. Atès el ressò mundial de l'esport, considera que cal analitzar bé les oportunitats que ofereix la candidatura.

En resposta al Sr. Truñó, es disculpa per haver titllat d'«obsolet» el dossier del 22. Vol aclarir que el dossier és magnífic, però considera que després de l'Agenda 2020 caldria revisar-lo, ja que hi ha coses que ja no cal incloure i que reduiran el cost de l'organització. Per això, atès l'estratègia que vol implementar el nou president del COI, creu que és necessari que es replantegin algunes coses del dossier, tot i que reitera que és magnífic.

Pel que fa la intervenció del Sr. Pernas, destaca la referència als valors que uneixen la gent de l'esport i a la importància que té, afirmació que tots comparteixen. A parer seu, la candidatura ha de servir per unir, tal com uneix l'esport.

A continuació, en referència a la intervenció del Sr. Negre, destaca la responsabilitat de Barcelona i adverteix que no poden fer cap pas que perjudiqui la bona imatge de la ciutat i el seu esperit olímpic. Per això, es mostra contrària a tancar la porta als Jocs amb l'argument que la ciutat ja no està interessada a continuar organitzant esdeveniments olímpics, tot i que reconeix que cal replantejar-se quan i com ho han de fer.

Finalment, respecte del colideratge, assenyala que aquest també passa pels alcaldes del Pirineu. En aquest sentit, expressa el parer que el gran colideratge real és de Barcelona amb el Pirineu i, després, amb la Generalitat de Catalunya, les diputacions i, actualment, l'Estat espanyol. Per tant, considera que les decisions s'han de prendre pensant en la gent del Pirineu.

El Sr. ALONSO dóna les gràcies a tots els compareixents per les seves interessants aportacions. Tot seguit, anuncia que farà una intervenció una mica més política per aclarir tres qüestions que s'han tractat en les diferents sessions.

En primer lloc, afirma que el Govern de la ciutat es va equivocar quan va prendre una decisió unilateral, sense debat i sense donar explicacions. Al seu parer, en les sessions de la Comissió han quedat clars tant l'interès d'una part de la societat per organitzar aquests Jocs Olímpics com les virtuts que podria tenir el projecte quant a promoció de l'esport, desenvolupament d'infraestructures i cohesió social. Afegeix que el Govern municipal, amb la seva decisió unilateral, no ho va tenir en compte, i per això suggereix que s'ho repensi.

En segon lloc, assegura que no volen qualssevol Jocs Olímpics. Recorda que s'ha parlat de molts Jocs Olímpics d'Hivern que han fracassat perquè s'havien pensat amb el màrqueting de la ciutat però no havien connectat amb la ciutadania, no havien donat valor, no havien deixat llegat ni havien funcionat. Per això, subratlla que volen uns Jocs Olímpics que ajudin a promocionar l'esport, que siguin sostenibles, que connectin amb la ciutadania i deixin un llegat.

En tercer lloc, destaca la necessitat que hi hagi un consens de ciutat. En aquest sentit, demana al Govern que comenci a treballar en aquesta línia per buscar el consens polític i social i unir esforços.

En resposta al Sr. Serra, exposa que el Grup Municipal de C's creu que els Jocs Olímpics no es poden convertir en una confrontació política. Recorda que s'ha parlat de promoció de l'esport, de cohesió social, d'inversions en el territori, de sostenibilitat, d'integració, de cultura, d'infraestructures, d'imatge internacional, d'economia i de valors, i que totes les persones que ho han defensat tenien les seves idees polítiques.

Assegura, però, que en cap cas s'ha volgut fer confrontació política. Dit això, insisteix en la idea d'uns Jocs Olímpics de consens.

Per acabar, fa referència a tres paraules que el Sr. Negre ha lligat en la seva intervenció: oportunitat, consens i èxit. En opinió seva, aquest és l'objectiu que s'han de plantejar.

A continuació, reprenent les paraules del Sr. Alonso, afirma que s'ha demostrat que la reflexió i el diàleg són un valor en si mateixos, i suggereix que potser la decisió del Govern va ser precipitada i no va tenir en compte l'opinió dels altres grups que en aquell moment havien donat suport al Govern.

En relació amb la intervenció del Sr. Niubò, destaca el gran valor del llegat del 1992: la pràctica esportiva s'ha multiplicat per deu; la creació de llocs de treball ha estat molt positiva, i Barcelona s'ha situat en un dels tres primers llocs del rànquing esportiu del món. Tot seguit, destaca el cost mínim que suposarien els Jocs d'Hivern per a Barcelona i la futura creació d'infraestructures necessàries, com ara el desdoblament de la línia a Vic. Subratlla també que el Sr. Niubò ha dit que la despesa de Barcelona seria molt minsa, i per això demana que es tingui en compte que l'esforç que s'exigeix a la ciutat és mínim. Dit això, pregunta al compareixent quin llegat deixarien els Jocs Olímpics al Pirineu.

Quant a la intervenció del Sr. Serra, assenyala que Barcelona 92 va ser una oportunitat per vendre la marca Barcelona i que aquests Jocs d'Hivern serien una oportunitat per vendre la marca Catalunya, tot i que ha entès que el compareixent prefereix esperar perquè seria més fàcil i més convenient que organitzés els Jocs el Comitè Olímpic Català.

Pel que fa a les paraules del Sr. Truñó, destaca que l'impacte dels Jocs d'Hivern representa aproximadament el 30% del dels Jocs d'Estiu; que la inversió en els Jocs que es proposen per al 2026 és de les més minses de la història, i que els beneficis que va rebre Barcelona són quantificables de moltes maneres i van ser importants per a la ciutat, i posa l'exemple de les rondes, que van fer que disminuís un 20% el trànsit al centre de la ciutat. Afegeix que, segons el compareixent, la millor solució de totes les possibles és la Molina-Masella, que reuneix les condicions exactes, però que es podria replantejar; que els Jocs han de ser sostenibles; que hi ha una sèrie de condicions que és imprescindible tenir en compte, com ara la data del 15 de setembre; que el referèndum està per sobre de tot, i que la unanimitat del Plenari, el consens de la ciutat i el concurs de la Generalitat són necessaris. Amb relació a la consulta, destaca que el Sr. Truñó demana que no sigui una mesura dissuasiva i assegura que els Jocs són un motor d'empenta i de creació d'oportunitats per a la ciutat.

Amb relació a la intervenció del Sr. Pernas, recorda que en totes les candidatures que ha presentat Barcelona sempre es demostra que el compromís olímpic de la ciutat ha estat exemplar des de fa dècades. També fa esment a les seves reflexions sobre l'esport com a motor de cohesió social i sobre la necessitat que la candidatura sigui tan esportiva com sigui possible, a banda de fer al·lusió a la necessitat de llimar totes les arestes que puguin sorgir. Afegeix que el compareixent

situa la qualitat i la categoria dels professionals de les federacions esportives en un nivell altíssim i opina que els Jocs Olímpics anteriors sempre han deixat un llegat sostenible a la ciutat.

Tot seguit, es refereix a la intervenció del Sr. Negre, que ha afirmat que Barcelona és una marca inqüestionable i que va canviar el model dels Jocs Olímpics. Coincideix a dir que això genera una responsabilitat que la ciutat ha de fer créixer, i que no s'ha de perjudicar la marca Barcelona. Per això, es mostra a favor de prendre's el tema seriosament i amb responsabilitat. A més, atès que el cost de la candidatura és alt, assegura que si es proposa que es continuï estudiant la presentació de la candidatura és per fer-ho seriosament, perquè sigui guanyadora.

Quant a l'inconvenient de la neu als Pirineus que el Sr. Negre ha esmentat, recorda que en comissions anteriors alguns experts van assenyalar que potser la neu artificial és millor que la neu natural per a algunes competicions.

També recorda que el compareixent creu que a partir del 2020 no hi ha d'haver corrupció, que els costos han de ser els necessaris i reduïts, i que el COI serà un conseller que estarà al costat de les candidatures. A més, subratlla que el Sr. Negre, com el Grup Municipal d'ERC, reivindica que Barcelona té tot el dret moral de presentar un model olímpic nou.

Finalment, respecte de la intervenció del Sr. Casanovas, diu que opina que la consulta és imprescindible, que el model de Torí va canviar el plantejament dels Jocs d'Hivern i que una ciutat com Barcelona no pot tancar la porta a crear un nou model de Jocs Olímpics.

El Sr. NIUBÒ comença dient que, a parer seu, el món de l'esport s'ha de polititzar, com l'educació o l'urbanisme. En aquest sentit, assegura que no pot ser un sector sense opinió respecte d'algunes qüestions, com l'ocupació, la immigració, les infraestructures o l'urbanisme, entre d'altres.

Continua explicant que al món de l'esport, per als que s'hi dediquen i són polítics, la gent mostra interès pel que diuen els altres, ben al contrari del que acostuma a passar en altres àmbits. Així, recorda que ell mateix, que és d'ERC, ha anat a molts mítings de CiU, d'ICV i fins i tot del PP.

Tot seguit, respecte als Pirineus, suggereix que un tema que s'hauria de posar sobre la taula és la creació d'un centre d'alt rendiment d'alçada. Per a això, diu, cal buscar 2.000 metres amb places suficients. En aquest sentit, afirma que el CAR és un dels llegats dels Jocs Olímpics de Barcelona i continua sent una fàbrica d'èxits esportius.

Pel que fa a la consulta, lamenta no ser-ne gens partidari, i argumenta que en altres sectors no es fan consultes per prendre decisions. A més, no veu clar qui hi hauria de participar. Opina que els càrrecs públics han de prendre decisions i no defugir-les perquè les hagi de prendre algú altre. A més, tenint en compte que els Jocs es repartiran al 50% entre Barcelona i el Pirineu, es pregunta si

les dues seus tindran el mateix pes en la decisió de la consulta o si Barcelona guanyarà i el Pirineu perdrà perquè té menys habitants. Per tot això, demana que abans de fer la consulta es pensi molt bé com dur-la a terme.

Dit això, es pregunta a què es dedica Barcelona, ja que, a parer seu, és essencial saber col·lectivament cap a on es va per prioritzar les coses. Opina que la ciutat té unes condicions excepcionals de comunicacions, ja que compta amb l'aeroport i el port més grans de la Mediterrània. També considera que Barcelona hauria de fer una gran aposta per la salut, perquè, amb els hospitals públics i privats i la indústria farmacèutica que té, podria ser la capital mundial de la salut. En aquest sentit, sosté que l'esport és vital quan es parla d'activitat física, sedentarisme, etc.

A més, subratlla que Barcelona és al mapa perquè hi ha el Barça, que és un impacte mundial de primera divisió, i pels Jocs Olímpics del 1992. Expressa el desig que això es repeteixi. Per acabar, afirma que el món de l'esport ha ajudat molt la ciutat i creu que la ciutat ha de trobar la manera de compensar aquest deute.

El Sr. SERRA respon al Sr. Alonso que no ha acabat d'entendre a què es referia amb la seva intervenció.

D'altra banda, malgrat estar convençut que tot seria més fàcil amb un Comitè Olímpic Català, reconeix que ara es donen l'oportunitat i la conveniència necessàries. Per tant, es mostra a favor de pactar ara amb el COE, ja que creu que quan arribin els Jocs, tant si són el 2026 com el 2030, segurament Catalunya ja serà independent.

Dit això, assenyala que dos membres del Comitè Olímpic Espanyol assisteixen a la sessió i, com que el tema s'ha plantejat com una possible dificultat, diu que estaria bé sentir què en pensen.

El Sr. TRUÑÓ, en relació amb l'Agenda 2020, diu que encara s'ha de complir i que el COI ha de demostrar el canvi de paradigma, en el qual confia.

Tot seguit, de les quaranta recomanacions existents, se centra en les cinc primeres. Explica que la primera recomanació és compartir el procés de candidatura com una invitació del COI per anar modelant la proposta. Reconeix que la proposta ha de tenir un criteri o model, però que demanar l'opinió pot ser molt útil.

Continua amb la segona recomanació, que és avaluar les ciutats tenint en compte les oportunitats clau i els riscos que generen objectivament, i donar en funció d'aquesta avaluació.

Pel que fa a la tercera recomanació, explica que es tracta de reduir el cost de la candidatura. Per aquest motiu, assenyala, es fan menys presentacions, es fan més reunions de treball, no es permeten invitacions, regals ni viatges, etc., de manera que la despesa potser es redueix a dues terceres parts.

Quant a la quarta recomanació, explica que és incloure la sostenibilitat en tots els aspectes dels Jocs Olímpics, mentre que la cinquena consisteix a incloure la sostenibilitat dins de les operacions diàries dels Jocs.

A continuació, afirma que el comitè olímpic nacional ha de participar en el diàleg i que, per tant, si es vol tirar endavant el projecte, cal parlar amb el Comitè Olímpic Espanyol. Dit això, recorda que el novembre del 2013 va entregar a la tinenta d'alcalde uns criteris inicials per construir la candidatura del 2026, amb una idea de quin llegat i quines actuacions concretes caldria continuar impulsant.

Quant a si es tracta d'un projecte de ciutat o d'un projecte de país, comenta quatre punts. Primer de tot, admet que, en el món dels esports d'hivern, el país és petit i compta amb poques figures. Per això, suggereix desenvolupar el Pla estratègic dels esports d'hivern a Catalunya.

En segon lloc, proposa que Barcelona es plantegi, amb tots els elements de sostenibilitat, compensació, bombes de calor, etc., la construcció d'un centre municipal de gel. En aquest sentit, recorda que a Barcelona només hi ha dues pistes de gel, mentre que al Quebec n'hi ha cinquanta. Creu que en això també han de ser coherents.

D'altra banda, destaca la necessitat del Centre de Tecnificació de la Vall d'Aran.

També suggereix que s'organitzin esdeveniments esportius, i posa l'exemple d'anteriors esdeveniments esportius exitosos, com el Grand Prix de patinatge.

Pel que fa al Pacte global del Pirineu, explica que es va elaborar amb la gent del territori, per tal d'aconseguir un pacte global de qualitat i connectat al Pirineu.

Dit això, assenyala que és necessària la implicació de la Generalitat, que ha de designar uns responsables i tenir un pla, perquè algunes qüestions com l'energia, la mobilitat exterior o l'aigua no pertanyen exclusivament als ajuntaments.

Respecte de l'auditoria externa de la sostenibilitat, explica que hi havia una comissió molt potent amb persones externes a la candidatura i que es va demanar a Barcelona Regional que fes una valoració ambiental estratègica. Es mostra favorable, però, a treballar amb el teixit social, cosa que no s'havia fet abans perquè van pensar que, si no eren capaços ells mateixos de complir els requeriments del COI, l'Agenda 21 i les lleis actuals de la Unió Europea, no valia la pena discutir-ho. Afegeix que es va parlar amb les institucions, l'Oficina de Canvi Climàtic de la Generalitat i els

departaments mediambientals de l'Ajuntament i de les universitats, i que Barcelona Regional, pel seu conveni amb l'Ajuntament, va sustentar els estudis tècnics. Després de confirmar que eren capaços de construir alguna cosa, reconeix que és el moment de dialogar amb el teixit social.

Per acabar, assegura que la situació actual de Barcelona és molt diferent a la del 92, i afirma que Barcelona està preparada, encara que les ciutats sempre necessiten projectes que les posin al dia. A més, en opinió seva, organitzar els Jocs no significa no tenir consciència de les emergències socials de la ciutat, i es mostra convençut que Barcelona pot tenir força per afrontar ambdues realitats.

El Sr. PERNAS, en resposta al Sr. Asens, diu que amb els antecedents de potencialitat del moviment associatiu, les mesures que s'indiquen al dossier de candidatura Barcelona-Pirineus —minimitzar la petjada de carboni; promoure ecologies netes i ecoeficients; planificar, dissenyar i desenvolupar les seues amb criteris de responsabilitat ambiental, etc.— compleixen totes les exigències. A més, explica que aquest compromís queda garantit pel Comitè de Sostenibilitat, amb la qual cosa es compleix un dels requisits que demanava el Sr. Tello: possibilitar la participació dels agents ambientals. En relació amb la implicació de Greenpeace als Jocs de Sidney, subratlla que el 1994, als Jocs de Lillehammer, ja hi van participar molt activament les entitats ecologistes.

Quant al consens polític, manifesta que tots coneixen la situació política actual, la relació entre la Generalitat i el Govern de l'Estat i el calendari marcat. Creu que cal tenir-ho en compte i que, en aquestes condicions, la situació és difícil.

Per acabar, en resposta al Sr. Serra i en qualitat de membre del Comitè Olímpic Espanyol, comenta que, després de veure la relació de participants en les reunions d'aquesta Comissió, hi trobava a faltar un representant del Comitè Olímpic Espanyol. Assenyala que aquest representant és el Sr. Alejandro Blanco, amb qui va comentar la qüestió. En aquest punt, comenta que, segons el president del Comitè Olímpic Espanyol, perquè una candidatura sigui viable i guanyadora, s'ha de donar una sèrie d'elements: s'han d'organitzar competicions; hi ha d'haver esportistes amb possibilitats de guanyar, i el Govern de l'Estat ha d'aportar les inversions que requereix un projecte d'aquesta magnitud.

El Sr. NEGRE, quant a la neu, es mostra convençut que hi ha solucions, però adverteix que l'ambient que es respira entre la gent del moviment olímpic o els membres del Comitè Olímpic Internacional respecte a la neu al Pirineu no és favorable.

Pel que fa a la consulta, expressa alguns dubtes. Creu que seria beneficiós que es pogués fer, però explica que per al món de l'esport alemany el referèndum sobre la candidatura d'Hamburg va ser una equivocació, i que fins i tot alguns se senten ofesos perquè podria haver estat una molt bona candidatura. El problema, a parer seu, és com s'ha de fer la consulta, ja que l'àmbit de la candidatura és Barcelona-Pirineus, i es demana si s'ha de limitar a la ciutat de Barcelona, si s'ha d'estendre als pobles del Pirineu o si s'ha d'ampliar a tot Catalunya. Tot seguit, es refereix al consens polític, i destaca que dos grups municipals no assisteixen a les sessions de la Comissió. Per tot això, creu que cal anar amb compte amb la celebració d'un referèndum.

Amb relació a l'Agenda 2020, opina que el Comitè Olímpic Internacional, amb les mesures per reduir els costos de les candidatures, pretén treballar més professionalment. Es mostra convençut que es respectarà el model que vulgui seguir la ciutat, però afirma que les altres qüestions es tractaran amb professionals fins a arribar a un acord, amb la qual cosa s'estalviaran visites, viatges i inspeccions.

A continuació, comenta que el Comitè Olímpic Internacional ha après unes lliçons molt importants dels Jocs Olímpics de Rio. En aquest sentit, explica que per primera vegada el COI va demanar a totes les federacions internacionals que estiguessin preparades per intervenir als Jocs. Afegeix que les federacions internacionals sempre han estat una mica apartades dins del moviment olímpic, però assenyala que arran de la situació de Rio, ara tindran més pes en totes les decisions i també amb relació a les candidatures. A tall d'exemple, explica que, a Rio, la Federació Internacional d'Hoquei va enviar i pagar 17 persones perquè organitzessin la competició, ja que el comitè organitzador no tenia els recursos suficients per tirar-ho endavant.

Per tot això, creu que a patir d'ara les federacions internacionals intervindran molt, i afegeix que tenen molt en compte els costos. Encara amb relació a l'estalvi de recursos, destaca que es reutilitzaran molt més les instal·lacions existents i que es faran servir més instal·lacions temporals, en lloc de construir grans estadis només per a un esdeveniment. Per acabar, subratlla que perquè els Jocs Olímpics tinguin èxit, cal tenir atletes que guanyin medalles, cosa que encara queda molt lluny en el cas dels esports d'hivern. Per això, suggereix que també es faci un esforç en aquest àmbit per començar a preparar atletes en gel.

El Sr. CASANOVAS creu que el Comitè Olímpic Espanyol no ha estat gaire fi pel que fa als Jocs Olímpics d'Hivern, ja que ha presentat la candidatura de Jaca tres vegades per perdre en la primera ronda, cosa que ha devaluat el Pirineu a escala internacional, tot i ser una muntanya amb

capacitat per acollir uns Jocs Olímpics d'Hivern. Al seu parer, si es presenta un projecte creïble, sostenible i engrescador, el Comitè Olímpic Espanyol hi donarà suport.

D'altra banda, assenyala que el 58% dels esdeveniments dels Jocs es faria a la muntanya, però recorda que les candidatures les guanyen ciutats i que, en aquest cas, la candidatura seria Barcelona-Pirineus. A continuació, insisteix en la qüestió de la consulta perquè, a parer seu, la força de Barcelona 92 és que tothom estava a favor dels Jocs, cosa que ara no és així. De tota manera, si amb un referèndum es demostrés que ara la candidatura també té el suport ciutadà, tindria força per seguir endavant.

Tot seguit, assenyala que falten 10 anys per al 2026 i que, per tant, hi hauria temps de fer una preparació olímpica per a esports d'hivern, tot i que no per garantir medalles, ja que es parteix de zero, exceptuant alguns esportistes com Queralta Castellet, de *snowboard*, i Javier Fernández, de patinatge, que entrenen a Vancouver.

Per acabar, destaca la importància de la comunicació. En aquest sentit, diu que lamentaria que quan es plantegin els Jocs es torni a qüestionar si Barcelona, la capital dels creuers del Mediterrani, pot organitzar uns Jocs Olímpics d'Hivern. Per això, demana que, quan es comuniqui la resolució, sigui quina sigui, es faci d'una manera seriosa, pel bon treball que s'ha fet fins ara i per l'interès que s'ha pres l'Ajuntament a mantenir viu el projecte.

El Sr. ASENS, en resposta al Sr. Alonso, que ha dit que calia evitar la confrontació política, recorda que en la seva primera intervenció ha retret al Govern la decisió de retirar la candidatura de Barcelona als Jocs Olímpics, que considerava precipitada i unilateral. Dit això, matisa que en el seu moment el tinent d'alcalde va expressar una opinió inclosa al programa electoral, en què es deia que no es descartava la possibilitat però que no era una prioritat, i no va retirar cap candidatura perquè aquesta no s'havia formalitzat. Insisteix que no es va prendre cap decisió i que l'opinió reflectida en el programa, si es donaven certes circumstàncies, es podia modular i modificar, tal com demostra el fet que s'ha celebrat aquesta Comissió per debatre el tema. Finalment, creu que no fa cap favor a la possible candidatura parlar en aquests termes i buscar el rèdit polític en aquesta suposada retirada.

Pel que fa a la consulta, sosté que una de les possibles virtuts és precisament la capacitat il·lusionant que pot tenir, i admet que ara no hi ha la il·lusió i la força social que hi havia el 1992. En aquest sentit, no creu que faci falta cap consulta al Pirineu, perquè la gent ho té bastant clar, però considera que a Barcelona podria ser una proposta interessant.

La Sra. FANDOS, en relació amb la intervenció del Sr. Niubò sobre la política en l'esport, afirma que a l'esport sí que es fa política, però considera que en determinats moments tots estan d'acord que cal anar a l'una. Al seu parer, els esdeveniments esportius acostumen a crear consens, però està d'acord que a l'esport li falta pes polític. Insisteix que en l'àmbit esportiu moltes vegades hi ha més unió que en altres àmbits, però creu que hi falta més pes polític, la qual cosa no es correspon amb el nombre de persones que practiquen esport i amb el que es deu a la gent de l'esport.

Quant a la consulta, considera que, si es fa, és clau que es faci amb consens. Afirma, per tant, que no es pot fer amb el Govern en contra.

Tot seguit, destaca que la Generalitat és clau en el tema dels Jocs d'Hivern, i subratlla que tant el secretari general de l'Esport com els altres responsables de la Generalitat que han assistit a la Comissió s'han mostrat favorables a la celebració dels Jocs. Tanmateix, insisteix que els alcaldes del Pirineu han d'estar presents en totes les decisions.

Reconeix, però, que perquè la candidatura pugui tirar endavant, cal continuar organitzant competicions i fent projectes, i cal promocionar els esportistes del país.

Amb relació a la intervenció del Sr. Negre, coincideix a dir que hi ha la imatge que al Pirineu no hi ha neu, però recorda que durant els Jocs Olímpics de Sotxi hi havia més neu a la Molina que a Sotxi. Reconeix, però, que cal canviar aquesta imatge a través de l'organització de competicions o d'altres esdeveniments.

Per acabar, respecte del consens polític, opina que hi ha dos grups municipals que falten a la Comissió justament perquè no se l'han pres com un tema esportiu, sinó com un tema polític, cosa que considera un error. En aquest sentit, creu que cal intentar que l'esperit més esportiu prevalgui per sobre de les discrepàncies polítiques.

El Sr. ALONSO torna a agrair als compareixents la seva presència i les seves explicacions. Dit això, considera que la Comissió ha estat profitosa i instructiva, i insta la resta de grups a concloure la Comissió amb un consens suficient per continuar avançant en aquesta matèria.

El Sr. PUIGCORBÉ agraeix als compareixents la seva presència i valora molt positivament la idea del centre d'alt rendiment per al Pirineu. També destaca la demanda del Sr. Casanovas perquè la comunicació de les conclusions de la Comissió sigui acurada i responsable. Per acabar, tal com ha demanat el Sr. Negre, creu que si es fa una consulta, s'ha de fer per guanyar-la.

El Sr. COLLBONI dóna les gràcies als compareixents i recorda que és la darrera sessió de la Comissió. A parer seu, s'ha demostrat que la Comissió ha estat un encert, i considera que ha valgut la pena assistir a les sessions i escoltar més de quaranta experts per poder configurar una opinió compartida, sense prejudicis i tenint en compte les diferències ideològiques existents.

Assegura que el Grup Municipal del PSC és partidari dels Jocs i recorda l'aposta que aquest grup ha fet històricament a la ciutat. Afirmar, però, que l'objectiu de la Comissió era conèixer l'opinió dels grups municipals amb tots els elements disponibles per prendre una decisió adequada.

A continuació, quant a dues de les conclusions del debat, assenyala que, d'una banda, els dubtes pel que fa a la sostenibilitat i els costos econòmics s'han anat esvaint i, de l'altra, han anat apareixent amb més força les dificultats que pot suposar el context social i polític actual. Dit això, assegura que sigui quina sigui la decisió que es prengui, justament perquè són conscients del llegat que han d'administrar, no s'ha de tancar cap porta.

D'altra banda, fa referència a l'Agenda 2020 i a les recomanacions que dibuixen el que ha de ser un model de Jocs del futur, i es mostra convençut que Barcelona, si vol tornar a marcar tendència o ser un punt d'inflexió, ha d'adoptar aquest model.

Afegeix que no només es tracta d'una qüestió de la ciutat, sinó d'una proposta de país, encara que sigui la ciutat la que presenta la candidatura i té la responsabilitat de l'èxit de la proposta. En aquest sentit, subratlla que els alcaldes dels Pirineus han expressat reiteradament la importància que el projecte té per a ells i per al desenvolupament equilibrat del país. A més, destaca que el paper de l'Estat i el COE en tot aquest procés és imprescindible.

Per acabar, comunica que a la Junta de Portaveus es va proposar celebrar una altra reunió i, probablement en un termini de quinze dies, elaborar un informe final en què s'elevaran unes conclusions sustentades en un debat molt rigorós. Assegura que, amb tota la informació de què disposen, han modificat una mica les posicions inicials perquè han assistit a la Comissió amb la ment oberta. Finalment, expressa el desig d'estar a l'alçada de les circumstàncies i la responsabilitat que tenen i de prendre la millor decisió per a Barcelona.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 11.30 hores.

S7. Resum de les intervencions

La sessió s'inicia amb la presentació de l'Informe sobre la potencial imatge internacional derivada del Projecte Barcelona Jocs Olímpics d'Hivern 2022-2026: el llegat; i compareixences, a càrrec del Sr. Asens.

A continuació, les compareixences en aquesta sessió són a càrrec del Sr. Rafel Niubò Baquè, exsecretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya; el Sr. Francesc Serra Carrera, coordinador de la Plataforma Pro Seleccions; el Sr. Enric Truñó Lagares, exdirector de l'Oficina Tècnica de la Candidatura Olímpica dels Jocs Olímpics d'Hivern; el Sr. Juli Pernas López, director de la Fundació Barcelona Olímpica i del Museu Olímpic i de l'Esport i membre del COE; el Sr. Leandro Negre Carrió, president de la Federació Internacional d'Hoquei, i el Sr. Josep M. Casanovas Puntí, periodista i conseller editorial del diari *Sport*.

Els compareixents, des dels seus diferents punts de vista i especialització destaquen el gran llegat aportat a la ciutat de Barcelona per part de la celebració dels Jocs Olímpics a l'any 1992; de la mateixa manera, en tots els casos fan referència a la possibilitat de tornar a generar aquest llegat tant per a la ciutat com per al territori del Pirineu, a més de la projecció d'imatge a nivell internacional, per mitjà d'una candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern.

A continuació, els representants de cada grup inicien la seva intervenció agraint les compareixences prèvies i mostren un resum de la postura dels seus grups, expressada en les sessions prèvies, a més de valorar la possibilitat d'internacionalització i potencial llegat de la candidatura.

Conclusions finals

**Comissió no Permanent del Consell Municipal d'estudi de la candidatura
Olímpica i Paralímpica dels Jocs d'hivern de Barcelona-Pirineus**

L'objectiu d'aquestes sessions ha estat, principalment, el de poder arribar a un consens col·lectiu en relació a la possibilitat d'impulsar una nova candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern. La present sessió de tancament ha pretès avaluar, a partir d'una visió panoràmica, la viabilitat de la proposta des de la perspectiva més àmplia possible a fi de diagnosticar de manera realista, entenedora i ponderada quins són els punts forts de la candidatura, les seves febleses, les oportunitats que ofereix i els riscos que de ben segur hauria d'afrontar.

L'anàlisi profunda dels diferents àmbits de la proposta de candidatura existent, debatuts àmpliament en les sessions precedents de la Comissió, ens ha permès posar de manifest els aspectes positius del projecte. Tanmateix, un projecte olímpic ha de fonamentar-se en una gran acord internacional i social. Avui no sabem amb certesa si el projecte dels Jocs olímpics i Paralímpics d'Hivern Barcelona Pirineus en aquest moment disposa prou suport i això, és indispensable. Tampoc es disposa del temps necessari per elaborar un projecte guanyador, ja que el calendari ens juga en contra.

Per aquests motius, no es considera oportuna la presentació d'una nova candidatura de Jocs Olímpics d'Hivern Barcelona-Pirineus 2026 en el moment actual, ja que una candidatura requereix el consens de tothom; tot i així, volem deixar clar que, havent analitzat de forma holística tota la proposta existent i les possibilitats de futur, no tanquem la porta a una possible futura candidatura en anys posteriors.

A continuació, es presenten les conclusions i els arguments principals que recolzen la nostra postura, derivats de cadascuna de les sessions dutes a terme.

En relació als aspectes generals d'implantació i desenvolupament territorial:

- Es considera com a element positiu sigui Barcelona la ciutat que encapçali la candidatura, de la mateixa manera que aquest impuls hauria de ser compartit amb el territori del Pirineu i, sobretot, amb el Govern de Catalunya.
- Existeixen grans incerteses respecte la implantació de les diverses instal·lacions olímpiques, tant a l'àrea del Pirineu com a Barcelona. La proposta genera grans reptes alguns interrogants per al Pirineu en diversos àmbits, tots ells decisius: aspectes energètics, producció d'aigua i neu, construcció i remodelació d'equipaments, model de construcció de la vila olímpica sostenible, la connectivitat entre Barcelona i la seu dels Pirineus, entre d'altres.
- És imprescindible que el desenvolupament territorial del Pirineu es defineixi des del propi territori.
- D'altra banda, es considera imprescindible conèixer l'opinió pública en relació a la possibilitat d'organitzar uns Jocs Olímpics.

En relació a la promoció esportiva:

Cal destacar que una part del llegat que es proposava al projecte de candidatura en relació a la promoció esportiva, ja comença a ser una realitat i, per tant, no hauria d' estar del tot condicionat a la celebració d'uns Jocs Olímpics. La ciutat de Barcelona ha tingut un gran compromís amb el Pla Estratègic dels Esports d'Hivern a Catalunya des de l'inici, tot implantant el Pla de promoció dels esports d'hivern a la ciutat de Barcelona que exemplifica, així, l'èxit de les accions realitzades, tot apropant dels esports de neu i gel als nens i nenes de Barcelona. Considerem que els Jocs són una oportunitat per a la promoció esportiva tal i com ja va passar amb els Jocs del '92.

En relació a l'impacte econòmic:

Sense l'actualització de la viabilitat econòmica del projecte per a l'any 2026 es fa difícil aventurar-se a realitzar cap conclusió científica sobre l'impacte econòmic que comportaria ser la Seu dels JJOO més enllà del que ja es va plantejar per l'any 2022.

→ *No disposem de dades reals i actuals que ens permetin avaluar de forma objectiva i argumentada la viabilitat d'un nou projecte de candidatura per a l'any 2026.*

En relació a l'impacte ambiental:

En el supòsit d'una nova candidatura serà clau el correcte tractament ambiental. Per això caldria actualitzar alguns aspectes del projecte previ i adaptar-los a les noves directrius i requeriments del CIO. A més, caldrà incidir en la minimització dels impactes sobre el territori per la construcció d'instal·lacions, l'energia, les emissions derivades o la producció de residus, que era un aspecte que el propi dossier ja contemplava, però que caldria actualitzar.

→ *Es proposa que en cas que més endavant es repregui el projecte, tota la candidatura estigui auditada externament per alguna empresa o entitat de reconegut prestigi internacional.*

En relació a l'impacte social:

- En aquest moment de crisi econòmica i necessitat social, seria molt difícil explicar les bondats del projecte, malgrat els múltiples beneficis que poden suposar uns Jocs Olímpics.

- Tal i com han plantejats els ponents, la xarxa de transports de connexió de la muntanya amb Barcelona és imprescindible pel projecte de candidatura. Els experts insisteixen en què si bé caldria separar la

celebració dels Jocs de la consecució d'una bona connexió entre la ciutat i els Pirineus, també és cert que la celebració dels JJOO podrien actuar com a motor d'impuls.

Conclusions finals

Les valoracions de totes les persones que conformen la Comissió, així com les de totes les persones compareixents, ens han ajudat a conèixer profundament el projecte i a valorar-lo de forma objectiva; tot permetent-nos ser capaços de posicionar-nos de manera clara i argumentada.

- Es considera adient ajornar la presentació d'una candidatura de la ciutat de Barcelona. Una nova candidatura hauria de d'ajustar-se a les noves directrius del COI, i assegurar la viabilitat del projecte en temps i forma.
- Independentment de si Barcelona acull, o no, en el futur els JJOO d'Hivern, es considera necessari mantenir l'actual Pla de Promoció dels esports d'hivern en cooperació amb el Pla Estratègic que impulsa la Generalitat de Catalunya, així com planificar la dotació necessària d'infraestructures esportives a la ciutat. Preservar aquest llegat esportiu serà la millor manera de mantenir encesa la flama olímpica.
- Serà igualment necessari col·laborar en les accions de potenciació dels esports d'hivern que la Generalitat, la Federació Catalana d'Esports d'Hivern, i les altres institucions implicades portin a terme amb la finalitat d'incrementar el seu nivell esportiu.
- I finalment, suggerim que per a continuar valorant l'oportunitat d'un futur projecte d'aquestes característiques, seria necessari que la Generalitat lideri una nova comissió de treball on hi siguin presents l'Ajuntament de Barcelona, els Ajuntaments del Pirineus, les Diputacions, les Federacions esportives, les diferents institucions i agents que es considerin oportuns